

„Stiv Beri je
neprikosnoveni
majstor žanra.“

– Buklist

DŽEFERSONOV KLJUČ

Roman autora bestselera *Aleksandrijska veza* i *Venecijanska izdaja*

Stiv Beri

www.vulkani.rs

Stiv Beri
DŽEFERSONOV
KLJUČ

Naziv originala:

Steve Berry

THE JEFFERSON KEY

*Za Zakarija i Aleksa,
sledeću generaciju*

Kongres ima pravo da... izdaje privatirske dozvole i donosi propise o zaplenjivanju na kopnu i na moru...

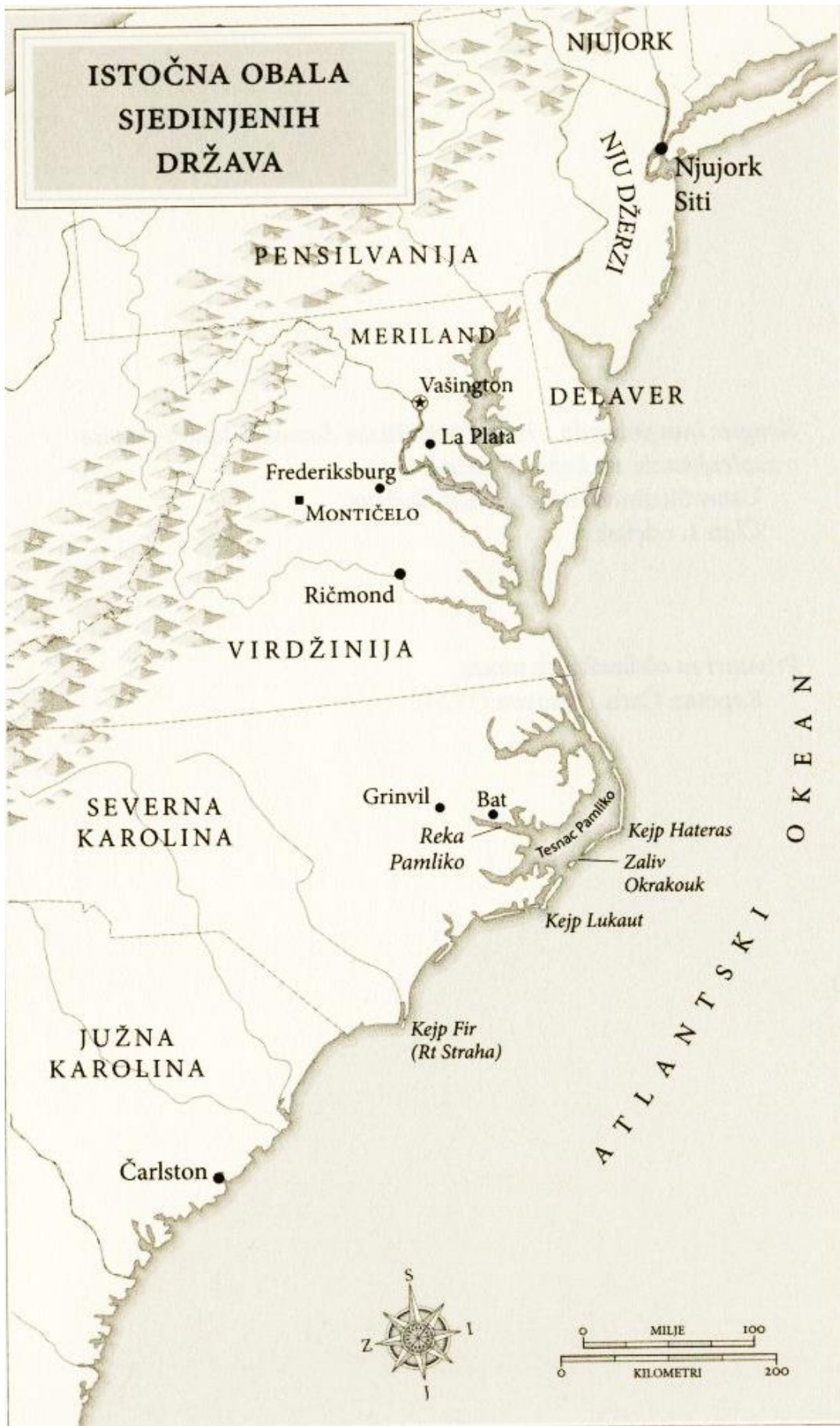
Ustav Sjedinjenih Američkih Država

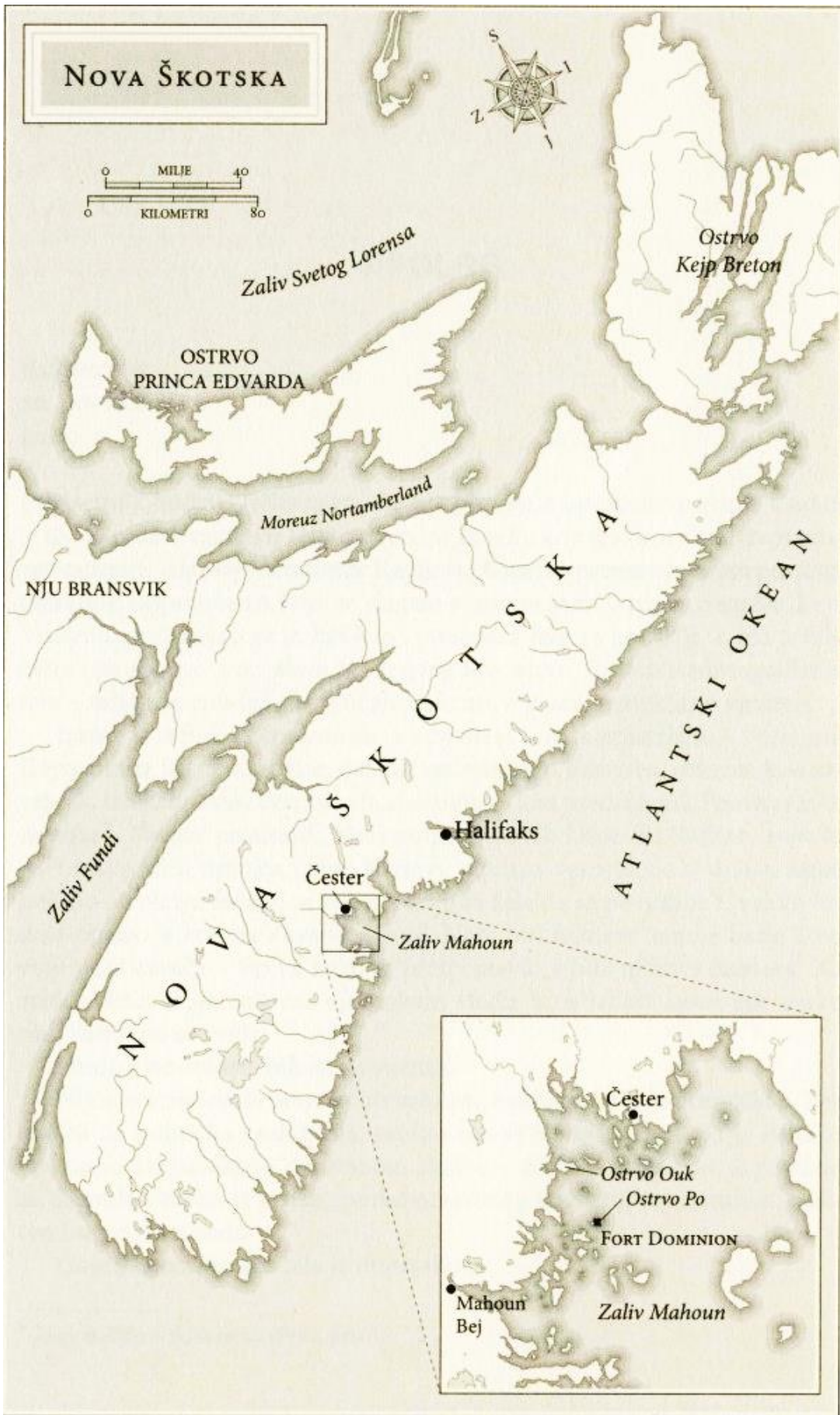
Član1, odeljak 8

Privatiri su obdanište za pirate.

Kapetan Čarls Džonson (1724)

PROLOG

VAŠINGTON 30. JANUAR 1835.

11.00

Predsednik Endru Džekson suočio se s pištoljem uperenim u grudi. Čudan je to bio prizor, mada ne toliko stran, ne čoveku koji je skoro čitav život proveo ratujući. Izlazio je iz rotonde Kapitola i koračao prema istočnom portiku, mračnog raspoloženja koje se slagalo s vremenom. Njegov rizničar, Levi Vudberi, pridržavao ga je, baš kao i pouzdani štap za hodanje. Zima je bila oštra ove godine, a posebno za njegovo suvonjavo, šezdesetsedmogodišnje telo - mišići su mu bili neuobičajeno kruti, a pluća neprekidno zgrčena.

Izašao je iz Bele kuće samo da se oprostí sa starim prijateljem - Vrenom Dejvisom iz Južne Karoline, dvaput izabranim u Kongres, jednom kao saveznik, džeksonovski demokrata, a drugi put kao predstavnik Poništavačke stranke¹. Njegov protivnik, bivši potpredsednik Džon K. Kalhun, stvorio je Poništavačku stranku, čiji su članovi, zapravo, verovali da bi države same trebalo da biraju federalne zakone kojima žele da se povinuju. Ovakvu ludost opisao je rečima *đavolja rabota*. Neće biti nikakve zemlje bude li po volji poništavača - što je, kako je pretpostavio, i bila njihova namera. Na sreću, Ustav je garantovao ujedinjenu vladu, a ne labavi savez gde svako radi kako mu se sviđa.

Ljudi, a ne države, bili su najvažniji.

Nije nameravao da prisustvuje sahrani, mada se još juče premišljao. Bez obzira na politička neslaganja, sviđao mu se Voren Dejvis, pa je nekako podnosio sveštenikovu depresivnu službu - *život je nesiguran, a posebno za ostarele* - zatim je prošao pored otvorenog kovčega, promrmljao molitvu i sišao u rotondu.

Gomila posmatrača bila je impresivna.

Stotine su došle da ga vide. Nedostajala mu je ta pažnja. Kad je boravio u gužvi, osećao se kao otac okružen svojom decom, presrećan zbog njihove ljubavi, voleo ih je kao brižan roditelj. I imao je razloga da bude ponosan. Upravo je ostvario nemoguće: u 58. godini republike - šestoj godini njegovog predsednikovanja, u potpunosti je otplatio nacionalni dug; nekoliko njih glasno je izrazilo svoje oduševljenje. Na spratu, jedan od njegovih sekretara kabineta rekao mu je da su posmatrači izdržavali hladnoću samo da bi videli Tvrdokornog².

Osmehivao se zbog pomena sopstvene čvrstoće, ali sumnjao je da je reč o komplimentu.

Znao je da su mnogi zabrinuti da će možda napraviti presedan i krenuti na treći mandat; među njima je bilo čak i pripadnika njegove stranke, od kojih su

---

¹ Engl. *nullifier* – poništavač. (Prim. prev.)

² Engl. *Old Hickory* – Stari Orah u bukvalnom prevodu. (Prim. prev.)

neki i sami gajili predsedničke ambicije. Neprijatelja je bilo svuda naokolo, a posebno ovde, u Kapitolu, gde su južni predstavnici postajali sve odvažniji i arogantniji, poput severnjačkih zakonodavaca.

Održavanje kakvog-takvog reda postalo je izuzetno teško, čak i za njega, koji je imao čvrstu ruku.

Što je bilo još gore, u skorije vreme kao da je polako počeo da gubi interesovanje za politiku.

Sve najveće bitke već su bile iza njega.

Ostale su mu još samo dve godine u kabinetu, a posle toga karijera mu je gotova. Upravo zato bio je rezervisan u pogledu trećeg mandata. Ako ništa drugo, bar je mogućnost da se ponovo kandiduje predstavljala problem njegovim neprijateljima.

U stvari, nije nameravao da se kandiduje po treći put. Povuci će se u Nešvil. Svoj dom u Tenesiju i voljeni Hermitidž.

Međutim, prvo da reši problem ovog pištolja.

Lepo doterani stranac s uperenim mesinganim pištoljem s jednim metkom pojavio se iz mase, lica sakrivenog iza guste crne brade. Kao general, Džekson je porazio britansku, špansku i indijansku vojsku. U dvoboju je jednom ubio čoveka da zaštiti čast. Nije se plašio nijednog čoveka, a sigurno ne ove budale, čije su pobebele usne drhtale, kao i ruka kojom je uperio pištolj.

Mladi čovek povukao je oroz.

Okidač je škljocnuo.

Udarna kapisla je prasnula.

Pucanj se odbio od kamenih zidova rotonde. Međutim, nije bilo iskre koja bi upalila barut u cevi.

Pištolj je zakazao.

Atentator se naizgled zapanjio.

Džekson je znao šta se dogodilo. Hladan, vlažan vazduh. Prebrodio je mnoge bitke po kiši i znao je koliko je bitno da barut ostane suv.

Jarost ga je čitavog preplavila.

Obema rukama ščepao je štap, poput koplja, i nasrnuo na svog napadača.

Mladi čovek odbacio je pištolj.

Pojavio se i drugi, čija je cev sad stajala na svega nekoliko centimetara od Džeksonovih grudi.

Revolveraš je ponovo povukao oroz.

Još jednom je udarna kapisla prasnula, ali iskra se nije pojavila.

Još jedno zakazivanje.

Pre nego što je Džekson štapom udario atentatora u stomak, Vudberi ga ščepa za jednu, a mornarički sekretar za drugu ruku. Jedan uniformisani čovek skočio je na naoružanog čoveka, kao i još nekoliko pripadnika Kongresa, od kojih je jedan bio i Dejvi Krokot iz Tenesija.

„Pustite me!”, povikao je Džekson. „Pustite me na njega. Znam ja odakle je on.”

Ali ova dvojica ne popustiše stisak.

Ruke atentatora mlatarale su iznad mora glava, a onda su čoveka prikovali za zemlju.

„Pustite me”, ponovi Džekson. „Umem da se odbranim.”

Došla je policija i čoveka su podigli na noge. Krokot ga predade policajcima i reče: „Želeo sam da vidim najgoreg nitkova na svetu, a sad mi se želja i ostvarila.”

Napadač je mrmljao nešto o tome kako će postati kralj Engleske i da će imati mnogo više novca kad Džekson bude mrtav.

„Moramo da idemo”, došapnuo mu je Vudberi. „Ovaj čovek očigledno je lud.”

Međutim, Džekson nije želeo ni da čuje za to. „Nije to ludilo. Postoji neka zavera, a taj čovek samo je oruđe.”

„Hajdemo, gospodine”, pozva ga njegov rizničar, povevši ga u maglovito jutro i do kočije koja ga je čekala.

Džekson se povinova.

Ali u mislima mu se kovitlalo.

Slagao se s onim što mu je jednom rekao Ričard Vajld, kongresmen iz Džordžije. *Glasine, sa svojih stotinu jezika, stvaraju najmanje toliko priča.* Nadao se da je tako. Suočio se sa ovim atentatorom bez mrvice straha. Čak ga ni dva pištolja nisu zastrašila. Svi prisutni mogu da posvedoče njegovoj hrabrosti.

A hvala bogu svemogućem, providenje ga je spaslo.

Izgleda da je stvarno predodređen da proslavi ovu zemlju i nastavi da radi u interesu naroda.

Kročio je u kočiju. Vudberi je ušao za njim i konji su krenuli kroz kišu. Nije više osećao hladnoću, ni starost, ni umor. Snaga je tekla kroz njega. Kao i poslednji put. Pre dve godine. Kada je parobrodom otputovao u Frederiksburg. Neki poremećeni bivši mornarički oficir, kog je otpustio, raskrvario mu je lice, postavši prvi čovek koji je nasrnuo na nekog američkog predsednika. Posle toga odbio je da podigne tužbu i stavio veto na savet svojih pomoćnika da jedan vojnik neprekidno bude pored njega. Novine su ga već veličale kao kralja, a njegovu Belu kuću kao dvor. Međutim, tom mlinu neće više poklanjati letinu.

Sad je neko zaista pokušao da ga ubije.

Još nešto prvo što se dogodilo jednom američkom predsedniku.

Atentat.

To je mnogo više, pomislio je, dolikovalo Evropi ili drevnom Rimu. Uglavnom su izvršavani nad despotima, monarsima i aristokratama, a ne svenarodno izabranim vođama.

Zurio je u Vudberija. „Znam ja ko je ovo naredio. Nemaju hrabrosti da se suoče sa mnom. Umesto toga, šalju nekog ludaka da obavi njihove zapovesti.”

„Na koga mislite?”

„Izdajnike”, bilo je sve što je rekao.

Koji će mu to debelo platiti.

DEO PRVI

JEDAN

NJUJORK SITI

SUBOTA, 8. SEPTEMBAR, SADAŠNJOST

18.13

Jedna greška nije bila dovoljna Kotonu Malonu.

On je napravio dve.

Greška broj jedan bila je to što se našao na petnaestom spratu hotela *Grand Hajat*. Poziv je stigao od njegove stare šefice Stefani Nel, imejlom poslatim pre dva dana. Morala je da ga vidi, u Njujorku, u subotu. Izgleda da je tema bila nešto o čemu su mogli samo u četiri oka. I izgleda da je bilo nešto bitno. Ipak je pokušao da pozove, okrenuvši broj štaba *Magelan bileta* u Atlanti, ali mu je njena pomoćnica rekla: „Već šest dana nije u kancelariji, pod NUK-om.”

Znao je da ne sme da pita gde je.

NUK. Ne uspostavljati kontakt.

To je značilo *ne zovi me*. Zvaću ja tebe.

I sam je bio na takvim mestima - agent na terenu, sam odlučuje kad je najbolje da se javi. Ovaj status, međutim, nije bio uobičajen kad je reč o šefici *Magelan bileta*. Stefani je bila odgovorna za svih dvanaest odeljenja tajnih operacija. Njen zadatak bio je da nadgleda. Biti pod NUK statusom značilo je da joj je nešto veoma značajno privuklo pažnju.

On i Kasiopeja Vit odlučili su da provedu vikend u Njujorku, uz večeru i predstavu, pošto sazna šta Stefani hoće. Poleteli su juče iz Kopenhagena i prijavili se u *Sent Ridžisu*, nekoliko blokova severno od mesta na kome je upravo stajao. Kasiopeja je odabrala smeštaj, jer je plaćala za oboje, i on se nije bunio. Osim toga, teško je bilo usprotiviti se kraljevskom okruženju, prizorima od kojih zastaje dah i apartmanu većem od njegovog stana u Danskoj.

Odgovorio je na Stefanin imejl i rekao joj gde će odsesti. Jutros, posle doručka, ključ-kartica za sobu u *Grand Hajatu* čekala ga je na recepciji *Sent Ridžisa* zajedno s brojem sobe i porukom.

Molim te da se sastanemo večeras, tačno u 18.15.

Zagolicala ga je ova reč *tačno*, ali je shvatio da mu je bivša šefica neizlečivo opsesivna, zbog čega je istovremeno i dobar rukovodilac i strašno naporna. Isto tako, znao je da ga ne bi zvala da nije posredi nešto veoma bitno.

Ugurao je ključ-karticu, primetivši i odmah prenebregnuvši znak s natpisom NE UZNEMIRAVAJ.

Signalna lampica na elektronskoj bravi postade zelena i brava se otključa.

Soba je bila prostrana, s velikim krevetom prekrivenim plišanim ružičastim jastucima. Radni deo predstavljao je sto s radnom pločom od hrastovine i

ergonomskom stolicom. Soba je bila u uglu zgrade, s dva prozora okrenuta prema Istočnoj 42. ulici i još jednim koji je pružao pogled na zapad prema Petoj aveniji. Ostatak dekora bilo je ono što bi se i moglo očekivati od prvoklasnog hotela u centru Menhetna.

Osim dve stvari.

Pogled mu je pao na prvu: beše to čudna naprava, sklopljena od nečeg što je izgledalo kao aluminijumske šipke, pričvršćene zajedno u obliku igračke za male građevinare. Stajala je ispred jednog od dva glavna prozora, levo od kreveta, i okrenuta napolje. Povrh čvrste metalne podloge nalazila se pravougaona kutija, otprilike dve stope sa tri, takođe napravljena od tamnog aluminijuma, stranica pričvršćenih jedne za druge, i centrirana spram prozora. Još nosača pružalo se prema zidu, sprema i pozadi, jedan beše spušten na pod, a drugi učvršćen nekoliko stopa uvis, naizgled da zadrži ovu stvar na mestu.

Je li na ovo Stefani mislila kad je rekla *važno*?

Neka kratka cev virila je iz unutrašnjosti kutije. Naizgled nije bilo načina da se pregleda unutrašnjost, pošto nije bilo reza na stranicama. Kombinacija zupčanika krasila je kako kutiju, tako i ram. Lanci su se pružali duž ivica podloge, kao da je čitava sprava napravljena da može da se pokreće.

Posegnuo je za drugom anomalijom.

Jednim kovertom. Zapečaćenim. Sa svojim imenom na njemu.

Pogledao je na sat: 18.17.

Gde je Stefani?

Začuo je pisak sirena napolju.

S kovertom u ruci prišao je jednom od prozora i pogledao s petnaestog sprata. Istočna 42. ulica bila je potpuno prazna. Saobraćaj je zaustavljen barikadama. Primetio je policiju napolju kad je stigao pre nekoliko minuta.

Nešto se događalo.

Bila mu je poznata reputacija *Čiprijanija*³ preko puta. Bio je jednom prilikom tamo i setio se mermernih stubova, parketnih podova i kristalnih lustera - bivša banka, izgrađena u italijanskom renesansnom stilu, izdavana je za okupljanja društvene elite. Izgleda da se upravo jedan takav događaj odvijao ove večeri, dovoljno važan da se zaustavi saobraćaj, raščiste trotoari i naredi prisustvo pola tuceta njujorških plavaca, koji su stajali pred elegantnim ulazom.

Dva policijska automobila dovezla su se sa zapada, s uključenim rotacionim svetlima, a posle njih išao je predimenzionirani crni kadilak DTS. Još jedan automobil njujorške policije pristigao je za njima. Dve zastavice lepršale su sa svake strane kadilakove haube. Jedna je bila američka, a druga standardna predsednička.

Samo jedna osoba vozila se tim automobilom.

Predsednik Deni Danijels.

---

³ *Cipriani* – privatna međunarodna korporacija sa sedištem u Luksemburgu, koja drži luksuzne restorane i klubove širom sveta. (Prim. prev.)

Povorka se zaustavila uz ivičnjak ispred *Čiprijanija*. Vrata se otvoriše. Tri agenta Tajne službe iskočila su iz automobila, proverila okolinu, a onda dala znak. Deni Danijels se pojavio, visokog i širokog tela prekrivenog crnim odelom, belom košuljom i tamnoplavom kravatom.

Malon začu zujanje.

Pogledom je otkrio izvor.

Naprava je oživela.

Začula su se dva udarca i prozor na drugom kraju sobe se razbio, staklo se survalo na trotoar daleko dole. Hladan vazduh pokulja unutra, kao i zvuci pulsirajućeg grada. Zupčanici se pokrenuše i sprava se isturi kroz prazan okvir prozora.

Pogledao je dole.

Krhotine prozora privukle su pažnju pripadnika Tajne službe. Njihove glave sada su bile okrenute nagore, prema *Grand Hajatu*.

Sve se dogodilo za svega nekoliko sekundi.

Prozor razbijen. Sprava izašla. A onda -

ra-ta-ta-ta-ta.

Ispaljeni su hici u predsednika Sjedinjenih Država.

Agenti oboriše Danijelsa na pločnik.

Malon je strpao koverat u džep i pretrčao sobu, šcepao aluminijumski ram i pokušao da pomeri napravu.

Ali ona nije htela ni da mrdne.

Potražio je, ali nije primetio kablove kojim se napajala. Stvar je, naizgled daljinski upravljana, razorno moćna, i dalje pucala. Video je kako agenti pokušavaju da sprovedu svoj teret nazad u automobil. Znao je da će mu, kad Danijels konačno uđe, oklopni štit pružiti zaštitu.

Sprava je i dalje izbacivala gomilu metaka.

Bacio se kroz prozor, držeći se za ram, i uhvatio aluminijumsku kutiju. Ako bi uspeo da je mrdne levo-desno ili gore-dole, možda bi nekako skrenuo cev sa cilja.

Uspeo je da pomeri cev ulevo, ali motori iznutra brzo su to ispravili.

Daleko dole, nakratko oslobođeni vatre, agenti su ugurali Danijelsa nazad u automobil, koji je odjurio. Ostala su tri čoveka, zajedno s policajcem koji je čekao kod *Čiprijanija*.

Potegli su pištolje.

Njegova druga greška istog trena postade sasvim jasna.

Počeli su da pucaju.

Pravo u njega.

DVA

U BLIZINI OBALE SEVERNE KAROLINE

18.25

Za Kventina Hejla malo šta je bilo bolje od sečenja zapenušanih talasa pod visokim jedrima. Ako je morska voda uopšte mogla biti deo nečije krvi, onda je to sigurno bio slučaj s njim.

Slupovi su bili morska tegleća marva sedamnaestog i osamnaestog veka. Bili su mali i imali samo jedan jarbol, a raspored jedara činio ih je veoma brzim i lako upravljivim. Plitak gaz i sjajna takelaža samo su doprinosili svrsi. Većina je mogla da nosi sedamdeset pet ljudi i četrnaest topova. Moderna inkarnacija bila je nešto veća, 90 metara duga, a umesto drveta, zbog najnovijih kompozitnih materijala, bila je laka i glatka. Nikakvi topovi nisu opterećivali njihovu lepotu. Sada su bili prijatni za oko, umirujući za dušu - okeanska plovila napravljena za komfor i pretrpana igračkama. Dvanaestoro gostiju moglo je da uživa u luksuznim kabinama, a šesnaest ljudi radilo je kao posada, od kojih su mnogi bili potomci onih koji su služili Hejlovima još od Američke revolucije.

„Zašto to radiš?“, vrištala je njegova žrtva. „Zašto, Kventine?“

Hejl je zurio u čoveka koji je ležao na palubi, okovan u teške lance i zatočen u kavezu - rešetki napravljenoj od pljosnatih gvozdениh šipki, širokih oko sedam centimetara. Kružni deo obavijao mu je grudi i glavu, dok su butine i noge okruživali odvojeni duguljasti kavez. Pre nekoliko vekova, ovakve klopke pravljenе su po meri žrtve, ali ova je bila više kao sprava za mučenje. Nijedan mišić nije se mogao pomeriti osim glave i vilice zatočenog, a usta mu namerno nisu bila zapušena.

„Jesi li poludeo?“, urlao je čovek. „Ovo što radiš zove se ubistvo.“

Hejl se uvredi zbog izrečenog. „Pogubljenje izdajnika nije ubistvo.“

Okovani čovek, kao i njegov otac i deda pre njega, vodili su knjige za Hejlove. Bio je to knjigovođa koji je živeo u priobalju Virdžinije, na jednom predivnom imanju. Preduzeće *Hejl enterprajzis* bilo je raštrkano po čitavom svetu i zahtevalo je marljivost od skoro tri stotine zaposlenih. Mnoge knjigovođe bile su na platnom spisku ove korporacije, ali ovaj čovek radio je izvan okvira birokratije i odgovarao je isključivo Hejlu.

„Kunem ti se, Kventine!“ vrištao je čovek. „Odao sam im najmanje što sam mogao.“

„Život ti zavisi od toga da li je istina to što kažeš.“ Pustio je da mu se u rečima nađe i izvesna količina nade. Želeo je da ovaj čovek progovori. Mora da bude siguran.

„Došli su sa sudskim pozivima. Već su znali odgovore na sva svoja pitanja. Rekli su mi da ću, ne budem li sarađivao, otići u zatvor i izgubiti sve što imam.“

Knjigovođa počе da plače.

Opet.

Oni koji su došli bili su iz Poreske kontrole. Agenti iz odeljenja za krivično gonjenje koji su se jednog jutra okomili na *Hejl enterprajzis*. Istovremeno su zakucali i na vrata osam banaka širom zemlje i zatražili izvode kako korporacijskih, tako i Hejlovih računa. Sve američke banke povinovale su se ovom zahtevu. To nije bilo iznenađenje. Svega nekoliko zakona garantovalo je privatnost. Upravo zbog tog razloga računi su i bili pokriveni besprekornim dokumentima. Međutim, ovo nije bio slučaj sa stranim bankama, a posebno ne sa švajcarskim, gde je finansijska privatnost oduvek bila nacionalna opsesija.

„Znali su za švajcarske račune!”, vikao je knjigovođa, nadjačavajući riku vetra i mora. „Samo o njima sam pričao. Ništa više. Kunem se. Samo o njima.”

Zurio je preko ograde u uzburkano more. Njegov zatočenik ležao je na krmenom delu palube, u blizini džakuzija i uskog ali dubokog bazena, van pogleda bilo kog slučajnog moreplovca, mada, jedrili su čitavog jutra i do sada nisu bili приметili nijednog.

„Šta je trebalo da uradim?”, preklinjao je knjigovođa. „Banka je prva popustila.”

Ujedinjena banka Švajcarske zaista je popustila pred američkim pritiskom i prvi put odobrila da se za više od pedeset hiljada računa prime strani sudski pozivi. Naravno, to su omogućile pretnje za kriminalno gonjenje direktora američkih banaka. Ovo što je govorio njegov knjigovođa bilo je tačno. Proverio je. Samo su švajcarski izvodi zaplenjeni. Nijedan od računa u ostalih sedam zemalja nije ni taknut.

„Nisam imao izbora. Za ime boga, Kventine. Šta si očekivao da uradim?”

„Očekivao sam da se držiš ugovora.”

Počev od posade slupa, preko posluge u kući, do osoblja na održavanju imanja, ugovor je bio ono što ih je držalo u obavezi.

„Zakleo si se i dao svoju reč”, dobacio mu je s ograde. „Potpisao si ga.”

To je trebalo da obezbedi lojalnost. Povremeno, međutim, događali su se prekršaji i njima je neko morao da se pozabavi. Kao što je to danas bio slučaj.

Ponovo je pogledao prema plavosivoj vodi. *Avantura* je uhvatila nalet jugoistočnog povetarca. Bili su udaljeni oko osamdeset kilometara od obale, s južnim kursom, leđima okrenuti Virdžiniji. *Dajnarigova* takelaža radila je kao podmazana. Petnaest kvadratnih jedara formiralo je modernu verziju nekadašnjeg velikog kvadratnog jedra, s tom razlikom što se sada krstovi nisu okretali oko fiksnog jarbola. Umesto toga, bili su permanentno pričvršćeni, a čitav jarbol okretao se s vetrom. Posada nije morala da savladava velike visine i otpušta vezove. Tehnologija je omogućila smeštanje jedara unutar jarbola i njihovo potpuno razvijanje radom elektromotora, za manje od šest minuta. Kompjuteri su kontrolisali svaki ugao, držeći jedra stalno napeta.

Uživao je u slanom vazduhu i praznio mozak.

„Kaži mi samo jedno”, doviknuo je.

„Sve ću ti reći, Kventine. Samo me pusti iz ovog kaveza.”

„Glavna knjiga. Jesi li im rekao nešto o njoj?”

Čovek je odmahivao glavom. „Ni reči. Ništa. Uzeli su samo UBS-ove izvode i nisu ni spomenuli glavnu knjigu.”

„Da li je na sigurnom?”

„Tamo gde je i inače čuvamo. Oduvek. Samo ti i ja. Mi smo jedini koji znamo gde je.”

Verovao mu je. Ni jedna jedina reč nije izgovorena o knjizi, zbog čega mu je donekle bilo lakše.

Ali ne sasvim.

Oluje s kojima je tek trebalo da se suoči biće mnogo gore od nevremena koje je primetio kako se sprema s istoka. Čitava sila američkih obaveštajnih službi, zajedno s Poreskom kontrolom i Ministarstvom pravde, stuštila se na njega. Nije se to mnogo razlikovalo od onog sa čim su se suočavali njegovi preci kada su kraljevi, kraljice i predsednici slali čitave flote da uhvate slupove i obese njihove kapetane.

Okrenuo se prema nesrećniku u gvozdenom kavezu i prišao mu.

„Molim te, Kventine. Preklinjem te. Ne čini to.” Glas mu je bio isprekidan jecajima. „Nikad se nisam raspitivao za posao. Nikad me nije bilo briga. Ja sam samo vodio knjige. Kao i moj tata. I njegov. Nikad nisam ni takao peni koji mi ne pripada. Mi nikad nismo to učinili.”

Nije, njegova porodica nije.

Ali Član 6 bio je jasan.

Ako bilo ko ugrozi Družinu kao celinu, biće streljan.

Nikad se Komonvelt nije suočio s nečim ovako opasnim. Kad bi samo uspeo da pronađe ključ i reši šifru. To bi sve okončalo i ovo što se spremao da uradi učinilo sasvim izlišnim. Na nesreću, kapetanova dužnost ponekad je iziskivala i da se naredi nešto neprijatno.

Mahnuo je rukom i tri čoveka podigoše kavez i približiše ga ogradi.

Zatočeni čovek povika: „Ne čini to, molim te! Mislio sam da te poznajem. Mislio sam da smo prijatelji. Zašto se ponašaš kao prokleti gusar?”

Tri čoveka oklevaše za trenutak, čekajući njegov signal.

On klimnu glavom.

Kavez bi bačen preko palube i more proguta žrtvu.

Posada se vratila na svoja mesta.

Stajao je sam na palubi dok mu je licem prelazio lahor, i razmišljao o poslednjoj čovekovoju uvredi.

Ponašaš se kao prokleti gusar.

Morska čudovišta, psi iz pakla, pljačkaši, oprečnici, korsari, bukaniri, prestupnici svih zakona, ljudskih i božanskih, ovaploćeni đavoli, deca zlog.

Sve su to bili nazivi za gusare.

Da li je i on jedan od njih?

„Ako je to ono što o meni misle”, prošaputao je, „zašto da ne?”

TRI

NJUJORK SITI

Džonatan Vajat posmatrao je kako se odvija ova scena. Sedeo je sam za stolom pored prozora, u restoranu glavnog njujorškog *Grand Hajata*, u bifeu-atrijumu koji je pružao neometan pogled na Istočnu 42. ulicu, dva sprata niže. Uhvatio je trenutak kad je saobraćaj zaustavljen, trotoari raščišćeni, a predsednička povorka stigla do *Čiprijanija*. Začuo je glasan udarac odozgo, a onda i prasak stakla kad je ono palo na trotoar. Kad je počelo pucanje, znao je da je uređaj počeo da radi.

Pažljivo je odabrao ovaj sto i primetio da su dva čoveka u blizini učinila isto. Agenti Tajne službe rekvirirali su čitav dalji kraj restorana, zauzeli poziciju pored prozora i takođe imali neometan pogled na scenu koja se dole odvijala. Oba čoveka bila su opskrbljena radijima, a osoblje restorana namerno nije bilo smešteno u njihovoj blizini.

Poznavao je njihovu proceduru operacije.

Obezbeđenje predsednika oslanjalo se na višeslojnu kontrolu perimetra i obično se sastojalo od tri sloja: počinjalo je s kontrasnajperima na obližnjim krovovima, a završavalo s agentima koji su stajali na svega nekoliko stopa od osobe koju čuvaju. Dovedi predsednika u zakrčeno mesto poput Njujork Sitija predstavljalo je poseban izazov. Zgrade na sve strane, svaka s morem prozora, na čijim su vrhovima otvoreni krovovi. *Grand Hajat* predstavljao je savršen primer. Dvadeset i više spratova i dve kule sa staklenim zidovima.

Dole, na ulici, agenti su reagovali na pucnje, skočili su na Denija Danijelsa, primenivši još jedan tradicionalan metod - *sakrij i evakuishi*. Naravno, automatizovano oružje bilo je postavljeno dovoljno visoko da puca preko svakog vozila, i on je sada posmatrao policajce i preostale agente kako se bacaju levo i desno, pokušavajući da izbegnu hice.

Da li je Danijels pogođen? Teško je reći.

Gledao je kako dva agenta, koja su stajala petnaestak metara dalje, reaguju na opšti metež, obavljaju svoj posao, postupaju kao oči i uši, vidno uznemireni zbog toga što su tako daleko. Znao je da ljudi na ulici imaju radio-aparate sa slušalicama u ušima. Svi su oni sjajno uvežbani. Na nesreću, stvarnost je retko podražavala scenarije uvežbavane u objektima za obuku. Ovo je bio savršen primer. Automatizovano, daljinski upravljano oružje, navođeno internim video nadzorom? Mogao se kladiti da nikad ništa slično nisu videli.

Trideset ostalih čuvara nahrupili su u restoran, a svačija pažnja bila je usmerena na ulicu.

Još uzvratnih hitaca odjeknulo je među zgradama.

Predsednika su ugurali nazad u limuzinu.

Kadilak jedan - ili kako ga je Tajna služba zvala, Zver - bio je opremljen vojnim oklopom, debelim trinaest centimetara, i točkovima koji su mogli da se

okreću čak i s potpuno izduvanim gumama. Tri stotine hiljada dolara dovitljivosti *Dženeral motorsa*. Znao je da, još od Dalasa 1963. godine, ovaj automobil uvek bude prebačen avionom gde god je potrebno da predsednik putuje po zemlji. Stigao je vojnim transporterom pre tri sata, na aerodrom *Kenedi*, i čekao na pisti da se predsednički avion prizemlji. Mimo procedure, nijedno drugo vozilo nije dopremljeno s njim. Uglavnom je po nekoliko dodatnih vozila išlo zajedno.

Bacio je hitar pogled na dva nestrpljiva agenta koja se nisu ni pomerila sa svojih položaja.

Nema brige, pomislio je. Uskoro ćete se obojica pridružiti sukobu.

Ponovo se okrenuo svojoj večeri, predivnoj salati od raznog povrća. Stomak mu se nadimao od nestrpljenja. Dugo je čekao ovo. *Kampovanje pored reke*. Savet koji je dobio pre mnogo godina - najistinitiji mogući. Ako dovoljno dugo čekaš pored reke, na kraju će tvoji neprijatelji naići plutajući pored tebe.

Uživao je u još jednom zalogaju začinjene salate i sprao ga slatkim crnim vinom. U ustima mu je ostao prijatan ukus voća i drveta. Pretpostavio je da bi trebalo da pokaže nekakvo interesovanje za ono što se događalo, ali niko nije obraćao ni najmanju pažnju na njega. A i zašto bi? Predsednik Sjedinjenih Država je pod vatrom, a šokirani ljudi oko njega imaju najbolja moguća mesta. Nekoliko njih ubrzo će se naći na *Si-En-Enu* i *Foks njuzu*, jer će, za samo nekoliko dragocenih trenutaka, postati slavne ličnosti. Trebalo bi, u stvari, da mu zahvale za priliku koju im je pružio.

Začuše se glasovi dvojice agenata.

Pogledao je kroz prozor dok se Kadilak jedan uz škripu odvajao od trotoara.

Čuvari ispred *Čiprijanija* skočili su i pokazali nagore prema *Grand Hajatu*.

Pištolji su se pojavili.

Nišani su upereni.

Hici su ispaljeni.

On se nasmešio.

Koton Malon učinio je tačno ono što je Vajat i mislio da će uraditi.

Šteta za Malona kad sve krene nagore.

Malon začu kako meci razbijaju okna s leve i desne strane. Podivljala aluminijumska zver koju je zajahao i dalje je pucala. Ponovo je cimnuo mehanizam, ali unutrašnji zupčanici vratili su cev nazad na cilj.

Trebalo bi da se povuče unutra.

Danijels je bio u automobilu i spremao se da pobegne. Dovikivanje bi bilo uzaludno. Niko ga ne bi čuo pored pucnjeva i kakofoničnog zavijanja njujorške ulične opere.

Još jedan prozor je eksplodirao, ovog puta na drugom uglu *Grand Hajata*, tridesetak metara od mesta gde je bio izložen.

Još jedna aluminijumska kutija pojavila se na večernjem nebu.

Odmah je primetio da je ovoga puta cev na njoj mnogo šira od ove koju je pokušavao da zauzda. Ovo nije bila puška. Ovo je bio neki minobacač ili raketni bacač.

Agenti i policajci koji su pucali u njega primetili su pridošlicu i usmerili pažnju prema novoj pretnji. Istog trena shvatio je da je onaj koji je postavio ove naprave računao na to da će Danijelsa ugurati nazad u automobil i odvesti. Pitao se koliko je precizna neka daljinski upravljana, automatska puška - koliko to može biti precizno? - ali sada je video da je pravi cilj bio vratiti metu u nešto što se može mnogo lakše pogoditi.

Kao što je predimenzionirani crni kadilak.

Znao je da predsednička limuzina ima blindiranu limariju. Ipak, da li može da izdrži raketni napad s nekih stotinu metara? I kakvom vrstom municije je projektil opremljen?

Agenti i policajci trčali su niz trotoar, pokušavajući da pronađu bolji ugao za novu pretnju.

Danijelsova limuzina približila se raskrsnici Istočne 42. ulice i Avenije Leksington.

Raketni bacač se namestio.

Morao je nešto da uradi.

Puška koju je opkoračio nastavila je da puca, pucanj za pucnjem, svakih pet sekundi. Meci su se odbijali od naspramne zgrade i ulice. Izvivši telo još više preko aluminijumske superstrukture, obavio je ruku oko kutije i trznuo čitavu napravu ulevo. Zupčanci unutra se napregnuše, zatim proklizaše, dok je vukao cev paralelno s fasadom hotela.

Meci su sada zujali kroz vazduh prema raketnom bacaču.

Podesio je nišan, tražeći pravu putanju.

Jedan metak pogodi cilj, ulubivši aluminijum.

Kutija koju je zgrabio bila je tanka, aluminijumski gipka. Nadao se da je i ona druga napravljena od istog materijala.

Još dva moćna hica pronađoše svoju metu.

Treći metak je prodro.

Plave iskre eksplodiraše.

Plamenovi suknuše kad je raketa izletela iz bacača.

Vajat je završio svoju salatu i Kadilak jedan poleteo je prema raskrsnici. Čuo je kako se drugi prozor rasprskava. Ljudi koji su bili dole trčali su trotoarom i sada su pucali nagore. Međutim, *zig zauer* P229, pištolj Tajne službe, neće napraviti veliku štetu, a automatske puške koje uglavnom prate predsednika u vozilima podrške ostale su u Vašingtonu. Kao i snajperisti.

Greške, greške.

Začuo je eksploziju.

Raketa je krenula.

Obrisao je usta salvetom i pogledao dole. Danijelsov automobil prešao je raskrslu i krenuo prema zgradi Ujedinjenih nacija i Ist Riveru. Verovatno će krenuti Ruzvelt drajvom i otići ili u bolnicu ili na aerodrom. Prisetio se davnih vremena kad je specijalni metro čekao na posebnoj pruzi u blizini hotela *Valdorf Astorija*, spreman da hitro odveze predsednika s Menhetna bez zaustavljanja.

Ali nema ga više.

Beskorisno je.

Dva agenta u odelima istrčala su iz restorana, uputivši se do obližnjeg stepeništa koje je vodilo do glavnog ulaza u *Hajat*.

Spustio je salvet i ustao.

Sve osoblje, hostese, pa čak i kuhinjsko osoblje, zakrčilo je prozore. Sumnjao je da će mu iko doneti račun. Prisetio se cene salate, nadoknadio i vino, dodao 30 odsto za napojnicu - bio je ponosan na sebe što je darežljiv - i položio na sto novčanicu od pedeset dolara. Možda malo previše, ali nije imao vremena da sačeka kusur.

Raketa nikad nije dospela do zemlje, a druga i treća nisu ispaljene. Očigledno, heroj je uspešno obavio zadatak.

Došlo je vreme da gleda kako Kotona Malona sreća lagano napušta.

ČETIRI

Kliford Noks prekide radio-vezu i zatvori laptop. Raketni bacač opalio je samo jednom, a projektil nije pronašao predsedničku limuzinu. Slike s internog video-nadzora - ljubazno ponuđene s kamera instaliranih na obema automatskim jedinicama - dale su klimave snimke koji su se mrdali levo i desno. Stalno je imao problema da zadrži pušku uperenu nadole, jer stvar nije odgovarala na njegove komande. Naredio je da se pogoni i eksplozivna punjenja modifikuju kako bi tri bojeve glave sigurno uništile jako blindirano vozilo.

Jutros je sve bilo potpuno ispravno.

Šta se onda dogodilo?

Slika s televizijskog ekrana, koja je zurila u njega s druge strane hotelske sobe, razjasnila mu je gde je nastala greška.

Mobilni telefoni s ulice snimili su slike i video-snimke koji su već imejlovima poslali medijskim mrežama. Prikazivali su čoveka koji visi kroz razbijeni prozor u *Grand Hajatu*, visoko iznad Istočne 42. ulice. Opkoračio je neku metalnu napravu i cimao spravu na jednu stranu, a onda i drugu, konačno uperivši cev prema raketnom bacaču, uništivši elektroniku upravo kad je oružje opalilo.

Noks je izvršio komandu ispaljivanja. Trebalo je da polete tri rakete, jedna za drugom. Međutim, samo jedna se pojavila, a odletela je visoko u nebo prema jugu.

Telefon u sobi je zazvonio.

Javio se, a zagrobni glas s druge strane rekao je: „Ovo je katastrofa.”

Pogled mu je ostao uprt u televizijski ekran. Još slika prikazivalo je dva uređaja isturena iz mračnih pravougaonika na staklenoj fasadi *Grand Hajata*. Traka pri dnu ekrana obavestavala je gledaoce da još nema vesti o predsednikovom stanju.

„Ko je taj čovek koji se umešao?”, pitao ga je jedan novi glas u uho.

Zamislio je scenu s druge strane linije. Tri čoveka, svi u pedesetim, ležerno obučeni, sede u elegantnom salonu zgureni oko telefonskog zvučnika.

Komonvelt.

Minus jedan.

„Nemam pojma”, rekao je u telefon. „Očigledno, nisam očekivao nikakvo mešanje.”

O uljezu se nije moglo saznati bogzna šta, osim da je belac, prosede kose, u crnoj jakni i svetlim pantalonama. Lice mu je bilo neprepoznatljivo zahvaljujući kamerama loše rezolucije s mobilnih telefona, i mnogo pomeranja objektiva. Traka na ekranu obavestavala je gledaoce da se čovek pojavio i da je, dok su pucali u njega, okrenuo jedno oružje u drugo, a onda nestao unutra.

„Kako je bilo ko mogao da zna za ovo?”, začuo je pitanje. „A kamoli da će to uspeti i da spreči.”

„Sigurno su nekako procurile informacije.”

Tišina s druge strane potvrdila je da se slažu s ovim.

„Pomoćniče kormilara”, reče jedan od ljudi, koristeći Noksovu zvaničnu titulu, „ti si vodio ovu operaciju. Ti si odgovoran što je propala.”

Shvatao je to.

Kao i kapetana broda pre mnogo vremena, i pomoćnika kormilara birala je posada, i njemu je poveravana odgovornost za sigurnost družine. Dok je kapetan zadržavao apsolutni autoritet za vreme nekog konflikta, svakodnevna administracija broda počivala je na pomoćniku kormilara. On je raspoređivao provijant, delio plen, presuđivao u nesporazumima i održavao disciplinu. Kapetan ne bi mogao sve da postigne bez odobrenja pomoćnika kormilara. Sistem je opstajao i danas, osim dodatne komplikacije, naime, *četiri* kapetana komandovala su Komonveltom. Noks je bio odgovoran svakom od njih, i individualno i kolektivno. Nadgledao je i posadu, sve one koji su radili direktno pod Komonveltom.

„Sasvim je jasno da imamo špijuna među nama”, ponovio je.

„Shvataš li šta će proisteći iz ovoga? Posledice će biti strašne.”

Noks duboko udahnu. „Od kojih je najgora to što je kapetan Hejl isključen iz vaših odluka.”

Ovaj komentar neće biti smatran neposlušnošću. Dobar pomoćnik kormilara iznosio je svoje mišljenje pošto je moć dobijao od posade, a ne od kapetana. Upozoravao ih je pre nedelju dana da ovaj plan neće na dobro izaći. Zadržao je za sebe dalje primedbe za koje je smatrao da se graniče s očajem, ali kada trojica od četvorice glavnih izdaju naređenje, njegova dužnost je da se povinuje.

„U obzir su uzeti i tvoj savet i primedba”, reče jedan od ljudi. „Mi smo doneli odluku.”

Ali to možda neće biti dovoljno kad Kventin Hejl shvati šta su ostali uradili. Ovaj kurs, kojim je Komonvelt krenuo, bio je i ranije primenjivan, mada ne u poslednjih nekoliko decenija. Noksov otac bio je poslednji pomoćnik kormilara koji je pokušao nešto slično, ali on je uspeo. Međutim, to je bilo drugo vreme, s drugačijim pravilima.

„Možda bi trebalo reći kapetanu Hejlu”, savetovao je.

„Kao da već ne zna”, reče jedan od ljudi. „Uskoro ćemo se čuti s njim. U međuvremenu, šta ćeš ti da radiš?”

Razmišljao je o svom sledećem potezu. Nije postojao način da se uđe u trag mehanizmima koji stoje u dvema hotelskim sobama. Njihova posada napravila ih je u tajnosti i svaki komad je dezinfikovao. Bez obzira na ishod, mašinerije bi svakako bile otkrivene, zato su i preduzete mere predostrožnosti. Dve hotelske sobe u *Grand Hajatu* registrovane su na izmišljene osobe - članove posade koji su se prurušeni pojavili na recepciji i platili kreditnim karticama izdatim na lažne identitete. Koferi su sadržali razne delove, i tokom noći on ih je lično sastavio komad po komad. Znak NE UZNEMIRAVAJ, koji je visio na vratima, obezbeđivao je privatnost čitavog dana. Kontrolisao je oba oružja odavde - nekoliko blokova daleko - putem radija, a signali su sada bili prekinuti.

Sve je bilo veoma brižljivo smišljeno.

S vremena na vreme, u proteklim vekovima, pomoćnicima kormilara bilo je dozvoljeno da preuzmu kormilo i upravljaju kursom broda. Komonvelt mu je upravo stavio kormilo u ruke.

„Pobrinuću se za sve.”

Malona je razdirala nedoumica. Primetio je agente koji su krenuli na glavni ulaz *Grand Hajata*. Tajna služba bila je temeljna, što je značilo da u hotelu verovatno već ima agenata, postavljenih tako da mogu da gledaju ulicu ispred hotela. Sigurno su već obavesteni i naređeno im je da krenu u obe sobe. Da li da ode? Ili da ih sačeka?

Tada se setio koverta koji mu je bio u džepu.

Pocepao ga je i pronašao otkucanu poruku.

Morao si da vidiš ovo. Onesposobi ih pre nego što predsednik stigne. Ovo se nije moglo obaviti ranije. Kasnije ću ti objasniti zašto. Ne smeš

nikome da veruješ, a posebno ne Tajnoj službi. Njihova zavera zadire duboko. Beži iz hotela, a ja ću ti se pre ponoći javiti telefonom.

Stefani

Odluka je pala.

Vreme je da se krene.

Stefani je, izgleda, nabasala na nešto veliko. Trebalo bi da prati njene instrukcije.

Za sada.

Shvatio je da mobilni telefoni imaju kamere, a trotoar tamo dole bio je krcat ljudima. Njegova slika uskoro će biti na svakom medijskom uređaju. Bio je izložen svega nekoliko minuta, pa se nadao da, ako je i bilo nekih slika, one nisu baš najboljeg kvaliteta.

Otvorio je vrata, ne brinući što je ostavio tragove. Njegovi otisci nalaze se po čitavom uređaju koji je visio s prozora.

Mirno je krenuo niz pusti hodnik prema liftovima. Zaostali miomiris nikotina podsetio ga je na to da je ovo sprat na kom je pušenje dozvoljeno. Niko se nije pojavio ni iz jedne sobe koje su se nalazile s obe strane hodnika.

Skrenuo je iza ugla.

Deset liftova opsluživalo je hotel. Ništa nije ukazivalo na to gde su se trenutno nalazili. Zaključio je da nijedan od njih ne bi bio pametan izbor. Pogledom je potražio s leve strane, zatim s desne, i spazio stepenišni izlaz.

Otvorio je metalna vrata, oslušnuo, ništa nije čuo, a onda se iskrao.

Popeo se dva sprata, a onda malo oklevao na sedamnaestom. Sve je bilo mirno. Izašao je u mali hodnik s liftovima, identičan onom koji se nalazio dva sprata niže. Istovetni mali sto sa cvetnim aranžmanom i ogledalom ukrašavao je zid.

Zurio je u svoj lik.

Šta se, za ime sveta, upravo događa?

Neko je upravo pokušao da ubije predsednika Sjedinjenih Država i ovog trenutka on je bio prvi osumnjičeni.

Skinuo je jaknu i otkrio ispod nje svetloplavu košulju s dugmadima. Tražiće čoveka svetle kose u tamnoj jakni. Između dvoja vrata lifta primetio je kantu za otpatke, povrh koje je stajalo još veštačkog cveća, i ugurao jaknu u nju.

S leve strane, dalje niz hodnik, približavala mu se jedna porodica. Mama, tata i troje dece. Izgleda da su bili uzbuđeni i razgovarali su o Tajms skveru i jednom od neonskih natpisa koji su se tamo mogli videti. Tata je pritisnuo dugme za gore, pozvavši lift. Malon je strpljivo stajao s njima i čekao da se lift pojavi. Ovi ljudi nekako su sve propustili. Čovek bi pomislio da je prilično teško ignorisati raketu koja uzleće u nebo i ostavlja dimni trag za sobom. Kad bolje

razmisli, turisti su ga oduvek zbunjivali. Trg Hejbro plads u Kopenhagenu, gde se nalazila njegova knjižara, svakodnevno je bio krcat njima.

Lift je stigao i on prvo propusti porodicu. Tata ubaci ključ-karticu sobe, koja im je omogućavala pristup na trideset prvi sprat. Izgleda da je on bio rezervisan za posebne goste, verovatno domarov nivo. Malon zaključí da bi to moglo biti dobro mesto za razmišljanje.

„Oh, baš i ja idem tamo”, rekao je.

Vozili su se u tišini gore još četrnaest spratova, a onda su svi izašli. Baš kako je i pomislio, bio je to salon za domara, i bio je dostupan samo gostima koji su platili za tu privilegiju. Dozvolio je tati da bude prvi i on ugura svoju karticu u još jedan prorez da otvori staklena vrata.

Malon uđe za porodicom.

Salon u obliku slova „L” bio je krcat ljudima koji su uživali u hladnom naresku od mesa, sira i voća. Pregledao je prostoriju i odmah primetio dva odela sa slušalicama u ušima i mikrofonom na reverima, zalepljena za prozore koji su bili okrenuti ka Istočnoj 42. ulici.

Tajna služba.

Zgrabio je jabuku s drvenog poslužavnika na stolu, zajedno s primerkom današnjeg *Njujork tajmsa*. Povukao se u najdalji ugao prostorije, jedući jabuku, i seo, jednim okom čitajući novine, a drugim posmatrajući agente.

Nadao sa da nije upravo napravio svoju treću grešku.

PET

TESNAC PAMLIKO, SEVERNA KAROLINA

Hejl je sedeo u glavnom salonu *Avanture* kad je primetio da su skrenuli na zapad, ostavivši okean za sobom, i ušli u tesnac. Ono što je do sada bila plavosiva voda, dobilo je kafenu nijansu, zahvaljujući postojanom dolivu taloga koji je s istoka donosila vijugava reka Pamliko. Kanui izdeljani od debala, motkama gurani dvojarbolni jedrenjaci i plitki parobrodi, svi su nekada plovili ovim vodama, ali isto tako i slupovi, korsari i fregate, kojima su krmanili oportunisti što su gusto obrasle obale izolovane kolonije Karoline nazivali domom. Pamliko se sastojao od najzapatljanijih vodenih puteva na planeti. Imao je ogroman broj stenovitih ostrvaca potpuno prekrivenih ostrigama, plimnih močvara, humki i glibovitih bara. Najudaljenije obale bile su obgrljene dvama opasnim rtovima čija su imena - Straža i Strah - upozoravala na tragediju, i gde je otvoreno more iza njih bilo toliko podmuklo da je zaradilo naziv Groblje Atlantika.

Rođen je i odrastao je u okolini, kao i svi Hejlovi počev od ranog osamnaestog veka. Naučio je da jedri još kao dečak, pa je znao kako da izbegava nestalne sprudove i bori se s opasnim strujama. Zaliv Okrakouk, koji su upravo prešli, nalazio se na mestu gde je u novembru 1718. godine Crnobradi konačno ubijen. Lokalno stanovništvo još s poštovanjem govori o njemu i njegovom izgubljenom blagu.

Zurio je u sto na kome su počivala dva dokumenta.

Poneo ih je sa sobom, znajući da će, kad reši pitanje knjigovođe, morati da se pozabavi greškom Abnera Hejla, svog čukundede, koji je 30. januara 1835. godine pokušao da izvrši atentat na predsednika Endrua Džeksona.

To je bio prvi put u istoriji da je predsednikov život bio direktno ugrožen.

Džeksonova reakcija na ovaj napad - rukom napisano pismo Abneru, sada obloženo plastikom - muči sve članove porodice Hejl još od tog doba.

Ipak ste konačno popustili pred izdajničkim porivima. Vaše strpljenje više se ne može obuzdati. Zadovoljan sam time. Ovo će biti rat, velik kao kada su se vojne sile ove nacije okupile u bivacima na poljima. Pozvali ste na borbu i ja se neću zabiti u čošak sada, pošto je ispaljen prvi hitac. Smatrate moj život nepotrebnim samo zato što neću da se povučem pred vama, neću da pristanem na vaše zahteve niti hoću da vam se poklonim? Usuđujete se da pošaljete ubicu? Bilo bi sramno povući se pred ovako strašnom uvredom. Moje emocije sasvim su žive, a uveravam vas, i ja sam. Vaš ubica po čitave dane mrmlja besmislice. Dobro ste izabrali ovog slugu. Biće proglašen ludim i sklonjen, i niko nikad neće poverovati ni u jednu jedinu reč koju uspe da prozbori. Ne postoje dokazi za vašu zaveru, ali obojica smo svesni da ste upravo vi ubedili čoveka po imenu Ričard Lorens da uperi te pištolje u mene. U ovom trenutku, kad su mi utisci tako živi, počinio bih zločin kad ne bih dao sve od sebe da ubrzam vaš pad. Mada, donekle sam zbunjen, jer ne znam kako da reagujem, te sam stoga, potraživši savet i vođstvo od onih koji su mudriji od mene, odabrao za vas odgovarajući kurs. Obraćam vam se i ovim putem stavljam vam do znanja da pravni osnov koji je štitio vaš lopovluk više ne postoji. Izbrisao sam sve reference u vezi s vašom privatirskom dozvolom iz zvaničnih kongresnih izveštaja. Ako se budete obratili nekom drugom predsedniku i zatražili da se vaša dozvola uvaži, on neće biti vezan zakonom kao što sam to bio ja. Kako bih uvećao vaše muke, i tako produžio agoniju bespomoćnosti situacije u kojoj ste, nisam uništio ovlašćenje. To bih učinio, priznajem, ali drugi su me uverili da bi takva izvesnost učinila vašu situaciju toliko beznadežnom da bi to samo podstaklo dalje očajničke poteze. Pošto uživate u tajnama i zapletima na vašem životnom putu kroz senke, nudim vam jedan izazov koji će vam sasvim odgovarati. List priložen uz ovo pismo jeste šifra, i to ona koju je ustanovio uvaženi Tomas Džeferson. Rekli su mi

da je on smatrao da je to savršena šifra. Ako uspete da pročitate poruku, saznaćete gde sam sakrio ono za čime žudite. Ako ne uspete, ostaćete patetični izdajnici kakvi ste sada. Moram da priznam, mnogo više mi se sviđa ovakav ishod. Uskoro ću se povući u svoj dom u Tenesiju da uživam u poslednjim godinama svog života i čekam dan kada ću otpočiniti pored moje voljene Rejčel. Iskreno se nadam da će vas kukavni kurs koji vam je dodeljen odvesti do propasti, a da ću ja doživeti da uživam u tome.

Endru Džekson

Hejl je zurio i u drugo pismo, takođe plastificirano.

Njegova porodica pokušava da reši Džefersonovu šifru već 175 godina. Unajmljivani su stručnjaci. Novac je trošen. Ali ključ im je izmicao.

Čuo je korake koji su se približavali s prednje strane broda i njegov lični sekretar uđe u salon.

„Uključite televizor.”

Video je brigu u čovekovim očima.

„Loše je.”

Pronašao je daljinski upravljač i uključio uređaj.

Malon pojede jabuku i ostavi novine otvorene pred sobom. Nije video nikakvu priču ni o kakvom predsedničkom putu u Njujork. Čudno. Predsednici se uglavnom pojavljuju uz veliku pompu. Trebalo bi da ode iz hotela, i to brzo. Svaki sekund odugovlačenja činio je taj napor sve težim. Znao je da *Grand Hajat* zaslužuje svoje ime, budući da je to bio ogromni, višespratni kompleks u koji reka hiljade ljudi ulazi i odakle izlazi dvadeset četiri sata dnevno. Sumnjao je da će policija ili Tajna služba zapečatiti sve ulaze, bar ne toliko brzo. Dva televizora radila su u prostoriji i video je kamere mobilnih telefona koje su zaista napravile snimke - ali srećom, uglavnom su bili mutni. Još nije bilo reči o Danijelsovom stanju. Ljudi su ćeretali o napadu, primećujući kako se to dogodilo tačno ispod njih. Nekoliko njih čulo je pucnje i videlo raketu. Dva tipa u odelima i s radijima, po jedan sa obe strane salona, gledali su na ulicu u podnožje zgrade i razgovarali putem radija.

Ustao je i spremio se da pođe.

Agenti su se udaljili od prozora i požurili pravo prema njemu. Pripremio se da reaguje, primetivši da masivni drveni sto na kom su stajale jabuke i novine može da im prepreči put.

Naravno, imali su oružje, a on nije, pa bi sto poslužio samo donekle.

Dva agenta projuriše pored njega i izleteše na vrata, pravo prema liftovima, i udoše u jedan čim su se vrata otvorila.

Tiho je odahnuo, a onda otišao, pritisnuvši dugme za dole, odlučivši se za direktan pristup.

Pravo na glavna vrata.

ŠEST

Vajat je čekao u užurbanom predvorju *Grand Hajata*, prepunom turista koji su pristigli za vikend u Veliku Jabuku, sada mnogo interesantniju, jer je neko pokušao da ubije predsednika Sjedinjenih Država. Slušao je odlomke razgovora iz obližnjeg salona i saznao da niko ne zna da li je Danijels pogođen, već samo da je pobjegao s lica mesta. Neki su se prisetili pokušaja atentata na Regana iz 1981. godine, kada je zvanična izjava data tek pošto je predsednik krenuo prema operacionoj sali.

Najmanje tucе njujorških policajaca i upola toliko pripadnika Tajne službe sada su trčali kroz dvospratno predvorje. Čuli su se povici i zauzimate su pozicije u blizini pokretnih stepenica i izlaza. Teško je bilo reći gde će Malon pokušati da izvede ovo što je naumio, ali izlazi iz hotela bili su ograničeni na jedan izlaz na spratu ispod, njemu sleva, koji je vodio na Istočnu 42. ulicu - kao i još jedan susedni niz staklenih vrata koja su izlazila na tunel ka metro-stanici *Grand central* - i još jedan niz staklenih vrata na spratu iznad, koji je mogao da vidi sa svog uzvišenog položaja. Ako je poznavao svoje protivnike kao što je mislio da ih poznaje, Malon bi jednostavno mogao da išeta na glavna vrata. Zašto da ne? Niko mu nije video lice, a najbolje mesto za skrivanje uvek je bilo pred očima svih.

Shvatio je da bi vlasti najradije ispraznile hotel, ali to možda neće biti moguće. Bilo je, prosto, previše ljudi na tih dvadeset i nešto spratova. Uz uobičajene šestomesečne pripreme za predsedničke posete, Tajna služba bi s ovim mogla da izađe na kraj. Međutim, kako stvari stoje, jedva da su imali i osam nedelja, a njihova glavna taktika ostala je nepoznata, pošto nikakve najave za putovanje nije bilo sve do ovog jutra, kada je Bela kuća jednostavno obznanila da će Danijels otići u Njujork zbog privatne posete. Jedan raniji slučaj dogodio se kad je prethodni predsednik sa svojom suprugom nenajavljeno otputovao u Brodvej na predstavu. Ova kratka ekskurzija prošla je bez problema, ali Deni Danijels sigurno sad prekoreva sam sebe, ali samo ako mu organi upravo ne otkazuju, ili ne gubi ogromne količine krvi.

Vajat je obožavao kad ljudi zabrljaju.

To je umnogome olakšavalo situaciju.

Najverovatnije je Malon pobjegao gore, bar za početak. Tek je trebalo da izađe iz nekog od liftova koje Vajat može da vidi. Sasvim sigurno neće koristiti stepenice, jer je policija to prvo blokirala. Ali poruka koju je ostavio u sobi

trebalo bi da potera Malona. Biće pravi Usamljeni jahač, kao i uvek. Dobar i odan svojoj voljenoj Stefani Nel.

Uvek je voleo kad sve teče kako treba.

Prošlo je dosta vremena otkako je imao poslednji ugovor. Zadaci nisu bili toliko česti u poslednjih nekoliko godina i nedostajao mu je stari posao agenta s punim radnim vremenom. Prošlo je osam godina otkako je na silu oteran. Ipak, tezgario je nudeći svoje usluge, što je delovalo kao budućnost obaveštajnih poslova. Manje agenata na platnom spisku, više njih unajmljenih samo za određeni zadatak - nezavisni ugovarači koji omogućavaju poricanje o umešanosti i ne traže penzije. Međutim, on je imao pedeset godina i do sada je trebalo da se uzdigne do pozicije zamenika direktora, a možda čak i do šefa agencije. Smatrali su ga jednim od najboljih terenskih agenata svih vremena.

Sve do...

„Šta ćeš sad da radiš?” pitao ga je Koton Malon.

Upali su u zamku. Dvojica s pištoljima prikovala su ih odozgo, a još dvojica bila su pozicionirana u mračnom ispustu koji se pružao pred njima. Sumnjao je na zamku, a sada je taj strah bio potvrđen. Na sreću, on i Malon došli su pripremljeni.

Posegnuo je za radiom.

Malon ga ščepa za ruku. „Ne smeš to da radiš.”

„Zašto da ne?”

„Mi znamo šta je tamo. Oni ne znaju.”

Oni su bili trojica agenata koji su imali zaduženje da osmatraju perimetar.

„Nemamo predstavu koliko ih ima”, kaza Malon. „Za četvoricu znamo, ali možda ih ima još mnogo više.”

Prstom je opipao dugme za slanje. „Nemamo izbora.”

Malon mu istrgnu radio iz ruke. „Ako se složim s tim, obojica ćemo pogrešiti. Možemo da izađemo na kraj s ovim.”

Još metaka poletelo je prema njima. Ostali su sagnuti, među sanducima.

„Hajde da se razdvojimo”, kaza Malon. „Ja ću levo, ti ćeš desno, i naći ćemo se u sredini. Radio ostaje kod mene.”

Drugi čovek nije ništa rekao.

Malon je zurio u crnilo, naizgled procenjujući opasnost i spremajući se da potrči.

Ali Vajat je odlučio da postupi drugačije.

Jedan udarac drškom pištolja u Malonovu slepoočnicu bio je dovoljan da se on skljoka na beton, onesvešćen.

Ponovo je uzeo radio i naredio trojici ljudi da krenu.

Glasan povik trgnu ga nazad u sadašnjost.

Još jedan talas policajaca nahrupio je u predvorje. Ljude su sad gurali prema izlazu uz pomoć hotelskog osoblja. Izgleda da je neko konačno doneo neku odluku.

Pogledom je prečešljavao haos pred sobom.

Vrata glavnih liftova otvorila su se u prizemlju i ljudi su pokuljali napolje. Jedan od njih bio je i Koton Malon.

Vajat se nasmešio.

Malon je bio bacio jaknu, baš kao što je Vajat i pretpostavio. To je jedna od stvari koju će agenti tražiti. Gledao je kako se Malon utapa u masu, hrli preko hola prema pokretnim stepenicama i spušta se njima do glavnog ulaza. Vajat je ostao pozadi, koristeći visoku zavesu kao zaklon. Agenti i policija kretali su se prema mestu gde je stajao, mašući svima da krenu napolje.

Malon istupi s pokretnih stepenica i, umesto da prođe kroz srednja vrata, skrenu desno i krenu prema izlazu koji je vodio ka stanici *Grand central*. Vajat je nehajno odšetao do jednog od hotelskih salona za sastanke, koji su bili zatvoreni za to veče, i iz džepa uzeo radio na kom je ranije već podesio frekvenciju na onu koju je koristila Tajna služba.

„Pažnja svim agentima. Osumnjičeni ima svetloplavu košulju na kopčanje, svetle pantalone, nema više jaknu, i upravo izlazi iz hotela *Grand Hajat* kroz glavni foaje i tunel koji izlazi na stanicu *Grand central*. Ja sam već krenuo u tom pravcu.”

Sačekao je kratko, vratio radio u džep, a onda krenuo prema foajeu.

Malon je nestao kroz izlaz.

Agenti Tajne službe laktali su se kroz masu, krenuvši u poteru.

SEDAM

Noks je izašao iz hotela *Plaza*. Poznavao je najmanje tri pripadnika Komonvelta koji su bili na ivici panike. Kao što bi i trebalo da budu. Ono što su odobrili bilo je nabijeno rizikom. I to previše, po njegovom mišljenju. Ranije su uvek radili uz ohrabrenje i blagoslov vlade, i njihove akcije i autoritet bili su odobreni. Međutim, sada su bili otpadnici i plovili su uzburkanim i neistraženim vodama.

Prešao je ulicu i ušao u Central park. Sirene su urlale u daljini, i nastaviće tako još satima. Još nije bilo vesti o predsednikovom stanju, ali prošlo je manje od sat vremena otkako se sve dogodilo.

Uvek je voleo Central park. Osam stotina prelepih jutara drveća, trave, jezera i staza za šetanje. Zadnje dvorište čitavog grada. Bez njega, Menhetn bi predstavljao samo jednu nepodeljenu ploču od betona i zgrada.

Obavio je poziv iz *Plaze* i zatražio hitan sastanak. I njegov kontakt želeo je da razgovara - to nije bilo iznenađenje - i bio je blizu, pa su zato izabrali istu klupu pored *Šip medoua*, blizu fontane *Betezda*, gde su se i ranije sretali.

Čovek koji ga je čekao bio je neupadljiv na skoro svaki mogući način, počev od neprimetnog lica do prostog načina oblačenja. Noks mu priđe i sede, momentalno prezrevši izveštačen izraz na licu Skota Parota.

„Čovek koji je visio s prozora”, pitao je Parota. „Jedan od tvojih?”

„Nije mi rečeno kako će biti zaustavljeno, već samo da će biti.”

Odgovor je otvarao više pitanja nego što ih je rešavao, ali nije se zamarao time. „Šta sad?”

„Želimo da ovo bude poruka kapetanima”, kaza Parot. „Želimo da budu svesni da znamo sve o Komonveltu. Znamo ko su zaposleni...”

„Posada.”

„Posada upravlja kompanijom.”

Parot se nasmejao. „Vi ste samo gomila prokletih gusara.”

„Privatira.”

„U čemu je razlika, dođavola? Kradete od koga god možete.”

„Samo od neprijatelja ove države.”

„Uopšte nije bitno šta ste”, kaza Parot. „Svi bi trebalo da igramo u istom timu.”

„Ne izgleda baš tako iz naše perspektive.”

„Saosećam ja s vašim šefovima. Znam da su u stisci. Razumem to. Ali postoje ograničenja. Morate to da shvatite. Moraju da znaju da im nikada nećemo dozvoliti da ubiju predsednika. Šokiran sam time što smatraju da bismo im to dozvolili. Kao što sam rekao, ovo je poruka.”

Nacionalna obaveštajna agencija očigledno je želela da im je lično uruči. Parot je bio Noksov kontakt u NOA. Pre godinu dana, kad je postalo očigledno da su frakcije unutar obaveštajne zajednice odlučile da unište Komonvelt, samo je NOA stala na njihovu stranu.

„Kapetani će se pitati zašto im šaljete poruke. Zašto se mešate.”

„Onda im reci da imam i dobre vesti. Dovoljno dobre da bi trebalo da nam zahvale za ono što smo danas uradili.”

Sumnjao je u to, ali stao je da sluša.

„Rešenje vaše Džefersonove šifre trebalo bi da se učitava na moj laptop upravo dok razgovaramo. Naši momci su je rešili.”

Da li je dobro čuo? Ključ? Otkriven? Posle 175 godina? Parot je bio u pravu - kapetani će biti oduševljeni. Ali tu je još ova budalaština koja se upravo dogodila. Mogao je samo da se nada da će prikriti njihove snage bez grešaka. Ako ne uspe, nikakav ključ za šifru neće biti bitan.

„Ako postoji nešto što može da im pomogne da se iskobeljaju iz rupe u koju su se danas ukopali”, reče Parot, „onda je to - to.”

„Zašto nam je samo ne saopštite?”

Agent se zakikotao. „Nije na meni. Sumnjam da ste ostavili bilo kakav trag koji bi mogao nekud da odvede, a i mi smo bili tamo, spremni da sprečimo napad, tako da nije ni bitno.”

Ostao je miran i nemo razmatrao odluku koju je doneo dok je dolazio.

To mora da se obavi.

„Pomislio sam da ćeš me častiti večerom”, reče Parot. „Nečim što je nekada imalo roditelje. Možeš to sebi da priuštiš. Onda možemo da se vratimo u moj hotel i saznaćeš šta je Endru Džekson imao da kaže.”

Da li je sreća zaista mogla da se izrodi iz čitave ove katastrofe? Čak će i Kventin Hejl, koji je sigurno razjaren, biti ushićen kada čuje da je šifra rešena.

Noks je služio kao pomoćnik kormilara skoro petnaest godina, zaradivši tu poziciju koju je nekada držao njegov otac. Uvek se osmehivao kad je gledao gusarske filmove i sve one karikature svemoćnog kapetana koji nemilosrdno nanosi bol svojoj posadi. Ništa nije toliko daleko od istine. Gusarske zajednice su poput labavih demokratija, u kojima članovi sami odlučuju o tome ko ih predvodi i koliko dugo. Činjenica da su i kapetan i pomoćnik kormilara izabrani, obezbeđivala je pošteno i razumno ophođenje prema onima ispod njih. Kako bi se obezbedila pravičnost, u svakom trenutku moglo je da se pristupi novom glasanju posade za novog kapetana ili pomoćnika kormilara. I mnogi kapetani koji su otišli predaleko našli su se na prvom parčetu suve zemlje na koje bi brod naleteo, a drugi bi bivao uzdignut kao vođa. Pomoćnik kormilara hodao je po još nesigurnijoj žici, služeći kako posadi, tako i kapetanu.

Dobar pomoćnik kormilara razumevao je kako da udovolji obema stranama.

Tako je znao šta je moralo biti urađeno.

„Dobro”, rekao je uz osmeh. „Biftek na moj račun.” Pružio je ruku i dva puta potapšao Parota po ramenu. „Kapiram. Vi, momci, imate kontrolu. Preneću vašu poruku.”

„Nadao sam se da ćeš to tako shvatiti.”

Pomerio je ruku prema izloženoj koži na Parotovom vratu i ubo ga kratkom iglom. Neznatno je pojačao pritisak, zatim pritisnuo prstom i istisnuo mu sadržaj injekcije.

„Hej!” Parot šakom prekri mesto gde ga je zabilelo.

Jedan. Dva. Tri.

Parotovo telo se oklembesilo.

Noks ga je držao uspravno, a onda ga nežno polegao na klupu. Smesa koju je koristio napravljena je od jedne karipske ribe s koralnog grebena. *Karenia annulatus*. Brzodelujući, smrtonosni toksin. Pre dva-tri veka, za slavnih dana kada su slupovi krstarili južnim morima, ko zna koliko je neprijatelja pogubljeno zbog njegovog skoro trenutnog dejstva.

Šteta što je ovaj čovek morao da umre.

Međutim, nije bilo izbora.

Apsolutno nijednog drugog.

Pažljivo, namestio je Parotove šake pod njegove obraze, kao da je zadremao. Ništa neuobičajeno za klupu u Central parku. Potapšao je džepove

Parotovih pantalona i pronašao hotelski ključ iz *Park lejna*. Nije loše. I sam je tamo odsedao nekoliko puta.

A onda je otišao.

OSAM

Malon je spokojno koračao niskim prolazom koji je povezivao *Hajat* sa stanicom *Grand central*. Znao je da će, kad se jednom nađe u gomili, moći da sedne u voz i vrati se do *Sent Ridžisa*, gde ga je čekala Kasiopeja. Zajedno će smisliti šta dalje da rade.

Interesantno je što je razmišljao na taj način.

Zajedno.

Godinama je živeo i radio sam. Upoznao je Kasiopeju pre dve godine, ali tek pre nekoliko meseci, u Kini, konačno su jedno drugom priznali kako se osećaju. Isprva je mislio da je njihova bliskost samo emocionalni talog svega onoga što se dogodilo.

Međutim, nije bio u pravu.

Prvo su bili protivnici, zatim takmaci, a na kraju prijatelji. Sada su ljubavnici. Kasiopeja je bila samouverena, pametna i lepa. Delili su prijatne intimne trenutke, ispunjene poverenjem, znajući da će jedno drugome dati sve što treba. Baš kao i sada, kada je sva policija, verovatno nestrpljiva da povuče oroz kad se u obzir uzme sve što se dogodilo, krenula u lov.

Dobro bi mu došla mala pomoć.

U stvari, ne baš ni tako mala.

Izašao je iz tunela i prošao kroz dvokrilna staklena vrata koja su vodila u široki hol oivičen pretrpanim radnjama. Izlaz na ulicu nazirao se oko pedeset metara desno. Skrenuo je levo i ušao u najpoznatiju poslednju stanicu na svetu, dugu skoro kao fudbalsko igralište i trećinu toliko široku. Poznata tavanica - s pozlaćenim zodijačkim znacima na plavom nebu - vinula se tridesetak metara uvis. Povrh centralnog kioska za obaveštenja uzdizao se čuveni četvorostrani mesingani sat. Pokazivao je 19.20. Hodnici i prolazi granali su se u raznim pravcima i vodili prema peronima. Pokretne stepenice išle su gore i dole na ostale nivoe izdelfjene prugom. Ispod njega, to je znao, nalazio se ogromni prostor za obedovanje, pretrpan kafićima, poslastičarnicama i štandovima s brzom hranom. Još dublje nalazila se pruga metroa. Njegovo odredište.

Pogledom je pretraživao otvorene restorane koji su dominirali obema stranama pećinolikog hola, na spratu iznad. Čuo je fragmente razgovora putnika koji su prolazili pored njega. Još nema vesti o Danijelsovom stanju.

Dva odela ušla su na stanicu kroz isti prolaz o kom je upravo razmišljao.

Još trojica su ih sledila.

Rekao je samom sebi da ostane pribran. Nije bilo šanse da su ga nanjušili. Nisu imali praktično odakle da krenu. Jednostavno su izviđali. Tražili. Nadali se da će nešto pronaći.

Tri njujorška plavca utrčala su kroz jedan od izlaza na ulicu. Još nekoliko pojavilo se desno od njega, spustivši se pokretnim stepenicama koje su vodile na 45. ulicu.

Pogrešio je. Ustremљivali su se na metu. Ali šta je ono pisalo u Stefaninoj poruci? *Ne smeš nikome da veruješ*. Morao je da se spusti još dva sprata do metroa. Na nesreću, sada više nije imao opcija osim da krene levo i iskoristi izlaz na 42. ulicu.

Da li je to bio njihov plan?

Prešao je široki pešački most iznad betonske staze. Jedan policajac pojavio se s druge strane kioska za obaveštenja i potrčao u njegovom pravcu.

Nastavio je da korača.

Nijedan policajac ni čovek u odelu nije bio ispred njega.

Mermerna balustrada, u visini struka, ograničavala je ivice mosta. Primetio je uski ispust s druge strane ograde koji je vodio s mosta i spuštao se prema prolazu ispod.

Neočekivano je uvek bivalo najbolje, ali moraće brzo da se kreće. Pandur iza njega sigurno je bio svega nekoliko koraka daleko.

Iskoračio je u stranu, a onda isturio koleno prema čovekovom međunožju, bacivši svog napadača na zemlju. Nadao se da je kupio nekoliko dragocenih sekundi, dovoljno da uspe da pobegne od ostalih koji su još bili u glavnom holu.

Skočio je na mermernu ogradu i zaustavio se na njoj, svestan činjenice da je pad visok dobrih deset metara. Previsoko za skok. Pohrlio je napred, ispruženih ruku zbog ravnoteže, krenuo je dole, skočivši sa ivice kad je do zemlje ostalo manje od tri metra.

Agenti i policija pojaviše se gore.

Pištoљи su bili spremni.

Kad su ugledali oružje, panika se proširila među ljudima na donjoj stazi i oni su žurno počeli da se razilaze. Iskoristio je gužvu koju su napravili i potrčao, ispod prelaza, dalje od linije vatre. Pandurima iznad njega bilo je potrebno nekoliko sekundi da se prebace na drugu stranu mostića, što bi trebalo da mu pruži dovoljno vremena za beg. Restoran *Ojster bar* nalazio mu se s leve strane, a glavna sala za ručavanje s desne. Znao je da desetak i više izlaza vodi iz te trpezarije, prema pruzi, vozovima, stepenicama, pokretnim stepenicama i rampama. Mogao je da uhvati bilo koji voz i kupi kartu tek kad se ukrca.

Pohrlio je u trpezariju i krenuo prema jednom od daljih izlaza. Lavirint od bifea, stolova, stolica i ljudi nalazio mu se na putu.

Mnogo stvari koje mogu da posluže kao zaklon.

Dva čoveka su se pojavila. Čekali su ga na drugoj strani centralnog stuba. Nanišani su oružjem i jedna stara izreka pade mu na pamet.

Ne možeš da trčiš brže od radija.

Podigao je obe ruke.
Začuli su se uzvici, s naređenjima da legne na pod.
Spustio se na kolena.

DEVET

Kasiopeja Vit izašla je ispod tuša i posegnula za baršunastim bademantilom. Pre nego što je vlažnu kožu obavila njegovim mekim prevojima, uradila je ono što i inače radi posle kupanja, bar kad je to bilo moguće - izmerila se. Juče je proverila digitalnu vagu, pošto je sa sebe sprala prekoatlantski let dugom i vrelom kupkom. Naravno, letenje je uvek dodavalo kilograme. Zašto? Imalo je to neke veze s dehidracijom i zadržavanjem vode. Nije bila opsednuta svojom težinom. Više radoznala. Srednje doba se bližilo i ono što je jela i ono što je radila izgleda da je mnogo više značilo nego pre pet godina.

Gledala je LCD ekran.

56,7 kg.

Nije loše.

Privezala je bademantil i umotala mokru kosu peškirom. Stereo-uređaj iz druge prostorije svirao je neku klasičnu mešavinu. Volela je *Sent Ridžis*, legendarnu znamenitost u srcu Menhetna, odmah pored Central parka. Bilo je to mesto gde su odsedali njeni roditelji kad su boravili u Njujorku, i gde je ona uvek odsedala. Zato je, kad je Koton predložio vikend s druge strane Atlantika, odmah ponudila da se postara za smeštaj.

Izabrala je *Guvernerov apartman*, ne samo zbog pogleda već i zbog dveju spavaćih soba. Mada su planirali da idu u duge šetnje, ona i Koton još su istraživali svoju vezu u povelju. Istina, jedna od soba tek treba da bude upotrebljena, ali bila je tu - za svaki slučaj.

Proveli su mnogo vremena zajedno otkako su se vratili iz Kine, i u Kopenhagenu i u njenom francuskom dvorcu. Do sada, emocionalni vrtlog u koji su upali i koji je oboma bio nešto novo, delovao je sasvim u redu. Osećala se sigurno s Kotonom - neugroženo, znajući da su jednaki. Sve vreme je govorio kako mu žene nisu jača strana, ali potcenjivao je sebe. Ovog puta predstavljao je savršen primer. Mada je njegova primarna svrha bila da se sretne sa Stefani Nel, uživala je u prostoj činjenici da ju je želeo pokraj sebe.

Međutim, i ona je, kao i on, kombinovala zadovoljstvo s malo posla.

Jedan od njoj najmrskijih zadataka bila je briga za porodične poslove. Ona je bila jedina naslednica očeve finansijske imperije, koja se brojala u milijardama i protezala na šest kontinenata. Glavni upravni tim, sa sedištem u Barseloni, vodio je svakodnevnne operacije. Slati su joj nedeljni izveštaji, ali njen uticaj, kao jedinog deoničara, ponekad je bio potreban. Zato se juče posle podne,

i ponovo danas, susrela sa svojim američkim direktorima. Bila je dobra u poslu, ali i dovoljno mudra da veruje svojim zaposlenima. Otac ju je naučio da deo zarade podeli sa onima koji su odgovorni - procentom u profitu, koliko god on bio mali - i bio je u pravu. Imala je neverovatnu sreću s timom koji je njene kompanije tretirao kao svoje, i oni su zaista nekoliko puta umnožili njenu neto vrednost.

Koton je otišao pre nekoliko sati, odlučivši da prošeta do 42. ulice. To je bilo tipično u Njujorku - saobraćaj je bio toliko gust, da je bilo lakše prošetati kroz trinaest blokova. Večeras su bile na redu večera i predstava. Njen izbor, kako je rekao. Kupila je karte pre nekoliko dana i u jednom od omiljenih restorana rezervisala mesta za kasnije. Svratila je i do Bergdorfa Gudmana i kupila sebi novu haljinu. Zašto da ne? S vremena na vreme, svaka cura mora malo da se razmeće.

Imala je sreće u radnji. Armanijeva haljina, koju je izabrala, stajala joj je savršeno, i to bez ijedne intervencije na njoj. Crna svila, bez leđa, dekadentna.

Baš ono što je oboma bilo potrebno.

Volela je da misli na to kako udovoljava nekom drugom. Ovakve misli bile su joj strane veći deo života. Da li je to bila ljubav? Možda jedan njen deo. Bar se tome nadala.

Zazvonilo je na vratima.

Nasmešila se, misleći na juče, kada su stigli.

Nešto sam naučio odavno, rekao je Koton. Ako dođeš do svoje hotelske sobe i naiđeš na dvokrilna vrata, nešto veoma dobro je s druge strane. Ako ima i zvonca, i to je uvek dobar znak. Ali ako su tu i dvokrilna vrata i zvonca, onda, dođavola, pazi šta radiš.

Naručila je vino i predjelo, pošto je trebalo da prođe još dosta vremena do večere. Koton nije pio alkohol - nikad nije, kako kaže - pa je za njega naručila sok od brusnice. Trebalo bi ubrzo da se vrati. Sastanak sa Stefani bio je zakazan za 18.15, a sada je već bilo skoro osam. Trebalo bi uskoro da krenu.

Zvono na vratima ponovo zazvoni.

Izašla je iz kupatila i prošla kroz prostranu dnevnu sobu do vrata. Pritisnula je kvaku, ali neko odjednom gurnu vrata na nju i ona posrnu unazad od ove iznenadne kretnje.

Dva čoveka uleteše unutra.

Ona se trгла i okrenula, zarivši stopalo u stomak jednog od njih, i snažno isturila pesnicu, tražeći grlo drugog čoveka. Šut je pogodio u meso i čovek se presamitio, ali drugog je promašila. Ponovo se okrenula, u tom pokretu peškir joj je pao s glave, i ugledala je pištolj.

Uperen pravo u nju.

Pojavila su se još tri naoružana čoveka.

Zaledila se i shvatila da joj se bademantil rastvorio, pruživši posetiocima lep pogled. Podigla je pesnice, već iznervirana. „Ko ste vi?”

„Tajna služba”, reče jedan od njih. „Uhapšeni ste.”

Šta je Koton sad uradio? „Zašto?”

„Zbog atentata na predsednika Sjedinjenih Država.”

Retko kad je bila istinski iznenađena. Dešavalo se, ali ne često. Ali atentat na predsednika Sjedinjenih Država?

To je bilo nešto novo.

„Morate da spustite ruke i stavite ih iza leđa”, mirno reče agent. „I možda da zatvorite taj bademantil.”

Uradila je ono što je rekao i sabrala se. „Da li mi je dozvoljeno da se obučem pre nego što me odvedete?”

„Ne sama.”

Slegla je ramenima. „Ja mogu i tako, ako možete i vi.”

DESET

Malon shvati da se nisu uputili ni prema jednoj policijskoj stanici. Stavili su mu lisice i brzo ga izveli sa *Grand centrala*. Zaplenili su mu novčanik i ključ iz hotela *Sent Ridžis*, pa je pretpostavio da će i Kasiopeja imati posetu. Šteta za večeru i predstavu. Bilo bi sigurno zabavno. Čak je kupio i novu odeću za tu priliku.

Nisu mu dali mogućnost da priča. Umesto toga, strpali su ga u automobil koji je čekao, ostavili ga nasamo, a zatim se odvezli. Sada su prelazili Ist River i ulazili u Kvins, krenuvši s Menhetna. Policijski automobili raščišćavali su im put. Da ne zna da ne idu tamo, zakleo bi se da su krenuli na aerodrom *Kenedi*. Da li ga to vode na mesto koje je isključivo pod njihovom kontrolom?

Ne smeš nikome da veruješ.

Stefanino upozorenje.

Možda je bila u pravu.

Sumnjao je da će mu bilo ko iz automobila priznati bilo šta, ali želeo je nešto da kaže. „Momci, znate kako se zovem, pa znate i čime se bavim. Nisam pokušao nikoga da ubijem.”

Nijedan od agenata s prednjih sedišta, kao ni onaj koji je sedeo pored njega pozadi, ništa nisu rekli. Zato je pokušao drugačijim pristupom.

„Je li Danijels dobro?”, pitao je.

Ponovo nije bilo odgovora.

Tip pored njega bio je mlad i naoštren. Verovatno se prvi put nalazio u ovakvoj situaciji.

„Moram da razgovaram s nekim iz *Magelan bileta*”, rekao je, promenivši ton s prijateljskog na razdražen.

Agent na prednjem sedištu, na suvozačkom mestu, okrenuo se prema njemu. „Moraš da sediš tu i umukneš.”

„A šta kažeš na to da se ti malo nosiš?”

Čovek odmahnu glavom. „Vidi, Malone, olakšaj nam ovo i uživaj u vožnji. Važi?”

Njihova zavera zadire duboko.

Još jedno Stefanino upozorenje.

Koje je sada kod njih, u poruci koju su mu uzeli kad su ga pretresli.

Tako da sada znaju da je znao.

Fantastično.

Vozili su se u tišini još deset minuta, a onda stigli do *Kenedija*, prošavši kroz kapiju koja je vodila pravo do mesta gde su avioni dolazili i odlazili. Jedan je, međutim, samo stajao, nešto dalje od ostalih, okružen policijom. Jedan *Boing* 747, ofarban plavo-belo, sa američkom zastavom na repu i rečima SJEDINJENE AMERIČKE DRŽAVE ispisanim zlatnim slovima na trupu.

Predsednički avion.

Mornarskoplava jakna dobačena mu je s prednjeg sedišta. „Oblači ovo”, stiglo je naređenje.

Primetio je tri zlatna slova s prednje i zadnje strane.

FBI.

Dovezli su se do stepenica koje su vodile u avion. Lisice su mu skinute sa zglobova i on je izašao iz automobila, obukavši jaknu. Jedan čovek pojavio se na drugom kraju stepenica. Visok, vitak, proređene sede kose i spokojnog lica.

Edvin Dejvis.

„Gledaju nas”, kaza Dejvis. „S terminala. Sve mreže imaju ovde kamere s teleskopskim objektivima. Pazi šta pričaš. Unajmljuju čitače s usana.”

„Čuo sam da su te unapredili.”

Poslednji put sreli su se u Veneciji. Dejvis je bio zamenik savetnika za bezbednost. Sada je bio na poziciji šefa personala Bele kuće.

Dejvis mahnu prema pokretnim stepenicama i promuca. „Blago meni. Hajdemo gore.”

„Šta je s Danijelsom?”

„Videćeš.”

Hejl je gledao televiziju. *Avantura* se bližila svojoj kući, sada već na motorima, ploveći prema zapadu po mutnoj reci Pamliko. Utišao je ton, umoran od vođenja koji su s nadom nagađali šta se dešavalo i pokušavali da održe pažnju gledalaca, dok je iznova puštan jedan te isti snimak dveju mehaničkih naprava koje su štrčale iz hotela *Grand Hajat*. Dvadesetčetvoročasovni kanal s vestima bio je dobar u prvih pola sata neke krize, ali posle toga bio je obično mrcvarenje.

Odmahnuo je glavom, misleći na svoje drugove kapetane.

Proklete budale.

Znao je da imaju pravo da postupaju kako im je volja - većina je vladala u Komonveltu - ali on nije ni učestvovao u glasanju, a to se nije slagalo s ugovorom. Na nesreću, odsudne situacije iziskivale su odsudne postupke, a on je razumeo njihov nemir. Svi su se suočavali sa zatvorom i gubitkom svega što su njihove porodice sakupile u poslednja tri veka. Njihova poslednja nada počivala je na jednom jedinom papiru koji je sada držao u rukama, uvijen u plastičnu fasciklu.

Druga strana oštrog pisma Endrua Džeksona.

Pošto uživate u tajnama i zapletima na vašem životnom putu kroz senke, nudim vam jedan izazov koji će vam sasvim odgovarati. List priložen uz ovo pismo jeste šifra, i to ona koju je ustanovio uvaženi Tomas Džeferson. Rekli su mi da je on smatrao da je to savršena šifra. Ako uspete da pročitate poruku, saznaćete gde sam sakrio ono za čime žudite. Ako ne uspete, ostaćete patetični izdajnici kakvi ste sada.

Zurio je u papir.

Devet redova nasumičnih slova i simbola.

XQXFEETH
APKLJHXREHNJF
TSYOL:
EJWIWM
PZKLRIELCPΔ
FESZR
OPPOBOUQDX
MLZKRGVKΦ
EPRISZXNOXEΘ

Budalaštine.

Iskreno se nadam da će vas kukavni kurs koji vam je dodeljen odvesti do propasti, a da ću ja doživeti da uživam u tome.

Sto sedamdeset pet godina nemogućnost rešavanja Džefersonove šifre bila je izvor brige. Četiri puta je ta briga narasla do razmera moguće propasti, i četiri puta situacija je smirena.

Sada se pojavio i peti slučaj.

Međutim, za razliku od onoga što su mislile njegove kolege, on nije sedeo skrštenih ruku. Pokušavao je da reši njihov problem. Na dva različita fronta, zapravo. Na nesreću, njegovi zemljaci sada su uspeli da ugroze oba ova pokušaja.

Na televiziji se pojavilo nešto novo.

Slika predsedničkog aviona, prizemljenog na međunarodnom aerodromu *Kenedi*. Pokretna traka pri dnu ekrana obznanjivala je da je jedan osumnjičeni uhvaćen u pokušaju da pobjegne iz *Grand Hajata*, ali da je pušten.

Pogrešno je identifikovan.

JOŠ NEMA VESTI O STANJU PREDSEDNIKA, SAMO NAM JE REČENO DA JE ODVEZEN PRAVO DO PREDSEDNIČKOG AVIONA.

Morao je hitno da razgovara s Klifordom Noksom.

Malon je ušao je predsednički avion. Znao je da avion ima 370 kvadratnih metara pažljivo planiranog prostora na tri nivoa, uključujući i apartman za predsednika, kancelariju, sobe za osoblje, pa čak i operacionu salu. Obično, kad bi predsednik putovao, čitava pratnja vukla se s njim, uključujući i jednog doktora, starije savetnike, Tajnu službu i novinare.

Međutim, ovog puta u njemu nije bilo nikoga.

Pitao se da li je Danijels možda doveden ovamo na lečenje pa su svi rasterani.

Išao je za Dejvisom, koji ga je vodio kroz pust središnji deo sve do jednih zatvorenih vrata. Dejvis je okrenuo kvaku i pojavila se luksuzna sala za sastanke, čiji su spoljni prozori bili zatvoreni. S druge strane dugačkog stola sedeo je Deni Danijels. Nepovređen.

„Čujem da si pokušao da me ubiješ”, reče predsednik.

„Da jesam, bili biste mrtvi.”

Starac se nasmeja. „Verovatno si u pravu.”

Dejvis zatvori vrata.

„Dobro ste?”, upitao je predsednika.

„Nemam nijednu rupu. Ali sam ošinio glavu kad su me ubacili u automobil. Srećom, imam tvrdu glavu, što su mnogi primetili tokom ovih godina.”

Primetio je na stolu poruku otkucanu na mašini, iz hotelske sobe.

Danijels ustade iz kožne fotelje. „Hvala ti za ono što si uradio. Čini se da ti neprekidno nešto dugujem. Čim smo shvatili koga smo uhvatili, i pročitali onu poruku koju si nosio, pretpostavljam od Stefani, znali smo da je situacija stvarno gadna.”

Nije mu se svideo ton kojim je ovo rečeno. Ovaj razgovor vodio je nekud.

„Kotone”, reče Danijels. „Imamo problem.”

„Mi?”

„Aha. Ti i ja.”

JEDANAEST

Vajat je izašao iz metroa i kročio na Junion skver. On nije bio krcat poput Tajmsa ili Heralda, pa ni bučan kao Vašington, i za njega je Junion imao svoju draž, privlačio je malo probraniju masu.

Video je kako Malona hvataju i hapse u *Grand centralu*, a onda i kako ga odvođe sa stanice. Međutim, neće on dugo ostati zatočen. Ne kad Deni Danijels shvati da je umešan jedan od njegovih omiljenih momaka - a Malon je definitivno bio član tog ekskluzivnog kluba.

Prešao je 14. ulicu krećući se na jug, u pravcu Brodveja, prema *Strandu* - četiri pretrpana sprata polovnih, retkih i rasprodanih knjiga. Izabrao je to mesto za sastanak baš zbog svog neprijatelja, za kog je znao da voli knjige. On lično prezirao je te prokletinje. U životu nije pročitao nijedan roman. Zašto trošiti vreme na laži? Povremeno bi prelistao poneki dokumentaristički roman ili dva, ali više je voleo internet ili da nekog pita ono što ga zanima. Nikad neće razumeti otkud sva ta fascinacija rečima na papiru. A tek zašto ljudi vole da ih gomilaju na tone i čuvaju kao da su neki dragoceni metal - njemu nije imalo nikakvog smisla.

Primetio je svoju vezu.

Stajala je na trotoaru i pregledala korpe s knjigama za dolar, koje su bile poređane ispred *Strandovog* izloga okrenutog ka Brodveju. Imala je reputaciju da je veoma pronicljiva, daleka i povučena. Pomalo teška za saradnju. To je bilo u oštrom kontrastu s njenom pojavom, zaobljenom figurom, crnom kosom, crnim očima i tamnom kožom koja je govorila o kubanskom poreklu.

Andrea Karbonel vodila je NOA već više od decenije. Ova agencija bila je ostatak iz Reganove ere, kada je bila odgovorna za neke od najboljih obavestajnih akcija sprovedenih u zemlji. CIA, NSA⁴ kao i sve ostale agencije prezirale su je. Međutim, slavni dani NOA su prošli i sada je to bila samo još jedna od dosadnih multimilionskih stavki u budžetu za tajne operacije.

Deni Danijels uvek je više voleo *Magelan bilet*, koji je vodila još jedna od njegovih omiljenih devojaka, Stefani Nel. Njenih dvanaest agenata zaslužni su za nedavne američke uspehe - otkrili su izdaju Danijelsovog prvog potpredsednika, sprečili stvaranje Centralnoazijske federacije, eliminisali Pariski klub, pa čak izazvali i mirnu tranziciju moći u Kini. I sve to bez ikakve Vajatove pomoći. *Magelan bilet* radio je interno bez pomoći sa strane.

Osim Kotona Malona, naravno.

---

⁴ *National Security Agency* – Nacionalna sigurnosna agencija. (Prim. prev.)

Nelovoj naizgled nije smetalo da uposli svog zlatnog dečaka kad je to bilo potrebno. Znao je da je Malon bio uključen u skoro sve *Biletove* primetne uspehe. A sudeći po izvorima, radio je besplatno.

Idiot.

Vajat je primio poziv od Andree Karbonel pre tri nedelje.

„Hoćeš li ti taj posao?“, pitala ga je.

„Ono što tražiš možda nije moguće“, rekao joj je.

„Ma nemoj? Nema šanse. Sfinga sve može.“

Prezirao je svoj nadimak, koji je opisivao njegov običaj da ćuti. Odavno je stekao sposobnost da učestvuje u razgovoru, ali da ništa ne govori, a da opet deluje kao da je potpuno prisutan. Ova taktika nervirala je većinu slušalaca i primoravala ih da govore više nego što bi to inače činili.

„Da li je moja cena prihvatljiva?“, pitao je.

„Savršeno.“

Nastavio je da korača, prošao pored korpi za dolar, znajući da će ga Karbonelova pratiti. Skrenuo je za ugao i nastavio na istok 12. ulicom još pola bloka, a zatim se provukao kroz vrata neke propale firme.

„Danijels je dobro“, rekla je Karbonelova kad mu je prišla.

Bilo mu je drago što to čuje. Misija ispunjena.

„Koliko si daleko planirao da pustiš to da ode?“, pitala je.

„Gde je Danijels?“

Video je da joj se nije svidelo ovo pitanje, ali opet, njemu se nije svideo njen ton.

„Na *Kenediju*. U predsedničkom avionu. Pre nego što sam stigla, čula sam da planira da dô izjavu. Neka svet vidi da je dobro.“

Odlučio je da sada odgovori na ono pitanje. „Radio sam svoj posao.“

„I to je podrazumevalo uvlačenje Kotona Malona? Tajna služba uhvatila ga je na stanici *Grand central*. Neko im je radiom javio da odu tamo. Da ne znaš ti slučajno ko im je pružio tu informaciju?“

„Zašto mi postavljaš pitanja na koja već znaš odgovor?“

„Šta bi bilo da Malon nije uspeo?“

„Uspeo je.“

Ona ga je unajmila da spreči pokušaj atentata, upozorivši ga da ne može da veruje nikome iznutra. Još mu je rekla da je njena agencija trenutno na budžetskoj seckalici, uz zvanične glasine da će biti eliminisana sledeće fiskalne godine. Međutim, nije osećao nikakvo sažaljenje prema njoj. On je eliminisan pre osam fiskalnih godina.

„Uradio sam šta si tražila“, rekao je.

„Ne baš. Ali skoro.“

„Vreme je da krenem kući.“

„Nećeš da se zadržiš malo da vidiš šta će se desiti? Nadam se, Džonatane, da shvataš da ćeš i ti ostati bez novca ako agenciji NOA potpuno saseku budžet. Čini mi se da sam jedina koja te redovno unajmljuje.”

Nije bitno. Preživeće. Uvek je preživljavao.

Mahnula je prema njegovom satu. *Roleks sabmariner*.

„Sviđa ti se?”

Šta je tu bilo da se ne sviđa? Pozlaćen. Sa zlatnim brojkama. Precizan do desetinke sekunde. Dar samome sebi pre nekoliko godina, posle jednog posebno unosnog zadatka.

Ljutito je piljio u njene crne oči.

„Da li znaš kako su se Švajcarci uzdigli do tako superiornih sajdžija?”, pitala ga je.

On nije ništa rekao.

„Ženeva je 1541. godine zabranila nakit zbog religije, pa su zlatari bili primorani da nauče novi zanat - časovničarstvo. S vremenom su postali veoma dobri u tome. Za vreme Prvog svetskog rata, kada su konkurentskim stranim firmama fabrike ili otete ili uništene, Švajcarci su procvetali. Danas proizvode pola svetskih satova. Ženevski pečat je zlatni standard po kome se svi ostali ravnaju.”

Pa šta?

„Džonatane, ti i ja više nismo zlatni standard za bilo šta.”

Njen pogled probijao se duboko u njegove oči.

„Ali baš kao i ti švajcarski zlatari, ja imam spasonosnu strategiju.”

„Želim ti svu sreću s njom. Ja sam gotov.”

„Nećeš više da se igraš s Malonom?”

Slegnuo je ramenima. „Pošto ga niko nije pogodio, to će morati da sačeka neki drugi dan.”

„Ti stvarno nisi ništa drugo do obična nevolja”, rekla je. „To sve druge agencije kažu za tebe.”

„Ipak, izgleda da uvek nekako nabasaju na mene kad im dupe dospe u procep.”

„Možda si u pravu. Vрати se na Floridu, Džonatane. Uživaj u samoći. Igraj golf. Šetaj po plaži. Pusti da se ovim poslom bave odrasli.”

Ignorisao je njene uvrede. Imao je njen novac i obavio je svoj posao. Pobjeda u ratu rečima njemu ništa ne znači. Međutim, ono što mu zaista znači jeste to što ih neko posmatra. Primetio je čoveka u metrou i potvrdio da je i dalje blizu kada se isto lice ponovo pojavilo na Union skveru. Trenutno je stajao na drugoj strani Brodveja, stotinak metara daleko.

A i nije bio baš nešto naročito suptilan.

„Srećno ti bilo, Andrea. Nadam se da ćeš proći bolje nego ja.”

Ostavio ju je da stoji u do vratku i nije se osvrnuo.

Dvadeset metara odatle, jedan automobil pojavio se iza ugla i krenuo pravo prema njemu.

Zaustavio se i dvojica su se pojavila.

„Misliš li da ćeš biti dobar dečko i mirno poći s nama?“, upita ga jedan od njih.

Vajat je bio nenaoružan. Nošenje oružja po gradu dokazalo se kao problematično, posebno u naelektrisanjoj atmosferi za koju je znao da će nastati pošto je pokušao atentat.

„Neki ljudi želeli bi da porazgovaraju s tobom“, rekao je čovek.

Okrenuo se.

Karbonelova je nestala.

„Mi nismo s njom“, rekao je jedan od ljudi. „U stvari, taj razgovor i jeste o njoj.“

DVANAEST

Malon je s Edvinom Dejvisom čekao u predsedničkom avionu i gledao u spektakl koji se odvijao napolju. Novinari su pušteni na pistu i sada su bili nagurani u deset redova, iza improvizovane i žurno podignute barijere od kanapa, kamera uperenih u žbun od mikrofona koji je nikao ispred Denija Danijelsa. Predsednik je stajao ponosno dok se svojim baritonom gromoglasno obraćao svetu.

„Šta je mislio kad je rekao da *mi* imamo problem?“, pitao je Malon Dejvisa.

„Poslednjih nekoliko meseci, u stvari, bilo je pomalo dosadno. Poslednjih godinu i nešto predsednikovog drugog mandata je kao poslednjih nekoliko meseci papinog života. Svi čekaju da se starkerlja pokupi kako bi novi momci mogli da preuzmu dalje.“ Dejvis pokaza prema novinarima. „Evo konačno nečega o čemu može da se izveštava.“

Zgurali su se blizu jednog od avionskih prozora, ali da ih ne vide. Televizor s desne strane prikazivao je ono što je emitovao CNN, pojačan taman toliko da Malon čuje kako Danijels uverava sve prisutne da je nepovređen. „Ne odgovaraš na moje pitanje.“

Dejvis pokaza kroz prozor. „Zamolio me je da se uzdržim od bilo kakvih objašnjenja dok ne završi.“

„A ti uvek radiš ono što ti kaže?“

„Teško. I to dobro znaš.“

Malon se okrenuo prema ekranu i čuo kako Danijels izjavljuje: „Dozvolite mi da naglasim da su Tajna služba i čuvari reda Njujork Sitija obavili sjajan

posao, i želim da im zahvalim za sve što su uradili tokom ovog nesrećnog incidenta. Ovo je trebalo da bude privatna poseta jednom starom prijatelju. Ovaj incident, ni u kom slučaju, neće me sprečiti da putujem po Americi i celom svetu. Za žaljenje je što neki pojedinci i dalje smatraju da je ubistvo ili atentat način da se izazovu neke promene.”

„Gospodine predsedniče”, viknuo je jedan od novinara, „možete li da nam kažete šta ste videli ili osetili dok se to događalo?”

„Nisam siguran da bi trebalo da vam opisujem šta sam sve video, izuzev činjenice da se jedan prozor rasprsnuo i da se pojavila neka mehanička sprava. Odmah zatim video sam veoma hitre i efikasne korake koje je preduzela Tajna služba.”

„Šta mislite o ovome, gospodine?”

„Zahvalan sam Tajnoj službi što je obavila odličan posao.”

„Malopre ste upotrebili reč *pojedinci*, kad ste govorili o pokušaju atentata. Na koga ste mislili, pošto je reč o množini?”

„Da li bilo ko od vas smatra da je samo jedna osoba mogla da napravi takvu mašinu?”

„Imate li neke određene pojedince na umu?”

„To će biti težište intenzivne istrage, koja je već počela.”

Dejvis pokaza na ravni ekran. „Mora da bude obazriv. Taman toliko da pošalje poruku.”

„Šta se, dođavola, događa?”

Dejvis nije odgovorio. Ovaj sitničavi čovek, s pantalonama ispeglanim kao na nož, samo je zurio u televizijski ekran dok se Danijels udaljivao od mikrofona, a njegov sekretar za medije preuzimao dalja pitanja. Predsednik se stepenicama popeo nazad u avion, dok su ga pratili objektivni kamera. Za nekoliko trenutaka ući će kroz vrata, udaljena svega nekoliko koraka.

„Reč je o Stefani”, prošaputao je Dejvis. „Potrebna joj je naša pomoć.”

* * *

Kasiopeja je sedela na zadnjem sedištu sportskog džipa, jedan agent sedeo je pored nje, a druga dvojica napred. Dozvolili su joj da se obuče, a onda spakovali i njene i Kotonove stvari, ponevši sve sa sobom.

Izgleda da su se nekuda uputili.

Tiho su izašli iz *Sent Ridžisa* i bez pratnje otišli s Menhetna, preko Ist Rivera u Kvins. Niko nije progovorio ni reč, a ona ništa nije ni pitala.

Nije bilo potrebe.

Radio u automobilu ispričao je celu priču.

Neko je pokušao da izvrši atentat na Danijelsa i predsednik se upravo pojavio pred medijima da uveri sve kako je ostao nepovređen. Koton je nekako

umešan u sve to, i pitala se da li je to ono zbog čega je Stefani Nel želela da ga vidi.

Stefani i Koton bili su bliski - prijatelji su već petnaest godina. Radio je za nju više od deset godina u *Magelan biletu*, tajnoj obaveštajnoj jedinici unutar Ministarstva pravde Sjedinjenih Država. Koton je bio mornarički komandir, podjednako sposoban i kao pilot i kao advokat, a Stefani ga je lično vrbovala. Dok je bio tamo, obavio je neke od najosetljivijih zadataka, sve dok se nije prerano penzionisao pre tri godine. Tada se preselio u Kopenhagen i otvorio antikvarnu knjižaru.

Nadala se da je Koton dobro.

Oboje su mislili da je imejl od Stefani čudan, ali su ignorisali znake upozorenja. Vikend u Njujorku jednostavno je zvučao zabavno. Na nesreću, sada na sebi nije imala crnu Armanijevu haljinu u prepunom pozorištu. Umesto toga, bila je pod nadzorom federalaca koji su je vozili ko zna kuda.

Duga, crna kosa još joj je bila mokra i uvijala se dok se sušila. Nije imala šminku, ali ionako ju je retko stavljala. Izabrala je ukusnu kombinaciju koja se sastojala od smeđih kožnih pantalona, kašmirske košulje kamilje boje i sakoa od kamilje dlake s dva reda dugmadi. Taština nikad nije bila slabost, ali to nije značilo da nije svesna svoje pojave.

„Žao mi je što sam te šutnula”, rekla je agentu koji je sedeo pored nje. On je bio prvi koji je uleteo u sobu.

Primio je izvinjenje uz klimanje glavom, ali je zadržao svoje misli za sebe. Shvatila je da zatvorenici retko kad sa sobom nose svoj prtljag. Kako se činilo, pošto su otkrili njen identitet, stigla su nova naređenja.

U daljini je spazila veliko prostranstvo međunarodnog aerodroma *Kenedi*. Prošli su kroz otvorenu kapiju i primetila je predsednički avion parkiran na pisti. Čitavu gomilu ljudi odvodili su od aviona.

„Sačekaćemo dok se novinari ne raščiste”, rekao je agent na prednjem sedištu.

„A šta onda?”, pitala je.

„Ukrcavate se.”

TRINAEST

REKA PAMLIKO, SEVERNA KAROLINA

Hejl je nastavio da gleda televizijski prenos. *Avantura* je bila na manje od trideset minuta od kuće. Usporili su i sada su gmizali, poštujući činjenicu da je reka Pamliko, i pored sveg svog prostranstva, bila jedva nešto dublja od šest metara u najdubljim delovima. Prisetio se onoga što mu je deda rekao o bovama

u kanalu: nekad to behu samo balvani od mlade kedrovine, koje su redovno pomerali lokalni kapetani kako bi primorali dolazeće brodove da ih unajme. Hvala bogu, dani prilaznja kopnu s peščanih obala i izbegavanje sprudova koji do juče nisu postojali, bili su gotovi. Motori su napravili znatnu razliku. Utišao je televizor i slušao pljuskanje dok je reka udarala o glatki brodski trup.

Čekanje.

Obavio je poziv pre dvadeset minuta i ostavio glasovnu poruku.

Deni Danijels bio je veličanstven pred novinarima. Hejl je shvatio predsednikovu neizgovorenu poruku. Istrage su već otpočele. Pitao se koliko je pomoćnik kormilara bio dobar. Na sreću, Noks je bio temeljan, to mu priznaje. Noksov otac bio je isti dok je služio Hejlovom ocu, ali ova situacija bila je neuobičajena, u najmanju ruku.

Zazvonio mu je telefon.

Kad se javio, Noks je rekao: „Rekao sam im da ne rade to, ali bili su uporni.”

„Trebalo je da mi javiš.”

„To nije nimalo drugačije od ovog što sam uradio za vas, a oni o tome ne znaju ništa. Nikad nisam izneverio vaše poverenje, pa ne možete očekivati da izneverim i njihovo.”

Istina, pre svega nekoliko dana, Noks je zaista obavio tajnu misiju za Hejla. I to misiju od najvećeg značaja.

I nikada nije izneverio poverenje nijednog od njih.

Od četiri porodice, Hejlovi su bili daleko najimućniji, s neto vrednošću koja se izjednačavala sa sve ostale tri zajedno. Ova superiornost često je rađala ozlojeđenost, koja se s vremena na vreme ispoljavala u vidu naglih izliva nezavisnosti, što je bio način da se ostale tri porodice na neki način dokažu, te ga zato današnji događaji nisu naročito iznenadili.

„Šta se dogodilo?”, pitao je.

Slušao je dok je pomoćnik kormilara raportirao, uključujući i umešanost NOA i eliminaciju njihovog agenta.

„Zašto su se oni umešali?”, pitao je. „Oni su jedini koji su bili na našoj strani.”

„Izgleda da smo otišli predaleko. Osim toga, njihov agent nije ponudio nikakvo objašnjenje. Delovao je odlučan da nam prenese poruku. Mislio sam da im je bitno da znaju da smo je primili i da nam se ne sviđa to što su uradili.”

Nije mogao da ospori ovaj zaključak.

Osećaj učešća u misiji uvek je povezivao gusarsku družinu, a tim je uvek bio važniji od pojedinca. Otac ga je naučio da su za misiju potrebni ciljevi i nagrade, i da pojedinci budu usmereni ka jedinstvenom cilju. To je bio put njegovih predaka, pa je i danas svaki dobar brodski kapetan znao da jasno određena misija pretvara lovljene u lovce.

Zato je i odlučio da ne kori Noksa i jednostavno je rekao: „Od ovog trenutka želim da budem neprekidno u toku.”

Pomoćnik kormilara nije se bunio. „Pokušaću da povratim Parotov laptop.”
Srce poče brže da mu tuče. Uzbudivala ga je mogućnost da je Džefersonova šifra možda rešena. Da li je to stvarno moguće? Ipak...

„Ja bih bio pažljiv.”

„To i planiram.”

„Obavesti me istog trenutka kad ga budeš imao. I, Kliforde, nema više poteza kao što je bio ovaj danas.”

„Pretpostavljam da ćete se pozabaviti ostalom trojicom?”

„Čim budem stigao na obalu.”

Prekinuo je vezu.

Bar bi nešto danas moglo da prođe kako treba.

Pogledao je dva lista papira umotana u plastiku.

Kad je njegov čukundeda pokušao da ubije Endrua Džeksona 1835. godine, cena je bila veoma visoka. I baš kao i sada, postojale su podele unutar Komonvelta. Samo, tada je jedan Hejl naredio pomoćniku kormilara da ubije predsednika Sjedinjenih Država.

Ričard Lorens, nezaposleni moler, potajno je regrutovan. Pre pokušaja atentata, Lorens je pokušao da mu ubije sestru i otvoreno pretio ostalim dvema, verujući da mu je Džekson ubio oca. Osim toga, mislio je i da je kralj Engleske i žarko izjavljivao da se Džekson petlja u njegovo kraljevsko nasleđe. Držao je da je predsednik odgovoran što je ostao bez posla, kao i za to što je u čitavoj zemlji nedostajalo novca.

Ne naročito komplikovan razlog zbog kog bi odlučio da nešto preduzme.

Problem je izazvao sam Džekson, koji se povukao u Belu kuću dok je besnela ljuta zima 1834. godine. Sahrana u Kapitolu konačno je isterala predsednika napolje, pa je Lorens poteran u Vašington i obezbeđena su mu dva pištolja. Sakrio se u gužvu po ledenom, kišnom danu i suočio se sa svojim neprijateljem.

Međutim, sudbina se umešala i spasla Tvrdekornog.

Zahvaljujući vlažnom barutu, oba pištolja su omanula.

Džekson je odmah okrivio senatora Džordža Pojndekstera iz Misisipija, navodno zbog zavere. Senat je pokrenuo zvaničnu istragu, ali Pojndekster je oslobođen optužbi. Privatno, međutim, Džekson je pokrenuo pravu osvetu.

Hejlu je deda ispričao tu priču.

Sa šestoricom predsednika pre Džeksona bilo je lako raditi. Vašington je znao šta je Komonvelt uradio za zemlju za vreme Revolucije. Baš kao i Adams. Čak ga je i Džeferson trpeo, jer je njegova pomoć u američkom ratu protiv otomanskih korsara uklonila loš ukus u ustima koji je eventualno zaostao. Medison, Monro i drugi Adams nikad nisu predstavljali problem.

Međutim, ona prokleta budala, Tenesi, bio je rešen da sve to promeni.

Džekson se borio protiv Kongresa, Vrhovnog suda, novinara - protiv svih i svakoga. Bio je prvi predsednik kog je nominovala politička partija, a ne

politički šefovi, i prvi koji je vodio kampanju direktno u narodu, te je i pobedio isključivo zahvaljujući njima. Prezirao je političku elitu, i kada je ušao u svoj kabinet, postarao se da njihov uticaj izbledi. Džekson se čak bavio gusarima i ranije, još kao general za vreme rata 1812, kada je sklopio dogovor sa Žanom Lafitom da sačuva Nju Orleans od Britanaca. Njemu se čak i sviđao Lafit, ali mnogo godina kasnije, kao predsednik, kada je izbio nesporazum s Komonveltom, inače prilično lako rešiv, Džekson je odbio da kapitulira. Ostali kapetani u to vreme želeli su da sačuvaju mir, pa su glasali i odlučili da popuste.

Samo su Hejlovi rekli *ne*.

I poslali su Ričarda Lorensa.

Ali baš kao i danas, taj pokušaj atentata nije uspeo. Na sreću, Lorens je proglašen ludim i strpan u zatvor. Umro je 1861. godine, nikad ne izgovorivši nijednu suvislu reč.

Da li bi se slična sreća mogla izroditi i iz današnjeg fijaska?

S druge strane prozora salona Hejl je spazio trajekt za razgledanje, koji je pravio još jednu svakodnevnu turu po Pamliku, južno od grada Aurore.

Dom više nije bio tako daleko.

Ali u glavi mu se još talasalo.

Put koji je njegov čukundeda izabrao ostao je trnovit. Endru Džekson ostavio je ožiljak na Komonveltu koji se, u četiri prethodne prilike, razvio u zagnojenu otvorenu ranu.

Iskreno se nadam da će vas kukavni kurs koji vam je dodeljen odvesti do propasti.

Možda neće, ti kukavni kučkin sine.

Sekretar je ušao u salon. Hejl mu je bio dao zadatak da pronade druga tri kapetana.

„Nalaze se u bunkeru u Kogbernoj kući.”

„Kaži im da želim da ih vidim u glavnoj kući za sat vremena.”

Sekretar je otišao.

Ponovo je upro pogled prema uzburkanoj reci i krajičkom oka spazio ajkulino peraje odmah iza brodskih talasa. Interesantan prizor trideset kilometara od otvorenog mora. U poslednje vreme primećivao je sve više i više predatora koji su lovili u ovim vodama. Pre nekoliko dana, jedan od njih ukrao je mamac s njegove strune, skoro ga povukavši za sobom u reku.

Nasmešio se.

Bili su opaki, agresivni i nemilosrdni.

Poput njega.

Malon je postajao nestrpljiv. Komentar o Stefani Nel u nevolji ga je zabrinuo. Nije mu promaklo ono što je predsednik prvo rekao.

Pročitao sam onu poruku, navodno od Stefani.

Stefani ne samo što mu je bila bivša šefica već i bliska prijateljica. Dvanaest godina radili su zajedno. Kad joj je rekao da se ranije penzionise, pokušala je da ga odgovori od toga. Na kraju ga je shvatila i poželela mu sreću. Međutim, u poslednje tri godine više nego jednom priskakali su jedno drugome u pomoć. Mogao je da računa na nju, kao i ona na njega.

To je i bio jedini razlog zbog kog je odgovorio na njen imejl.

Predsednik se vratio u avion i krenuo prema mestu gde je stajao Dejvis. Ušli su za Danijelsom u salu za sastanke. Ona je i dalje bila prazna. Na tri LCD ekrana videli su se snimci *Foksa*, CNN-a i jedne lokalne njujorške stanice, spoljašnjosti *Boinga 747* i novinara koji su odlazili. Danijels je skinuo sako, olabavio kravatu i otkopčao kragnu.

„Sedi, Kotone.”

„Više bih voleo da mi kažete šta se događa.”

Danijels uzdahnu. „To neće biti baš tako lako.”

Dejvis sede na jednu od stolica.

Malon odluči da sedne i sasluša šta imaju da kažu.

„Planeta bi sada trebalo da je spokojna uz saznanje da je vođa slobodnog sveta još živ”, kaza Danijels, s očiglednim sarkazmom.

„To je moralo da se obavi”, razjasni mu Dejvis.

Danijels sede na stolicu. Ostalo mu je još šesnaest meseci predsednikovanja i Malon se pitao šta će ovaj čovek raditi kad više ne bude sedeo na čelu stola. Biti bivši predsednik mora da je teško. U jednom trenutku težina čitavog sveta počiva na vašim plećima. A onda, u podne 20. januara, nikog više nije ni najmanje briga da li ste živi.

Danijels je trljao oči i obraze. „Pre nekoliko dana setio sam se jedne priče koju mi je neko ispričao. Dva bika stajala su na vrhu brda i gledala krdo ljupkih krava. Mlađi kaže: 'Sad ću da strčim dole i maznem jednu od ovih lepotica.' Stariji bik nije zagrizao ovaj mamac. Samo je stajao. Mlađi je nastavio da ga podbada i pitao ga koliko je sposoban, ponovivši: 'Hajde da strčimo dole i maznemo po jednu.' Stariji bik konačno okrenu glavu i reče svom mladom prijatelju: 'A šta kažeš da samo siđemo i maznemo ih sve?'”

Malon se nasmešio. Osetio je empatiju prema mlađem biku.

Na televizijskim ekranima videla se nejasna, daleka slika aviona i dva automobila koja su se približavala stepenicama što vode u njega. Tri agenta izašla su iz automobila u jaknama FBI-ja, poput one koju je još imao na sebi, i s kapama.

Jedan od njih popeo se stepenicama.

Osetio je da čekaju nešto, ali, misleći na priču i metaforu, bio je radoznao: „Na koga planirate sve ovo da svalite?”

Predsednik pokaza prstom u njega i Dejvisa. „Vas dvojica ponovo ste se upoznali?”

„Kao familija smo”, reče Malon. „Osećam njegovu ljubav. A ti, Edvine?”

Dejvis odmahnu glavom. „Veruj nam, Kotone. Više bismo voleli da se ovo ne događa.”

Otvoriše se vrata sale za sastanke i uđe Kasiopeja. Skinula je mornaričku jaknu i kapu, otkrivši svoju mokru, crnu kosu.

Izgedala je sjajno, kao i uvek.

„Nije baš večera i pozorište”, rekao je. „Ali je ipak predsednički avion.”

Osmehnula se. „To nikad nije dosadno.”

„Sad, pošto je banda konačno na okupu”, poče Danijels, „možemo da pređemo na posao.”

„A o čemu se tu, zapravo, radi?”, upita Kasiopeja.

„I meni je drago što te ponovo vidim”, obrati joj se predsednik.

Malon je znao da je Kasiopeja radila s Danijelsom i ranije - na nečemu, zajedno u timu sa Stefani. Dve žene bile su bliske prijateljice. Ova veza sezala je unazad do Stefaninog pokojnog supruga, Larsa. Tako će se i ona sigurno zabrinuti kad čuje da je Stefani u nevolji.

Kasiopeja slegnu ramenima: „Ne znam koliko je to dobro. Optužena sam da sam pokušala da vas ubijem. A pošto je očigledno da niste mrtvi, zašto smo ovde?”

Danijelsovo lice odjednom ogrube. „Nije dobro. Uopšte nije dobro.”

PETNAEST

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl se iskrcao sa *Avanture* i krenuo niz dok. Posada je bila zaposlena privezivanjem slupa za ivicu sedamdesetmetarskog pristaništa. Kasno letnje sunce spuštalo se na zapadu, dok je vazduh dobijao onu poznatu hladnoću. Sve zemljište duž reke, skoro pedeset kvadratnih kilometara, pripadalo je Komonveltu - isparcelisano je vekovima ranije između četiri porodice, a obala je bila podeljena na četiri jednaka dela. Bat je ležao nekoliko kilometara istočno i sada je bio samo uspavano seoce sa 267 stanovnika - pretežno su to bile vikendice i priobalne kuće - od kojih nijedna nije imala nekadašnju lepotu. Hejljova četvrtina imanja uvek je bila veoma pedantno održavana. Četiri kuće stajale su u okolnoj šumi, po jedna za svako od Hejljove dece i jedna za njega.

Najveći deo vremena živeo je ovde, a odlazio je u stanove u Njujorku, Londonu, Parizu i Hong Kongu samo kad je to bilo neophodno. I ostali klanovi postupali su slično. Tako je bilo još od 1973. godine, kada je formiran Komonvelt.

Čekalo ga je električno vozilo i krenuo je njime kroz šumarak od hrastova, borova i čempresa do svog doma, gospodске kuće koja je podignuta 1883. u stilu kraljice Ane, s mnoštvom nepravilnih površina i dramatičnom linijom krova. Balkoni i tremovi prostirali su se oko svakog od tri sprata i bili izlazi za ukupno dvadeset dve sobe. Toplina i karakter izbijali su iz maslinastih zidova, iz šindre od svetlocrvenog i sivog škrljca, blistavih prozora s rešetkama i vratima u boji mahagonija. Prelepa drvenarija izrađena je u Filadelfiji, a onda brodom otpremljena na jug i dovučena od reke volovskom zapregom.

Njegovi preci sigurno su znali kako treba da se živi. Izgradili su pravu imperiju, a onda je predali svojoj deci. To je njegovu trenutnu situaciju činilo još težom.

Nije nameravao da bude poslednji u dugačkom nizu.

Zaustavio je vozilo i pogledao okolinu.

Šumarak iza njega bio je spokojan poput crkve, ispresecan senkama, nestajućim procepima koje je osvetljavalo zalazeće sunce. Posada je držala imanje u savršenom redu. Ono što je nekad bila mlekara s krovom na četiri vode, pretvoreno je u radionicu. Stara pušnica pretvorena je u komunikacioni i bezbednosni centar. Klozeti su davno nestali, ali su kolibe od izdubljenih brvana ostale i u svima su stajale poljoprivredne alatke. Bio je posebno ponosan na vinograde: njegov muskat bio je jedan od najsladhih u državi. Pitao se da li je neko od njegove dece sada na imanju. Sva su već bila odrasla i venčana, ali nijedno do sada nije imalo svoju decu. Radila su u legalnim porodičnim firmama, svesna svog nasleđa, ali nesvesna njegovih odgovornosti. To je bilo nešto što je uvek čuvano između oca i izabranog naslednika. Do današnjeg dana, njegovi sestra i brat nisu znali ništa o Komonveltu. Dolazilo je vreme kada će morati da izabere naslednika i počne proces pripreme, baš kao što je i njegov otac radio s njim.

Razmišljao je o onome što se događalo kilometar i po dalje, dok su ostala tri kapetana, glave svojih porodica, odgovarala na njegov poziv. Samom sebi naredio je da kontroliše narav. Hejlovi su 1835. godine postupali jednostrano na štetu ostalih. Sada je bilo obratno.

Pritisnuo je papučicu i odvezao se.

Šljunčani put vodio je duž jednog od najplodnijih polja soje, a s druge strane prostirala se gusta šuma krcata jelenima. Duboki alt crnog kosa, koji je pevao poslednje strofe svoje balade, čuo se u daljini. Njegov život oduvek je imao veze s prirodom. Hejlovi su došli u Ameriku iz Engleske 1700. godine, putujući preko Atlantika toliko dugo da su se zečevi ljubimci tri puta okotili.

Uvek mu se sviđalo kako je opisan taj prvi Hejl.

Krepak, inteligentan čovek, obdaren vedrim duhom i šarmom, i veoma sposoban.

Džon Hejl doputovao je u Čarlston, u Južnoj Karolini, za Božić. Tri dana kasnije zaputio se na sever putevima znanim samo urođenicima. Dve nedelje posle toga pronašao je reku Pamlico i plavi, drvećem okružen zaliv, gde je podigao kuću. Zatim je ustanovio i luku, zaštićenu od napada zbog vode, ali pogodnu za uplovljavanje i isplavlavanje istočnim kursem prema moru. Gradu je dao ime Bat, a pet godina kasnije njegovo sjedinjavanje bilo je i zvanično odobreno.

Večno ambiciozan, Džon Hejl gradio je brodove i stekao bogatstvo trgujući robovima. Kako su mu bogatstvo i slava rasli, tako je rastao i Bat, te je tako grad postao centar pomorskih aktivnosti i prava gusarska baza. Zato je bilo sasvim normalno to što je i Hejl postao gusar i pljačkao britanske, francuske i španske brodove. Kada je kralj Džordž 1717. godine doneo Dekret o pomilovanju, garantujući oprostaj svim gusarima koji se zakunu da neće nastaviti bukanirstvo, Hejl se zakleo i, javno, postao ugledni plantažer i većnik Bata. A tajno, brodovi pod njegovom komandom nastavljali su da pustoše, ali su napadali samo Špance, za koje Britanci nisu mnogo marili. Kolonije su postale idealno tržište za kupovinu i prodaju nelegalne robe. Po britanskim zakonima, američki izvoz mogao se sprovesti samo na engleskim brodovima sa engleskim mornarima - prava noćna mora u pogledu cena i pravovremenog snabdevanja. Kolonijalni trgovci i vlastodršci dočekivali su gusare široko raširenih ruku, jer su po pravoj ceni mogli da obezbede ono što je bilo potrebno. Mnoge američke luke postale su gusarski brlozi, a Bat je u tom društvu bio najistaknutiji i najproduktivniji. Na kraju, Rat za nezavisnost prekinuo je podaničku dužnost i doveo do formiranja Komonvelta.

Otada, četiri porodice bile su neraskidivo vezane.

U zavet na jedinstvo i ostvarenje zajedničkog cilja, svaki čovek ima pravo glasa u svim tekućim pitanjima; ima jednaka prava na sveže namirnice, ili žestoka pića, zaplenjena u bilo koje vreme, a može da ih koristi po sopstvenom nahođenju. Nijedan čovek nije iznad ostalih i svaki će stati u odbranu svih.

Reči iz ugovora, koji je zapamtio od reči do reči.

Zaustavio je vozilo pred još jednom zgradom na imanju, koja je imala krov na četiri vode, zabat, badžu i kulu na jednom kraju. Uzdizala se dva sprata, sa stepenicama pričvršćenim na jednom kraju. Zanosna priroda njene spoljašnjosti skrivala je činjenicu da je služila kao zatvor.

Uneo je šifru za teška hrastova vrata i reza je kliknula. Nekada su zidovi pravljani samo od cigala i drvne građe. Sada su bili zvučno nepropusni, od materijala najnovije tehnologije. Unutra je bilo osam ćelija. Nije to bio užasan zatvor, ali svakako je bio zatvor. I to veoma koristan.

Baš kao pre nekoliko dana, kada je Noks krenuo na svoju metu.

Popeo se na drugi sprat i prišao gvozdenim šipkama. Zatvorenica s druge strane ustala je s drvene klupe i stala naspram njega.

„Udobno ti je?“, pitao ju je. Ćelija je imala jedva jedan kvadratni metar i, zapravo, bila je prostrana, uzimajući u obzir šta su njegovi preci morali da podnose. „Treba li ti nešto?“

„Ključ od vrata?”

Nasmešio se. „Čak i kada bi imala to, ne bi imala kuda da odeš.”

„Bili su u pravu za tebe. Ti nisi patriot, ti si gusarski pljačkaš.”

„To je drugi put da me neko danas tako naziva.”

Zatvorenica priđe bliže šipkama. Hejl je stajao odmah s druge strane, stopu ili dve daleko. Primetio je prljavu odeću, umorno lice. Rekli su mu da je njegova zatočenica slabo jela u protekla tri dana.

„Nikom nije bitno što si me zatvorio”, rekla mu je.

„Nisam baš siguran u to. Verovatno zato što, bar za sada, ne shvataju u kakvoj si opasnosti.”

„Ja sam potrošna.”

„Cezara su jednom uhvatili sicilijanski gusari”, rekao je. „Zahtevali su otkup od 25 zlatnih talenata. Smatrao je da vredi više i zahtevao da podignu otkup na 50, koji je i plaćen. Pošto su ga oslobodili, pohvatao je sve svoje otmičare i pobio ih sve do jednog.” Zastao je. „Šta misliš, koliko ti vrediš?”

Pljuvačka je proletela kroz šipke i pala mu na lice.

Sklopio je oči dok je lagano gurao ruku u džep, vadio maramicu i brisao se.

„Gurni ti to sebi u dupe”, rekla mu je zatočenica.

Posegnuo je u drugi džep i izvadio upaljač, presvučen slojem nemačkog srebra, na kom je bilo ugravirano njegovo ime, poklon od dece za pretprošli Božić. Zapalio je maramicu i bacio zapaljenu tkaninu kroz rešetke, pravo na svoju zatvorenicu.

Stefani Nel ustuknu i pusti da zapaljeni smotuljak padne na zemlju, gde ga je ugasila cipelom, ne skidajući pogled s njega.

Uhvatio ju je kao uslugu za nekog drugog, ali u poslednjih nekoliko dana razmišljao je kako da je iskoristi za svoje potrebe. Mogla bi da postane potrošna ako se Noksove vesti iz Njujorka - da je šifra možda ipak rešena - pokažu kao istinite.

Uzimajući u obzir ovo što se upravo dogodilo, nadao se da je to slučaj.

„Uveravam te”, rekao joj je. „Zažalićeš zbog ovog što si upravo uradila.”

DEO DRUGI

ŠESNAEST

Malon se čvrsto držao u svojoj fotelji dok je predsednički avion uzletao s piste i skretao prema jugu, ka Vašingtonu. Svi su još sedeli u sali za sastanke.

„Gadan dan na poslu, a dragi?“, pitala ga je Kasiopeja.

Uhvatio je vragolast pogled u njenim očima. Svaka druga žena bila bi veoma uznemirena u ovakvoj situaciji, ali Kasiopeja je vladala iznenađenjem bolje nego bilo ko koga je poznavao. Hladno, proračunato, usredsređeno. Još se sećao prvog puta kad su se sreli - u Francuskoj, u Ren le Šatou, jedne mračne noći kad je pucala na njega, a onda odmaglila na motociklu.

„Uobičajeno“, odgovorio je. „Pogrešno mesto, pravo vreme.“

Nasmešila se. „Propustio si fantastičnu haljinu.“

Pre nego što je otišla iz hotela, rekla mu je da će svratiti do Bergdorfa Gudmana. Radovao se što će videti ono što je kupila.

„Žao mi je što nam je propao sastanak“, ponovo joj je rekao.

Slegla je ramenima. „Vidi gde smo se našli.“

„Lepo je što smo se konačno sreli“, rekao je Edvin Dejvis Kasiopeji. „Mimoišli smo se u Evropi.“

„Ovaj put u Njujork je prava lakrdija“, reče Deni Danijels. „Ili bar lakrdija koliko je to predsednik dozvolio da bude.“

Malon je slušao dok je Danijels objašnjavao kako je jedan njegov bliski prijatelj i doživotni pristalica organizovao proslavu za odlazak u penziju. Danijels je bio pozvan, ali nije odlučio da li će otići sve do pre dva meseca. Nikome van Bele kuće nije rečeno za putovanje sve do juče, a novinari su obavешteni samo da će predsednik nakratko otići u Njujork. Nikakvo mesto, vreme ni dužina posete nisu obelodanjeni. Kada uđu u *Čiprijani*, svi gosti trebalo je da prođu kroz detektor metala. Međutim, nikog prethodno ne upozoravajući, i držeći čak i novinare u mraku do poslednjeg minuta, Tajna služba smatrala je da je put razumno siguran.

„Uvek je isto“, reče Danijels. „Svaki atentat, ili pokušaj atentata, događao se zbog nekog propusta. Linkoln, Makinli i Garfield nisu imali čuvare. Samo su im prišli i pucali na njih. Kenedijeva zaštita uklonjena je zbog političkih razloga. Želeli su da bude što bliže narodu, koliko god je to moguće. Zato su i obznanili da će parada proći kroz pune ulice u otvorenom automobilu. 'Dođite da vidite predsednika.'“ Danijels je odmahivao glavom. „Regan je dobio metak samo zato što je zakazalo nekoliko nivoa zaštite. Uvek je nekakav propust posredi. Ovog puta moj.“

Malon se iznenadio što čuje ovo priznanje.

„Ja sam insistirao na tome da putujem. Rekao sam svima da će sve biti u redu. Preduzeli su neke mere, a želeli su da preduzmu još neke. Ali ja sam rekao *ne*.“

Avion se ispravio posle uzleta. Malon je prilagodio pritisak u ušima.

„Kad ste odlučili da idete?“, upita Kasiopeja. „Ko je znao?“

„Ne previše ljudi“, odgovori Danijels.

Malon je pomislio da je odgovor donekle čudan.

„Kako si ti ušao u tu hotelsku sobu?“, pitao ga je predsednik.

Objasnio mu je kako je dobio Stefanin imejl, da ga je ključ-kartica čekala u *Sent Ridžisu* i šta je tamo zatekao. Kasiopeja je dobila poruku u koverti, koju je pročitala.

Danijels mahnu prema Dejvisu, koji je izvadio džepni rikorder i gurnuo ga preko stola.

„Ovo je snimak sigurnog radio-kanala, posle pucnjave, dok si ti pokušavao da pobegneš iz *Hajata*“, reče Dejvis.

Danijels uključi uređaj.

Pažnja svim agentima. Osumnjičeni ima svetloplavu košulju na kopčanje, svetle pantalone, nema više jaknu, i upravo izlazi iz hotela Grand Hajat kroz glavni foaje i tunel koji izlazi na stanicu Grand central. Ja sam već krenuo u tom pravcu.

Predsednik je zaustavio snimak.

„Nema šanse da je neko to mogao da zna“, kaza Malon.

„Nijedan od naših agenata nije ovo izjavio“, reče Dejvis. „A kao što već znaš, te frekvencije nisu dostupne široj javnosti.“

„Prepoznaješ li glas?“, upita Danijels.

„Teško je reći. Smetnje i radio mnogo toga skrivaju. Ali ima nešto što mi deluje poznato.“

„Izgleda da imaš obožavaoca“, primeti Kasiopeja.

„I smešteno ti je“, razjasni Danijels. „Baš kao i nama.“

Vajata su vozili kružnim tokom Kolambus prema Aper vest sajdu na Menhetnu, u deo koji je bio manje zatrpan firmama, manje zagađen i krcat čudnim radnjama i stanovima s fasadom od cigala. Otpratili su ga na drugi sprat u jednu od mnogih zgrada od cigala, u jedan prostrani stan, slabo opremljen i s drvenim kopcima koji su prekrivali prozore. Pretpostavio je da je to nekakva sigurna kuća.

Dvojica su ga čekala.

Obojica zamenici direktora - jedan iz CIA, drugi iz NSA. Facu iz Nacionalne sigurnosne agencije je poznavao, a drugu je prosto prepoznao. Nijednom od obojice naizgled nije bilo drago što ga vide. Ostavili su ga nasamo s njima, dok su dvojica koja su ga dovela čekala napolju, u foajeu s liftom.

„Želiš li da nam kažeš šta si danas radio?“, pitao je CIA. „Kako si se zadesio u *Grand Hajatu*?“

Mrzeo je sve i svakoga ko je u vezi sa CIA. On je samo radio za nju, povremeno, zato što je dobro plaćala.

„Ko kaže da sam bio tamo?”

Agent CIA bio je uznemiren, koračao je po sobi. „Ne zajebavaj se s nama, Vajate. Bio si tamo. Zašto?”

Interesantno je bilo što su ova dvojica jasno znala neke njegove radnje.

„Jesi li ti odgovoran što se Malon pojavio?”, pitao je onaj iz NSA.

„Zašto to mislite?”

CIA izvadi džepni rikorder i uključi ga. Začuo je svoj glas, preko radija, koji je govorio Tajnoj službi da je Malon krenuo na stanicu *Grand central*.

„Ponovo ću te pitati: da li je Malon bio tvoja ideja?”

„Izgleda da sam imao sreće što sam se našao tamo.”

„A šta bi bilo da nije uspeo da zaustavi one sprave?”, pitao je NSA.

Dao mu je isti odgovor kao i Karbonelovoj. „Ali uspeo je.” I nije nameravao da objašnjava ništa više ovim idiotima. Ali bio je radoznao. „Zašto vi niste zaustavili one sprave? Očigledno je da ste bili tamo.”

„Mi ništa nismo znali!”, viknuo je CIA. „Čitavog dana igramo se kaskanja za svime.”

Slegnuo je ramenima. „Izgleda da ste konačno dokaskali.”

„Ti samouvereni kučkin sine”, reče CIA, i dalje veoma glasno. „Ti i Karbonelova petljate se u naša posla. Oboje pokušavate da spasete onaj smrdljivi Komonvelt.”

„Pobrkali ste me s nekim.”

Odlučio je da poslušava savet Karbonelove i sutra ode da igra golf. Stvarno je počeo da uživa u toj igri, a i teren u tom njegovom zatvorenom društvu bio je spektakularan.

„Znamo sve o tebi i Malonu”, ispljunuo je NSA.

Ovaj čovek bio je za pola stepena pribraniji od CIA, ali je i dalje bio nervozan. Vajat je znao da NSA predstavlja milijarde u godišnjem budžetu koji se izdvaja za obaveštajnu delatnost. Oni su se mešali u sve, uključujući i tajno prisluškivanje skoro svih prekookeanskih poziva u Sjedinjenim Državama i iz njih.

„Malon je bio glavni protivnički svedok na tvom saslušanju”, rekao je NSA. „Onesvestio si ga kako bi ostaloj trojici mogao da narediš da se uključe u pucnjavu. Od kojih su dvojica poginula. Malon te je optužio. Šta su otkrili? *Preuzet nepotreban rizik i pokazana nebriga za život*. Sklonili su te. Dvadesetogodišnja karijera otišla je niz vodu. Nema penzije. Nema ničega. Meni se čini da to duguješ Kotonu Malonu.”

CIA uperi prst u njega. „Šta je Karbonelova uradila - unajmila te da pomogneš s Komonveltom? Da pokušaš i spaseš im kožu?”

Nije znao baš mnogo o Komonveltu, osim nekoliko mršavih podataka koje je pronašao u dosijeju koji mu je dala, od kojih su svi imali veze s pokušajem atentata, a nisu se mnogo ticali šire pozadine priče. Informisali su ga o Klifordu Noksu, pomoćniku kormilara te družine, koji je trebalo da upravlja napadom na

Danijelsa. Gledao je poslednjih nekoliko dana kako se Noks muva po *Grand Hajatu* i priprema oružje, a onda čekao da ode kako bi mogao da ispita njegov ručni rad i ostavi poruku Malonu.

„Da li su ti gusari pokušali da ubiju Danijelsa?“, pitao je NSA. „Ti znaš ko je postavio ono oružje, zar ne?“

Pošto je sumnjao da će automatsko oružje odvesti ikuda dalje od *Grand Hajata*, nije nameravao da postane njihov glavni optužitelj. Njegov trenutni problem, međutim, bio je još bitniji. Bilo je očigledno da se umešao u nekakav vid špijunskog građanskog rata. CIA i NSA očigledno su bile u zavadi s NOA, a Komonvelt se nalazio u središtu tog nesporedazuma. Ništa novo. Obaveštajne agencije retko su saradivale jedne s drugima.

Ipak, ova razmirica delovala je drugačije.

Ličnije.

I to ga je brinulo.

SEDAMNAEST

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je ušao u kuću, i dalje ključajući zbog uvrede Stefani Nel. Pravi primer konstantne američke nezahvalnosti. Pored svega što je Komonvelt uradio za zemlju, za vreme Američke revolucije i otada, a ovde ga još i pljuju.

Zastao je u foajeju, u podnožju glavnog stepeništa, i sabrao misli. Napolju, sekretar mu je rekao da su ostala tri kapetana ovde. Moraće obazrivo da postupa s njima. Zurio je u jedno od platana koja su stajala na panelima od hrastovine - njegov čukundeda, koji je živeo na istoj ovoj zemlji i koji je, takođe, napao predsednika.

Abner Hejl.

Međutim, bilo je mnogo lakše preživeti sredinom devetnaestog veka, jer je svet bio mnogo veće mesto. Moglo je stvarno da se nestane. Često je zamišljao kako je tada bilo jedriti okeanima, samo lutati, kao što je jedan hroničar zapisao, *poput razjarenih lavova u potrazi za nečim što bi mogli proždrati*. Nepredvidivi život na uzburkanom moru, bez granica, s nekoliko pravila s kojima su se složili svi ukrcani, a koja su navedena u ugovoru.

Udahnuo je duboko nekoliko puta, poravnao odeću, a onda krenuo hodnikom i ušao u biblioteku, prostrani pravougaonik sa zakrivljenom tavanicom i zidom od prozora koji su uokvirivali pogled na voćnjak. Preuredio je prostoriju pre deset godina, sklonivši većinu očevih stvari i namerno stvorivši utisak engleskog seoskog gazdinstva.

Zatvorio je vrata biblioteke i stao pred tri čoveka koja su sedela u somotskim tapaciranim foteljama boje burgunca.

Čarls Kogbern, Edvard Bolton i Džon Sirkuf.

Sva trojica bili su vitki, dvojica su imali brkove, i svi su oko očiju imali bore od čestog škiljenja na suncu. Bili su to ljudi od mora, poput njega, potpisnici važećeg ugovora Komonvelta, čelnici svojih porodica, vezani jedan za drugoga svetom zakletvom. Pomislio je kako im se stomaci sigurno okreću kao i Abneru Hejlu 1835. godine, kada se i on poneo kao obična budala.

Odlučio je da otpočne pitanjem na koje je već znao odgovor. „Gde je pomoćnik kormilara?”

„U Njujorku”, odgovori Kogbern. „Bavi se kontrolom štete.”

Dobro. Bar su odlučili da budu koliko-toliko iskreni s njim. Pre dva meseca on je bio taj koji ih je obavestio o nenajavljenom Danijelsovom putovanju u Njujork, pitajući se da li će se iz toga izroditi neka prilika. Nadugačko i naširoko razgovarali su o mogućem kursu akcije i posle toga glasali. „Ne moram da vam saopštavam ono što je očigledno. Odlučili smo da to ne činimo.”

„Mi smo se predomislili”, reče Bolton.

„Siguran sam da si se ti borio za to.”

Bolton je uvek ispoljavao neracionalnu agresivnost. Njihovi preci pomogli su pri osnivanju Džejmstauna 1607. godine, a onda se obogatili snabdevajući novu koloniju. Na jednom od tih putovanja uvezli su neku novu vrstu duvana, za koju se ispostavilo da je bila spasonosna za koloniju, jer je uspevala na peskovitom tlu i tako postala najunosniji izvozni proizvod Virdžinije. Boltonovi preci konačno su se preselili u Severnu Karolinu, u Bat, gde su postali prvo obični gusari, a potom i privatiri.

„Mislio sam da će taj potez rešiti problem”, reče Bolton. „Potpredsednik bi nas ostavio na miru.”

Morao je da kaže: „Nemaš pojma šta bi se dogodilo da ste zaista uspeli.”

„Ono što znam, Kventine”, javi se Džon Sirkuf, „jeste da meni preći odlazak u zatvor i da izgubim sve što moja porodica ima. Neću samo da sedim i dozvolim da se to desi. I pored toga što nismo uspeli, danas smo poslali poruku.”

„Kome? Planirate li da preuzmete odgovornost za ovaj čin? Da li neko iz Bele kuće zna da ste vas trojica odobrili atentat? Ako je to slučaj, šta mislite, koliko će proći pre nego što vas uhapse?”

Nijedan od njih nije progovorio.

„Bilo je to nepromišljeno”, rekao je. „Nije ovo 1865, pa čak ni 1963. godina. Ovo je novi svet, s novim pravilima.”

Podsetio je samog sebe da se istorija porodice Sirkuf razlikuje od istorije ostalih. Započeli su kao brodograditelji i doselili se u Karolinu odmah pošto je Džon Hejl osnovao Bat. Sirkufovi su na kraju najviše finansirali razvoj grada, iznova ulažući zaradu u zajednicu i pomažući rast grada. Nekoliko njih postali su kolonijalni guverneri. Ostali su otišli na more, kao posada slupa. Rani

osamnaesti vek bio je zlatno doba gusarenja, a Sirkufovi su uzimali svoj deo plena. Na kraju su se, kao i ostali, ozakonili kao privatiri. Postoji jedna interesantna priča o događaju u osvit devetnaestog veka kada su novcem Sirkufovih finansirani Napoleonovi ratovi. Uživajući u prijateljskim odnosima, Sirkufovi, koji su tada živeli u Parizu, pitali su cara da li može da napravi izdignutu stazu na jednom od svojih imanja, od francuskih novčića. Napoleon je to odbio, ne želeći da narod gazi po njegovom liku. Nezastrašen ovim, Sirkuf je sam napravio ovu stazu, ali sa uspravno postavljenim novčićima, ivicom prema površini, što je rešilo problem. Na nesreću, kasniji Sirkufovi potomci bili su podjednako nepromišljeni sa svojim novcem.

„Vidite”, reče Hejl, umekšavši ton, „shvatam vašu nelagodu. I ja delimično patim od toga. Međutim, u ovome smo svi zajedno.”

„Oni imaju sva dokumenta”, promrmljao je Kogbern. „Konfiskovali su sve moje švajcarske račune.”

„I moje”, dodao je Bolton.

Ukupno nekoliko milijardi njihovih uloga ležalo je preko okeana, na koje nikad nije plaćen ni cent poreza na prihode. Svaki ponaosob primio je dopis od zajedničkog američkog advokata da je postao meta federalne kriminalističke istrage. Hejl je pretpostavio da su četiri nezavisna državna tužioca - za razliku od ovog jednog - izabrani da razdele njihova sredstva, da sukobe jedne s drugima.

Međutim, ovi državni tužioci potcenili su moć ugovora.

Koreni Komonvelta stajali su nezavisno unutar gusarskog društva, koje je bilo gruba, bezobzirna i pohlepna zajednica, ali ujedinjena u sukobu sa zakonom. Gusarske zajednice bile su uređene, podešene tako da ostvaruju dobit i sveukupnu korist, uvek unapređujući čitavu strukturu. Mudro su se držale onoga što je primetio Adam Smit. *Ako i postoji nekakvo zajedništvo među pljačkašima i ubicama, oni bi se morali uzdržavati bar od toga da pljačkaju i ubijaju jedni druge.*

Čega su se gusari zaista i držali.

Ono što je postalo poznato kao priobalni običaj zahtevalo je da se napiše ugovor pre svakog putovanja, koji je određivao pravila ponašanja, sve kazne i razdeljivanje plena između oficira i posade. Svi su se zaklinjali na Bibliju da će se držati ugovora. Dok su to zalivali gutljajem ruma pomešanog s barutom, potpisivali bi se na ivicama, nikad ispod poslednje linije, što je značilo da nijedan, čak ni kapetan, nije bitniji od čitave družine. Jednoglasan pristanak bio je neophodan za odobravanje ugovora i svaki koji se ne bi s njim složio, bio bi slobodan da negde drugde potraži uslove koji bi ga više zadovoljili. Kada bi se udruživalo više brodova, potpisivani su dodatni ugovori za partnerstvo, što je predstavljalo način na koji je Komonvelt i nastao. Četiri porodice udružile su se u ostvarivanju jednog jedinog cilja.

Svako ko izda posadu ili svog druga, napusti bitku ili iz nje pobegne, biće kažnjen onako kako pomoćnik kormilara i/ili većina nađu za shodno.

Niko se neće okrenuti protiv nekog drugog.

Ili bar niko neće doživeti da uživa u koristi koju tako ostvari.

„Moje računovođe su pod opsadom”, reče Bolton.

„Pozabavi se njima”, reče Hejl. „Umesto da ubijete predsednika, trebalo je da pobijete njih.”

„Meni to nije baš tako lako”, kaza Kogbern.

Zurio je u svog partnera. „Ubistvo nikad nije takvo, Čarlse. Ali povremeno se i to mora. Veština je u tome da se odaberu pravo vreme i način.”

Kogbern nije odgovorio. On je, zajedno sa ostalima, očigledno odabrao pogrešno vreme.

„Siguran sam da je pomoćnik kormilara uradio svoj posao”, reče Sirkuf, pokušavši da ublaži napetost. „Ništa ih neće dovesti do nas. Ali i dalje imamo jedan problem.”

Hejl je prišao stočiću od bambusovine koji je stajao pokraj zidnog panela od borovine. Ništa od svega ovog ne bi trebalo da se događa. Ali možda je upravo to bila prvobitna zamisao. Ubaci pretnju sudom, a onda sačekaj da vidiš šta se događa kad na scenu stupi strah. Možda su mislili da će se sami uništiti i sve spasti muke od suđenja i zatvora. Međutim, sigurno niko nije predvideo da će na predsednika Sjedinjenih Država biti pokušana atentat.

On je isprobao svoj oblik diplomatije, koji je omanuo. Još mu je u sećanju bilo poniženje koje je doživeo na putovanju u Belu kuću. Slično poseti Abnera Hejla 1834. godine, koja je takođe propala. Međutim, on je nameravao da uči iz grešaka svojih predaka, a ne da ih ponavlja.

„Šta ćemo da radimo?”, pitao je Kogbern. „Otprilike smo stigli do kraja daske.”

Nasmešio se zbog ovog poređenja sa stereotipom čoveka kog vezanih očiju guraju u more po dasci. U istoriji su tu kaznu koristili samo kapetani slabići, oni koji su izbegavali prolivanje krvi ili koji su želeli da sami sebe ubede da nisu krivi za smrt drugog čoveka. Odvažni i samouvereni avanturisti, što su stvarali legende koje su neprekidno prepričavane u nebrojenim knjigama i filmovima, nisu se plašili da otvoreno gledaju u oči svojih neprijatelja, čak i u lice same smrti.

„Podići ćemo zastavu”, rekao je.

OSAMNAEST

PREDSEDNIČKI AVION

Kasiopeja je slušala dok je Deni Danijels objašnjavao kako je glas s rikordera sve uputio gde treba da traže.

„Morao je biti tamo”, rekao je Malon. „U predvorju *Grand Hajata*. To je jedini način na koji je mogao da zna kuda sam otišao. Upravo su raščišćavali to mesto dok sam izlazio.”

„Naš misteriozni čovek je isto tako znao šta da kaže i kako”, primetio je Dejvis.

Shvatila je šta je pod tim podrazumevao. Jedan od njihovih, ili bar neko ko je znao sve njihove, bio je umešan. Primetila je pogled u Danijelsovim očima, pogled koji je primećivala i ranije - u Kemp Dejvidu, sa Stefani - koji je govorio da on zna još nešto o tome.

Danijels klimnu glavom svom šefu personala. „Kaži im.”

„Pre otprilike šest meseci neko me je posetio u Beloj kući.”

Dejvis je zurio u čoveka koji je sedeo s druge strane njegovog stola. Znao je da ovaj ima pedeset šest godina i da je četvrta generacija Amerikanaca s porodičnim vezama koje sežu u vreme pre Američke revolucije. Bio je visok, jarkozelenih očiju i četvrtaste brade koja je izgledala kao da je čvrsta poput čelika. Okruglu glavu okruživala je srpasta, duga i gusta srebrno-crna kosa, začušljana poput grive ostarelog lava. Zubi su mu sijali kao biseri, poremećeni samo приметnom šupljinom između prednja dva. Na sebi je imao skupo odelo koje mu je pristajalo podjednako savršeno koliko mu je to i glas odavao.

Kventin Hejl rukovodio je ogromnim korporativnim carstvom koje je obuhvatalo proizvodnju, bankarstvo i prodaju. Bio je jedan od najkrupnijih zemljoposjednika u državi, većinom tržišnih centara i poslovnih zgrada smeštenih u skoro svim velikim gradovima. Njegovo bogatstvo izražavalo se u milijardama i uvek je dospevao na Forbsovu listu najbogatijih. Pored toga, podržavao je predsednika, darovao je nekoliko stotina hiljada dolara za obe kampanje, što je bila činjenica koja mu je obezbeđivala pravo da se lično susretne sa šefom personala Bele kuće.

Međutim, Dejvisa je zapanjilo ono što je upravo čuo. „Hoćete da kažete da ste vi gusar?”

„Privatir.”

Znao je u čemu je razlika. Jedan je bio kriminalac, a drugi je radio u okviru zakona, uz zvaničnu dozvolu koju mu je izdala vlada da napada njene neprijatelje.

„Tokom Američke revolucije”, počeo je Hejl, „Kontinentalna mornarica imala je svega 64 broda. Ta plovila zarobila su 196 neprijateljskih brodova. U isto vreme, bilo je 792 privatira, kojima je Kontinentalni kongres dozvolio rad i koji su zarobili ili uništili 600 britanskih brodova. Za vreme Rata iz 1812. godine bilo je još dramatičnije. Svega 32 broda, a 254 neprijateljska zarobljena. U isto vreme, 517 privatira koje je odobrio Kongres zarobili su 1.300 brodova. Mislim da uočavate značaj koji smo imali za ovu zemlju.”

Uočavao je, ali se pitao u čemu je poenta.

„Nije Kontinentalna armija dobila Američki rat za nezavisnost”, rekao je Hejl, „već je uništenje engleske trgovine preokrenulo ćurak. Privatiri su preneli rat preko Atlantika na englesku obalu i doveli britansko priobalje u stanje neprekidne uzbune. Ugrožavali smo njihove brodove u samim lukama i skoro potpuno prekinuli trgovinu. To je izazvalo pravi metež među trgovcima. Sume za osiguranje porasle su do tačke kada su Britanci počeli da koriste francuske brodove da prevoze sopstvenu robu, što je bilo nečuveno, sve do tog vremena.”

Uhvatio je tračak ućtivog dostojanstva u ovoj pripovesti.

„Ovi trgovci konačno su počeli da pritiskaju kralja Džordža da se ostavi borbe u Americi. Zato je rat prestao. Istorija jasno govori o tome da bez privatira ne bi došlo do pobeđe u Američkom ratu za nezavisnost. Džordž Vašington i sam je to javno priznao više puta.”

„Kakve to veze ima s vama?”, pitao je.

„Moj predak bio je jedan od tih privatira. Zajedno s tri druge porodice, komandovali smo mnogim brodovima za vreme Revolucije, a ostale organizovali u jedinstvenu borbenu silu. Neko je morao da koordinira napadom. To smo bili mi.”

Dejvis je prekopavao po svom mozgu, pokušavajući da se seti svega što je mogao. Ovo što je Hejl govorio bila je istina. Privatiri su imali dozvole koje su im omogućavale da pljačkaju neprijatelje nacije bez ikakve odmazde. Zato je i pitao: „Da li vaša porodica ima takvo pismo?”

Hejl je klimnuo glavom. „Imali smo ga, i još ga imamo. Poneo sam ga.”

Gost je gurnuo ruku u džep sakoa i odatle izvadio presavijeni list papira. Dejvis ga je otvorio i ugledao fotokopiju dokumenta starog preko dve stotine godina. Najveći deo bio je odštampan, ali jedan deo bio je i ispisan rukom:

DŽORDŽ VAŠINGTON, PREDSEDNIK SJEDINJENIH AMERIČKIH DRŽAVA

Svima koji budu videli ove dokumente, srdačan pozdrav:

Daje se na znanje, radi ispunjenja Kongresnog akta Sjedinjenih Država, u ovom slučaju podnesenog i odobrenog *devetog dana februara, hiljadu sedam stotina devedeset treće godine*, dao sam nalog da se Arčibald Hejlu izdaju ovi dokumenti, koji mu dozvoljavaju i ovlašćuju ga da zajedno s pobrojanim pojedincima, zamenicima, oficirima i posadom, sme da napada, porobljava i otima sva dobra i novac od bilo kog i svih neprijatelja Sjedinjenih Američkih Država. Sva oteta dobra, uključujući odeću, oružje, opremu, robu, imovinu, vrednosne papire i stvari od vrednosti, pripašće vlasniku ove dozvole, pošto vladi Sjedinjenih Američkih Država isplati sumu u visini od dvadeset odsto vrednosti zaplenjenog. Radi ohrabrivanja daljeg snažnog i neprekinutog napadanja na naše neprijatelje, na način kojim smo svi bili zadovoljni tokom nedavnog konflikta, gore spomenuti *Arčibald Hejl* biće oslobođen svih krivičnih zakona i novčanih kazni

Sjedinjenih Država, kao i bilo koje druge države u njenom sastavu, koji bi mogli da osujete ili utiču na sve agresivne postupke, izuzev smišljenog ubistva. Ovaj pravilnik biće validan od dana kad je stupio na snagu do večnosti, i važiće u korist bilo kog i svih naslednika spomenutog *Arčibalda Hejla*.

Potpisano mojom rukom, uz pečat Sjedinjenih Američkih Država, u Filadelfiji, *devetog dana februara, leta gospodnjeg hiljadu sedam stotina devedeset trećeg*, i godine nezavisnosti spomenute države, *dvadeset sedme*.

Džordž Vašington

Dejvis podiže pogled s papira. „Vaša porodica, u osnovi, ima dozvolu Sjedinjenih Država da uništava naše neprijatelje? Uprkos zakonu?”

Hejl klimnu glavom. „Uz preporuke zahvalne nacije za sve što smo učinili. I ostale tri porodice imaju privatirske dozvole od predsednika Vašingtona.”

„I šta ste vi uradili s ovom dozvolom?”

„Učestvovali smo u Ratu iz 1812. godine i pomogli da se taj sukob okonča. Učestvovali smo u Građanskom ratu, Špansko-američkom ratu i oba svetska rata. Kad je stvorena Nacionalna obaveštajna agencija, posle Drugog svetskog rata, angažovani smo da im asistiramo. U skorije vreme, u poslednjih dvadeset godina, dodijavamo Bliskom istoku, remeteći finansijske radnje, krađući imovinu, otimajući sredstva i profit. Sve što je potrebno. Danas, očigledno, nemamo ni slupove ni korsare. Zato umesto da plovimo brodovima s naoružanim ljudima i topovima, putujemo digitalno, ili radimo kroz ustanovljene finansijske sisteme. Ali kao što vidite, privatirska dozvola ne odnosi se samo na brodove.”

Ne, ne odnosi se.

„A nije ni vremenski ograničena.”

Dejvis ustade i posegnu za malom brošuricom koju je držao pri ruci na polici, s naslovom Ustav Sjedinjenih Država.

Hejl pogleda naslov i reče: „Član prvi, odeljak osmi.”

Čovek mu je pročitao misli. Tražio je zakonsku nadležnost i pronašao to tačno tamo gde je Hejl rekao.

Kongres ima pravo da objavljuje rat, da izdaje privatirske dozvole i donosi propise o zaplenjivanju na kopnu i na moru.

„Privatirske dozvole postoje od početka trinaestog veka”, rekao je Hejl. „Prvi ih je zvanično upotrebio Edvard III, 1354. godine. To je smatrano časnim zvanjem, jer je kombinovalo patriotizam i profit. Za razliku od gusara, koji su bili samo obični lopovi.”

Racionalizacija ovoga bila je zanimljiva.

„Petsto godina privatirstvo je cvetalo”, reče Hejl. „Fransis Drejk bio je jedan od najslavnijih, uništio je špansku flotu za Elizabetu I. Evropske vlade

rutinski su izdavale dozvole ne samo u vreme rata već i mira. Bila je to toliko uobičajena praksa da su Očevi nacije posebno ovlastili Kongres da izdaje takve dozvole, a narod je to odobrio kad je usvojen Ustav. Taj dokument dopunjen je dvadeset sedam puta otkad smo osnovani, a ovlašćenje nikad nije preinačeno niti uklonjeno.”

Hejl naizgled nije toliko napadao svoje slušaoce koliko je pokušavao da ih ubedi. Umesto da gromoglasno izvikuje ove navode, on je utišavao glas, ispoljavajući usredsređenost.

„Privatirska dozvola pruža nosiocu pravnu zaštitu. Naša je posebno izričita u tom pogledu. Jednostavno, želimo da naša vlada održi svoju reč.”

„On je prokleti gusar”, ispljunu Danijels. „Kao i ostala trojica.”

Malon klimnu glavom. „Privatiri su obdanište za pirate. To nije moj zaključak, već kapetana Čarlsa Džonsona. U osamnaestom veku napisao je knjigu *Opšta istorija pljački i ubistava najozloglašnijih gusara*. Veliki bestseller u svoje vreme koji se i dan-danas štampa. Originalno izdanje košta pravo bogatstvo. To je jedna od najboljih knjiga o gusarskom životu koja postoji.”

Kasiopeja je odmahнула glavom. „Nisam znala da te to toliko interesuje.”

„Ko ne voli gusare? Oni su objavili rat čitavom svetu. Čitav jedan vek napadali su i pljačkali koga su hteli, a potom su nestali, ne ostavivši skoro nikakav trag o svom postojanju. Hejl je s jedne strane u pravu. Pitanje je da li bi Amerika postojala da nije bilo privatira.”

„Priznajem”, reče Danijels, „da nisam znao koliko su stvarno ovi oportunisti učinili za nas. Mnogi hrabri i pošteni ljudi odali su se privatirstvu. Dali su svoje živote, a Vašington je shvatio da im duguje. Međutim, naša vesela družina danas nije baš toliko plemenita. Mogu da se zovu kako god hoće, ali oni su gusari, prosto i jasno. Međutim, neverovatno je to što je Kongres 1793. godine odobrio njihovo postojanje. Kladam se da nema mnogo Amerikanaca koji znaju da je Ustav dozvolio da se to dogodi.”

Sedeli su u tišini nekoliko trenutaka dok se predsednik naizgled izgubio u svojim mislima.

„Kaži mu i ostalo”, on se konačno obrati Dejvisu.

„Pošto je Revolucija završena, Arčibald Hejl i tri njegova zemljaka osnovali su Komonvelt. Koristeći svoje privatirske dozvole, zajedno su napunili džepove. Davali su deo i državnoj blagajni, plaćajući određenih dvadeset odsto koje su dugovali novoj nacionalnoj vladi. To je još nešto za šta sam siguran da većina Amerikanaca nema blagog pojma. Zarađivali smo na tim lopovima. Što se tiče ove trenutne družine, porez na prihod nema baš velikog uticaja na njihov stil života. I da, u poslednjih nekoliko decenija njihovo umeće iskorišćavala je naša obaveštajna zajednica. Uspeli su da nanesu izvesnu štetu na Bliskom istoku, pljačkajući račune, krađući imovinu i upropašćujući kompanije čiji je profit prosleđivan ekstremistima. Dobri su. Previše dobri, u stvari. Ne znaju kad treba da se zaustave.”

„Dozvolite mi”, reče Malon. „Počeli su da krađu od tipova koje bismo radije voleli da ostave na miru.”

„Nešto poput toga”, reče Danijels. „Nisu baš sjajni kad treba da poslušaju uputstva, ako me razumete.”

„Došlo je do svađe između Komonvelta i CIA”, reče Dejvis. „Poslednju kap predstavljao je problem koji je iskrsao u Dubaiju i njegova finansijska propast. CIA je ustanovila da je Komonvelt proizveo najveći deo tog haosa. Dok je nacionalni dug Dubaija probijao plafon, Komonvelt je uzimao najbolju imovinu, kupujući je po bagatelnim cenama. Osujetili su neke planove za otplatu dugova koje su nacije u regionu nudile za rešavanje krize. Uopšte uzevši, predstavljali su ogromnu smetnju. Ali nismo mogli da dozvolimo da Dubai padne pod led. Oni su jedni od retkih pitomih u tom regionu. Nešto poput naših saveznika.

Komonveltu je rečeno da prestane s tim, oni su pristali, ali su jednostavno nastavili. Zato je CIA skrenula pažnju Poreske uprave na njih. Ona je onda pritisnula Švajcarce, koji su se povinovali i pružili finansijske izveštaje o sva četiri pripadnika Komonvelta. Utvrđeno je da ta četvorica duguju stotine miliona neisplaćenog poreza. Ako se ovo dobro odigra, oduzećemo im svu imovinu, koja se meri milijardama.”

„To je dovoljno da se gomila gusara prilično unervozí”, primeti Koton.

Dejvis klimnu glavom. „Hejl je došao kod mene, jer je želeo zaštitu koju mu obezbeđuje privatirska dozvola. I imao je osnova za to. Tekst ga posebno štiti od svih zakona, osim ako je u pitanju ubistvo. Savetnici Bele kuće kažu nam da je pismo pravno obavezujuće. Ustav Sjedinjenih Država direktno ga opravdava, a samo pismo spominje i jedan akt Kongresa koji ga čini validnim.”

„Zašto se onda ne poštuje?”, upita Kasiopeja.

„Zato”, odgovori predsednik, „što je Endru Džekson to onemogućio.”

DEVETNAEST

NJUJORK SITI

Vajatu se nije dopalo podsećanje na pucnjavu. Istina, optužbe protiv njega podigao je Malon, održano je saslušanje, a neka trojica sitnih i krupnih piskarala, od kojih nijedan nikad nije bio na terenu, zaključila su da je akcija bila nepoželjna.

Je li trebalo da sam pripucam bez Malona? - pitao je veće. Trebalo je da se nas dvojica sami probijamo pod jakom vatrom, dok su tri agenta čekala napolju?

Činilo mu se da je ovo pitanje pošteno - to je bio najveći deo onoga što je izgovorio na saslušanju - ali veće je odlučilo da prihvati Malonovu procenu da su te ljude samo koristili kao mete, a ne kao zaštitu. Neverovatno. Poznavao je pet-šest agenata koji bi se žrtvovali i za manje. Nije ni čudo što su obaveštajna prikupljanja tako krcata problemima. Svi kao da više brinu o tome da li su u pravu, nego da budu uspešni.

Bez drugog izbora, prihvatio je svoj otkaz i nastavio dalje.

Međutim, to nije značilo da je zaboravio ko ga je optužio. Da, ovi ljudi su u pravu. Dugovao je to Malonu.

I danas je pokušao da otplati taj dug.

„Shvataš li da je Karbonelova gotova?“, reče NSA. „NOA je beskorisna. Nikome više ne treba, kao ni ona sama.”

„I Komonvelt je gotov“, razjasni CIA. „Naši savremeni gusari proživeće svoje živote u federalnom zatvoru, gde i pripadaju. I još nisi odgovorio na moje pitanje. Da li su gusari odgovorni za ono što se danas dogodilo?”

Dosije koji mu je Karbonelova dala o Komonveltu sadržao je kratak izveštaj o četvorici kapetana, uz napomenu da su oni poslednji ostaci avanturista osamnaestog veka, direktni potomci gusara i privatira. U jednom odlomku neke psihološke studije objašnjeno je da svaki mornar odlazi na more znajući da ga na kraju, bude li se borio na pravoj strani i pobedio, čekaju nagrade u vidu pohvala i unapređenja. Čak i da ne uspe, istorija će, svejedno, zabeležiti njegove podvige. Međutim, jedino osoba neobične hrabrosti sme da se suoči sa opasnošću ako zna da niko neće saznati za njena dela. A posebno ako zna da će se, u slučaju da ne uspe, svi smežati njenoj nesreći.

Privatiri su se borili upravo pod ovakvim okolnostima.

Kada bi uspeli, nagrada bi im bila podela plena. Ako bi odstupili od svoje dozvole na bilo koji način, postajali bi obični gusari i bivali obešeni. Privatir je lako mogao da zarobi neku od najopasnijih krstarica kralja Džordža, a za taj čin jedva da bi iko čuo. Ako bi još uz to bio žrtvovan poneki život ili ud, niko ne bi požalio.

Bili su prepušteni sami sebi.

Lako je shvatiti, kako izveštaj zaključuje, zašto su povremeno labavo gledali na pravila.

NSA priđe bliže. „Smestio si Malonu, a onda ga odveo pravo u zamku. Znao si šta će se danas tamo dogoditi. Želeo si da ga neko ubije, zar ne? Šta je, Vajate, ubistvo ti više ne miriše tako lepo?”

Ostao je pribran i pitao: „Jesmo li gotovi?”

„Aha. Ti si gotov“, reče CIA. „Ovde. Ali pošto nećeš ništa da nam kažeš, imamo ljude koji su mnogo uspešniji u pribavljanju odgovora.”

Gledao je dok su se premeštali s noge na nogu, čekajući da im prizna koliko su superiorniji. Možda je ova pretnja o mnogo detaljnijem ispitivanju smišljena da ga uplaši. Pitao se šta ih je nagnalo da misle da bi takva taktika upalila. Na sreću, sklonio je u strane banke dovoljno novca oslobođenog od

poreza, da živi lagodno zauvek. Stvarno mu ništa nije trebalo od ovih ljudi. To je bila jedna od prednosti kada si plaćen iz budžeta za tajne operacije - nemaš posla s obrascima za prijavljivanje poreza.

Zato je pretresao svoje opcije.

Pretpostavio je da dva čoveka koja su ga dovela stoje odmah do vrata. S druge strane prozora, koji je bio na drugom kraju sobe, iza kapaka, sigurno se nalaze požarne stepenice. Sve starije zgrade imale su po jedne takve.

Da li da bude tih i smakne dvojicu, ili napravi malo buke i sredi svu četvoricu?

„Ideš s nama”, reče NSA. „Karbonelova ima mnogo šta da objašnjava, a ti ćeš biti svedok broj jedan za proces. Pravi čovek koji može da ospori njene laži.”

„Vi mislite da ću ja to stvarno uraditi?”

„Uradićeš sve što treba da bi spasao svoju kožu.”

Interesantno koliko malo znaju o njemu.

Jedan mehanizam iz dubine preuzeo je kontrolu, a on ga je pustio.

Jedan zamah tela i desnom pesnicom pogodio je agenta CIA u grlo. Sledećim udarcem u grudi presamitio je NSA, pazeći da sam ne izgubi ravnotežu. Dok se prvi mučio s disanjem, pogodio je agenta NSA u vrat ivicom šake i, ne dozvolivši mu da padne, zapanjenog ga lagano polegao na pod.

Zatim je prišao agentu CIA iza leđa i obavio mu ruku oko guše.

„Mogao bih da te zadavim”, prošaputao mu je u uho.

Škrgutao je zubima i pojačavao pritisak na dušnik.

„Stvarno uživam dok te gledam kako udišeš poslednji put.”

Još jače je stegnuo.

„Slušaj me”, rekao je. „Maknite mi se. S puta. Prokleti bili.”

CIA posegnu za njegovom rukom.

Pojačao je stisak. „Čuješ li me?”

Čovek konačno klimnu glavom, a onda mu nedostatak kiseonika izvuče svu snagu iz mišića.

Popustio je stisak.

Telo je palo na pod, jedva proizvevši ikakav zvuk.

Proverio im je puls. Bio je slab, ali opipljiv. Disanje je bilo plitko, ali postojano.

Prišao je prozoru, otvorio ga i izašao.

* * *

Malon je čekao da Danijels i Dejvis objasne šta se događa sa Stefani, ali je isto tako shvatio da predsednik ima još mnogo šta da kaže. Zato je, budući da su bili na visini od devet hiljada metara i nikuda nije mogao da ode, odlučio da se zavalj i sasluša dok Danijels objašnjava šta se dogodilo u proleće 1835. godine.

„Džekson je bio razjaren zbog pokušaja atentata”, reče predsednik. „Otvoreno je krivio senatora Pojndekstera iz Misisipija, nazivajući čitavu ujdurmu zaverom poništavača. Prezirao je Džona Kalhuna. Nazivao ga je izdajnikom Unije. I to mogu da razumem.”

Kalhun je bio Džeksonov potpredsednik i isprva veliki pristalica. Međutim, sa sve većom južnjačkom podrškom, Kalhun se okrenuo protiv svog dobrotvora i pokrenuo Poništavačku stranku, boreći se za samostalnije države - posebno one južnjačke. I Danijels je, kao i on, imao svoje potpredsedničke izdajnike.

„Džekson se i ranije bavio gusarima”, reče Danijels. „Simpatisao je Žana Lafita iz Nju Orleansa. Zajedno su spasli taj grad tokom Rata iz 1812. godine.”

„Zašto te ljude nazivaš gusarima?”, upita Kasiopeja. „Zar oni nisu bili privatiri? Posebno odobreni od strane Amerike da napadaju njene neprijatelje?”

„Bili su oni to, ali da su se tu zaustavili, sve bi bilo u redu. Međutim, kada su dobili stalnu privatirsku dozvolu, počeli su da prave pakao na moru.”

Slušao je dok je Danijels objašnjavao kako je za vreme Građanskog rata Komonvelt saradivao sa obe strane u konfliktu.

„Video sam tajne dokumente iz tog vremena”, reče Danijels. „Linkoln je mrzeo Komonvelt. Planirao je da im svima sudi. Do tada je privatirstvo bilo ilegalno, zahvaljujući Pariskoj deklaraciji iz 1856. godine. Ali u ovome je caka: samo pedeset dve nacije potpisale su taj sporazum. Sjedinjene Države i Španija su odbile.”

„Pa je Komonvelt nastavio po starom?”, reče Kasiopeja. „Koristeći njihovu grešku u svoju korist?”

Danijels klimnu glavom. „Ustav dopušta postojanje privatirskih dozvola. Pošto se Sjedinjene Države nikad nisu odrekle privatirstva potpisivanjem sporazuma, ovde je ono, u suštini, bilo legalno. I mada nismo potpisali sporazum, za vreme Špansko-američkog rata i mi i Španci odlučili smo da se pridržavamo njegovih principa. Komonvelt je, međutim, ignorisao taj dogovor i napadao je španske brodove, što je toliko razljutilo Vilijama Makinlija da je Kongres 1899. godine konačno doneo ukaz po kome je protivzakonito zarobljavati brodove ili prodavati bilo kakav plen koji je otet.”

„Što za Komonvelt ništa nije značilo”, reče Malon. „Njihove privatirske dozvole pružaju im imunitet na taj zakon.”

Danijels uperi prst u njega. „Počinješ da uviđaš u čemu je problem.”

„Neki predsednici”, reče Dejvis, „imali su koristi od Komonvelta, neki su se borili protiv njega, a najveći deo ga je ignorisao. Međutim, nijedan nikad nije pozeleo da javnost sazna da su Džordž Vašington i vlada Sjedinjenih Država odobrili njihove postupke. Niti da je Državna blagajna zarađivala na njihovim radnjama. Najviše njih, jednostavno, puštalo ih je da rade šta hoće.”

„Što nas vraća na Endrua Džeksona”, reče Danijels. „On je jedini koji im ga je smestio u dupe.”

Dejvis posegnu ispod stola i tamo pronađe kožnu torbu. Izvukao je list papira i spustio ga na sto.

„To je pismo”, kaza predsednik, „koje je Džekson napisao Abneru Hejlu, a on je 1835. godine bio jedan od četvorice u Komonveltu. Džekson je sačuvao prepis u hrpi predsedničkih papira koji su ostali zapečaćeni u Nacionalnoj arhivi. Papira koje malo ko može da vidi. Edvin ga je pronašao.”

„Nisam znao da postoji takva arhiva”, reče Malon.

„Nismo ni mi, sve dok nismo počeli da tražimo”, reče Danijels. „A ja nisam prvi koji ga je pročitao. Imaju registar u arhivi. Mnogo predsednika bacilo je oko na to pismo, ali nijedan već duže vreme. Kenedi je bio poslednji. Poslao je svog brata Bobija da pogleda.” Predsednik pokaza na papir. „Kao što vidite, Abner Hejl poslao je ubicu na Džeksona, ili je bar tako Džekson mislio.”

Malon pročitao tekst, a onda ga predade Kasiopeji i upita: „Abner je u srodstvu s Kventinom Hejлом?”

„On je njegov čukundedica”, odgovori Danijels. „Baš razgranato porodično stablo imaju tamo.”

Malon se osmehnuo.

„Endru Džekson”, reče predsednik, „bio je toliko ljut na Komonvelt da je iz registra Doma i Senata iscepao stranice gde je Kongres odobrio privatirske dozvole za te četiri porodice. Svojim očima video sam registre. U oba toma vidi se da su stranice iscepane.”

„Zato ne možete jednostavno da povučete dozvole?”, pitala je Kasiopeja.

Malon je znao kakav će odgovor dobiti. „Bez kongresnog zapisa o tome da su izglasani ne postoji zakonski osnov po kome ih treba poštovati. Predsednici ne mogu da potpisuju privatirske dozvole, osim ako ih ne odobri Kongres, a ne postoji zapis o tome da je Kongres ikada odobrio ove dozvole.”

„Predsednici to ne mogu sami da urade?”, pitala je Kasiopeja.

Danijels odmahnu glavom. „Ne, bar sudeći po Ustavu.”

„I”, dodade Malon, „ako biste učinili nešto tim povodom i zaista opozvali ove privatirske dozvole, samo biste priznali da su oni bili validni, na prvom mestu. Isto tako, bilo kakav opoziv ne bi uticao na postupke odranije. I dalje bi imali imunitet za ono što su radili, što je upravo ono što Komonvelt želi.”

Danijels klimnu glavom. „Upravo to je problem. Ono klasično: kajaćemo se i ovako i onako. Bilo bi bolje da je Džekson jednostavno uništio te dve stranice iz registra. Ali ludi kučkin sin samo ih je sakrio. Kako je rekao, želeo je da ih muči. Da im dâ nešto o čemu će razmišljati osim o ubistvu predsednika. Ali samo je problem prosledio nama.”

„Kada biste imali te dve stranice”, upita Kasiopeja, „šta biste uradili?”

„To je deo onoga što sam naredio Stefani da proveriti. Te mogućnosti. Ja ne prebacujem probleme na svoje naslednike.”

„Pa šta se dogodilo?”, upita Malon.

Danijels uzdahnu. „Zakomplikovalo se. Pošto je Hejl posetio Edvina, zainteresovali smo se, pa smo počeli da postavljamo pitanja. Otkrili smo da je čelnica NOA, Andrea Karbonel, povezana s Komonveltom.”

Znao je za Karbonelovu još iz onih dana kad je radio za *Magelan bilet*. Kruta. Oprezna. Nema zezanja. Znao je odmah na šta predsednik misli. „Veoma tesno?”

„Nismo sigurni”, odgovori Dejvis. „Bilo je to neočekivano otkriće. Zabrinuli smo se zbog toga. Dovoljno da moramo da znamo više.”

„Pa se Stefani ponudila da proverii o čemu se radi”, reče Danijels. „Sama.”

„Zašto ona?”, upita Malon.

„Zato što je to želela. Zato što joj verujem. NOA je u zavadi sa čitavom obaveštajnom zajednicom kad je reč o Komonveltu. Svi žele gusare iza rešetaka, ali Karbonelova ne. Ako bi se uključila neka druga agencija, to bi samo zakomplikovalo konflikt. Stefani i ja razgovarali smo o ovome prošle nedelje. Složila se s tim da je najbolje da se sama time pozabavi. Zato je i otišla na Nacionalni kongres demokrata da se sastane s nekim bivšim agentima NOA koji bi mogli da bace malo svetla na Karbonelovu i Komonvelt. Trebalo je da se javi Edvinu pre četiri dana. To se nije dogodilo, a mi, na nesreću, nemamo pojma zašto. Možemo samo da pretpostavimo da je oteta.”

Ili nešto još gore, pomisli Malon. „Pritisnite Karbonelovu. Krenite na Komonvelt.”

Dejvis odmahnu glavom. „Ne znamo da li je kod njih. I nemamo nikakve dokaze protiv Karbonelove. Ona će, prosto, sve poreći i nestati pod zemljom. Sva četiri pripadnika Komonvelta jesu ugledni poslovni ljudi bez kriminalnog dosijea. Optužimo ih da su gusari, oni izađu u javnost, i dobijamo pravu noćnu moru za odnose s javnošću.”

„Koga briga?”, upita Malon.

„Nas”, odgovori Danijels. „Moramo tako.”

Uočio je frustraciju.

Ali nešto drugo ga je izjedalo.

Četiri dana je nema.

Ako je tako... „Ko mi je onda pre dva dana poslao imejl i ko je ostavio poruku u *Grand Hajatu*?”

DVADESET

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je gledao dok su ostala trojica razmatrala njegov predlog da podignu zastavu. Znao je da shvataju značaj toga. U slavnim danima, gusari i privatiri preživeli su zbog svoje reputacije. Grubost je sigurno predstavljala stil života, ali najpoželjniji metod otimanja plena bio je *bez* ikakve borbe. Napadanje je bilo

skupo na mnogo različitih načina. Povrede, smrti, oštećenja brodova ili, još gore, plena. Bitke su nužno podizale troškove funkcionisanja i neumitno smanjivale prihod. Osim toga, veliki deo posade čak nije umeo ni da pliva.

Zato se pojavio bolji način da se otpočne bitka.

Podignuta je zastava.

Obelodanjeni su identitet i namere.

Ako bi se meta predala, životi bi bili pošteđeni. Ako bi se meta usprotivila, posada, do poslednjeg čoveka, bila bi smaknuta.

I ovo je delovalo.

Gusarska reputacija postala je svima poznata. Okrutnosti Džordža Laudera, Bartolomjua Robertsa i Edvarda Loua ušle su u legendu. Na kraju, i sam pogled na gusarsku zastavu bio je dovoljan. Trgovci koji su uočavali ovu prepoznatljivu zastavu znali su kakav izbor imaju.

Predajte se ili umrite.

„Naši bivši prijatelji iz obaveštajne zajednice”, rekao je, „moraju da shvate da ne smeju da nas shvate olako.”

„Oni znaju da smo mi pucali u Danijelsa”, reče Kogbern. „Pomoćnik kormilara već je prijavljen. NOA nas je zaustavila.”

„Što podiže niz novih uznemirujućih pitanja”, reče Hejl. „Od kojih je najvažnije - šta se promenilo? Zašto se i naš poslednji saveznik okrenuo protiv nas?”

„Ovo će biti veliki problem”, reče Bolton.

„Šta je, Edvarde? Još jedna odluka koja je otišla do đavola?”

Nije odoleo da ga ne podbode. Hejl i Boltonovi nikad nisu zaista marili jedni za druge.

„Misliš da si tako neranjiv”, uzvratilo Bolton. „Ti, s tim svojim novcem i uticajem. Ali to ipak ne može da spase ni tebe ni nas, zar ne?”

„Poneo sam se kao loš domaćin”, rekao je, ignorišući uvredu. „Da li neko želi piće?”

„Ne želimo da pijemo”, reče Bolton. „Hoćemo rezultate.”

„A ubistvo predsednika Sjedinjenih Država pomoglo bi u tome?”

„Šta bi ti uradio?”, pitao je Bolton. „Ideš ponovo u Belu kuću da preklinješ još malo?”

Nikad više. Mrzeo je što je morao da sedi sa šefom personala, pošto mu je odbijen zahtev da se vidi s Danijelsom. A poziv koji je usledio nedelju dana posle sastanka s Dejvisom bio je još uvredljiviji.

„Vlada Sjedinjenih Država ne može da odobri vaše kršenje zakona”, rekao mu je Dejvis.

„To je ono što privatiri rade. Mi pljačkamo neprijatelja s blagoslovom vlade.”

„Pre dvesta godina, možda.”

„Malo šta se promenilo. Pretnje i dalje postoje. Možda danas više nego ikad. Nismo radili ništa drugo do podržavali naciju. Svaki napor Komonvelta bio je usmeren na to da se neprijatelj osujeti. A sada hoćete da nas proganjate?”

„Svestan sam vašeg problema”, reče Dejvis.

„Onda znate u kakvoj smo dilemi.”

„Znam da su vas obaveštajci siti. Ono što ste uradili u Dubaiju skoro je izazvalo propast čitavog regiona.”

„Ono što smo uradili samo je frustriralo neprijatelje, napadali smo ih kada i gde su bili najranjiviji.”

„To nisu naši neprijatelji.”

„To je za diskusiju.”

„Gospodine Hejl. Da ste nastavili tamo i izazvali bankrot Dubaija, što je postalo realna mogućnost, posledice bi osujetile čitavu politiku ove zemlje prema Bliskom istoku. Gubitak tako ključnog saveznika u tom regionu bio bi poguban. Tako malo prijatelja imamo tamo. Bile bi potrebne decenije da se razvije još jedan odnos poput tog. Ono što ste radili bilo je kontraproduktivno po svakoj logici i razumu.”

„To nisu naši prijatelji i vi to znate.”

„Možda je tako. Ali potrebni smo Dubaiju, i on je potreban nama. Zato ostavljamo po strani razlike među nama i radimo zajedno.”

„Zašto nemate isti odnos prema nama?”

„Iskreno, gospodine Hejl, vaša situacija nije nešto o čemu Bela kuća brine, na ovaj ili onaj način.”

„Trebalo bi. Prvi predsednik i drugi Kongres ove zemlje legalno su nam odobrili da delamo, sve dok je to usmereno protiv naših neprijatelja.”

„Uz jedan problem”, reče Dejvis. „Zakonski osnov za vašu privatirsku dozvolu više ne postoji. Čak i ako bismo želeli da je poštujemo, to ne bi bilo moguće. Ne postoji pisani trag u kongresnom registru za deo koji se odnosi na dozvole. Dve stranice nedostaju i siguran sam da ste toga sasvim svesni. Lokaciju na kojoj se nalaze čuva Džefersonova šifra. Pročitao sam pismo Endrua Džeksona vašem čukundedi.”

„Da li treba da pretpostavim da će nam, ako rešimo šifru i pronađemo strane koje nedostaju, predsednik priznati dozvolu?”

„Možete da pretpostavite da će vaš zakonski položaj biti mnogo snažniji, pošto ga u ovom trenutku uopšte nemate.”

„Gospodo” rekao je ostaloj trojici. „Setio sam se jedne priče koju mi je ispričao moj deda. Jedan britanski trgovački brod primetio je plovilo na horizontu, ne prepoznajući njegov identitet ni namere. Dobar deo sata posmatrali su dok im se ono približavalo. Kad je prišlo, kapetan je pitao posadu da li će se usprotiviti i odbraniti brod. 'Ako su to Španci', odgovorila je posada, 'borićemo se. Ali ako su gusari, nećemo.' Kad su shvatili da je to bio Crnobradi, svi su napustili brod, verujući da će biti pobijeni.”

Ostala trojica samo su zevala u njega.

„Vreme je da podignemo našu zastavu. Da obznanimo našim neprijateljima da smo krenuli na njih.”

„Zašto si tako pun sebe?”, upita Kogbern. „Šta si uradio?”

Hejl se nasmešio.

Čarls ga je dobro poznao.

„Možda pravi potez da nas sve spase.”

DVADESET JEDAN

NJUJORK SITI

Noks je ušao u *Park lejn*, luksuzni hotel na južnoj strani Central parka. Mada je imao ključ, nije znao koju sobu on otvara. U tome je bio problem s plastičnim karticama. Nisu sadržale nikakve informacije. Prešao je predvorje i prišao recepciji. Tamo ga je žena svetlih očiju, u ranim dvadesetim, pitala kako može da mu pomogne.

„Skot Parot, odjavljujem se”, rekao joj je, uz osmeh joj pružajući ključ.

Nadao se da se Parot nije nešto naročito isticao. Ako kojim slučajem žena poznaje Parota, spremio je priču koju će joj servirati. *Ja samo plaćam račun. Skot radi za mene.* Ali nijedna reč nije izgovorena dok je kuckala po tastaturi i štampala račun.

„Odlazite dan ranije?”, rekla je.

On klimnu glavom. „Nažalost, moram.”

Izvukla je papir iz štampača i pružila mu ga. Pretvarao se da čita račun, usredsređujući se samo na broj sobe.

„O, ne”, rekao je. „Upravo sam shvatio da sam nešto zaboravio gore. Odmah se vraćam. Pričuvajte mi ovo.”

Zahvalio joj je, krenuo prema liftovima i u praznoj kabini lifta popeo se na peti sprat. Tamo je ugurao ključ-karticu i otvorio vrata. Iza vrata ga je sačekao prostrani apartman s nenameštenim bračnim krevetom. Veliki prozori prekrivali su severni zid i pružali impresivan pogled na živopisne krošnje Central parka, koje su nagoveštavale njihovu skorašnju jesenju slavu, zajedno sa zgradama na Aper vest sajdu.

Pogledom je prečešljavao dekor sve dok nije uočio laptop na stolu. Prišao mu je i iščupao kabl iz utičnice.

„Izvini, ali ko si ti?”, začuo se ženski glas.

Okrenuo se.

Jedna žena stajala je na vratima kupatila. Bila je niska, sićušna, ravne smeđe kose, u farmerkama i džemperu.

U desnoj ruci imala je revolver.

„Skot me je poslao da uzmem kompjuter.”

„Samo to si smislio? Ili je to najbolje što umeš u ovako kratkom roku?”

Slegnuo je ramenima, mahnuvši s laptopom u naručju.

„Najbolje što umem.”

„Gde je Skot?”

„E sad, da li je to sve što *ti* imaš?”

„Ne znam, Nokse. Čini mi se da ja držim pištolj, zato bolje da odgovoriš na pitanje.”

Baš ono što mu je trebalo - još jedan problem. Zar mu nije bilo dosta za jedan dan? Ali njegove sumnje upravo su potvrđene.

Ovo je bila zamka.

Ipak, bio je primoran da iskoristi šansu.

Koraknula je u sobu, držeći pištolj vešto uperen u njega. Posegnula je u zadnji džep i uzela mobilni telefon. Posle samo jednog stiska, izgovorila je: „Naš gusar je stigao.”

Ovo postaje sve bolje i bolje.

Stajala je predaleko, možda i tri metra, da bi mogao da preduzme bilo šta, a da ga ne pogodi. Primetio je da joj je oružje prigušeno. Očigledno je NOA želela da skrene što manje pažnje na ovaj pokušaj, što je moglo da mu ide u korist. Morao je nešto da preduzme, i to brzo, pošto nije znao koliko daleko se ta pomoć nalazi.

Bacila je telefon u stranu.

„Laptop”, rekla je. „Baci ga na krevet.”

Klimnuo je glavom u znak pristanka i napravio pokret kao da će ga baciti na krevet. U poslednjoj stotinki sekunde bacio je uređaj pravo na nju, zavrtevši ga preko sobe.

Ona se izmakla i on skoči, izbivši joj nogom pištolj iz ruke. Okrenula se, podigla ruke i krenula u napad. Zabio joj je pesnicu pravo u lice, odbacivši je na krevet. Omamljena od udarca, uhvatila se za krvavi nos.

On je dohvatio pištolj s tepiha.

S prstom na obaraču, uzeo je jedan jastuk s kreveta, prslonio pištolj s jedne njegove strane, dok je drugu primakao njenoj glavi i ispalio jedan hitac.

Prestala je da se mrda.

Jastuk je sveo prigušeni pucanj skoro na nulu.

Prokletstvo. Ubijanje nije bilo nešto u čemu je uživao. Ali nije on postavio ovu glupavu zamku.

Bacio je jastuk u stranu.

Razmišljaj.

Dodirnuo je samo laptop, njegov kabl i kvaku.

Podigao je kompjuter s poda. Pao je na jednu od tapaciranih fotelja i naizgled bio u redu. Zadržaće pištolj. Pronašao je krpu u kupatilu i otvorio njom

izlazna vrata, a onda obrisao kvaku s obe strane. Strpao je krpu u džep i krenuo prema liftovima.

Zašao je za ugao u trenutku kad je zvuk oglasio dolazak jednog od liftova.

Dva čoveka izašla su iz njega, obojica mlađi i uredni. Očigledno pomoć pozvana putem radija. Nehajno je prošao pored njih, i ne pogledavši ih drugi put. Za manje od minuta otkriće telo i krenuće za njim. Nije se nešto posebno brinuo zbog ove dvojice, ali oni koje bi mogli pozvati radiom predstavljali su problem.

Pritisnuo je dugme laktom i sačekao.

„Hej”, začuo se glas.

Osvrnuo se.

Obojica su počeli da trče prema njemu.

Sranje.

Desna ruka počivala mu je u džepu, s prstima na pištolju.

Izvukao je oružje.

DVADESET DVA

NJUJORK SITI

Vajat skoči sa zadnje prečke požarnih stepenica na trotoar, sačuvavši ravnotežu, i odluči da prošeta nekoliko blokova na istok, prema Central parku, i tamo pronađe taksi. Mirna bočna ulica bila je oivičena drvećem, bez gustog saobraćaja, ali krcata parkiranim automobilima. Nekoliko njih imalo je kazne za pogrešno parkiranje na vetrobranima. Noć je pristigla i donela hladnoću koja se poklapala s njegovim raspoloženjem. Nije voleo da ga neko koristi ili njime manipuliše.

Ali Andrea Karbonel učinila je oba.

Ta žena predstavljala je problem.

Bila je obaveštajni operativac od karijere, a uzdigla se od najnižeg analitičara do šefa agencije, uspevajući da NOA ostane korisna čak i u najtežim vremenima. Prethodni poslovi s njom bili su raznoliki - povremeni zadaci za koje je dobro plaćala - i nikad nije bilo problema koji se nisu mogli prevazići.

Zašto je onda ovog puta sve drugačije?

Ništa od svega toga nije ga naročito zabrinjavalo. Ipak, bio je radoznao. Onaj operativac u njemu sve se više pomaljao na površini.

Došao je do raskrsnice i spremao se da je pređe, kad je primetio jednu crnu limuzinu parkiranu petnaestak metara dalje. Lice koje je zurilo u njega kroz otvoreni zadnji prozor bilo je poznato.

„Četrdeset dva minuta”, doviknula mu je Karbonelova. „Dala sam ti četrdeset pet. Jesi li ih povredio?”

„Biće im potreban lekar.”

Osmehnula se. „Upadaj. Odbaciću te.”

„Otpustila si me, a onda pustila da me oni idioti uhvate. Idem kući.”

„Bila sam brzopleta u oba slučaja.”

Ona radoznalost u njemu nastavila je da raste. Znao je da ne bi trebalo, ali je ipak prihvatio njenu ponudu. Prešao je ulicu i limuzina se odvojila od ivičnjaka čim se on smestio na zadnje sedište.

„Pronašli smo Skota Parota”, rekla je. „Mrtvog u Central parku. Gusari su tako predvidivi, uvek to kažem.”

Radio je s Parotom poslednjih mesec dana. On je bio veza NOA s Komonveltom, izvorom svih njegovih informacija. Naravno, nije obavestio NSA i CIA o tome. To nije bila njihova prokleta briga.

„Znala sam da će Kliford Noks nešto preduzeti”, rekla je. „Morao je.”

„Zašto?”

„Sve su to gusarski fazoni. Uvredili smo ih jer smo se umešali, pa moraju da se osvete. To je deo njihove kulture.”

„Pa si žrtvovala Parota?”

„To je malo pregruba formulacija. Šta si ti ispričao na svom saslušanju? Da je to bio deo misije? Ljudi ponekad nastradaju.”

Da, rekao je upravo to. Međutim, nije našao vezu između njegove izjave, koja se odnosila na agente pod vatrom kojima je potrebna pomoć, i čoveka koji je poslat da se sretne s nekim za koga ste znali da će ga ubiti.

„Parot je bio neobazriv”, rekla je. „Previše je verovao. Mogao je da se zaštititi.”

„A ti si mogla da ga upozoriš ili da mu pružiš nekakvu zaštitu.”

Predala mu je jednu fasciklu. „Ne ide to tako. Vreme je da naučiš nešto više o Komonveltu.”

Vratio joj je fasciklu. „Ja sam gotov.”

„Razumeš da će biti nekih posledica zbog onog što se tamo desilo.”

Slegnuo je ramenima. „Nisam nikog ubio.”

„Oni to neće tako videti. Šta su hteli? Da se okreneš protiv mene? Da se odrekneš Komonvelta zbog pokušaja atentata?”

„Nešto slično.”

„Pametan si ti tip, Džonatane. Jedini si sposoban za ovaj posao.” Nasmejala se. „Znam da su krenuli na mene. Znam to već neko vreme. Misle da radim za Komonvelt.”

„Da li radiš?”

„Ni najmanje. Nemam nikakve koristi od njihovih opljačkanih resursa.”

„Ali očigledno je da imaš koristi od njih samih.”

„Ja preživljam, Džonatane. Sigurna sam da ne moraš da brineš kad će plata. Sklonio si milione i ne postoji opasnost da će ih se iko ikada dokopati. Ja nisam te sreće. Ja moram da radim.”

Ne, to nije bilo tačno. Ona je *volela* da radi.

„Iako se tržište poslova menja”, rekla je, „zahvaljujući predsedničkom sečenju budžeta, i dalje postoje brojne prilike. Ja samo želim da jedna pripadne i meni. To je sve. Bez osvete. Bez podmićivanja. Samo jedan posao.”

Pošto je bilo jasno da je niko iz NSA ili CIA neće dirati, a ona sama neće se smiriti dok ne dospe do zameničkog ili direktorskog mesta, izbor joj je bio ograničen. Osim toga, želela je da ode negde gde je sigurno. Ali ništa nije bilo na raspolaganju. Zašto da skače iz jednog bureta u drugo?

Uhvatio je njen pogled.

Izgleda da je pročitala njegove misli.

„Tako je. Hoću *Magelan bilet*.”

Noks se hitro okrenuo, a prizor pištolja s prigušivačem zaustavio je napredovanje dvojice ljudi.

„Ruke sa strane”, rekao je. „Odstupite.”

Poslušali su ga i lagano se povukli niz hodnik.

Stigao je još jedan lift i vrata su se otvorila.

Još dve pretnje stajale su unutra, istovetne prvom paru. Pogled na njegov pištolj zatekao ih je nespremne, jer nijedan od njih nije držao oružje. Ispalio je dva hica u lift, ukoso i nagore, pokušavajući da ne pogodi nikog, samo da ih malo prodrma.

Vrata se zatvoriše dok su se njih dvojica bacala na pod, rukama štiteći glave i pokušavajući da izbegnu metke. Ali tih nekoliko sekundi koje su omele novu pretnju, ohrabrile su staru i telo jednog od prve dvojice udarilo je u njega postrance.

Pao je na tepih i ispustio laptop.

Koristeći noge, bacio se napred i prevrnuo, zbacivši napadača sa sebe. Otkotrljao se udesno i pucao u drugog agenta koji je trčao hodnikom prema njemu, posle čega je ovaj pao.

Prvi čovek se oporavio i zamahnuo pesnicom.

Koja je pogodila.

Vajat je razmišljao o ovome što mu je Karbonelova rekla.

Magelan bilet.

„Čini se da je to dobro mesto”, rekla je. „Danijels ga obožava. Sve ukazuje na to da će njegova partija zadržati svoje mesto u Beloj kući posle sledeće godine. To je savršeno mesto za ženu od karijere kao što sam ja.”

„Osim što njime trenutno upravlja Stefani Nel.”

Obratio je pažnju na put kojim su išli, prema Tajms skveru, u pravcu njegovog hotela, što je bilo mesto koje nikad nije spomenuo Andrei Karbonel.

„Bojim se da su za Stefani došla teška vremena”, rekla je. „Komonvelt ju je uhvatio pre nekoliko dana.”

Što je objašnjavalo kako je njegov imejl Malonu u Kopenhagen tako lako prošao. Otvorio je nalog na *Dži-mejlu* na ime Stefani Nel. Malon ne bi primetio ništa neobično. Terenski operativci redovno koriste obične imejl provajdere zato što ne privlače pažnju, ne otkrivaju ništa o pošiljaocu i savršeno se utapaju s milijardama drugih. Da Malon nije zagrizao mamac, ili da je komunicirao s Nelovom mimo imejla, sačekao bi neko drugo vreme da mu se osveti. Na sreću, to se nije dogodilo.

Mada, bio je radoznao. „Komonvelt ti pomaže da pronadeš novi posao?”

„Spremaju se da to učine.”

„A šta to ti imaš što *oni* žele?”

Spustila mu je fasciklu u krilo. „Sve je objašnjeno ovde.”

Slušao je dok mu je pričala o privatirima, privatirskim dozvolama Džordža Vašingtona, o napadu na Endrua Džeksona i šifri Tomasa Džefersona za koju se smatra da je neprobojna.

„Jedan Džefersonov prijatelj”, nastavila je, „Robert Paterson, profesor matematike, stvorio je ono što je nazvao savršenom šifrom. Džeferson je bio zaluden kôdovima. Toliko mu se dopao Patersonov, da ga je, dok je bio predsednik, poslao svom ambasadoru u Francuskoj za zvaničnu upotrebu. Na nesreću, nema nikakvog zapisa o tome kako se rešava. Patersonovog sina, koji se takođe zove Robert, Endru Džekson postavio je za direktora Američke kovnice novca. Džekson je sigurno tako saznao za šifru i kako se rešava. Logično je pretpostaviti da je sin to znao. Tvrdokorni je bio veliki obožavalac Tomasa Džefersona.”

Pokazala mu je kopiju ispisane stranice koja je sadržala devet redova slova u naizgled nasumičnom redosledu.

„Veliki broj ljudi ne zna”, dodala je, „da pre 1834. godine ne postoje kongresni registri. Ono što je postojalo, stajalo je u odvojenim dnevnicima Bele kuće i Senata. Džekson je 1836. naručio da se naprave *Rasprave i izveštaji Kongresa Sjedinjenih Država*, za koje je trebalo dvadeset godina. Da bi se stvorio taj zvanični zapis, koristili su dnevnik, novinske priče, očevice, šta god i koga god su mogli da nađu. Bile su to većinom posredne informacije, ali to su postali *Anali Kongresa* i to je sada zvanični kongresni registar.”

Objasnila mu je da u *Analima* nigde nema ni pomena o četiri privatirske dozvole Hejlu, Boltonu, Kogbernu ili Sirkufu. U stvari, nedostaju dve stranice iz zvaničnog dnevnika Bele kuće i Senata, za kongresno zasedanje 1793. godine.

„Džekson je iscepao te stranice i sakrio ih”, rekla je, „zaštitivši ih Džefersonovom šifrom. Odlično je obavljala svoj posao, štiteći tajno mesto...” Zastala je. „Sve do pre nekoliko sati.”

Primetio je svoj hotel niz Brodvej.

„Unajmili smo stručnjaka pre nekoliko meseci”, rekla je. „Posebno pametnog tipa koji je mislio da može da je reši. Komonvelt je pokušavao, ali nijedan od njihovih plaćenika nije bio uspešan. Naš čovek je u južnom Merilandu. Veoma dobro poznaje neke kompjuterske programe koje koristimo za dekôdiranje na Bliskom istoku, koji su, izgleda, pomogli. Potreban si mi da odeš do njega i doneseš mi rešenje.”

„Ne može se poslati imejlom ili po kuriru?”

Odmahnula je glavom. „Previše je sigurnosnih rizika ako krenemo tako. Osim toga, postoje i komplikacije.”

Shvatio je šta sledi. „I drugi znaju za ovo?”

„Na nesreću. Ova dvojica koju si upravo poslao u bolnicu, ali i Bela kuća zna.”

„Kako ti znaš za to?”

„Pa ja sam im rekla.”

DVADESET TRI

PREDSEDNIČKI AVION

Malon je čekao odgovor na svoje pitanje - *Ko mi je onda pre dva dana poslao imejl i ko je ostavio poruku?* - ali nije ga dobio. Umesto toga, Edvin Dejvis pružio mu je još jedan papir, na kom je bilo devet redova nasumičnih slova, napisanih istim pismom kojim je bilo ispisano i pismo Endrua Džeksona Abneru Hejlu.

„To je Džefersonova šifra”, reče Dejvis. „Komonvelt još od 1835. godine pokušava da je reši. Stručnjaci mi kažu da nije reč o prostoj zameni, pri kojoj se jedno slovo alfabeta zamenjuje drugim. Reč je o premeštanju, pri kom se slova raspoređuju po određenom redu. Da bi se znao niz, potrebno je znati ključ za rešavanje. Postoji oko sto hiljada mogućnosti.”

Gledao je slova i simbole.

XQXFEETH

APKLJHXREHNJF

TSYOL:

EJWIWM

PZKLRIELCPA

FESZR

OPPOBOUQDX

MLZKRGVKΦ

„Neko ju je verovatno već rešio”, reče Malon. „Kako bi inače Džekson uspeo da sačini poruku?”

„Imao je ludu sreću”, reče Danijels, „da imenuje sina stvaraoaca šifre za direktora Američke kovnice. Pretpostavljamo da je tata rekao svom sinčini, koji je rekao Džeksonu. Ali Džekson je umro 1845, a sin 1854. godine. Obojica su odnela rešenje sa sobom u grob.”

„Mislite li da je Komonvelt pokušao da vas ubije?”, upita Kasiopeja Danijelsa.

„Ne znam.”

Međutim, Malon se mnogo više brinuo za Stefani. „Ne možemo samo sedeti i ne činiti ništa.”

„I ne planiram to”, reče Danijels.

„Imate hiljade agenata na raspolaganju. Iskoristite ih.”

„Kao što vam je predsednik već rekao”, ubaci se Dejvis, „nije to tako jednostavno. CIA i nekoliko drugih obaveštajnih agencija žele da se Komonvelt pravno goni. NOA želi da ih sačuva. A mi se spremamo da eliminišemo NOA i još nekih pedesetak suvišnih obaveštajnih agencija sledeće fiskalne godine.”

„Da li Karbonelova to zna?”, upitao je.

„O, da”, odgovori Danijels.

„A privlačenje pažnje Komonvelta samo bi povećalo problem”, razjasni Dejvis. „Oni bi voleli javni spektakl. U stvari, možda nas upravo uvlače u nešto slično.”

Danijels odmahnu glavom. „Ovo mora da se obavi tiho, Kotone. Veruj mi ovo što ti kažem. Naši obaveštajci su ti kao gomila petlova koje sam jednom video na farmi. Sve što rade jeste to da se biju međusobno samo da bi videli ko je glavni. I na kraju, to ih potpuno iscrpi i niko, zapravo, ništa ne postigne.”

Malon je imao lična iskustva u takvim internim prepucavanjima, što je bio još jedan razlog za prevremeni odlazak u penziju.

„Veliki momci odlučili su da stanu na kraj Komonveltu”, reče Danijels. „Što meni ni najmanje ne smeta. Baš me briga. Ali ako počnemo javno da se mešamo u to, onda to postaje *naša* borba. Onda ćemo imati još više problema, što će uključiti meni najmanje dragu sortu. Pravne probleme.”

Predsednik je odmahnuo glavom. „*Mi* moramo ovim da se pozabavimo na najtiši mogući način.”

Nije se slagao baš sa svime. „Dodavola i CIA i NOA. Pustite me da krenem na Komonvelt.”

„Da uradiš šta?”, upita Kasiopeja.

„Imaš li neku bolju ideju? Stefani je potrebna naša pomoć. Ne možemo da ništa ne uradimo.”

„Ne znamo čak ni da li je kod Komonvelta”, primeti Kasiopeja. „Čini se da je Karbonelova bolji trag.”

Njegova prijateljica je u nevolji. Bio je frustriran i ljut, kao i u Parizu, prošlog Božića, kad mu je jedan drugi prijatelj takođe bio u opasnosti. Tada je zakasnio samo dva minuta, zbog čega i dalje žali.

Ovoga puta neće. Nema šanse.

Danijels pokaza na papir. „Imamo adut u rukavu. Ta šifra rešena je pre nekoliko sati.”

Ovo otkriće je istog trena okupiralo i njegovu i Kasiopejinu pažnju.

„Provalio ju je jedan ekspert kog je angažovala NOA, koristeći neke tajne kompjutere i nekoliko slučajnih pokušaja.”

„Otkud to znate?”, pitao je.

„Karbonelova mi je rekla.”

Povezalo se još nekoliko tačkica. „Ona vas hrani informacijama. Igra na obe strane. Čini sebe korisnom.”

„Strašno me nervira”, reče Danijels, „što misli da sam previše glup da to ne uviđam.”

„Da li ona zna da ju je Stefani pratila?”, upita Kasiopeja.

„Ne znam”, odgovori Danijels sve tišim glasom. „Nadam se da ne. To bi donelo još gore probleme.”

Probleme poput smrti, pomisli Malon. Obaveštajni poslovi bili su poput vrućih krompira. Ulozi su bili veliki, a smrt uobičajena.

Znači, pronalaženje Stefani bio je prioritet.

„Ti predsednički papiri o kojima sam vam pričao u Nacionalnoj arhivi?”, reče Danijels. „Kao što sam rekao, samo nekoliko ljudi može da im pristupi. Šef obaveštajne agencije jedan je od njih.”

„Karbonelova je upisana u protokol?”, upitao je.

Dejvis klimnu glavom. „I ona je ta koja je unajmila čoveka da razbije šifru.”

„Podseća me”, ubaci se Danijels, „na jednog od onih petlova. Sitni mršavko koji iz prikrajka posmatra sve borbe, nadajući se da će ostati glavni samo zato što je ostao na nogama.” Predsednik je oklevao. „Ja sam taj koji je poslao Stefani tamo. Moja je krivica što je nestala. Ne mogu nikoga drugoga da iskoristim za ovo, Kotone. Ti si mi potreban.”

Malon je primetio da Kasiopeja gleda utišan TV, dok su tri stanice iznova i iznova puštale snimak pokušaja atentata.

„Ako imamo rešenje šifre”, reče Dejvis, „onda imamo nešto što i Komonvelt i Karbonelova žele. To nas stavlja u poziciju da pregovaramo.”

A onda je shvatio. „Karbonelova vam je ponudila informaciju kako biste došli do rešenja. Ona želi da ga imate.”

Danijels klimnu glavom. „Apsolutno. Pretpostavljam da želi da ga držimo podalje od njenih kolega, koje bi najviše želele da ga unište. Ako bi njihove

privatirske dozvole bile potvrđene, to bi predstavljalo problem za zakonsko gonjenje. Ako je ključ kod mene, onda je siguran. Naš problem, Kotone, leži u tome što upravo sada nemamo čak ni par dvojki za blefiranje, pa sam spreman da prihvatim bilo šta.”

„I ne zaboravi”, reče mu Kasiopeja, „pozvan si. I to posebnom pozivnicom sa zlatotiskom. Tvoje prisustvo bilo je traženo.”

Zurio je u nju.

„Nekome je posebno stalo da *ti* budeš tu.”

„I želeo je da izađeš iz *Grand Hajata*”, reče Danijels, podigavši sa stola poruku otkucanu na mašini. „Stefani nije ovo napisala. Osmišljena je da te istera na čistinu. Možda je taj koji ju je poslao želeo da te neki pandur ili agent Tajne službe ubije?”

I njemu je to bilo palo na pamet.

„Idi u Institut *Garver* u Merilandu i uzmi to rešenje šifre”, reče Danijels. „Karbonelova mi kaže da te ti ljudi očekuju. Dala nam je šifru pomoću koje ćeš moći da uđeš.”

Nije bio glup. „Zvuči kao zamka.”

Danijels klimnu glavom. „Verovatno i jeste. Ljudi koji hoće da gone Komonvelt ne žele da ta šifra bude rešena.”

„Zar vi niste predsednik? Zar svi oni ne rade za vas?”

„Ja sam predsednik kome nije ostalo mnogo više od jedne godine u kabinetu. Nije im više naročito bitno šta ja mislim ili radim. Više ih zanima sledeća osoba koja će sedeti u ovoj fotelji.”

„Možda samo gubimo vreme”, reče. „Ko god da ima Stefani, može samo da je ubije i završi s tim. Nikad ne bismo saznali.”

„Njeno ubistvo bilo bi kontraproduktivno”, istaknu Dejvis.

„A ubistvo predsednika bilo je produktivno?”, upita Kasiopeja.

„Imaš pravo”, reče Danijels. „Ali rizikovaćemo. Moramo. A što se tiče šansi, bar za mene lično, rekao bih da je još živa.”

Nije voleo pasivan pristup, ali shvatio je da ono što Danijels govori ima smisla. Osim toga, bilo je već kasno, a Institut *Garver* činio se kao najbolja opcija za trošenje vremena do jutra. Posedovanje tog rešenja šifre stvarno će obezbediti kakvu-takvu pregovaračku moć.

„Zašto sam ja ovde?”, upitala je Kasiopeja predsednika.

„Pretpostavljam da neće biti dovoljno ako kažem da smo hteli da nam ulepšaj boravak ovde?”

„U bilo koje drugo vreme, možda.”

Danijels se zavalio u fotelju, koja je zacvilela pod njegovim krupnim telom. „Trebalo je dosta vremena da se naprave te sprave koje su pucale na mene. Za sve to trebalo je đavolski mnogo planiranja.”

To je bilo očigledno.

„U Beloj kući ima pola tuceta ljudi”, reče Dejvis, „koji su znali za put u Njujork dva meseca pošto smo konačno odlučili da idemo. Sve visoki pomoćnici ili pripadnici Tajne službe. Ispitaćemo ih i istražiti, ali za svakog od njih mogu da garantujem životom. Nekolicini je rečeno pre dva dana, ali Tajna služba kaže da su te sobe u *Hajatu* rezervisane pre pet dana, s lažnim kreditnim karticama.”

Malon primeti neuobičajenu zabrinutost na Danijelsovom licu.

„Moramo da ispitamo svaku mogućnost”, reče Dejvis. „A tu je i još jedan mogući problem kojim Kasiopeja mora da se pozabavi. Nećemo da se Tajna služba ili FBI mešaju u to.”

„Moguća krtica?”, upita Malon.

„A-ha”, odgovori Danijels. „I pravi je biser.”

Čekao je.

„Moja žena. Prva dama.”

DVADESET ČETIRI

NJUJORK SITI

Noks je i dalje držao pištolj, ali mu on nije bio od velike koristi, pošto mu je čovek koji je ležao na njemu stegao ruku čeličnim stiskom. Morao je što pre da se čisti odavde. Dvojica iz lifta sigurno su izašla na spratu ispod ili iznad i sada se vraćaju.

Okretao se i menjao položaj, ali čovek pod njim čvrsto mu je držao ruku. Zaokrenuo se i zabio mu koleno u stomak. Ponovivši udarac, isterao je protivniku dah iz pluća i iskoristio taj trenutak da iščupa ruku iz stiska, ponovo uperi pištolj i ispalio hitac neposredno u čovekove grudi.

Prolomio se bolni jauk.

Odgurnuo se.

Telo se propelo i zgrčilo, a onda umirilo.

Pokupio je laptop i skočio na noge.

Otvoriše se jedna od vrata koja su vodila u sobe. Ošinuo je pogledom procep i vrata se uz tresak zalupiše. Poslednje što mu treba jeste da se u sve ovo umeša jedan od gostiju.

Mozak mu je procenjivao situaciju.

Sigurno se niko neće popeti na sprat liftom. Previše je rizično. Zato je pritisnuo dugme i brzo odvukao ranjenog agenta iz vidnog polja lifta.

Drugi agent nepomično je ležao malo dalje. Stepenište je bilo udaljeno tri metra, iza ugla.

Ali naoružani ljudi možda su bili tamo.

Lift je stigao.

Strpao je oružje u džep, ali je i dalje držao obarač.

Troje ljudi nalazilo se u liftu. Dve žene i jedan muškarac, obučeni kao da su se doterali za večer. Jedna žena držala je u ruci kesu s kupljenim stvarima. Sabrao se i kročio u lift. Kabina je krenula dole i zaustavila se na drugom spratu, gde je ovo troje izašlo.

Kao i on.

Bilo je jasno da je Parot nameravao da ga uspava večerom, a onda ga namami u klopku. Izbegao je to, ali ovo je bila ludost koju mu je na vrat navukla nepromišljenost njegovih šefova. Sasvim sigurno je upravo ubio dvoje ljudi, a možda i još dvoje. Nijedna operacija nije ovoliko izmakla kontroli.

Koračao je hodnikom i skrenuo za ugao, primetivši kolica spremačice parkirana ispred jednih otvorenih vrata. Na jednom kraju primetio je i kantu za otpatke, iz koje je virila reklamna kesica *Saksa* s Pete avenije. Zgrabio je kesu i nastavio da korača, ubacivši laptop u nju.

Biće tesno.

Koliko bi agenata moglo da bude? I koliko su pažnje spremni da privuku na sebe? Uz četvoricu koji su pali, verovatno znatne.

Zaključio je da nema drugog izbora.

Izašao je na ulazna vrata.

I požurio.

Vajat je ušao u svoju hotelsku sobu i odmah spakovao torbu. Nije poneo mnogo odeće, davno spoznavši prednosti putovanja s malo stvari. Uključio je televizor i pogledao još nekoliko izveštaja o pokušaju atentata. Stanica je izvestila da je Deni Danijels na putu za Vašington, ukrcan u predsednički avion.

S jednim dodatnim putnikom, bez imalo sumnje.

Kotonom Malonom.

To je značilo da, ako je Bela kuća znala za rešenje Džefersonove šifre, kako je Karbonelova jasno iznela, za to je znao i Malon.

„Dvojica su mrtva zbog tebe”, rekao mu je Malon.

Zvanično saslušanje bilo je okončano, presuda donesena, i prvi put posle mnogo vremena bio je nezaposlen.

„A koliko njih duguje tebi što je završilo u grobu?”, upitao je.

Malon nije delovao uznemireno. „Nijedan nije završio tako jer sam hteo da sačuvam sopstvenu guzicu.”

Vajat je pribio svog neprijatelja uza zid, ščepavši ga jednom šakom za grkljan. Čudno, ali nije usledila nikakva odbrambena reakcija. Umesto toga, Malon je jednostavno zurio u njega, bez imalo straha ili brige u očima. Vajat stegnu prste u pesnicu. Želeo je da je zarije u Malonovo lice, ali umesto toga rekao je: „Bio sam dobar agent.”

„To je najgore od svega. Bio si dobar.”

Još jače mu je stisnuo grkljan, ali Malon opet nije reagovao. Ovaj čovek znao je kako da savlada strah. Kako da ga savlada, pobedi i nikad ne pokaže.

Zapamtiće to.

„Gotovo je”, reče Malon. „Završio si.”

Ne, nisam, pomislio je.

Karbonelova je uživala dok mu saopštavala gde se nalazi Institut Garver, i šifru za ulazak. Rekla mu je da ga tamo očekuje jedan čovek i da joj se javi kada bude dobio ključ za dešifrovanje.

„Šta ćeš da radiš s rešenjem?”, pitao ju je.

„Planiram da spasem Stefani Nel.”

Sumnjao je u to. Nije to očekivao od žene koja je upravo žrtvovala jednog od svojih agenata.

„Zauzvrat što mi činiš ovu uslugu”, rekla je, „dupliraću ti honorar.”

Bilo je to mnogo novca za zadatak na koji je mogla da pošalje jednog od svojih ljudi ili, što je bilo još bolje, koji je mogla obaviti sama. A onda je shvatio. „Ko će još biti tamo?”

Slegla je ramenima. „Teško je reći, ali svi oni znaju. CIA, NSA i još neki koji ne žele da se ta šifra reši ili pronađu stranice.”

Još je bio neodlučan.

Pogled joj se smekšao. Bila je prokleta privlačna i svesna toga.

„Lično ću odleteti za Meriland”, rekla je. „Čeka me helikopter. Usput, prebaciću duplirani iznos na koji god inostrani račun hoćeš. Želiš li ovaj posao?”

Znala je njegovu slabost. Zašto da ne? Novac je novac.

„Postoji još jedna mala caka”, dodala je. „Koton Malon nalazi se u predsedničkom avionu. Pošto sam dala Beloj kući ovu informaciju, pretpostavljam da će i on biti tamo.” Osmehnula se. „Možda će neko završiti ono što si danas započeo.”

Možda i hoće, pomislio je.

* * *

Noks iskorači iz lifta u glavni foaje *Park lejna*. Na sreću, iako se bližilo pola deset uveče, mesto je bilo krcato ljudima. Pogledom je švrljao preko lica, tražeći probleme, ali nije osetio ništa. Mirno je krenuo prema glavnom ulazu, jednom rukom držeći kesu, a drugu držeći u džepu gde se nalazio pištolj. U slučaju potrebe, probiće se uz pucnjavu.

Izašao je na Central park s južne strane.

Ulica je bila puna uznemirenih ljudi i on je, nošen strujom, krenuo prema Petoj aveniji i hotelu *Plaza*. Trebalo je da pokupi svoje stvari i ode iz Njujorka. Svi preostali agenti u hotelu *Park lejn* verovatno su bili zauzeti sređivanjem nereda, do sada sigurno otkrivši razmere krvoprolića. NOA bez sumnje želi da

drži situaciju pod kontrolom. Bez mešanja lokalne policije ili novinara. Uz malo nade, to će im oduzeti dovoljno vremena kako bi uspeo da ode iz grada.

Ovo je moralo da se zaustavi, ali noćna mora bila je daleko od svog svršetka. Kapetani su bili sigurni na svojim imanjima u Severnoj Karolini. On je bio isturen čovek, primao je usmerene hlice i pokušavao da ostane živ.

Da li je sve ovo samo lukava zamka? Da li stvarno postoji rešenje za šifru?

Morao je to da sazna.

Popeo se liftom do svog sprata u *Plazi* i čim je ušao u sobu, uključio je laptop. Bio mu je potreban samo tren da shvati da u mašini nema ničega. Samo nekoliko standardnih programa instaliranih kao na bilo kom kompjuteru.

Uključio je program za imejl i video da nema otvorenih naloga.

Ova stvar je upravo kupljena.

Kao mamac.

Za njega.

Što je značilo da je loš dan postao još gori.

DVADESET PET

BELA KUĆA

22.20

Kasiopeja je sedela u automobilu. Dovedli su se u povorci pravo s vojnog aerodroma *Endruz* - ona, Edvin Dejvis i Deni Danijels. Kotonu je obezbeđen transport i uputstva za Institut *Garver*, koji se nalazio oko četrdeset pet minuta južno u Merilandu. Nije joj se dopala ideja da putuje sam, a posebno što se činilo da će biti problema, ali složila se da je to jedini način. Stefani Nel bila je i njena prijateljica, tako da je i ona brinula. Svi su morali da odigraju svoju ulogu.

„Moraš pažljivo da rukovodiš situacijom”, rekao joj je Danijels dok su se vozili u dvorište Bele kuće.

Bila je radoznala: „Zašto ja?”

„Zato što si ovde, dobra si i autsajder si.”

„A žena?”

Predsednik klimnu glavom. „Mogla bi da pomogne. Polin je pomalo na svoju ruku.”

Pokušala je da se seti svega što je znala o prvoj dami, ali nije o njoj znala skoro ništa. Američka politika nije bila njena specijalnost, pošto se najvećim delom bavila poslovima koji nisu imali veze sa Severnom Amerikom. Njen prvi upad u Danijelsovu administraciju bio je sa Stefani pre dve godine - prvi put kad je posetila Belu kuću - što joj je otvorilo oči na više različitih načina.

„Zašto sumnjate da vaša žena otkriva informacije?”

„Jesam li rekao da sumnjam na nju?”

„Kao da jeste.”

„Ona je jedina”, reče Dejvis, „osim mene, predsednika, i još nekoliko ljudi iz osoblja, koja je sve znala od početka.”

„To je značajan pomak, da je optužite.”

„Nije to baš tako veliki pomak kako misliš”, promućao je Danijels.

Obojica su nešto prećutkivala i to ju je iritiralo.

Povorka se zaustavila kod natkrivenog trema. Primetila je gomilu ljudi koji su čekali kod osvetljenog ulaza. Danijels je izašao i dočekao ga je buran aplauz i radovanje.

„Bar me neko voli”, čula ga je kako mrmlja.

Danijels zahvali za dobrodošlicu, rukujući se s ljudima i osmehujući im se.

„Za njega je, u stvari, veliko zadovoljstvo raditi”, reče Dejvis dok su ga posmatrali iz automobila. „Kad sam preuzeo dužnost šefa osoblja, brzo sam uvideo da je ovo jedna vesela Bela kuća.”

Morala je da prizna, odbor za doček stvarno je izgledao iskreno.

„Ne događa se svakog dana da neko pokuša da ubije predsednika”, reče Dejvis.

Piljila je u šefa osoblja. Dejvis je bio hladan i proračunat, s umom koji naizgled nikad nije prestajao da radi. Savršena osoba, zaključila je, da ti čuva leđa.

„Primećuješ nešto?”, brzo ju je pitao.

Jeste, primetila je.

Od četrdesetak ljudi koji su u mraku čekali da pozdrave Denija Danijelsa, od prve dame nije bilo ni traga ni glasa.

Hejl je koračao po svom kabinetu. Druga tri kapetana otišla su pre sat vremena. Uz malo nade, Džefersonova šifra biće rešena do jutra i uspeće da povrate svoj Ustavom zagaranтовan imunitet. Tog trenutka će ti federalni tužioci, sa svojim optužbama za utaju poreza, moći da se nose dođavola.

Zurio je u pocrnelu reku Pamliko. Samoća je bila nešto što je najviše cenio kad je bilo reči o porodičnom utočištu. Proverio je ručni sat. Bilo je skoro 22.30. Noks je do sada već trebalo da se javi.

Prezirao je kad su ga zvali gusarom. Kad je to činio njegov računovođa. Kad je to činila Stefani Nel. Kad je to činio bilo ko ili svako ko ne može da pojmi njegovo nasleđe. Istina, Komonvelt je mnogo toga stekao zahvaljujući gusarskoj zajednici, koristeći politiku i pravila pionirskog doba u sedamnaestom i ranom osamnaestom veku. Ali ti ljudi onda nisu bili budale i naučili su Hejla jednu jedinu lekciju koju nikad nije zaboravio.

Prigrlj novac.

Politika, moral - ništa od svega toga nije bitno. Sve je bilo stvar profita. Čemu ga je naučio otac? *Večeru nam ne pruža dobra volja kasapina, pivara ili pekara, već obzir prema njihovim interesima.* Pohlepa je ono što je teralo svaki posao da usluži svoje mušterije. Upravo to je garantovalo najbolji proizvod po najboljoj ceni.

Isto je važno za privatirstvo. Otimaj plen od bogatih i uklonićeš svu motivaciju. Svi žele da izbiju na čelo.

Šta tu nije kako treba?

Očigledno - sve.

Najluđi deo u svemu tome jeste to što tu nema ničeg revolucionarnog. Privatirske dozvole za napade na neprijatelje postoje već 700 godina. Reč *napad* sadrži u sebi i značenje *zaplenjivanje dobara*. Privatiri su isprva poticali iz obrazovanih trgovačkih porodica, ponekad čak i iz redova plemstva. Bili su opisivani uz poštovanje kao *gospoda mornari*. Njihov moto? *Nikad se nemoj vratiti praznih ruku.* Njihov plen uvećavao je kraljevsku riznicu, što je kraljevima omogućavalo da smanjuju poreze kod kuće. Obezbeđivali su zaštitu od državnih neprijatelja i pomagali vlade u ratnim vremenima. Kao institucija, gusarenje je nestalo u drugoj deceniji osamnaestog veka, mada se privatirstvo nastavilo još sto pedeset godina. Sada se činilo da su Sjedinjene Države odlučile da im zatru i poslednji trag.

Da li je on gusar?

Možda.

Njegovom ocu i dedi nije smetala ova etiketa. Čak su, u stvari, bili ponosni na svoj bukanirski put. Zašto ne bi bio i on?

Zazvonio je telefon.

„Imam loše vesti”, rekao je Noks kad se javio. „Namestili su mi.”

Dok je slušao šta se dogodilo u Njujorku, vratila mu se teskoba. Spasenje kao da mu je ponovo izmaklo. „Hoću da se vratiš. Odmah.”

„Već sam na putu. Zato se nisam javio. Hteo sam prvo da pobegnem iz Njujorka.”

„Dođi pravo kod mene kad se vratiš. I nemoj da se javljaš drugima. Ne još.”

Prekinuo je vezu.

I odmah pozvao drugi broj.

DVADESET ŠEST

Vajat je posmatrao pošumljeni studentski kompleks Instituta *Garver*. Grupa od pet zgrada od cigala, svaka sa po tri sprata, stajala je u šumovitoj dolini, petstotinak metara od državnog auto-puta. Oblaci su se kotrljali preko crnog neba, prekrivajući polumesec. Slaba kiša pratila ga je od malog aerodroma, nekoliko kilometara udaljenog od mesta gde ga je ostavila Andrea Karbonel. Grom je tutnjao u daljini.

Namerno se nije odvezao do jednog od osvetljenih parkirališta, sa oko stotinu praznih mesta. U stvari, ostavio je na auto-putu automobil koji mu je obezbedila Karbonelova i peške ušao u kompleks. Spreman na sve što ga možda čeka.

Gledao je kako Karbonelova odlazi, odleće na jug, prema Potomaku i Virdžiniji. Vašington se nalazio na severu. Kuda ona to ide?

Iskoristio je red borova koji je oivičavao put kao zaklon i nastavio lagano da ide prema jedinoj zgradi u kojoj su svetla još gorela na drugom spratu. Karbonelova mu je rekla da se tu nalazi kancelarija koju traži, a u njoj izvesni doktor Gari Vokio, navodno vrhunski matematičar. Dobrom doktoru rečeno je da čeka dok se neki agent ne pojavi s odgovarajućom lozinkom, a onda da samo njemu pruži sve podatke i informacije o Džefersonovoj šifri.

Pogledom je prečešljavao pomrčinu, dok mu se nivo uzbune peo sa žutog na narandžasti. Jeza mu je prožela čitavo telo. Nije bio sam. Iako nije mogao da ih vidi, osetio ih je. Karbonelova ga je upozorila da će biti tamo. Zašto već nisu ušli u institut? Odgovor je bio jasan.

Čekali su njega.

Ili nekog drugog.

Smotrenost je nalagala oprez, ali odlučio je da ih ne razočara.

Zato je istupio iz zaklona i krenuo pravo prema osvetljenoj zgradi.

Hejl je slušao dok je telefon na drugoj strani zvonio.

Jednom. Dvapat. Triput.

„Šta je, Kventine?“, konačno mu pravo u uho odgovori Andrea Karbonel. „Zar ne spavaš?“

„Kažeš to kao da nisi čekala moj poziv.“

„Noks je za sobom ostavio svinjac u *Park lejnu*. Jednog mrtvog agenta, dva ranjena, još jednog mrtvog u Central parku. Ne mogu to da ostavim bez odgovora.“

Buka koja se čula kroz slušalicu, poput elise helikoptera, govorila je da je već krenula.

„Šta planiraš da uradiš? Da nas pohapsiš? Srećno, s obzirom na to koliko si duboko u ovome. Baš bih voleo da na televiziji objasnim kakva si lažljiva kučka u stvari.“

„Malo si osetljiv večeras?“

„Nemaš pojma koliko.“

„Imam poverenja u pravni sistem isto koliko i ti”, razjasnila je. „I kao i ti, više volim da primenim sopstvene metode odmazde, onako kako ja to radim.”

„Mislio sam da smo saveznici.”

„Bili smo, sve dok nisi odlučio da napraviš neku glupost u Njujorku.”

„Nisam to ja učinio.”

„Niko ti nikada neće poverovati.”

„Jesi li rešila Džefersonovu šifru? Ili je to samo još jedna laž?”

„Pre nego što ti odgovorim, hoću nešto da znam.”

Nije se radovao daljem razgovoru s ovom ženom, ali kakvog je drugog izbora imao? „Izvoli.”

„Šta si mislio, koliko ćeš još raditi sve što ti padne na pamet?”

O ovome je mogao da raspravlja. „Imamo ustavnu dozvolu od Kongresa i prvog predsednika Sjedinjenih Država da, po svojoj želji, zauvek napadamo neprijatelje ove zemlje.”

„Ti si anahronizam, Kventine. Relikvija iz davne prošlosti koja više nema svoje mesto.”

„Naš Komonvelt uspeo je da postigne nešto što nikada ne bi moglo da se postigne konvencionalnim putevima. Želeli ste ekonomski kaos u nekim zemljama Srednjeg istoka. Obezbedili smo vam to. Želeli ste da izvesne persone od interesa ogulimo do koske. Odrali smo ih. Politikanti koji nisu saradivali počeli su da saraduju pošto smo završili s njima.” Znao je da ona ne želi da se ove informacije podele sa svetom, ali ako je neko i slušao, imao je šta da čuje.

„A dok ste sve to radili”, rekla je, „malo ste krali za sebe, zadržavajući mnogo više od dozvoljenih osamdeset odsto.”

„Možeš li to da dokažeš? Izvršili smo pozamašne godišnje uplate za nekoliko obaveštajnih agencija, uključujući i tvoju - uplate u milionima. Pitam se, Andrea, da li je sve to završilo u riznici Sjedinjenih Država?”

Nasmejala se. „Kao da mi dobijamo čitav svoj deo. Svi vi gusari i privatiri vodite neko svoje specijalno računovodstvo. U davna vremena sve se odigravalo na debelom moru, plen je deljen prema vašim posebnim ugovorima pre nego što je bilo ko mogao da vidi koliko je oteto. Kako su ih zvali? Knjige? Sigurna sam da su vođene dve posebne knjige. Jedna koja je pokazivana vladi da ih usreći, a druga da obezbedi da se niko na koga se ugovor odnosi ne buni.”

„Dospeli smo u ćorsokak”, rekao je. „Ovako se ništa ne rešava.”

„Ali objašnjava zašto uopšte razgovaramo u ovo gluvo doba.”

Pokušao je ponovo. „Jeste li rešili šifru?”

„Imamo ključ.”

Nije znao može li da veruje u to ili ne. „Želim ga.”

„Sigurna sam da želiš. Ali trenutno nisam u poziciji da ti ga predam. Priznajem da sam planirala da uzmem Noksa kao taoca i iskoristim ga kao ulog za pregovaranje. Možda čak i da ga ubijem i završim s tim. Međutim, tvoj

pomoćnik kormilara bio je veoma brz i pretrpeli smo gubitke. To je cena koju moji ljudi plaćaju za svoj neuspeh.”

Da je bilo koji korsar ili bukanir tretirao svoju posadu na isti neosetljiv i grub način, ostavili bi ga na prvom ostrvu na koje bi naišli.

A ona *njega* zove gusarom.

„Ne zaboravi”, rekao je, „ja imam ono što zaista želiš.”

Krenuo je na Stefani Nel samo zato što je Karbonelova posebno tražila da to uradi. Ako joj je verovati, Nelova se raspitivala o Karbonelovoj, istraživala njene veze s Komonveltom ili, još preciznije, njene veze sa Hejлом. Nijedan od druga tri kapetana nije bio svestan njenog postojanja, ili je bar naveden da u to poveruje. Karbonelova je nekako saznala za sastanak koji je Nelova ugovorila s jednim otpuštenim agentom NOA, onim koji više nije osećao lojalnost prema bivšoj šefici. Obezbedila mu je informaciju o lokaciji u Delaveru i Noks je oteo Nelovu tačno tamo, sakriven tamom, bez svedoka, brzo i čisto. Želela je da je drži skrivenu nekoliko dana. Njemu nije ni najmanje smetalo da to obavi. Bila je to samo još jedna usluga. Međutim, s obzirom na sve što se dogodilo u poslednjih nekoliko sati, situacija se sasvim izmenila.

NOA više nije bila prijatelj.

„Kako je tvoja gošća?”, pitala je.

„Ugodno smeštena.”

„Šteta.”

„Šta hoćeš da uradiš s njom?”

„Ona ima nešto što želim i neće mi to svojevoljno dati.”

„Pa si mislila da ću ti dati Nelovu za Noksa?”

„Vredelo je probati.”

„Ja želim ključ rešenja”, stavio joj je to do znanja. „Ako nisi zainteresovana, mogu da se dogovorim sa Stefani Nel. Siguran sam da bi volela da čuje zašto sam je oteo. Deluje kao tip koji voli da se cenka.”

Tišina s druge strane linije potvrdila je da su njegove sumnje tačne. To je bilo nešto čega se plašila.

„Dobro, Kventine. Situacija se očigledno promenila. Hajde da vidimo kako ćemo ti i ja da se dogovorimo.”

Malon je skrenuo s auto-puta i ušao u Institut *Garver*. Edvin Dejvis rekao mu je da je ta institucija, zapravo, sjajno finansijski potkovan rasadnik mozgova, specijalizovan za kriptologiju, i to najtežu moguću, i da je upućen u neke sofisticirane programe za enkripciju.

Bilo je potrebno nešto više vremena nego što je mislio da se preveze sedamdeset kilometara na jug, od Vašingtona do ruralnog Merilanda. Oluja se primicala sa severa, iz Virdžinije. Vetar je šibao i pomamno kovitlao lišće. Nikakvo obezbeđenje nije čuvalo ulaz, a nikakvo se nije videlo ni na osvetljenom parkingu. Samo je drveće svojim prisustvom pružalo iluziju

privatnosti od auto-puta. Dejvis je objasnio da je nedostatak svakog vidljivog obezbeđenja činio ovo mesto anonimnim. Od pet prijatnih korporativnih pravougaonika, četiri su bila samo crne mrlje u noći, a jedan je bio osvetljen. Danijels je rekao da ga doktor Gari Vokio čeka. Lozinku je obezbedila NOA i ona će mu omogućiti pristup rešenju.

Dokotrljao se do mesta za parkiranje i zaustavio automobil, a onda izašao u potpuno tihu noć, izuzev čujne udaljene grmljavine.

Nazad u boj. Izgleda da od toga nije mogao da pobegne.

Jedan automobil iznenada je zaškripao dalje kod jedne od zgrada. Bez farova, uz turirajući motor. Vozilo je skrenulo udesno, preskočivši uzdignuto ostrvo, i ustremilo se prema praznom mestu za parkiranje.

Pravo prema njemu.

Kroz prednji suvozački prozor ispružila se jedna ruka.

Držeći pištolj.

DVADESET SEDAM

BELA KUĆA

Edvin Dejvis vodio je Kasiopeju na drugi sprat, gde je bio privatni smeštaj za prvu porodicu. *Sigurno utočište*, rekao je Dejvis, koje čuva Tajna služba. *Možda jedino mesto na svetu gde oni stvarno mogu da budu ono što jesu*. Još je pokušavala da proceni Dejvisa. Posmatrala ga je dok je osoblje pozdravljalo Danijelsa. Kako se držao po strani. Sasvim po strani. Prisutan, ali neprimetan.

Stigli su do vrha stepeništa i zaustavili se u osvetljenom hodniku koji se pružao od jedne strane zgrade do druge. Vrata su stajala i sa jedne i sa druge strane. Jedna vrata čuvala je neka žena koja je stajala pored ukrašenog zida. Dejvis mahnu prema sobi na drugoj strani hodnika. Ušli su u nju i on zatvori vrata. Svetle zidove i jednostavne draperije bojio je zlatan sjaj lampi. Veličanstven viktorijanski sto stajao je na živopisnom ćilimu.

„Soba za pregovore”, reče Dejvis. „Većina predsednika koristila je ovu prostoriju kao radnu sobu. Kad je Džejms Garfild ranjen, pretvorili su je u ledaru s nekim sklepanim mašinama za klimatizaciju, i pokušali da učine da mu bude što udobnije dok je umirao.”

Videla je da je uznemiren.

Čudno.

„Špansko-američki rat završen je ovde kada je predsednik Makinli potpisao sporazum upravo na tom stolu.”

Okrenula se prema Dejvisu. „Šta želiš da kažeš?”

Klimnuo je glavom. „Čuo sam da si direktna.”
„Ti si malo nervozan, a ja nisam došla u turistički obilazak.”
„Postoji još nešto što bi trebalo da znaš.”

Deni Danijels probudio se iz dubokog sna i osetio dim. Zamračena spavaća soba bila je ispunjena oštrom maglom, dovoljno gustom da se zagrcnuo kad je udahnuo sledeći put i kašljući izbacio oblak ugljenika. Prodrmao je Polin, probudivši je, a onda zbacio prekrivač sa sebe. Potpuno se razbudio i shvatio najgore.

Kuća je gorela.

Čuo je plamenove dok je stara drvena struktura pucketala i raspadala se. Njihova spavaća soba bila je na drugom spratu, kao i soba njihove kćeri. „O, moj bože”, prozbori Polin. „Meri.”

„Meri”, doviknuo je kroz otvorena vrata. „Meri.”

Drugi sprat bio je potpuno ispunjen dimom, a stepenište koje je vodilo dole gutala je vatra. Činilo se kao da je cela kuća popuštala osim njihove spavaće sobe.

„Meri!” , viknuo je. „Javi se. Meri.”

Polin je sad bila kraj njega, vrištala je za svojom devetogodišnjom devojčicom.

„Idem po nju”, rekla je.

Šćepao ju je za ruku. „Nema šanse. Nećeš uspeti. Pod je propao.”

„Neću da stojim ovde dok je ona tamo.”

Neće ni on, ali on će da upotrebi svoj mozak.

„Meri!” , zakreštala je Polin. „Javi se.”

Žena mu je bila na ivici hysterije. Dim je nastavio da se nagomilava. Skočio je do prozora i otvorio ga. Sat pored kreveta pokazivao je 3.15 ujutro. Nije čuo nikakve sirene. Njegova farma nalazila se skoro pet kilometara van grada, na porodičnoj zemlji, a najbliži komšija bio je udaljen skoro kilometar.

Udahnuo je puna pluća svežeg vazduha.

„Prokletstvo, Deni”, ispljunu Polin. „Učini nešto.”

Odlučio je.

Vratio se unutra, zgrabio ženu i povukao je prema prozoru. Pad je bio visok oko pet metara u živu ogradu. Nisu imali šansu da pobegnu kroz vrata spavaće sobe. Ovo im je bio jedini put napolje i znao je da ona neće poći drage volje.

„Nadiši se vazduha”, rekao je.

Gadno je kašljala i uočila mudrost u njegovim rečima. Nagla se kroz prozor da pročisti grlo. Zgrabio ju je za noge i izbacio kroz otvor, izvivši je kako bi pala postrance na grane. Možda će slomiti nešto, ali neće stradati u požaru. Ionako mu ovde ne može pomoći. Moraće da se snađe sam.

Video je da je žbunje sprečilo njen pad i onda kako ustaje.

„Udalji se od kuće!”, doviknuo joj je.

A onda je brzo otrčao do vrata spavaće sobe.

„Tatice. Pomozi mi.”

Merin glas.

„Zlato. Ovde sam!”, viknuo je u vatru. „Jesi li u svojoj sobi?”

„Tatice. Šta se događa? Sve gori. Ne mogu da dišem.”

Morao je da stigne do nje, ali nije imao kud. Drugog sprata već napola nije bilo, petnaestak metara zjapilo je između vrata na kojima je stajao i sobe njegove kćeri. Za nekoliko minuta, sobe u kojoj je stajao više neće biti. Dim i vrelina postali su neizdrživi, pekle su ga oči, gušilo ga u plućima.

„Meri. Još si tamo?” Čekao je. „Meri.”

Morao je da stigne do nje.

Potrčao je do prozora i pogledao dole. Polin nigde nije bilo. Možda ona može da pomogne Meri spolja. U štali su bile jedne merdevine.

Izašao je kroz prozor i nagnuo svoje visoko telo dole, držeći se za ispust. Pustio je ruke i pao preostala tri metra, upavši u žbunje i dočekavši se na noge. Probio se kroz granje i potrčao na drugu stranu kuće. Najgore zebnje su mu se obistinile. Čitav drugi sprat bio je progutan vatrenom stihijom, zajedno sa sobom njegove kćeri. Plamenovi su se probili kroz spoljašnje zidove i počeli da nagrízaju krov.

Polin je stajala, zureći nagore i držeći jednu ruku preko druge.

„Nema je više!”, zapomagala je njegova žena plačnim glasom. „Moje zlato je umrlo.”

„Ta noć proganjala ga je trideset godina”, reče Dejvis šapatom. „Danijelsovo jedino dete je poginulo, a Polin nije mogla više da ih ima.

Nije znala šta da kaže na ovo.

„Uzrok požara bila je cigara ostavljena u pepeljari. U to vreme, Danijels je bio član gradskog veća i voleo je da puši dobre cigare. Polin ga je preklinjala da prekine, ali on je odbio. Detektori dima tada nisu bili uobičajeni. Zvanični izveštaj tvrdi da je požar mogao biti sprečen.”

Uvidela je punu težinu takvog zaključka.

„Kako je njihov brak preživeo to?”, upitala je.

„Nije.”

* * *

Vajat je kročio u kancelariju na drugom spratu, kancelariju doktora Garija Vokija, koji se javio na interfon i otključao elektronsku bravu tek pošto je čuo odgovarajuću lozinku. Doktor ga je sačekao iza stola zatrpanog papirima i s tri uključena LCD monitora. Vokio je bio u kasnim tridesetim, spartanski bodar i

crvene kose s dečačkom frizurom. Delovao je raščupano, imao je zavrnutе rukave i umorne oči.

Nije bio tip koji voli da izlazi, zaključi Vajat.

„Nisam noćna osoba”, reče Vokio dok su se rukovali. „Ali NOA plaća račune, a mi se trudimo da ih zadovoljimo. Zato sam čekao.”

„Trebа mi sve što imate.”

„Šifra je bila gadna. Našim računarima bilo je potrebno skoro dva meseca da je probiju. Čak i posle toga, uspeli smo samo uz malo sreće.”

Nisu ga zanimali detalji. Zato je prošao kroz čitavu pretrpanu kancelariju do staklenog zida koji je pružao pogled na prednji parking, vlažni asfalt što se presijavao pod natrijumskim uličnim svetlom.

„Nešto nije u redu?”, upita Vokio.

To je tek trebalo proceniti. Pogled mu je ostao prikovan za prozor.

Pojaviše se farovi.

Automobil je skrenuo s puteljka koji je vodio do ulaza, dokotrljao se do praznog mesta i stao.

Jedan čovek je izašao.

Koton Malon.

Karbonelova je bila u pravu.

Još jedan automobil pojavio se njemu sleva. Bez uključenih farova. Jurio je pravo prema Malonu.

Ispaljeni su hici.

Hejl je slušao Andreu Karbonel. Međutim, u njenom glasu nije se osećao neko ko je sateran u čošak, već više frivolnost nekog ko je istinski bio zbunjen.

„Shvataš”, rekao joj je, „da vrlo lako mogu da pustim Stefani Nel čim se dogovorim s njom. Ona je, na kraju krajeva, šef jedne ugledne obaveštajne agencije.”

„Mislim da ćeš shvatiti koliko je s njom teško raditi.”

„Teže nego s tobom?”

„Kventine, ja kontrolišem ključ za šifru.”

„Ja ne mogu da znam da li je to istina. Već si nas jednom slagala.”

„Misliš na ovaj nesrećni slučaj s Noksom? Samo sam pokušala da osiguram opkladu. Dobro. Tu rundu si dobio. Šta kažeš na ovo: tebi ću da dam ključ. A kada pronađeš te dve stranice, oboje ćemo biti u boljoj poziciji za pregovaranje.”

„Pretpostavljam da ćeš, zauzvrat, poželeti da eliminišem ovo što čuvam?”

„Kao da ti to predstavlja neki problem.”

„Neću biti imun na takvu optužbu, čak i ako pronađem stranice koje nedostaju.” Znao je da je svesna da ga privatirska dozvola ne štiti od namernog ubistva.

„To ti nije smetalo u prošlosti, a na dnu Atlantskog okeana leži jedan čovek koji bi se složio sa mnom.”

Njena opaska zatekla ga je nespremnog, a onda je shvatio.

„Tvoj doušnik?”

„Špijuni ponekad ipak budu korisni.”

Ali bacila mu je kosku. Sada je znao gde treba da traži. A ona je znala šta je spreman da uradi.

„Da se zapuše sve rupe?” upitao je.

Nasmejala se. „Hajde da kažemo da umem da budem veoma darežljiva kad to hoću. Nazovi to demonstracijom moje dobre volje.”

Dođavola sa Stefani Nel. Možda mu ipak više vredi mrtva.

„Daj mi ključ. Kad budem imao te dve strane u rukama, svi tvoji problemi će nestati.”

DVADESET OSAM

BELA KUĆA

Kasiopeja uđe u privatni prostor koji se nalazio odmah do glavne predsedničke spavaće sobe, dekorisane poput udobne jazbine. Sedeći na divanu, presvučenom cicom sa svetlom šarom, sedela je Polin Danijels.

Jedna agentkinja Tajne službe koja je bila napolju, zatvorila je vrata.

Bile su same.

Tamnoplava kosa prve dame padala joj je u pramenovima preko nežnih ušiju i kratkih obrva. Crte lica odavale su utisak mnogo mlađe osobe od šezdeset i nešto, koliko je morala da ima. Osmougaone naočari bez rama stajale su ispred privlačnih plavih očiju. Sedela je u neprirodnoj pozi, ispravljenih leđa, ruku prošaranih venama i skupljenih u krilu, u konzervativnom vunenom odelu i *šanel* baletankama.

„Koliko sam čula, želite da me ispitajte”, reče gospođa Danijels.

„Više bih volela da samo porazgovaramo.”

„A ko ste vi?”

Primetila je odbrambenu notu u njenom pitanju. „Neko ko ne želi da bude ovde.”

„Znači, dve nas je.”

Prva dama pokaza Kasiopeji da sedne u fotelju naspram sofe, na dva metra rastojanja, koje je predstavljalo neku vrstu demilitarizovane zone. Ovo je bilo neprijatno iz više razloga, od kojih je najgori bio ono što joj je Edvin Dejvis ispričao o Meri Danijels.

Predstavila se, a onda upitala: „Gde ste bili kada je pokušao atentat na predsednika?”

Starija žena zurila je u tepih na parketu. „Postavili ste to pitanje da zvuči toliko bezlično. On je moj suprug.”

„Moram da postavim to pitanje, i vi to znate.”

„Dobro. Deni je otišao u Njujork bez mene. Rekao je da će biti odsutan samo nekoliko sati. Vratit će se do ponoći. Nisam tome pridavala mnogo važnosti.”

Glas joj je ostao udaljen, dalek.

„Kakva je bila vaša reakcija kad ste čuli?”

Prva dama podiže glavu, plavih očiju sasvim usredsređenih. „Ono što me stvarno pitate jeste da li mi je bilo drago?”

Izenadila ju je ovolika otvorenost, prizivala je sećanja i nije uspevala da se seti da je u novinama bilo ičega što je govorilo o animozitetu, bilo izmišljenom bilo stvarnom, između prvog bračnog para ove zemlje. Njihov brak oduvek je smatran snažnim. Međutim, ako je ovo bio pravac kojim je ova žena želela da krene, onda: „Da li je *vama* bilo drago?”

„Nisam znala šta da mislim, a posebno tih prvih nekoliko minuta pošto se dogodilo, pre nego što su nam rekli da je dobro. Misli su mi bile... zbrkane.” Neka nelagodna tišina protekla se među njima.

„Vi znate, zar ne?”, upita starija žena. „Za Meri.”

Ona klimnu glavom.

Lice je ostalo zaleđeno, prava maska ravnodušnosti. „Nikad mu nisam oprostila.”

„Zašto ste ostali?”

„On je moj muž. Zaklela sam se i u dobru i u zlu. Majka me je naučila da te reči nešto znače.” Prva dama udahnula je duboko, kao da ohrabruje samu sebe. „Ono što zaista želite da znate jeste da li sam ikome rekla za put u Njujork.”

Sačekala je.

„Jesam. Rekla sam.”

Malon se sagnuo iza svog parkiranoog automobila i uhvatio se za poluautomatik koji mu je obezbedila Tajna služba. Očekivao je nešto, ali ne nužno ovoliko brzo. Automobil koji je jurio prema njemu usporio je dok je pištolj isturen kroz otvoreni prozor ispaljivao tri hica. Oružje je bilo prigušeno i pucnji su se čuli više kao eksplozije kapisli nego paljba iz oružja velikog kalibra.

Automobil se zaustavio pedesetak metara dalje.

Dva čoveka su izašla, jedan s vozačkog, a drugi sa zadnjeg suvozačkog mesta. Obojica naoružani. Odlučio je da nijednom od njih ne pruži vremena za razmišljanje i pucao je bližem čoveku u butinu. Ovaj se sručio na zemlju i počeo da urla od bola. Drugi je reagovao, zauzevši odbrambeni položaj iza vozila.

Kiša se pojačavala, a kapljice su ga peckale po licu.

Osvrnuo se da proveri ima li još pretnji i uvideo da nema.

Zato je, umesto da nacilja čoveka s pištoljem, uperio oružje u otvorena vozačeva vrata i pucao u automobil.

Hejl je spustio slušalicu. Naravno, nije poverovao ni u jednu jedinu reč koju je Andrea Karbonel izgovorila. Samo je kupovala vreme.

Ali isto to činio je i on.

Uznemiravala ga je činjenica da je znala za ono ranije ubistvo na moru. Stvarno se među njima nalazio i jedan špijun.

Kojim je morao da se pozabavi.

U mislima je počeo da procenjuje posadu *Avanture*. Mnogi od njih obavljali su i druge zadatke na imanju, neki i u metalskoj radionici, gde je Noks sigurno napravio svoje oružje na daljinsku kontrolu. Svaki od ljudi dobijao je deo Komonveltovog godišnjeg plena i bolelo ga je što je jedan od njih izdao svoju družinu.

Ali pravda mora biti zadovoljena.

Ugovor je garantovao optuženom suđenje pred saborcima, s pomoćnikom kormilara kao glavnim čovekom, i posadom, zajedno s kapetanima, koji su predstavljali porotu. Prosta većina odlučivala je o njegovoj sudbini, i u slučaju da bude proglašen krivim, kazna je bila sasvim izvesna.

Smrt.

Spora i bolna.

Prisetio se šta mu je otac pričao o osuđenim izdajnicima od pre nekoliko decenija. Pribegavali su starim metodama. Otprilike stotinu pripadnika posade okupljalo se i zadavalo po jedan udarac devetorepnim bičem. Međutim, svega polovina uspevala je da zada udarac pre nego što bi čovek umro.

Odlučio je da ne čeka pomoćnika kormilara.

Mada se bližila ponoć, znao je da mu je sekretar dole u hodniku. Nikad se ne bi povlačio pre Hejla.

Pozvao je, i nekoliko trenutaka kasnije vrata su se otvorila.

„Hoću da se posada slupa okupi iz ovih stopa.”

Kasiopeja je ostala pribrana. Izgleda da je instinkt Denija Danijelsa bio tačan.

„Jeste li udati?”, pitala ju je prva dama.

Odmahnula je glavom.

„Postoji li neko poseban u vašem životu?”

Klimnula je potvrdno, mada joj je izgledalo čudno što priznaje tu činjenicu.

„Volute li ga?”

„Rekla sam mu da ga volim.”

„Jeste li mislili to?”

„Ne bih nikako drugačije ni rekla.”

Prepredeni osmejak pojavio se na tankim usnama starije žene. „Volela bih da je tako jednostavno. Voli li on vas?”

Klimnula je glavom.

„Upoznala sam Denija kad sam imala sedamnaest godina. Venčali smo se godinu dana kasnije. Rekla sam mu da ga volim na našem drugom sastanku. On je meni rekao na trećem. Uvek je bio pomalo spor. Posmatrala sam ga dok se peo političkim lestvama. Počeo je kao član gradskog veća, a završio kao predsednik Sjedinjenih Država. Da nije ubio našu malu devojčicu, verujem da bih ga obožavala.”

„Nije je ubio.”

„Jeste. Preklinjala sam ga da ne puši u kući i da pazi na pepeo. U ono vreme niko ništa nije znao o sekundarnom pušenju, a ja sam samo znala da ne želim da puši.” Reči su dolazile brzo, kao da moraju biti izrečene. „Proživljavam tu noć svakog dana. Ranije, kad su mi rekli da je neko pokušao da ubije Denija, ponovo sam je se setila. Mrzela sam ga što me je izbacio kroz prozor. Mrzela sam ga što je toliko tvrdoglav. Mrzela sam ga što nije spasao Meri.” Zaustavila se. „Ali ga isto tako i volim.”

Kasiopeja je samo nemo sedela.

„Kladim se da mislite da sam luda”, reče prva dama. „Ali kad su mi rekli da će neko doći da me ispituje, neko izvan Bele kuće, znala sam da moram biti iskrena. Verujete li mi da sam iskrena?”

To je bilo jedino u šta je bila sigurna.

„Kome ste rekli za putovanje u Njujork?”, pitala je, pokušavajući da se vrati na temu.

Lice Polin Danijels izražavalo je duboko saosećanje. Njene plave oči delovale su kao da je na ivici suza i Kasiopeja se pitala kakve se sve misli kovitlaju po glavi ove izmučene žene. Sudeći po svemu što je znala, prva dama bila je uravnotežena i poštovana figura, bez ijedne grube reči ikada izgovorene o njoj. U svakom trenutku ponašala se pristojno, ali ova žena je očigledno držala svoje emocije čvrsto zatvorene, u relativnoj sigurnosti zidova koji su joj bili dom poslednjih sedam godina i koji su predstavljali jedino mesto na kom su se smele ogoliti.

„Jednoj svojoj prijateljici. Bliskoj prijateljici. Eto kome sam rekla.”

Ali oči su govorile još nešto.

„Prijateljici s kojom ne želim da moj suprug razgovara.”

MERILAND

Vajat je gledao kako se Koton Malon brani od napadača, pucajući u automobil koji se zaustavio pedesetak metara dalje.

Karbonelova je bila u pravu kad je rekla da će se i drugi pojaviti.

„Šta se događa tamo?“, reče Vokio, prišavši prozoru.

Vajat se okrenu prema njemu. „Moramo da idemo.“

Dole se začulo još pucnjeva. Briga preplavi lice drugog čoveka, a oči mu postadoše nervozne poput očiju životinje saterane u ugao.

„Moramo da pozovemo policiju“, reče Vokio.

„Imate li sve podatke?“

Čovek klimnu glavom i izvadi memorijsku karticu. „Na ovom.“

„Dajte mi to.“

Akademac mu predade uređaj. „Zašto ste došli čak ovamo po to?“

Čudno pitanje.

„Pre nekoliko sati poslao sam to imejlom direktorki NOA.“

Stvarno? Ovo je bio podatak koji je Karbonelova zaboravila da spomene. Ali ne bi trebalo da ga iznenađuje.

„Imate li automobil dole?“

„Na zadnjem parking.“

Mahnuo je prema vratima. „Ponesite ključeve i krećemo.“

Prostorija odjednom zapade u mrak.

Sva svetla se pogasiše uz glasan prasak, osim tri kompjuterska monitora. Čak je i tutnjava ventilacionog sistema prestala. Vajatov stepen uzbune popeo se s narandžastog na crveno.

Izgleda da su i oni meta ovog napada.

„Kompjuteri rade na baterijsko napajanje“, reče Vokio dok ih je zapljuskivala neravnomerna svetlost sa ekrana. „Šta se događa, za ime sveta?“

Nije smeo da mu kaže da su ti ljudi krenuli na njih da ih ubiju.

Zato se potrudio da sve ostane jednostavno.

„Moramo da idemo.“

Malon je ciljao ne da bi nekog ubio, već da bi poterao vozača da pomeri automobil, a meci usmereni dovoljno blizu obaviće posao.

Kao što je i bio slučaj.

Motor zabruna, točkovi zacvileše i vozilo odjuri.

Revolveraš s druge strane odjednom shvati da mu je jedini zaklon jednostavno nestao. Sada je stajao usred praznog parkinga, obliven svetlom uzvišenih lampi i bez ikakvog zaklona. Zato je počeo pomahnitalo da puca iz automatskog oružja, nasumice gađajući Malonov automobil i razbijajući stakla.

Malon se skupio i stao da sluša pljusak olova koji je cepao metal, čekajući svoj trenutak. Kad je pucnjava prestala, ustao je, naciljao i zaustavio revolveraša hicem u rame.

Potrčao je prema njemu i šutnuo automatsku pušku dalje od njega.

Čovek se previjao od bola na vlažnom betonu, dok mu je krv liptala iz rane.

Vetar se pojačao dok su naleti vazduha uznemiravali drveće. Očima je preleteo po mraku i primetio nešto.

Sva svetla u zgradi koja su do tada sijala, sada su bila ugašena.

* * *

Noks izade iz aviona na aerodromu *Grinvil*, u Severnoj Karolini. Odleteo je u Njujork Komonveltovim mlaznjakom, sam pilotirajući dvanaestosedom. Naučio je da leti dok je bio pripadnik ratnog vazduhoplovstva. Otac ga je nagovorio da se prijavi, i šest godina - koliko je proveo u aktivnoj službi - dobro mu je došlo. Njegovi sinovi krenuli su istim stopama: jedan od njih upravo je okončao svoju turu na Bliskom istoku, a drugi je planirao da se prijavi. Bio je ponosan zbog toga što njegova deca žele da služe domovini. Bili su dobri Amerikanci, kao što je bio i on.

Mali, regionalni aerodrom nalazio se četrdeset minuta zapadno od Bata i on hitro ode do *linkoln navigatora* parkiranog pored Komonveltovog privatnog hangara. Naizgled, i avion i zgrada pripadali su jednom od Hejlovih poslovnih koncerna, a koristili su ih direktori za poslovna putovanja. Tri pilota bila su stalno zaposlena, ali Noks ih nikad nije upošljavao. Njegova putovanja bila su privatna; što manje svedoka, tim bolje. I dalje je brinuo zbog Njujorka i svega što je krenulo po zlu, ali bar je uspeo da šmugne u jednom komadu.

Otključao je zadnja vrata i ubacio putnu torbu pozadi. Mesto je bilo tiho i mirno u ovo kasno subotnje večer. Neki pokret koji je opazio krajičkom oka skrenuo mu je pažnju. Jedna prilika pojavila se iz pomrčine i rekla: „Čekala sam te.”

Zurio je u bezličnu senku, samo fleku u noći, i rekao: „Trebalo bi da te ubijem.”

Žena se zakikotala. „Čudno, i ja sam pomislila isto to.”

„Naš dogovor otpada.”

Andrea Karbonel priđe bliže. „Teško. Daleko smo od toga da smo završili jedno s drugim.”

Malon pokupi oružje dvojice oborenih ljudi i potrča prema ulazu u zgradu. Video je da su staklena vrata razbijena, a elektronska brava uništena. Ušao je u predvorje, odmah zauzevši zaklon iza jedne od sofa koja je bila okružena foteljama. Pult recepcije stajao je ispred jednog zida, a liftovi su se nalazili na drugom. Troja staklena vrata vodila su u nešto što je pretpostavio da su

kancelarije, ali sve je bilo u mraku. Još jedna udaljena dvokrilna vrata otvarala su put u zadnji deo zgrade. Pogledom je uočio stepenište i znak IZLAZ koji je bleštao tamnocrvenim svetlom koje su napajale baterije.

Prišunjavao se bliže i lagano otvorio vrata.

Čuo je kako se neko kreće.

Koraci.

Negde iznad njega.

Vajat je izveo Vokija iz kancelarije i niz hodnik, prolazeći pored otvorenih i zatvorenih vrata. Sigurnosno svetlo pokazivalo je gde se nalazi stepenište, a po mekom odsjaju osvetljenog staklenog panela uočio je izlazna vrata.

Koja su bila otvorena.

Zgrabio je Vokija za ruku, signalizirajući mu da ćuti, a onda su zajedno skrenuli u prvu otvorenu prostoriju. Bila je to nekakva sala za sastanke, dalji zid bio je prekriven prozorima, čija je površina bila zamućena kišom i osvetljena odozdo svetlošću lampi. Mahnuo je doktoru da sačeka u jednom od uglova, a onda provirio u hodnik, mučeći se da razazna oblike.

Dve prilike presekle su tminu, obe se krećući i klimatajući automatskim puškama. Pomislio je da je uočio obrise noćnih vizira oko njihovih glava. Imalo je smisla što su ovi ljudi došli sasvim opremljeni.

Hvala bogu pa je i on razmišljao unapred.

Noks ni najmanje nije bio raspoložen za teatralnost Karbonelove. Prodao joj je dušu čineći nešto čemu se protivio svaki atom njegovog bića.

Ali bila je veoma ubedljiva.

Komonveltu je odzvonilo.

Sva četiri kapetana provešće po deceniju ili više u federalnim zatvorima. Svaki peni koji su zaradili i svaku opipljivu stvar koju poseduju oduzeće im vlada. Nema više posade. Nema više privatirske dozvole. Nema više pomoćnika kormilara.

Noks će ili preživeti ovu nesreću ili će postati njen deo.

Nek mu je bog u pomoći, ali odabrao je da preživi.

NOA je znala za pokušaj atentata, jer joj je on rekao. To je bio njegov čip za pregovore, jedina informacija koju nisu znali ni NOA ni bilo ko drugi.

Njegov spasonosni adut.

Karbonelova ga je veoma pomno slušala.

„Ubiće Denija Danijelsa?“, upitala je.

„Tri kapetana misle da je to rešenje.”

„A šta ti misliš?”

„Ludi su i očajni. Zato i razgovaram s tobom.”

„Šta hoćeš?”

„Da doživim da mi deca završe fakultete. Da uživam u unucima. Ne želim da provedem ostatak života u zatvoru.”

„Mogu to da ti sredim.”

Da, mogla je, pomislio je.

„Nastavi da sprovodiš njihov plan. Ne čini ništa neuobičajeno. Ali me stalno obaveštavaj.”

Prezirao je sebe zato što se prodaje. A kapetane je mrzeo, jer ga dovode u takvu situaciju.

„Još nešto”, rekla mu je. „Ako slučajno odustaneš ili mi daš makar jednu lažnu informaciju, dogovor otpada. Ali nećeš pasti zajedno s njima.”

Znao je šta će uraditi.

„Reći ću im da si ih prodao i pustiću ih da se pozabave tobom umesto mene.”

U to je bio siguran.

Zato je napravio ono oružje, odneo ga u Njujork, a onda Karbonelovoj dao ključeve obeju soba, na njen zahtev. Posle toga rekla mu je da nastavi da priprema atentat, kao što je planirano, bez odlaganja.

Pitao se zašto.

„Jedva si uspela to da sprečiš”, rekao joj je. „Nisam bio siguran da li ćeš ga sprečiti ili ne. Onaj tip što je visio kroz prozor. Jedan od tvojih?”

„Neobjašnjiva komplikacija, ali uspešna. Odličan pokušaj Skota Parota.” Ubio je Parota samo zato što su njegovi kapetani to očekivali od svog pomoćnika kormilara. Dvoličnost se nije mogla tolerisati. Sve drugo osim direktnog udara bilo bi sumnjivo.

„Previše lako si ga se odrekla”, rekao joj je.

„Da li bi više voleo još jednog živog svedoka koji bi mogao da te izda?”

Ne. Ne bi voleo. To je bio još jedan razlog za njegovu reakciju. *„Da li bi me ubila u Njujorku?”*

Nasmejala se. *„Daleko bilo. To je bila moja usluga tebi. U slučaju da, iz nekog razloga, nisi krenuo na Parota.”*

Nije ovo razumeo.

Rekla je: *„Kako bolje da od svih koji su ti nekad bili dragi zaštitim činjenicu da si izdajnik, nego da ti život dovedem u strašnu opasnost iz koje se uspešno izvlačiš?”*

„Sve je to bila nameštaljka?”

„Nije iz perspektive tih agenata. Oni ništa nisu znali, osim da moraju da te zaustave. Ali znala sam da ćeš uspeti da se izbaviš.”

„Pa si i njih žrtvovala? Da li imalo mariš za sve te ljude koji rade za tebe?”

Slegla je ramenima. *„Imali su sasvim realne šanse da te savladaju. Pet protiv jednog. Nije moja krivica što su omanuli.”*

Prokleta bila. Ništa od svega toga nije bilo potrebno.

A možda i jeste?

Oba incidenta zaista su mu pružila sjajno pokriće.

„Kapetan Hejl”, rekla je, „i ostali iz Komonvelta sigurno su u panici. Međutim, izgleda da kapetani zajedno rade podjednako efikasno poput obaveštajne agencije.”

S tim zaključkom morao se složiti. Postajali su sve ratoborniji, neracionalniji. Znao je šta je Hejl uradio nešto ranije, ubivši svog dugogodišnjeg računovođu. Ko je bio sledeći?

„Hejlu je potrebno rešenje šifre”, rekla je, „ali nisam baš rada da mu je dam.”

„Pa onda nemoj.”

„Volela bih da je to tako lako.”

„Kao što sam rekao, završili smo. Uradio sam svoj deo.”

„Snimila sam naš razgovor. I sada te upravo snimam. Tvojim kapetanima veoma bi se dopali naši razgovori.”

„Mogao bih ovog trena da te ubijem.”

„Nisam sama.”

Obazreo se po pomrčini i shvatio da, ako su kapetani uvideli da je on izdajnik, neće biti mesta na planeti na kom će moći da se sakrije. Mada su sebe nazivali privatirima, u svakom od njih čučao je po jedan pravi gusar. Izdaja nikad nije bila tolerisana - i što si više na lestvici, to je kazna bila veća.

„Nemoj da brineš, Kliforde”, konačno reče Karbonelova, „učinila sam ti još jednu uslugu.”

Slušao ju je.

„Stvorila sam još jednog doušnika. On mi je obezbeđivao informacije nezavisno od tebe.”

Još iznenađenja.

„I upravo sam taj izvor prodala Hejlu.”

Pitao se kako će udovoljiti kapetanovom naređenju da se pronađe špijun.

„Sve što treba da uradiš iz zahvalnosti”, rekla je, „jeste jedna mala usluga.”

Shvatio je da svaki njen korak dolazi po određenoj ceni.

„Ubij Stefani Nel.”

TRIDESET

VAŠINGTON

NEDELJA, 9. SEPTEMBAR

12.10

Kasiopeja je poterala motocikl i sjurila se na međudržavni put 95, krenuvši na jug u Virdžiniju. Edvin Dejvis ponudio joj je čitav niz raznih vozila, a ona je odabrala jednog dvotočkaša Tajne službe. Presvukla se, obukavši farmerke, kožne čizme i crni džemper.

Razgovor s prvom damom i dalje ju je uznemiravao.

Polin Danijels bila je protivrečna žena.

„Ne mrzim svoga muža”, rekla joj je prva dama.

„Samo ste kivni na njega, ali to držite u sebi već trideset godina.”

„Politika je moćna droga”, rekla je starija žena. „Ako ste uspešni u njoj, efekti su poput sedativa. Obožavanja. Poštovanja. Potrebe. Od toga možete sve da zaboravite. A ponekad oni koji, poput nas, dobiju previše te droge, počnu da veruju da nas svi vole, da bi svet bio gore mesto da se ne movamo tu negde i pomazemo da savršeno radi. Čak počinjemo da se osećamo i pozvanima. Ne pričam samo o poziciji predsednika. Politički svetovi mogu biti mali ili veliki, već kako ih za sebe sami stvorimo.”

Jurila je dalje, povećavši brzinu niz zamračeni auto-put. Nije bilo mnogo saobraćaja u ovo doba, osim kolone osamnaestotočkaša koji su koristili prednosti nezakrčenog asfalta.

„Kad je Meri stradala”, rekla je Polin, „Deni je bio član gradskog veća. Sledeće godine postao je gradonačelnik, posle toga državni senator, a onda i guverner. Izgledalo je kao da se iz dubine naše tragedije rodio njegov uspeh. Prigušivao je svoj bol politikom. Podlegao je tom sedativu. Ja nisam imala tu sreću.”

„Jeste li vas dvoje razgovarali o ovome? Izašli s tim na kraj?”

Odmahnula je glavom. „Nije to njemu svojstveno. Nikad više nije spomenuo Meri posle njene sahrane. Kao da nikad nije ni postojala.”

„Ali za vas to nije bilo tako.”

„O, ne. Nisam to rekla. Bojim se da ni ja nisam imuna na politiku, kao ni on. Kako se Deni uzdizao, tako sam i ja.” Glas joj se utišavao dok se pitala s kim ona to zaista razgovara. „Neka mi bog oprost, ali pokušala sam da zaboravim svoju kćer.” Suze su se nakupljale u umornim očima starije žene. „Pokušala sam. Ali nisam mogla.”

„Zašto mi ovo govorite?”

„Kad mi je Edvin rekao da dolazite, rekao mi je i da ste dobri. Verovala sam mu. I on je dobar. Možda je došlo vreme da se oslobodim ovog tereta. Sve što znam jeste da sam se umorila od žalosti.”

„Šta hoćete da kažete?”

Prošlo je nekoliko trenutaka napete tišine.

„Nekako sam očekivala da mi se Deni nađe”, rekla je prva dama jednoličnim glasom. „Uvek je bio tu.”

Ali čula je ono što nije bilo izgovoreno. Pa ipak ga i dalje krivite za Merinu smrt. Svakog dana.

„Ali kad su mi rekli da je neko pokušao da ga ubije...”

Sačekala je da se rečenica završi.

„Zatekla sam samu sebe da mi je drago.”

Projurila je pored jednog automobila i prešla u Virdžiniju, krenuvši prema Frederiksburgu, koji se nalazio četrdeset kilometara odatle.

„Živeti s Denijem nije lako”, reče Polin. „On sve deli na celine. S jedne na drugu prebacuje se bez imalo problema. Pretpostavljam da ga to čini odličnim vođom. I sve to radi bez emocija.”

Ne nužno, pomislila je. Isto to rečeno je i za nju - čak ju je i Koton jednom kritikovao zbog pomanjkanja osećanja. Međutim, ne znači da emocije ne postoje samo zato što se ne ispoljavaju.

„Nikad joj nije otišao na grob”, rekla je prva dama. „Nijednom od sahrane. Sve što smo imali izgubili smo u tom požaru. Merina soba, kao i ostatak kuće, pretvorila se u pepeo. Nijedna njena fotografija nije preživela. Mislim da mu je bilo čak i drago. Nije želeo da ima ijednu stvar koja bi ga podsećala na to.”

„A vi ste ih želeli sve.”

Oči pune bola zurile su u nju.

„Možda i jesam.”

Primitila je da crno nebo iznad nje lagano prekrivaju oblaci. Nijedna zvezda nije se videla. Asfalt je bio vlažan. Kiša je došla i otišla. Uputila se na mesto na koje uopšte nije želela da ide. Međutim, Polin Danijels joj se poverila, rekavši joj nešto što je znalo samo još dvoje ljudi - nijedno od to dvoje nije bio Deni Danijels. Pre nego što je otišla, predsednik ju je pitao za određište, ali ona je odbila da mu ga saopšti.

„Želeli ste da se pozabavim ovim”, rekla je. „Pustite me da radim svoj posao.”

* * *

Vajat posegnu u džep i pronađe svetlosnu bombu. Njegov lični izum, koji je razvio pre mnogo godina. Ozbiljno je primio upozorenje Karbonelove i predvideo da će ovde možda biti posetilaca, ljudi koji možda neće biti baš druželjubivi, i bilo je razumno pretpostaviti da će doći opremljeni noćnim vizirima.

„Zatvorite oči”, prošaputao je Vokiju.

Izvukao je osigurač i bacio u hodnik punjenje umotano u papir.

Zaslepljujući blesak probio se čak i kroz spuštene očne kapke, zadržao se tako nekoliko sekundi, a onda uminuo.

Začuli su se krici.

Znao je šta se događa.

Dvojica napadača, uhvaćeni nespremni, momentalno su zaslepljeni, zenice, raširene zbog vizira, divlje su se skupile zbog neočekivane jarke svetlosti.

Uslediće bol, a onda i zbunjenost.

Pronašao je svoj pištolj, provirio iza dovratka i opalio.

Malon je čuo dva pucnja. Nalazio se na stepeništu, čekajući pored metalnih vrata koja su vodila na drugi sprat. Pukotine oko rama osvetlilo je jarko svetlo, koje je odmah potom zgaslo. Oglasio se pisak s druge strane, a onda se vrata otvoriše i dve prilike pohriše na stepenište, posežući prema glavama, psujući i trgajući vizire s lica. Iskoristio je njihovu zbunjenost da se provuče uza stepenice, prema sledećim vratima, a onda se sakrio na odmorištu.

„Kučkin sin”, rekao je dahćući jedan od njih.

Prošao je trenutak u tišini dok su njih dvojica dolazili sebi i spremali oružje.

„Nemoj da vraćaš naočari”, reče jedan.

Čuo je kako se lagano otvaraju vrata.

„Sigurno su krenuli na drugu stranu.”

„Nadajmo se, prema drugom stepeništu.”

„Trojko, ovde Dvojka”, čuo je kako jedan govori tihim glasom. Pauza. „Subjekti su krenuli na tvoju stranu.” Još jedna pauza. „Gotovo.”

„Hajde da završimo ovo”, reče jedan od njih.

Blago škljocanje označilo je trenutak kada su se vrata zatvorila.

Rizikovao je uputivši jedan pogled u pomrčinu.

Obojica su nestala.

* * *

„Zašto bih ja ubio Stefani Nel?”, upitao je Noks Karbonelovu.

„Zato što nemaš izbora. Ako kapetani saznaju za tvoju izdaju, šta misliš, koliko ćeš poživeti? To je jednostavan zadatak - da se ubije neko. Ne bi trebalo da ti to predstavlja problem.”

„Ti misliš da ja samo to radim? Ubijam ljude sve vreme?”

„Činio si to u nekoliko proteklih sati. Imam dva mrtva agenta kao dokaz, i još dvojicu u bolnici.”

„Sve zahvaljujući tebi.” Iznenadivala ga je njena prevrtljivost. „Shvataš da je Hejl imao dosta muke da je uhvati za tebe. Tvoje instrukcije bile su da joj ni najmanje ne naudi.”

Slegla je ramenima. „Samo mi je činio još jednu uslugu. Prihvatila sam to. Međutim, situacija se promenila. Nelova je postala problem.”

„Pretpostavljam da mi nećeš objasniti zašto.”

„Kliforde, želeo si da izađeš iz toga. Ponudila sam ti način. Sada ti saopštavam cenu.”

U njenom glasu nisu se očitavali ljutnja, prezir, ni radost.

„Kada Komonvelt jednom prestane da postoji”, rekla je, „što će se sigurno dogoditi, bićeš slobodan da radiš šta ti je volja. Moći ćeš da živiš svoj život. Da uživaš u plenu. Niko nikad ništa neće znati. Ako hoćeš, mogu čak i da te unajmim.”

Bio je radoznao: „Jesi li ti stvarno rešila Džefersonovu šifru?”

„Da li je to uopšte bitno?”

„Želim da znam.”

Karbonelova je oklevala samo časak pre nego što je odgovorila. „Da. Rešili smo je.”

„Zašto onda nisi sama ubila Nelovu? Zašto si nas onda uopšte petljala s njom?”

„Kao prvo, nisam imala ključ za šifru kad sam tražila od Hejla da krene na Nelovu. Sada ga imam. Drugo, za razliku od filmova, u mom poslu nije tako lako eliminisati mete. Ljudi koji obavljaju takve poslove traže previše za svoju ćutnju.”

„A ja ne?”

Slegla je ramenima. „Ne nešto što ne mogu da obezbedim.”

„Nisi odgovorila na moje pitanje. Šta ako Hejl ne želi Nelijevu mrtvu?”

„Prilično sam sigurna da ne želi, bar ne u ovom trenutku. Ali ja želim. Zato pronađi način da se to desi. Brzo.”

Srdio se. Ovo je bilo previše. „Rekla si mi da si razotkrila drugi izvor. Hejl zna njegov identitet?”

„Zna gde treba da počne da traži, sigurna sam da upravo to radi. Sigurno će ti to poveriti veoma brzo. Svom odanom slugi koji se vratio iz bitke u Njujorku. Shvataš li sad šta sam učinila da te predstavim u najboljem svetlu? Ti si heroj. Šta još hoćeš? I da bih pokazala dobru volju i dokazala kako smo u fazonu *svi za jednog, jedan za sve*, reći ću ti ime mog doušnika i dokazaću da je upravo on izdajnik.”

To je bilo tačno ono što je želeo da čuje. Kapetani će zahtevati da se tom čoveku sudi, da ga osude i odmah kazne. Ako uspe da ispuni taj zadatak, vrednost će mu neizmerno porasti.

Najviše od svega, to će preusmeriti svu pažnju s njega.

Prokleta bila.

„Daj mi ime i postaraću se da Stefani Nel nestane.”

TRIDESET JEDAN

Kasiopeja se javila ženi koja je otvorila vrata. Kuća je bila velika i prostrana džordžijanska vila krcata biljkama, trima mačkama i neverovatnim antikvitetima. Eksterijer je bio ukrašen žućkastim svetlom, a gvozdena kapija, koja je preprečavala prilazni put od cigala, bila je otvorena. Njena domaćica nosila je preveliku *najki* trenerku za trčanje i *kouč* teniske patike. Očigledno je bila vršnjak prve dame, po godinama i izgledu ne previše daleko, osim što je Širli Kajzer duga kosa padala niz leđa i bila prošarana svetlom nijansom crvenozlatne.

I ponašanje im je bilo drugačije.

U trenucima kad je lice Polin Danijels ostajalo bledo i izmučeno, lice Širli Kajzer bivalo je ozareno od učitivosti, a žive crte pojačane čvrstim jagodicama i svetlosmeđim očima. Ušle su u sobu osvetljenu kristalnim lampama pričvršćenim za zid i *tifani* lampama. Ponudena je pićem koje je odbila, mada bi joj sasvim prijala čaša vode.

„Koliko razumem, imate nekoliko pitanja za mene. Polin mi je rekla da ste osoba kojoj mogu da verujem. Pitam se. Možemo li?”

Primitila je upotrebu prvog lica množine i odlučila da ovoj ženi pristupi s malo više pažnje u odnosu na Polin. „Koliko dugo se poznajete vi i prva dama?”

Grimasa iznenađenosti prekri lice Kajzerove. „Prava si pametnica, zar ne? Nagoniš me da prvo pričam o sebi?”

„Nisam sasvim neupućena u ovo.”

Iznenađenje se pojača. „Kladim se da nisi. Šta si ti - Tajna služba? FBI?”

„Nijedno od ta dva.”

„Ne, ne izgledaš mi tako.”

Pitala se šta taj pogled krije, ali je samo rekla: „Hajde da samo kažemo da sam prijatelj porodice.”

Kajzerova se osmehnu. „To mi se sviđa. Dobro, prijateljice, Polin i ja poznajemo se dvadeset godina.”

„Što znači da je to poznanstvo počelo deset godina posle pogibije njene kćeri.”

„Tako nekako.”

Već je bila shvatila da je Kajzerova noćna osoba. Oči koje bi trebalo da su zamućene, bile su preplavljene živošću. Na nesreću, ovoj ženi dato je dva sata da se pripremi. Prva dama nije želela da dozvoli nenajavljenju posetu. Mobilnim telefonom poslata je kratka tekstualna poruka.

„Znate li i predsednika dvadeset godina?”, ispipavala je.

„Na nesreću.”

„Pretpostavljam onda da niste glasali za njega.”

„Teško. Ne bih se ni udala za njega, isto tako.”

U situacijama u kojima je Polin želela da se pročisti, ova žena tražila je priliku da dâ sebi oduška. Međutim, Kasiopeja nije imala vremena za jarost. „Šta kažete na to da prestanete s igrarijom i ispričate mi šta vam je na umu.”

„Vrlo rado. Polin je mrtva iznutra. Zar to nisi shvatila?”

Da, jeste.

„Deni je toga svestan od onog dana kada su sahranili Meri. Ali da li ga je briga? Da li mu je stalo? Da li se bilo ko zapitao, kad se već prema svojoj ženi ponaša tako bezosećajno, kako li tretira svoje neprijatelje? Čudno li je onda što je neko pokušao da ga ubije?”

„Otkud vi znate kako se on oseća?”

„Dvadeset godina muvam se okolo. Nikad ga nisam čula da pominje Merino ime. Niti je ijednom priznao da je ikad postojala neka kći. Isto je kao da nikad nije ni živela.”

„Možda se tako bori s tugom”, morala je da kaže.

„To, jednostavno, nije to. On u sebi nema tuge.”

* * *

Vajat je iskoristio trenutke koje mu je obezbedila svetlosna bomba kako bi zajedno s Vokiom krenuo prema drugom stepeništu, za koje mu je doktor rekao da se nalazi dalje na drugom spratu i koje su koristili zaposleni kao brži put do kafeterije. Saputnik mu je bio u panici, očigledno nikad nije učestvovao u sličnom okršaju.

Na sreću, njemu ovo nije bio prvi.

Neko je došao da *očisti i pomete*, kako su u žargonu govorili u ovom poslu. I sam je bio u nekoliko takvih. Pitao se da li je to bila CIA, NSA ili neka druga kombinacija, ili ih je sama Karbonelova poslala.

To je, u stvari, imalo najviše smisla.

Potrčao je niz hodnik i otvorio izlazna vrata, oslušnuo, a onda mahnuo Vokiju da ga prati. Poveo ga je niz mračno stepenište, koristeći metalnu ogradu kao vođicu i držeći Vokija blizu sebe.

Ukopao se samo sekund pre nego što su pronašli prizemlje.

„Koliko ima do vašeg automobila?”, prošaputao je.

Vajat je čuo duboke, isprekidane uzdahe, ali Vokio mu ne odgovori.

„Doktore, da bismo se izvukli odavde, potrebna mi je vaša pomoć.”

„Nije daleko... odmah kod zadnjeg izlaza. Nadesno... kad stignemo do kraja predvorja.”

Spustio se niz nekoliko poslednjih stepenika. Rukom je opipao izlaz i lagano otvorio vrata.

Predvorje je bilo potpuno mirno.

Mahnuo je da čučnu i krenu desno.

Sklonili su se od vrata.

I pucnjava je počela.

Malon je, stojeći kod vrata stepeništa, posmatrao kako se dvojica naoružanih ljudi kreću hodnikom i skreću petnaestak metara odatle. Primetio je ambijentalni odsjaj koji je dopirao iz jedne od kancelarija. Čudno, s obzirom na to da nije bilo struje.

Požurio je napred i pogledao unutra.

Tri kompjuterska ekrana su bleštala. Na pločici na vratima pisalo je ime VOKIO. Čovek kog je bio došao da vidi.

Počeo je da pretražuje kancelariju, ali kakofonija pucnjeva izbila je negde odozdo.

* * *

Kasiopeja je osetila potrebu da brani Denija Danijelsa. Nije bila sigurna zašto, ali ova žena nije pravdala svoje oštre osude.

„Ono što Deni oseća”, poče Kajzerova, „jeste krivica, ne tuga. Jednom, nekih godinu dana pre nego što je Meri stradala, njegovo pušenje izazvalo je manji požar u kući. Od toga je propala samo jedna fotelja. Polin ga je preklinjala da prestane, ili da puši napolju, ili da već nešto preduzme - bilo šta, samo ne ono što je radio. Neko vreme zaista je slušao. A onda je uradio ono što Deni uvek radi. Šta god hoće. Taj požar nije smeo da se dogodi, i on to zna.”

Odlučila je da se vrati na cilj svoje posete. „Kad ste vi i prva dama prvi put razgovarale o putu u Njujork?”

„Ne želiš više da slušaš moja mišljenja?”

„Želim da mi odgovorite na pitanje.”

„Da proveriš slaže li se moj odgovor s Polininim?”

„Nešto slično. Ali pošto ste se vas dve već čule, to sigurno neće biti problem.”

Kajzerova odmahnu glavom. „Slušaj, mlada damo, Polin i ja razgovaramo svakog dana, a ponekad i više puta na dan. Pričamo o svemu. Ispričala mi je za Denijev put u Njujork pre dva meseca. Bila je sama u Beloj kući. Ljudi to stvarno ne primećuju, ali sve manje i manje pojavljuje se u javnosti. Ja sam bila ovde.”

To je bilo tačno ono što je već znala. Prva dama rekla je veoma jasno da nikad ne koristi mobilni ili bežični telefon kad razgovara s Kajzerovom. Uvek koristi zemaljske linije. Zato je i pitala, i saznala da je tako i s druge strane.

„Ona poruka bila je prva koju smo razmenile”, reče Kajzerova. „Jesam li prošla test?”

Ustala je. „Moram da proverim da li ima prislušnih uređaja.”

„Zato sam i ustala u ovo doba. Učini ono što moraš.”

Iz džepa je izvadila elektromagnetni detektor koji joj je dala Tajna služba. Nije mislila da je čitava kuća ozvučena. To bi značilo da je svaki kvadratni centimetar u dometu neke bubice. Zato je odlučila da počne od telefona.

„Gde se nalaze razvodne kutije za struju, kablovsku televiziju i telefon?”

Kajzerova je ostala da sedi. „S druge strane garaže. Iza živice. Reflektori su već uključeni zbog tebe. Ja ću ostati ovde, tebi na raspolaganju.”

Izašla je iz kuće i krenula puteljkom od cigala oko kuće. Nisu se čak ni približile najškakljivijim pitanjima, a njih će morati da postavi ili ona, ili ljudi s kojima nijedna od ovih dveju žena nije želela da priča. Rekla je samoj sebi da bude strpljiva. Mnogo istorije stajalo je iza ovoga, i to uglavnom loše istorije.

Pronašla je razvodne kutije tamo gde su se javni vodovi spajali s kućnim. Spustila se niza zid kuće, između vlažne živice koja je rasla do visine grudi, i uključila elektromagnetni detektor. Nije to bio stopostotno siguran uređaj, ali bio je dovoljno precizan da otkrije nekakvo elektromagnetno zračenje koje bi zahtevalo detaljnije ispitivanje.

Uperila je aparat u metalne kutije.

Ništa.

Žice su se pružale od telefonskog priključka gore do krovnog ispusta, ulazile u kuću i bile spojene sa svim unutrašnjim utičnicama. Moraće da ispita svaki ponaosob, pošto je ono što je tražila moglo da bude sakriveno unutar samih telefona.

„Jesi li pronašla nešto?”, upitao je neki glas.

Prepadnuta, ispustila je detektor i on pade na zemlju.

Okrenula se.

Kajzerova ju je gledala od ugla kuće, iza tačke gde se živica završavala. „Nisam htela da te preplašim.”

Nije poverovala u to ni za tren.

Detektor je počeo da pulsira, a zeleno signalno svetlo da se prebacuje na crveno, sve bržim ritmom. Da nije potpuno utišala zvuk, sad bi već bio uznemirujuće glasan. Sagla se i uperila aparat u nekoliko pravaca, konačno utvrdivši da je nadole pravi. Prokopala je malo vlažne zemlje, prstima naišavši na nešto tvrdo. Raščistivši blato, otkrila je malu plastičnu kutiju, otprilike osam centimetara široku i dugačku, uz podzemnu telefonsku žicu koja je ulazila s jedne strane, a izlazila na drugu.

Detektor je nastavio da signalizira.

Loša situacija upravo se pogoršala.

Telefon Kajzerove se prisluškuje.

TRIDESET DVA

Vajat se baci na popločan pod, starajući se da Vokio učini isto to.

Meci su se odbijali od zidova.

Nije mogao da kaže na koliko strelaca su naleteli. Predvorje je i dalje bilo mračno, uz slab periferni odblesak s parkinga koji nije bio ni od kakve pomoći. Dve široke fotelje sprečavale su direktan pogled na izvor vatre, koji se nalazio petnaestak metara dalje.

Privukao je Vokija bliže sebi.

„Ostani da ležiš”, prošaputao je.

Staklena vrata koja je tražio, ona za koja mu je Vokio rekao da vode na zadnji parking, bila su šest-sedam metara od njih, na kraju plitkog udubljenja u zidu. Čvrsto je odlučio da ih obojicu izvede odavde. Srce mu je udaralo poznatim uzbuđenim ritmom, a tišinu oko njih remetilo je samo Vokiovo nervozno disanje. Spustio je ruku da umiri čoveka i odmahnuo mu glavom, dajući mu znak da ostane pribran. Ako on može da mu čuje svaki udah, onda to mogu i njihovi napadači.

Pitao se šta je s Malonom. Kako je njegov neprijatelj prošao? Nije video kraj primirja na parkingu i pitao se da li je Kapetan Amerika ranjen, mrtav, ili se upravo nalazi s druge strane i puca na njih.

Napolju, kiša je slabila.

„Ne mogu više da podnesem ovo”, reče Vokio.

Nije bio raspoložen za defetizam.

„Ostani blizu mene. Znam šta radim.”

Malon se spusti niz stepenice, vraćajući se istim putem do prizemlja, još se približivši glasnom puškaranju. Pronašao je izlazna vrata, otvorio ih i uhvatio senku nekoga ko se kretao predvorjem. Nije bilo mnogo svetla, ali bilo ga je dovoljno da uoči dvojicu s automatskim puškama, usredsređenih na mete dalje u prostoriji. Ovo nisu mogla biti ista dvojica od malopre. Oni su nestali negde u hodniku drugog sprata, krenuvši na suprotni kraj zgrade i drugo stepenište.

Ovo su sigurno bili oni s druge strane radija.

Koga god da su ovi ljudi gonili, nisu uspjeli da ih uhvate nespremne, iako su ih bili opkolili sa obe strane. Nije mogao da se razotkrije, pošto se anonimnost činila kao najbolja odbrana, ali isto tako nije mogao samo da čeka i vidi šta će se dogoditi.

Zato je naciljao i opalio.

Vajat je čuo pucnje i video blesak iz cevi iza mesta gde je uočio pokretne senke.

Neko se nalazio iza leđa ova dva problema.

Malon?

Nema ko drugi.

* * *

Malon ponovo zapuca, pogodivši jednu od senki u rame, od čega se figura nagla napred i udarila u zid uz tup zvuk. Druga senka je reagovala, hitro se okrenuvši i sasuvši kišu metaka u tom pravcu. On se trgnuo unazad, vrativši se na stepenište i pustivši da se metalna vrata zatvore.

Meci su se odbijali s druge strane.

Očigledno, njegovo prisustvo niko nije očekivao.

Vajat je čuo vrata ka stepeništu - iza mesta gde su ležali on i Vokio - kako se otvaraju, dok su nečije kretnje remetile crninu.

I iza leđa je bilo ljudi.

Strelac za kog je pretpostavio da je Malon oborio je jednog iz predvorja, a drugi je sad pucao u drugi osvetljeni izlaz. Okrenuo se na podu, ležeći na leđima, i počeo da puca u vrata koja su bila udaljena manje od tri metra.

Morali su da odu odatle.

Vokio je očigledno mislio na isto. Doktor se na stomaku vukao prema izlazu napolje.

To nije bilo pametno.

Nije bilo skoro nikakvog zaklona između, mada je glavna pretnja s druge strane predvorja izgledala zauzeta.

Posmatrao je dok je Vokio pronalazio staklena vrata, gurao šaku u bravu i izlazio. Drugi napadač, onaj koji je pucao na Malona, čuo je da ovaj beži, okrenuo se i naciljao prema vratima. I pre nego što je stigao da opali, Vajat je poslao tri metka u njegovom pravcu. Figura se okrenula, zabatrgala se unazad, a onda i srušila na pod.

Dva napadača van stroja.

Vokio je istrčao napolje.

Samo časak kasnije obe figure ponovo se uspraviše na noge, s puškama u rukama.

Onda je shvatio.

Nosili su neprobojne prsluke.

Ni on ni Malon nikoga nisu izbacili iz stroja.

Malon je napustio stepenište, popevši se nazad do prvog sprata, i stao da istražuje još jedan hodnik, skoro identičan onom na spratu iznad, pronašavši drugo stepenište s druge strane. Želeo je da izvrši poslednji juriš na dvojicu koju je ranije video, ali taman kad se spremao da zađe za ugao prema izlazu, vrata koja vode na stepenice se otvoriše.

Bacio se u prvu kancelariju koju je video i obazrivo provirio oko do vratka. Jedan čovek s puškom procenjivao je hodnik, a onda, zadovoljan što je sve mirno, krenuo. Malon spusti pištolj na tepih i pripremi se da, naslonjen na zid,

sačeka metu da priđe. Kad se to dogodilo, bacio se, obavivši jednu ruku oko čovekovog vrata, a drugu pruživši prema pušci.

Izbio mu je oružje iz ruku, obrnuvši čoveka oko sebe i zabivši mu koleno u slabine. U trenu je osetio da ovaj na sebi ima pancir i znao je da bi udarci iznad pojasa bili uzaludni.

Protivnik se presamitio unapred, jeknuvši od bola.

Još jedno koleno u čovekovu bradu i telo se stropoštalo na leđa. Pripremio je i treći udarac, ovog puta pesnicom u lice, ali je ovaj iznenada udario Malona u levi bubreg.

Pred očima mu se zamaglilo od bola.

Njegov neprijatelj ignorisao je pušku na podu i odmaglio prema vratima koja vode na stepenište.

Malon zanemari bol od udarca i dade se u poteru.

Senka koja je izmicala se okrenula, s pištoljem u ruci.

Pomoćno oružje.

Pištolj opali.

Vajat je, nisko čučajući, krenuo prema izlaznim vratima. Kako se približio staklu, okrenuo se, spreman da pripuca, ali tamo nije bilo nikog.

Iskoristio je prednost tišine i otvorio vrata, pobegavši u noć. Odmah je zauzeo položaj pored izlaza, koristeći spoljašnji zid od cigala kao zaklon, posle čega je pažljivo počeo da viri kroz vrata, nazad u predvorje.

Tri čoveka istrčaše iz zgrade, pravo na glavni ulaz.

Isprva je pomislio da žele da mu priđu s leđa, spremajući se za napad spolja, ali onda je ugledao sjaj farova s prednjeg parkinga, dok su sva trojica trčala prema vozilu koje ih je čekalo.

Nema šanse da su sva trojica tako loši strelci.

Čekali su i njega i Malona, spremni i opremljeni, ali ništa nisu postigli, osim što su podigli veliku buku i izrešetali predvorje.

Još jedan pucanj prekide tišinu.

Negde iznutra, na spratu iznad.

Gde je Vokio?

Pretražio je crninu i pogledom uhvatio doktora, dvadeset metara daleko, kako trči prema parkiranom automobilu. Išćupao je okvir pištolja i zabio drugi koji je izvadio iz džepa. Pogledao je nazad unutra i primetio još jednu figuru kako se pojavljuje na stepeništu s druge strane predvorja i izlazi na glavna vrata.

Izgleda da je žurka bila gotova.

Nešto nije u redu.

Pogledao je prema mestu gde je Vokio ulazio u automobil. I on je trebalo da bude tamo, s doktorom.

A onda mu je sinulo.

Upravo to su hteli da uradi. Um mu je obavljao munjevite kalkulacije i rezultat ga je pogodio poput đuleta.

Režanje je označilo trenutak kad je hladan motor startovan.

Otvorio je usta da krikne.

Vokiov automobil odlete u vazduh.

TRIDESET TRI

FREDERIKSBURG, VIRDŽINIJA

Kasiopeja je pregledala uređaj koji je otkrila kopajući. Neko se svojski potrudio da prisluškuje telefon Kajzerove. Neko ko je tačno znao gde i kad da sluša.

„Ko zna da ste pričali s prvom damom?“, pitala je Kajzerovu. „I to mora biti neko ko zna da su ti razgovori brojni i intimni.“

„To je Deni Danijels. Ko drugi, dođavola?“

Ustala je s vlažne zemlje i prišla bliže, iskoračivši iz šiblja koje je okruživalo garažu.

„Nije predsednik“, rekla je kroz šapat.

„Zna da smo Polin i ja bliske.“

„Jeste li udati?“

Ovo pitanje kao da je pomelo Kajzerovu. Edvin Dejvis rekao joj je za kuću, za komšiluk, kao i to da je Kajzerova igrač kako na virdžinijskoj društvenoj sceni, tako i na sceni glavnog grada. Njen opsežan dobrotvorni rad obuhvatao je učešće na sastancima upravnog odbora Virdžinijske biblioteke i u nekoliko državnih saveta. Međutim, nije mnogo pominjao njen privatni život.

„Ja sam udovica.“

„Gospođo Kajzer, neko je danas pokušao da ubije predsednika Sjedinjenih Država. Neko ko je tačno znao kada i gde će on biti u Njujorku. Vaši telefoni se prisluškuju. Morate da mi odgovorite na pitanje. Ko je mogao da zna za ovo? Ili razgovarajte sa mnom, ili ću pozvati Tajnu službu pa razgovarajte s njima.“

„Polin je na ivici nervnog sloma“, reče Kajzerova. „Čujem to u njenom glasu već nedeljama. Previše dugo prolazi kroz pakao. Ono što se danas dogodilo s Denijem moglo je da je gurne preko ivice. Ako nastavite s tim pritiskom na nju, rasprsnuće se.“

„Onda joj je potrebna profesionalna pomoć.“

„To nije lako kada ste prva dama.“

„A nije lako ni kada žena hoće da optuži svog muža za tragičnu smrt kćeri. Žena koja nije imala hrabrosti da ode od tog čoveka, već je ostala, sakuplja sve u sebi i čini ga odgovornim za sve.“

„Ti si jedna od Denijevih grupija, zar ne?”

„Jašta. Volim ljude koji imaju moć. To me pali do neba.”

Kajzerova je shvatila sarkazam. „Nisam na to mislila. On ima nekakav uticaj na žene. Sproveli su istraživanje pre nekoliko godina i skoro osamdeset odsto žena bilo je za njega. Pošto su one glasačka većina, lako se shvata zašto nikad nije izgubio na izborima.”

„Zašto ga mrzite?”

„Ne mrzim ga. Samo obožavam Polin, a znam da on za nju ni najmanje ne mari.”

„Još niste odgovorili na moje pitanje”, rekla je.

„Ni ti na moje.”

Cenila je snažne žene. I ona sama bila je takva. Pretpostavila je da je talenat Kajzerove u tome da je prosto ono što jeste - opuštena, prirodna - daje i prihvata bez pitanja, nikada previše ne razmišlja unapred. Nadala se da ovde ništa neće pronaći. Samo ćorsokak. Na nesreću, to nije bio slučaj.

„Polin je uvek bio potreban neko s kim može da razgovara”, reče Kajzerova. „Neka osoba kojoj može da veruje. Odavno sam ta osoba ja. Pošto se preselila u Belu kuću, to je postalo još bitnije.”

„Osim što se vama ne može verovati.”

Videla je da je Kajzerova shvatila implikacije onoga što je ležalo u zemlji, udaljeno metar-dva.

„Ko je još znao za putovanje u Njujork?”, pitala ju je ponovo.

„Ne mogu da ti kažem.”

„Dobro. Možemo to i drugačije.”

Posegla je za svojim telefonom i pritisnula dugme brzog biranja za poziv Beloj kući. Dva zvona i javio se muški glas.

„Kreći”, rekla mu je, a onda prekinula poziv.

„Jedan agent Tajne službe u kontaktu je s vašom telefonskom kompanijom, i za zemaljsku liniju i za mobilni telefon. Imate dva računa. Kompanija je već primila sudski poziv i pripremila informacije. S obzirom na okolnosti, nismo želeli da ugrozimo vašu privatnost, osim ako to ne bude zaista neophodno.”

Telefon joj je zazvonio. Odgovorila je, slušala, a onda prekinula.

Poraz se očitovao na licu Kajzerove.

Kao što je i trebalo.

„Hajde da mi lepo ispričate za sto trideset pet razgovora između vas i Kventina Hejla.”

Hejl je ušao u nešto što je ranije bila letnja kuhinja i pušnica. Sada je zgrada, sa zidovima od lamperije, klizećim prozorima i providnom kupolom, služila kao sala za sastanke koju su koristile sve četiri porodice. Šesnaest članova posade *Avanture* podignuto je iz kreveta, uključujući i kapetana jedrilice. Većina je

živela na pola sata od imanja, na zemlji koju su njihove porodice kupile pre nekoliko generacija. Nije mogao da shvati kako je bilo ko od njih mogao da izda tako dugo nasleđe.

Ali neko očigledno jeste.

Sva šesnaestorica koja su stajala pred njim potpisala su trenutno važeći ugovor, zavetovala se na lojalnost i poslušnost u zamenu za određeni deo Komonveltovog plena. Naravno, respektivni procenti bili su mali, ali u kombinaciji sa zdravstvenim osiguranjem, običnim osiguranjem i nadoknadom u slučaju povreda imali su sasvim udoban život.

Primetio je nesigurne poglede na njihovim licima. Mada nije bilo neuobičajeno da se događaji pokreću usred noći, svakako je bilo neuobičajeno da se čitava družina okuplja na kopnu.

„Imamo problem”, rekao im je.

Posmatrao je lica, procenjivao ih, prisećajući se četvorice koja su podizala kavez i bacala vrištećeg računovođu u okean.

„Jedan od vas je izdajnik.”

Znao je da će te reči privući njihovu pažnju.

„Danas smo svi bili uključeni u jednu misiju, i to misiju koja je od velike važnosti za čitavu družinu. Izdajnik je mrtav, a jedan od vas prekršio je tišinu na koju smo se svi zakleli.”

Nijedan od šesnaestorice nije prozborio ni reč. Znali su da ne smeju. Kapetan je govorio sve dok nije dao znak da je spreman da sluša.

„Tužan sam kad pomislim na to da nas je jedan od vas izdao.”

Tako je on shvatao ovaj svet. *Mi*. Velika družina, izgrađena na lojalnosti i uspehu. Nekada davno, gusarski brodovi naučili su kako da napadaju brzo, vešto i uporno, dok su posade funkcionisale kao tesne, slepljene jedinice. Lenjost, nestručnost, nelojalnost i kukavičluk nikad nisu tolerisani, pošto su ugrožavali sve. Njegov otac naučio ga je da su najbolji planovi jednostavni, laki za razumevanje i dovoljno prilagodljivi da mogu da pomognu u svakoj situaciji.

I bio je u pravu.

Nemirno je koračao.

Kapetani moraju da budu odvažni i smeli taktičari. Posade su ih smišljeno birale, prkoseći pomorskoj tradiciji da se vođstvo dodeljuje bez obzira na kompetenciju.

Ali kapetani u današnje vreme nisu birani.

Nasleđe je garantovalo njihov sled. Često je sebe zamišljao za kormilom jednog od onih drevnih brodova, kako vrebata plen, danima sa sigurne udaljenosti prati, sve vreme procenjujući prednosti i mane. Ako se meta pokaže kao moćni ratni brod, lako je mogao da promeni pravac i potraži slabiji plen. Ako je delovao ranjivo, mogli su da ga zaposednu ili iznenada, ili frontalnim napadom.

Izbori.

Svi se rađaju kroz strpljenje.

Kakvo je nameravao da primeni ovde večeras.

„Nijedan od vas neće napustiti ovu prostoriju dok ne pronađemo izdajnika. Kad osvane jutro, vaši bankovni računi biće pregledani, kuće pretražene, a telefonski računi pribavljeni. Potpisaćete sve potvrde koje budu potrebne, ili dozvole koje budu tražene...”

„Ništa od svega toga neće biti potrebno.”

Ustuknuo je zbog ovog prekida sve dok nije shvatio da glas pripada Klifordu Noksu, koji je kročio u prostoriju.

Pomoćnika kormilara nisu obavezivala ista pravila ćutanja.

„Ja znam ko je izdajnik.”

TRIDESET ČETIRI

MERILAND

Malon se bacio u kancelariju udaljenu dva metra. Metak ispaljen u njegovom pravcu zabio se u gipsani zid. Još zrna proletalo je i zujalo kroz vazduh. Spremio je oružje i žurno se primakao stolu. Međutim, sve što je čuo bila je brava na vratima u hodniku koja su se zatvorila.

Čovek je otišao.

Eksplוזija je protresla prozore, a treperavi blesak bio je jasan znak da napolju nešto gori.

Prišao je oknu, držeći se nisko, neprekidno proveravajući vrata iza leđa i upaljeni automobil dole. S druge strane hodnika, u drugoj kancelariji, primetio je tračak svetla koji je osvetlio prozore. Brzo je prešao tamo i primetio jednog čoveka koji je uskočio u automobil na prednjem parkingu, posle čega su se žurno udaljili. Trebalo je da krene i on, i to brzo. Premda je ova ustanova bila udaljena, neko je možda ipak čuo pucnjavu ili eksploziju i pozvao policiju.

Ali prvo...

Žurno se vratio u Vokiovu kancelariju i primetio da tri kompjuterska monitora i dalje rade. Zaškiljio je pred sjajem prvog od njih i kratko predahnuo.

Prikazani dokument objašnjavao je rešenje Džefersonove šifre.

Vokio je očigledno otišao u žurbi.

Isključio je dokument, pronašao program za imejl, prikačio dokument za poruku i poslao je samom sebi. Zatim je obrisao poruku i dokument s mašine.

Nisu to bile neke sigurnosne mere, ali bile su dovoljne da mu kupe malo vremena.

Dok je prolazio pored crnog kvadrata uokvirenog prozorom, pogledao je u noć.

Automobil je još goreo.

Igličasta kiša bockala je travu. Desno od njega, stotinak metara od upaljenog haosa, primetio je jednu mračnu figuru.

Koja je trčala.

Udaljavajući se.

* * *

Vajat je odlučio da je blagovremeno povlačenje najbolja opcija. Vokio je mrtav. Rekao je preplašenom idiotu da se drži njega, i da je poslušao, još bi bio živ.

Ne bi trebalo da oseća krivicu. Ipak jeste.

Nastavio je da trči.

Karbonelova ga je namamila ovamo dvostrukim honorarom, i sa željom da ne uspe da pobegne. Ti ljudi bili su njeni.

Morali su da porazgovaraju.

Pod njegovim uslovima.

A veoma dobro znao je kako to da obavi.

Noks je ušao u salu i pogledao u posadu *Avanture*. Kventin Hejl stajao je nemo, jasno čekajući šta njegov pomoćnik kormilara ima da kaže.

„Kapetane Hejl, kad smo ranije razgovarali, nisam mogao da vam kažem sve što sam znao, jer smo pričali putem otvorene telefonske linije.”

Primenjivao je do krajnjih granica jednu od strategija kojima ga je naučio otac. *Uvek imaj plan*. U suprotnosti s popularnim mitom, bukaniri nikad nisu napadali naslepo. Bez obzira na to da li je njihova meta bila na kopnu ili na moru, da bi uspeh bio garantovan, navalna sila uvek bi prvo obavila izviđanje. Najpogodnije vreme za bilo koji napad jeste zora, ili nedelja, ili verski praznik, ili, kao ovde, kasna noć, uz element iznenađenja koji sprečava beg ili osujećuje otpor.

„Periodično obavljam provere”, rekao je. „Tražim bilo šta što odstupa od uobičajenog. Velike kupovine. Neuobičajen životni stil. Probleme kod kuće. Čudno je, ali žena može da natera muškarca da radi svakakve šašave stvari.”

Pustio je da ova rečenica visi u vazduhu i posmatrao posadu jedrenjaka. Bio je pažljiv i puštao je pogled da mu luta s jednog na drugog čoveka, nikad se ne zaustavivši ni na jednom.

Ne još, za sada.

Igrao je za publiku koja je brojala samo jednog. Kventina Hejla. Samo da Hejl ostane ubeđen, to je bilo jedino što je bitno.

Usredsredio se.

Iznesi svoj slučaj.

A onda nađi način da ubiješ Stefani Nel.

Malon je pobjegao iz zgrade i brzo pregledao uništeni automobil. Zaista, neko je sedeo za volanom, i to telo sada je besno gorelo. Regstarska tablica bila je zagaravljena, ali čitljiva, i on poveri brojeve u svojoj eidetskoj memoriji.

Obišao je zgradu i pronašao limuzinu specijalno napravljenu za vladu. Zadnji vetrobran, kao i većina prozora, bili su razbijeni, a bokovi izrešetani rupama. Međutim, benzin nije curio, a i gume su bile netaknute, zato su bar dve stvari protekle kako treba. Uskoro će čitavo mesto biti preplavljeno koronom od plavih i crvenih rotirajućih svetala, s policijom svuda unaokolo.

Vetar je stenjao kroz krošnje, kao da mu govori da se čisti. Pogledao je prema nebu, koje se raščišćavalo od oblaka i kiše, otkrivajući slabu svetlost zvezda.

Vetar je bio u pravu.

Vreme je da se krene.

TRIDESET PET

Kasiopeja je sedela u dnevnoj sobi Širli Kajzer. Njeni roditelji imali su sličnu sobu u svom domu u Barseloni. Premda su bili milijarderi, bili su jednostavni ljudi, povučene duše, držali su se za sebe, posvetivši živote svojoj kćeri, jedno drugome i porodičnom poslu. Nikad nije saznala ni za najmanji skandal u vezi s njima. Delovalo je da su živeli uzornim životom, a oboje su, za svega nekoliko meseci, umrli jedno za drugim, u sedamdesetim godinama života. Uvek se nadala da će pronaći nekog kome će moći da se posveti na podjednak način.

Možda je to uspela s Kotonom Malonom.

U ovom trenu, međutim, brinula je zbog žene koja je sedela naspram nje i koja je, za razliku od njenih roditelja, čuvala mnogobrojne tajne.

Počevši od sto trideset pet telefonskih poziva.

„Kventin Hejl i ja smo ljubavnici”, reče Kajzerova.

„Koliko dugo već?”

„S prekidima godinu dana.”

Slušala je dok je Kajzerova objašnjavala. Hejl je bio oženjen i imao troje odrasle dece. Živi odvojeno od žene, evo već deceniju - ona je živela u Engleskoj, on u Severnoj Karolini. Susretali su se na javnim okupljanjima i odmah se dopali jedno drugom.

„Insistirao je na tome da veza ostane diskretna”, reče Kajzerova. „Mislila sam da brine za moju reputaciju. Sada uviđam da je posredi možda nešto sasvim drugačije.”

Kasiopeja se složila.

„Ja sam budala”, rekla je Kajzerova. „Uvalila sam se u gadan sos.”

Ovde se nije imalo šta prigovoriti.

„Nisam imala decu. Moj suprug... nije mogao. Ta činjenica nikad mi nije naročito smetala. Nikada me nije zaposeo majčinski instinkt.” Nagoveštaj kajanja pojavio se na licu Kajzerove. „Ali kako sam starila, zaticala sam samu sebe kako preispitujem svoja razmišljanja o deci. Ponekad ume da bude usamljeno.”

Mogla je da se poveže s tim. Iako dobrih dvadeset godina mlađa od Kajzerove, i ona je ponekad umela da oseti pomenuto majčinsko žiganje.

„Hoćete li mi reći kako je moj odnos s Kventinom u vezi sa onim što ste pronašli u zemlji?”, upitala je Kajzerova. „Volela bih da znam.”

Odgovor na ovo pitanje mogao bi biti problematičan. Ipak, pošto je već shvatila da će morati da sarađuju s ovom ženom, odlučila je da bude iskrena. „Hejl je možda povezan s pokušajem ubistva predsednika.”

Kajzerova uopšte nije reagovala. Umesto toga, samo je zamišljeno sedela.

„Često razgovaramo o politici”, konačno reče Kajzerova. „Ali on deluje kao da ga to ne zanima. Podržavao je Denija, priloživši dosta novca za obe predsedničke kampanje. Nikad nije imao da kaže ništa loše. Za razliku od mene.” Ove reči bile su bezizražajne, kao da Kajzerova priča sama sa sobom, sređuje svoje misli, priprema um za sledeće što će biti upitana. „Ali zašto bi i govorio išta loše? Postepeno je sticao moje poverenje.”

„Kome ste, u stvari, rekli za put u Njujork?”

„Samo Kventinu.” Kajzerova je piljila u nju s neskrivenim strahom. „Često smo razgovarali o Polin. Morate da razumete, Polin i Kventin su dva moja najbliskija prijatelja.”

Čula je i neizgovoren komentar.

A jedan od njih me je izdao.

„Pre nekoliko meseci pričali smo o tome, odmah pošto je Polin pomenula put u Njujork. Isprva nisam mislila ništa o tome. Polin nije spomenula da je putovanje tajna. Prosto je rekla da će Deni otići za Njujork zbog nekog ispraćaja u penziju.”

To znači da je Hejl uvideo značaj prikrivanja te informacije od strane Bele kuće i odlučio je da dela.

„Moram da znam sve o vama i Hejlu”, reče Kasiopeja. „Tajna služba zahtevaće sve detalje.”

„Nije komplikovano. Kventin je dobro poznat u javnim krugovima. Strasni je jedriličar. Dva puta je učestvovao u Kupu Amerike. Bogat je, zgodan, šarmantan.”

„Da li Polin zna za njega?”

Kajzerova odrično odmahnu glavom. „Zadržala sam tu vezu za sebe. Nije bilo potrebe da joj je otkrivam.”

Njen drski stav bio je razbijen, a glas joj je bivao sve više pokajnički kako se slegalo shvatanje onoga što se dogodilo.

„Iskoristio vas je.”

Mogla je samo da zamisli kakve su se emocije kovitlale unutar starije žene.

„Gospođice Kajzer...”

„Zar ne mislite da bismo mogle biti samo Širli i Kasiopeja? Veoma mi se sviđaš i postaraću se da se i ubuduće srećemo.”

Isto kao i ona. „Moraću sve da prijavim, ali ništa neće procuriti. Zato sam ja ovde, a ne Tajna služba. Imam jedan predlog za vas. Da li biste prihvatili priliku da se odužite Hejlu?”

Upravo je razmišljala kako da uradi baš to, pošto su sada imale priliku da izvuku Hejla iz senke na videlo. Koji je bolji način, nego da to učini izvor koji je smatrao isključivo svojim?

„Sviđa mi se ta ideja”, reče Kajzerova. „Iskreno, prihvatam.”

Međutim, nešto ju je i dalje mučilo. Ono što je rekla Polin Danijels. *Prijateljica s kojom ne želim da moj suprug razgovara.* Polin se plašila onoga što je Kajzerova znala o njoj. Nešto što možda neće ostati tajna ako počnu da se postavljaju pitanja.

I odjednom je shvatila o čemu je reč.

„Prva dama ima ljubavnu aferu, zar ne?”

Pitanje nije uhvatilo Kajzerovu nespremnu. Delovalo je kao da ga je i očekivala.

„Ne baš. Ali skoro da je tako.”

Malon izađe iz automobila, koji je sada stajao pod natkriljenim ulazom *Džefersona* u Ričmondu, najimpresivnijeg hotela u Virdžiniji. Zgrada u pariskom neoklasičnom stilu, izgrađena pred kraj devetnaestog veka, nalazila se nekoliko blokova daleko od državnog kapitola. Njen veliki ulazni hol bio je podsetnik na Zlatni vek, pojačan belom mermernom statuom samog Džefersona. Malon je odseo tu nekoliko puta. Sviđalo mu se to mesto. Isto tako, sviđao mu se i začuđen pogled noćnog recepcionera kad mu je uvalio pet dolara i ključeve automobila izrešetanog mecima.

„Buduća bivša me je pronašla.”

Tip je izgledao kao da kapira.

Premda je već uveliko bilo tri sata, za recepcijom se nalazilo osoblje i radila je. Soba je bila slobodna, ali je, pre nego što je krenuo gore, dvadeseticom platio sebi kartu za zaključani poslovni centar. Tamo je, iza zatvorenih vrata, protrljao slepoočnice, sklopio oči i pokušao da isprazni um. Telo mu je bilo iscrpljeno od umora i iako je shvatao rizik koji se sprema da preduzme, morao je.

Kuckao je po tastaturi i pronašao imejl koji je poslao samome sebi.

Hejl je piljio u optuženog izdajnika. Jedan od pripadnika posade *Avanture*, čovek koji je član družine svega osam godina. Nije jedan od višegeneracijskih,

ali je poverljiv saradnik, sve u svemu. Sud je odmah sazvan - predsedavao mu je, kako to propisuje ugovor, pomoćnik kormilara. Hejl je, zajedno sa ostatkom posade *Avanture*, poslužio kao porota.

„Moj kontakt u NOA hvalio se da imaju špijuna među nama”, rekao je Noks. „Znao je sve o današnjoj egzekuciji koja se odigrala na *Avanturi*.”

„Šta oni tačno znaju o tome?”, pitao je Hejl.

„Da je vaš računovođa na dnu Atlantika. Imena pripadnika posade koji su ga bacili, kao i imena svih ostalih ukrcanih. Svi oni, zajedno s vama, krivi su za svesno ubistvo.”

Video je kako su ove reči potresle porotu, jer je svaki od njih sad bio umešan. Ovo je bila pravda u najčistijem obliku. Ljudi koji žive, bore se, umiru i svi zajedno odlučuju o pravdi.

„Šta ti kažeš?”, pitao je Noks optuženog. „Da li poričeš ovo?”

Čovek ništa nije rekao. Međutim, ovo nije bila sudnica. Nikakve privilegije Petog amandmana ovde nisu postojale. Tišina je mogla biti, i biće, iskorišćena protiv njega.

Noks je objasnio da je zatvorenikov brak u krizi i da se okrenuo drugoj ženi koja je zatrudnela. Ponudio joj je novac za abortus, koji je ona odbila, saopštivši mu da želi da zadrži bebu. Pored toga, još mu je i pretila da će obavestiti njegovu ženu ne bude li je izdržavao.

„NOA je ponudila novac za informaciju”, rekao je Noks. „A ovaj čovek ga je prihvatio.”

„Kako ti znaš za to?”, pitao je jedan od posade.

Pitanja su dobrodošla i mogla su biti postavljana bilo kada.

„Jer sam ubio čoveka koji se pogodio s njim.” Noks se okrenuo ka optuženom. „Skot Parot. Agent NOA. Mrtav je.”

Optuženi se držao stoički.

„Nadugo sam razgovarao s Parotom” reče Noks. „Hvalio se kako zna šta radimo. Zato je danas bio spreman da spreči napad na život predsednika Danijelsa. Tačno je znao gde i kada. Planirao je da smakne i mene, zbog čega je tako nehajno rasipao informacije. Na nesreću, nije uspeo.”

Hejl je piljio pravo kroz optuženog, želeći da zna nešto: „Jesi li nas izdao?”

Čovek je strelovito pojurio ka vratima.

Dvojica mu presekoše put i srušiše ga na zemlju, gde se borio da se oslobodi.

Noks se okrenuo porotnicima. „Da li ste dovoljno videli i čuli?”

Svaki od njih klimnu glavom.

„Presuda je da je kriv”, povika jedan od njih.

Noks upita. „Da li se neko protivi ovome?”

Niko nije.

Zarobljenik se i dalje opirao vrišteći. „Nema šanse. Ovo nije u redu.”

Hejl je znao šta ugovor kaže o ovome. *Izdati posadu, dezertirati ili pobeći iz bitke kažnjava se onako kako pomoćnik kormilara ili većina nađu za shodno.*

„Dovedite ga ovamo”, naredi Hejl.

Čovek je podignut na noge.

Ovaj bedni nevaljalac doveo ga je u nezavidnu situaciju s Andreom Karbonel. Nije ni čudo što je bila tako nadmena. Sve je znala. Sve što je predvideo moglo bi pasti u vodu. Smrt ovog čoveka biće bolna. Primer za sve njih.

Noks izvuče pištolj.

„Šta to radiš?”, pitao je pomoćnika kormilara.

„Određujem kaznu.”

Panika se prelila optuženikovim licem kad je shvatio kakva mu je sudbina. Obnovljenom snagom počeo je da se bori dok su ga ona dvojica držala.

„Biće onako kako pomoćnik kormilara *ili većina* nalaze za shodno”, reče Hejl, citirajući ugovor. „Šta kaže većina?”

Gledao je kako se posada *Avanture* slaže s njim i ponavlja čoveku poput eha: „Šta god vi želite, kapetane”, svaki ponaosob, srećan što neće on umreti. U normalnim okolnostima, kapetan nikad nije preispitivao pomoćnika kormilara pred posadom i *vice versa*. Međutim, ovo je bilo stanje rata, kada se kapetanova reč ne preispituje.

„Umreće u sedam sati ujutro, u prisustvu čitave posade.”

TRIDESET ŠEST

3. 14

Kasiopeja se odvezla iz komšiluka Širli Kajzer, pronašla prazno mesto za parkiranje kod tržnog centra i pozvala Belu kuću.

„Neće vam se svideti ovo”, rekla je Edvinu Dejvisu.

I rekla mu je sve, zadržavši sa sebe samo poslednju pojedinost o kojoj su ona i Kajzerova pričale.

„Ovo ima potencijala”, dodala je. „Mogli bismo da isteramo Hejla ako odigramo ovo kako treba.”

„I meni se čini.”

Bilo je još štošta da se kaže, ali bila je umorna, a i to je moglo da sačeka. „Sad ću malo da se naspavam. Ujutro ćemo o tome.”

Trenutak tišine protekao je pre nego što je Dejvis rekao: „Biću ovde.”

Prekinula je poziv.

Pre nego što je ponovo pokrenula motocikl da pronade neki motel, telefon ponovo zazvoni. Pogledala je ekrančić. Koton. Bilo je krajnje vreme.

„Šta se dogodilo?“, pitala ga je.

„Još jedna zabavna noć. Tajna služba mora da mi proveri jednu registarsku tablicu, ali mislim da već znam kome taj automobil pripada.“

Izdeklamovao je podatke s merilandske tablice.

„Ali tu postoji i jedna svetla tačka“, dodao je.

Dobro bi joj došla jedna takva.

„Šifra je probijena. Sada znam kakvu je poruku Endru Džekson ostavio za Komonvelt.“

„Gde si ti?“, upita ona.

„U Ričmondu. U jednom ljupkom hotelu po imenu *Džeferson*.“

„Ja sam u Frederiksburgu. Je li to blizu?“

„Nekih sat vremena.“

„Pridružiću ti se.“

Tokom preliminarnih istraživanja u Nacionalnoj arhivi pronašao sam prepisku Roberta Patersona, profesora matematike s Univerziteta u Pensilvaniji, i Tomasa Džefersona, u decembru 1801. godine. Tada je Džeferson već bio predsednik Sjedinjenih Država. I Paterson i Džeferson bili su članovi Američkog filozofskog društva, zajednice koja je promovisala naučna istraživanja u oblasti prirodnih nauka. Obojica su bili entuzijasti za šifre i kôdove i redovno su ih razmenjivali. Paterson je napisao: „Umetnost tajnog dopisivanja privlačila je pažnju kako državnika, tako i filozofa, mnogo vekova.“ Međutim, Paterson je primetio da su mnoge šifre „daleko od savršenih“. Za Patersona je savršeni kôd morao da ima sledeće osobine: (1) trebalo bi da bude primenljiv na sve jezike; (2) da bude lak za učenje i pamćenje; (3) da bude lak za čitanje i pisanje; (4) i najviše od svega, „da bude apsolutno nedokučiv svima koji ne znaju poseban ključ ili tajnu dekôdiranja.“

Paterson je uz ovo pismo priložio primer šifre koja je toliko komplikovana za dekôdiranje da će „poraziti ujedinjenu genijalnost čitave ljudske rase.“ Odvažna izjava jednog čoveka iz devetnaestog veka, ali to je bilo mnogo pre postojanja superbrzih kompjuterskih algoritama.

Paterson je učinio zadatak posebno teškim, objasnivši u svom pismu da je, prvo, ispisao poruku vertikalno, u kolone rešetke, sleva nadesno, koristeći mala slova ili praznine, u redove po pet slova. Zatim je dodao nasumična slova u svaki red. Kako bi se šifra rešila, potrebno je znati broj redova, redosled po kom su redovi ispisani i broj nasumičnih slova koja su dodata svakom redu. Ovo su slova iz poruke Endrua Džeksona:

XQXFEETH

APKLJHXREHNJF

TSYOL:
EJWIWM
PZKLRIELCPΔ
FESZR
OPPOBOUQDX
MLZKRGVKΦ
EPRISZXNOXEΘ

Ključ za dešifrovanje ovog kôda jeste niz parova dvocifrenih brojeva. Paterson je u svom pismu objasnio da prva cifra svakog para označava red u okviru odeljka, a druga cifra broj slova koja su dodata na početak tog reda. Naravno, Paterson nikad nije otkrio ključne brojeve, što je njegovu šifru držalo nerešenu 175 godina. Da bih otkrio numerički ključ, analizirao sam verovatnoću dijagrama. Neki dijagrami jednostavno ne postoje u engleskom jeziku, poput dx, dok se neki drugi skoro uvek pojavljuju zajedno, poput qu. Da bih ustanovio smisao jezičkih obrazaca iz Patersonovog i Džefersonovog vremena, proučio sam 80.000 slova iz Džefersonovih Govora o stanju Unije, i izbrojao frekvencije dijagramskih pojavljivanja. Potom sam izveo niz ciljanih nagađanja, poput broja redova po odeljku, pa koja dva reda idu zajedno, i broj nasumičnih slova ubačenih u svaki red. Kako bih proverio ova nagađanja, primenio sam kompjuterski algoritam i nešto što se naziva dinamičko programiranje, koje rešava ogromne probleme tako što razbija zagonetku na sastavne delove i na kraju povezuje rešenja. Ukupan broj računskih operacija za analizu bio je manji od 100.000, što i nije tako zamorno. Bitno je primetiti da programi koji su meni dostupni, nisu dostupni javnosti, što bi moglo da objasni zašto je šifra ostala neprobijena. Posle nedelju dana, koliko sam radio na kôdu, kompjuter je otkrio numerički niz.

33, 28, 71, 11, 56, 40, 85, 64, 97.

Da bih primenio ključ, vratimo se šifrovanim redovima i postavimo ih jedan za drugim, po Patersonovim uputstvima:

XQXFEETHAPKLJHXREHNJFTSYOL:
EJWIWMPZKLRIELCPΔFESZRPOPOB
OUQDXMLZKRGVKΦEPRISZXNOXEΘ

Ako primenimo prvi numerički ključ, 33, na slova, preskočićemo tri u prvom redu i stići do sledećih pet slova, FEETH. Sledeći broj, tri, označava prvobitno mesto ovog slovnog reda. Upotrebivši 28, preskočićete još osam slova i pronaći sledećih pet koja će doći na drugo mesto u rasporedu redova. Primativši ostale ključeve na slova, rešetka se pojavljuje u originalnom rasporedu:

JWIWM
EHNJF
FEETH
FESZR
ELCPΔ
RGVKΦ
SYOL:
OUQDX
NOXEΘ

Poruka se može pročitati vertikalno nadole, niz pet kolona sleva nadesno:

JEFFERSONWHEEL
GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFRH
ΔΦ:XΘ

Malon je ponovo pročitao Vokiov izveštaj i kôdiranu poruku Endrua Džefersona.

Džefersonov disk⁵.

Za kojim sledi dvadeset šest nasumičnih slova i pet znakova.

Već je bio na internetu i saznao šta znače reči *Džefersonov disk*. Dvadeset šest drvenih diskova, na kojima su nasumičnim rasporedom ugravirana slova alfabetu. Svaki disk numerisan je brojevima od 1 do 26 i, u zavisnosti od redosleda kojim se diskovi stavljaju na gvozdenu osovinu i načina na koji se ravnaju, kôdirane poruke mogu da se propuste. Jedino je potrebno da pošiljalac i primalac poseduju istu kolekciju diskova i da ih nameste u istom rasporedu. Džeferson je sam došao na ideju, ugledavši se na šifrovane lokote o kojima je čitao u francuskim magazinima.

Problem?

Postojao je još samo jedan disk.

Džefersonov.

Koji je decenijama bio izgubljen, ali je sada izložen u Montičelu, Džefersonovom imanju u Virdžiniji. Malon je pretpostavio da će dvadeset šest nasumičnih slova Džeksonove poruke poravnati diskove.

Međutim, u kom redosledu diskovi treba da stoje?

Pošto nikakav redosled nije ponuđen, pretpostavio je numerički. I kada diskovi budu nanizani u pravom redosledu, a onda odgovarajuće okrenuti, dvadeset pet redova sadržaće neku budalaštinu.

A jedan će imati smislenu poruku.

---

⁵ Eng. Jefferson Wheel

Nije rekao Kasiopeji šta je pronašao.
Ne putem telefona.
Montičelo je bio manje od sat vremena puta u pravcu zapada.
Sutra će zajedno otići tamo.

Vajat je pronašao hotel odmah izvan Vašingtona, jedan fin ugostiteljski objekat koji je nudio i kompjuter u sobama. Pomislio je da će u ne tako dalekoj budućnosti ta spravica biti standard kao što su to već fen i televizor.

Ugurao je memorijsku karticu i pročitao ono što je Vokio dešifrovao.

Pametan tip.

Šteta što je mrtav, ali sam je za to kriv. Ti ljudi došli su da ih obojicu oteraju u automobil koji je čekao. Samo da ispale nekoliko metaka, dozvole mu da uradi ono što zna i pomisli da je uspeo, a onda da sačekaju i vide kako bomba ubija dve muve jednim udarcem.

Karbonelova je sakrivala tragove. Možda ju je preplašilo to što su NSA i CIA pokušale nešto s njim. Jedan svedok manje protiv vas nikad nije loša opcija.

Ipak, bio je ljut na sebe. Znao je kako to ide, ali želeo je novac i pomislio da može da ostane korak ispred.

Hvala providenju za to malo sreće.

Na internet stranici Montičela pročitao je o Džefersonovom disku i primetio da stoji izložen unutar te gospodske kuće. Imanje nije bilo daleko. Otići će tamo sutra i uradiće ono što mora kako bi došao do diska.

Pogledao je na ručni sat.

4.10 ujutro.

Nekoliko udaraca po tastaturi i saznao je da se Montičelo otvara u devet ujutro.

To znači da mu je ostalo pet sati da se pozabavi Andreom Karbonel.

DEO TREĆI

TRIDESET SEDAM

VAŠINGTON

5.00

Vajat se divio stambenoj zgradi. Prostrana, elegantna, skupa. Lako je ušao, vrata je obezbeđivala obična brava. Nije bilo alarma, psa ni svetla. Nalazila se izvan Beltveja, u bogatom kraju krcatom pomodnim radnjama i skupim restoranima, predivan kompleks opasan gvozdenom kapijom. Pretpostavio je da ulaz na daljinsko upravljanje predstavlja odličnu početnu tačku za buduće zakupce koji vole da njihovi gosti čekaju da im se gvozdene rešetke rašire. Njegov stan u Floridi takođe je imao kapiju i čuvara, što je njega i nekoliko hiljada drugih ljudi mesečno koštalo nekoliko stotina dolara.

Ali vredelo je. Držalo je protuve s druge strane.

Proučavao je dekor, čudnu mešavinu minimalističkog stila i karipskog uticaja u vidu oniksa, kovanog gvožđa i terakote. Prigušeno svetlo koje je curilo pored prozora otkrivalo je živahnu mešavinu boja i nijansi. Pronašao je zbirku CD-ova i primetio muzički pravac - najviše je bilo mamba, salse i latino-džeza. Ništa od svega toga nije bilo po njegovom ukusu, ali mu je bilo jasno koliko to odgovara vlasniku stana.

Andrei Karbonel.

Pokrenuo je svoje dugogodišnje izvore i saznao gde živi. Za razliku od svojih kolega, ona je živela van granica Vašingtona, i na posao, kao i s njega, svakog dana išla je vladinim vozilom s vozačem. Isti taj izvor rekao mu je da se Karbonelova ukrcala u helikopter NOA koji će sleteti na *Dales* za trideset minuta. Već je obavestila svoju kancelariju da neće biti za svojim stolom sve do osam ujutro. Nadao se da to znači da će svratiti kući na kratak predah. Bila je odsutna čitave noći, otputovavši u pravcu juga, pošto ga je istovarila u Merilandu. Za nekog toliko pažljivog kad je reč o mislima i planovima, pitao se odakle tolika nehajnost u pogledu sopstvenog rasporeda. A pitao se i za napad u Merilandu. Da li je Karbonelova već saznala da je doktor Gari Vokio mrtav? Nema sumnje.

Čitavog jučerašnjeg dana bila je korak ispred njega.

Danas je red na njega.

Primetio je da nigde nije izloženo ništa lično ili drago. Nije bilo fotografija, stvarčica, ničega. Očigledno je bilo da nema ni supruga, ni dečka, ni dece, ni prijateljica, ni ljubimca.

Ali ko je on da joj to prebacuje?

Ni on nije imao ništa od svega toga. Živeo je sam, uvek je tako bilo. Godinama nije bilo nijedne žene. Nekoliko potencijalnih - raspuštenica, udovica ili još udatih - pokazale su interesovanje, ali on nikad nije uzvraćao. Stomak mu se okretao od jednostavne pomisli na to da deli sebe u zamenu za ranjivost koju

bi druga osoba mogla da ponudi. Više mu se sviđala samoća i tišina koja ga je sada obavijala.

Ali umešao se jedan zvuk.

Hitro se okrenuo prema vratima.

Struganje.

Ne ključa koji ulazi u bravu, već nekoga ko petlja oko mehanizma.

I upravo je završio.

Izvadio je pištolj i povukao se u jednu od spavaćih soba, zauzevši položaj s kog može da viri kroz dovrtak.

Ulazna vrata lagano se otvoriše i mračna prilika uđe unutra.

Muškarac. Otprilike Vajatove visine i građe, u crnoj odeći, kretao se nečujnim koracima.

Izgleda da on nije bio jedini koji se interesovao za Karbonelovu.

Noks skrenu ka svojoj kući da se istušira i presvuče. Žena ga je dočekala uobičajeno veselo, ne postavljajući nijedno pitanje o tome gde je bio i šta je radio. To su razjasnili još davno. Njegov rad za Komonvelt bio je poverljive prirode. Naravno, verovala je da su razlozi za to obuhvatali legitimne korporativne poslove i tajne. Nikakve predsedničke atentate, kidnapovanja, ubistva i razne druge manje ozbiljne zločine koje je činio skoro svakog dana. Znala je samo da je njen suprug voli, da su im deca obezbeđena i da su srećni. Tajanstvenost s kojom je živeo svoj život pružala mu je nebrojene prilike da radi kako mu volja. Od svog oca, koji je takođe bio pomoćnik kormilara, naučio je da taj rizik donosi i nagradu.

Nije korektno prema tvojoj majci, rekao mu je otac jednom, što imam i druge žene? Prokleta si u pravu da nije. Ali ja sam taj koji sve to radi, a ne ona. Ja ću otići u zatvor ako me uhvate. Ne ona. Ja se uvek, na kraju, vratim kući njoj. Ja zarađujem za nju. Ja ću ostariti s njom. Ali dokle god mogu, imam pravo da živim kako hoću.

Nije razumeo tako sebičan stav sve dok nije došao red na njega i dok nije počeo iz prve ruke da shvata koliko je zahtevan posao obavljao. Dve stotine četrnaest ljudi činilo je trenutnu družinu, podeljenu na četiri porodice. Svima je bio na raspolaganju i računali su na njega. Međutim, četiri kapetana takođe su tražila da štiti i njihove interese. Pošto kapetani nisu mogli da ga otpuste, jedino što su mogli jeste da mu život pretvore u savršeni pakao.

Izneveri bilo kog od njih i kazna će biti surova.

Dobar pomoćnik kormilara uvek je razumevao takvu ravnotežu. I da, povremeno valjanje po postelji s ponekom ženom koju bi susreo, pomoglo bi mu da se oslobodi stresa, ali nikad nije podlegao. Voleo je svoju ženu i porodicu. Da izneveri bilo koje od ta dva - to nikad nije dovedeno u pitanje. Njegov otac nije bio u pravu u svemu. Ni u pogledu bračnog života - ni Komonvelta. Stvari su se promenile od očevog vremena i često se pitao šta bi on uradio kada bi se suočio

s današnjim izazovima. Kapetani su se međusobno borili sve intenzivnije, što je pretilo da uništi družinu. Dugogodišnje veze koje su ih spajale bile su skoro spremne da puknu. Ipak, i pored toga, napravio je užasnu grešku što se spetljao sa Andreom Karbonel. Hvala bogu pa je izdajnik na koga je pokazala prstom samog sebe uvalio bez imalo sumnje. Na neki čudan način, mogao je da se poistoveti s tom prokletom dušom.

U klopci. Bez načina da se izvuče.

Prepušten na milost drugima.

„Izgledaš umorno”, rekla mu je žena s vrata kupatila.

Spremao se da se istušira i obrije. „Duga noć.”

„Mogli bismo sledeće nedelje da odemo u vikendicu i malo se odmorimo.”

Imali su kolibu u blizini Kejp Haterasa, koju je nasledio od oca.

„To zvuči sjajno”, rekao je. „Ti i ja. Sledećeg vikenda.”

Nasmešila mu se i zagrlila ga otpozadi.

Posmatrao joj je lice u ogledalu.

Zajedno su već dvadeset pet godina, venčali su se mladi i podigli troje dece. Ona mu je bila najbolji prijatelj. Na nesreću, veliki deo njegovog života ostao je misterija za nju. U situacijama u kojima je njegov otac čuvao tajne i varao, on je samo čuvao tajne. Pitao se šta bi uradila kada bi saznala šta stvarno radi.

Kada bi znala da ubija ljude.

„Vreme bi trebalo da bude odlično”, rekla je. „Lepo i ne previše toplo.”

Okrenuo se i poljubio je, a onda rekao: „Volim te.”

Nasmešila se. „To je uvek lepo čuti. I ja tebe volim.”

„Voleo bih kad ne bih morao da se vratim na imanje.” Shvatio je da je razumela šta je rekao.

„Šta kažeš za večeras?”

Osmehnuo se na ovaj predlog. „Ugovorila si sebi sastanak.”

Ponovo ga je poljubila, a onda ga ostavila na miru.

Misli su mu se vratile problemu.

Morao je da okonča to s izdajnikom. Strahovanja kapetana moraju se umanjiti. Ništa nije govorilo da je o njemu reč. Sada je znao zašto mu je Karbonelova dozvolila da ubije Skota Parota. Zašto da ne? Istina, to mu je pomoglo s kapetanima, uradio je ono što su očekivali, ali Parotova smrt eliminisala je i jedinu drugu osobu u NOA s kojom je ikada imao posla.

Zbog toga je sada zavisio samo od nje.

Što nije bilo dobro.

Umirio je samog sebe.

Još samo dva sata i biće sve u redu.

Vajat je posmatrao novopridošlog. Provalnik ništa nije tražio, očigledno svestan da će stan biti prazan. Uvukao je crni zamotuljak, spustio torbu na pod i brzo ispraznio njen sadržaj. Jednu stolicu doneo je iz trpezarije i primakao je blizu ulaznih vrata. Nešto što je izgledalo kao oružje prikačio je spojnicama za naslon, poduprevši noge kaučem koji je dovukao do nje. Zatim je uvrnuo prstenčiće u tavanicu, dovratak i sama vrata, posle čega je provukao uzicu od obarača kroz svaki od prstenčića, skroz do kvake.

Tada je shvatio šta je čovek pravio.

Samopotezno oružje.

Nekada su ovakve sprave korišćene da se zaštiti imovina u pustim krajevima. Kačene su za vrata ili prozor kako bi svako ko bi pokušao da neovlašćeno uđe, bio ubijen. Nisu dozvoljene već decenijama. Pomalo su izašle iz mode i zastarele.

Ali efikasne.

Čovek je završio posao, proverio zategnutost uzice, a onda pažljivo otvorio vrata i skliznuo napolje.

Pitao se.

Čije je još strpljenje došlo do kraja?

TRIDESET OSAM

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl nije mogao da spava. Nadao se da će moći posle suđenja, vrativši se kući i povukavši se u svoju spavaću sobu. Međutim, previše uznemirujućih misli motalo mu se po glavi. Bar je problem izdajnika naizgled bio rešen. Noks je rešio situaciju tačno onako kako bi to svaki pomoćnik kormilara trebalo da uradi. Uskoro, kapetani će čitavoj družini demonstrirati šta se događa s onima koji povrede ugovor. Podsećanja na tu činjenicu nikad nisu bila loša. Ono što ga je zaista zabrinjavalo bilo je rešenje šifre.

Da li Karbonelova može da mu ga obezbedi?

Parot je lagao Noksu?

Da li ona laže njega?

Da li će konačno uspeti u onome u čemu ni njegov otac, ni deda, ni pradede, a ni čukundeda nisu uspeali?

„Nerešiva je”, rekao mu je otac. „To su samo slova na papiru. Nema poretka i nema smisla.”

„Zašto nam je potrebna?” pitao je naivnošću nekog ko je tek napunio dvadeset. „Ništa nam ne preti. Naša privatirska dozvola se poštuje.”

„To je istina. Ovaj predsednik je obziran, i najveći broj njih je to bio. Vilson, za vreme Prvog svetskog rata, bio je zahvalan za napore koje smo uložili. Ruzvelt, isto tako, za vreme Drugog svetskog rata. Međutim, četiri puta su naše vlade izabrale da ne poštuju naš dogovor, oslanjajući se na činjenicu da ne postoji odobrenje Kongresa za našu dozvolu. Ismevali su nas, baš kao i Endru Džekson, znajući da, shodno zakonu, naša privatirska dozvola ne može da se primeni. Ta četiri čoveka postala su naši problemi.”

Otac mu nikada pre nije govorio o ovome.

„Koja četvorica?”

„Oni koji su poginuli od vatrenog oružja.”

Da li je dobro čuo?

„Kventine, tvoji brat i sestre ne znaju ništa o onome što ja znam, samo da posedujemo brojna preduzeća i upravljamo njima. Oni su, naravno, svesni našeg pomorskog nasleđa, kao i ti, i ponosni su na ulogu koju smo igrali u stvaranju ove zemlje. Međutim, potpuno su neupućeni u to šta smo radili posle.”

Isto kao i on, ali otac ga je svemu tome učio iz dana u dan.

„Za vreme Građanskog rata, Unija nas je pozvala da sprečimo snabdevanje Konfederacije s mora. Ohrabreni smo da napadamo francuske i engleske teretne brodove. Dok je mornarica Unije blokirala ključne južnjačke luke, mi smo pustošili brodove na moru. Ali nismo mogli da zaboravimo da smo ipak južnjaci. Zato smo neke i puštali da se provuku. Dovoljno da Konfederacija izdrži duže nego što je trebalo.”

Nikad nije čuo za ovo.

„Linkoln je bio razjaren. Za vreme rata bili smo mu potrebni. Znao je šta je Džekson uradio - da su naše privatirske dozvole neutemeljene - ali je ignorisao tu slabost i ojačao nas. Kad je rat dobijen, sasvim je promenio priču. Izdati su nalozi za hapšenje, a Komonveltu je trebalo da se sudi zbog gusarenja.” Otac je napravio pauzu, netremice gledajući sina crnim očima. „Sećam se kad mi je tata rekao ovo što ću ja sada reći tebi.”

Otac mu se bližio sedamdesetoj i bio je lošeg zdravlja. Hejl je bio najmlađi od potomaka, ne došavši na svet sve dok otac nije napunio skoro pedeset. Stariji brat i sestre bili su daleko ostvareniji i uspešniji od njega, pa ipak, on je izabran.

„Linkoln je znao da će, s dve stranice koje nedostaju iz dnevnika Kongresa, njihove privatirske dozvole biti nevažeće. Naivno smo mu verovali. Ako nam se bude sudilo, nećemo imati čime da se branimo. Kapetani će otići u zatvor, ili će čak biti streljani kao izdajnici.”

„Ali nijedan Hejl nikada nije otišao u zatvor.”

Otac mu klimnu glavom. „Zato što se postarao da Abraham Linkoln umre.”

Još se sećao svoje zapanjenosti kad mu je otac saopštio šta je Komonvelt uradio, konačno povezavši Endrua Džeksona i Abrahama Linkolna.

„Abner Hejl pokušao je da izvrši atentat na Endrua Džeksona. Rekrutovao je Ričarda Lorensa i podsticao ga da ubije predsednika. Džekson je to odmah

prozreo. Zato se i osvetio, uništivši privatirske dozvole. Abner je reagovao, jer je Džekson odbio da pomiluje dva gusara optužena za pljačku jednog američkog broda. Tada je to bio popularan slučaj, sa svim onim što se moglo očekivati: slavnim advokatima, interesantnim likovima, optužbama protiv zvaničnih lica za korišćenje položaja. Okrivljujuće presude bile su toliko kontroverzne da su izazvale pretnje smrću Džeksonu. Jedna je stigla od poznatog i sjajnog šekspirijanskog glumca. Napisao je prezrivo pismo u kome je pretio da će prerezati predsednikov grkljan na spavanju, ili će ga spaliti na kocu u Vašingtonu, ako ne bude izdato pomilovanje. Čovek koji je napisao ove reči bio je Džunijus Brutus But.” Otac je zastao. „Otac Džona Vilksa, kog je, dvadeset šest godina kasnije, Komonvelt iskoristio da izvrši atentat na Abrahama Linkolna.”

Sada je znao kako su kapetani 1865. godine izbegli sudsko gonjenje.

„Zaustavili smo pretnju”, rekao je otac, „tako što smo vrbovali mlađeg Buta, što i nije bilo naročito teško. Česti su ljudi s razlozima u svojim srcima. Većina je nestabilna i njima se lako manipuliše. Linkolnovo ubistvo odvelo je vladu u kaos. Sva priča o hapšenju je prestala. Još bolje, But je poginuo pokušavajući da pobjegne. Još četvorica zaverenika brzo su uhapšena, suđeno im je i obešeni su. Još petorica dospela su u zatvor. Ta devetorica nisu uopšte znala za nas. Zato smo preživeli.”

Kao što će i Komonvelt ovoga puta.

Međutim, sve je počivalo na Andrei Karbonel i njenoj očajničkoj želji da vidi Stefani Nel mrtvu.

Tu kartu morao je da odigra posebno obazrivo.

Prenulo ga je kucanje na vratima njegove spavaće sobe.

Njegov sekretar uđe. „Video sam svetlo i odlučio da vas obavestim.”

Slušao je.

„Zatvorenik je tražio da vas vidi.”

„Koji?”

„Izdajnik.”

„Zbog čega?”

„Nije rekao. Samo da želi da razgovara s vama. Nasamo.”

Malon se probudio i pogledao na sat pored kreveta.

6.50.

Kasiopeja je ležala kraj njega, još usnula. Spavali su nešto malo duže od dva sata. On je na sebi imao potkošulju i bokserice. Ona je bila sasvim naga, što joj je bila omiljena odeća za noć, a njemu se to sviđalo. Gledao je njene krivine koje su se videle ispod pokrivača. Nijedna mrlja nije kvarila njenu preplanulu kožu. Bila je prelepa žena.

Kad bi samo imali malo više vremena.

Spustio je stopala na pod.

„Šta to radiš?“, pitala ga je.

Već je znao da ima veoma lak san.

„Moramo da krenemo.“

„Šta se dogodilo sinoć?“

Obećao joj je da će sve objasniti kad se probude. Zato joj je rekao: „Obrisao sam rešenje šifre sa servera u *Garveru*, ali to će ljude koji su bili tamo usporiti za svega nekoliko sati. Verovatno već znaju da sam imejlom poslao sebi kopiju.“

Čekao je da joj ove reči dopru do mozga.

„Što znači da znaju da si tu“, rekla je.

„Upotrebio sam drugo ime da se prijavim i platio sam kešom. To me je koštalo bakšiša od sto dolara, ali recepcioner nije tražio nikakvu identifikaciju. Rekao sam mu da neću da moja žena sazna gde sam.“ Posegnuo je za svojom odećom. „Znao sam da će, kada pristupim tom imejlu sinoć, saznati da sam ovde. Ali ja želim da saznam *ko* su oni. Mogli bi da nas odvedu do Stefani.“

„Misliš li da će napraviti predstavu?“

„O, da. Pretpostavljam da su dole i da čekaju. Pitanje je samo koliko pažnje žele da privuku. Mi imamo jednu prednost. Za njih nepoznat faktor.“

Video je da ga razume.

„Tako je. Tebe.“

TRIDESET DEVET

VAŠINGTON

Vajat je zurio kroz prozor dok se jedan sportski džip parkirao na prazno mesto. Nijedan drugi posetilac nije ušao u stan Karbonelove, a samopotezno oružje strpljivo je čekalo. Proverio je napravu i pitao se da li ju je Komonvelt postavio. Bilo je sigurno da je sprava odgovarala načinu na koji oni inače rade, ali to je mogao biti i jedini razlog zašto je neko odabrao ovaj metod. Bilo je jasno da je Karbonelova prevarila više od jednog učesnika ovog sukoba i ni Komonvelt ni obaveštajna zajednica nisu mogli da je podnesu. Međutim, nije mogao da se otme utisku da je možda, kao što je to učinila sinoć, ona čak to sama naredila.

O čemu li ona razmišlja?

Posmatrao je dok je Karbonelova izlazila iz vozila, a unutrašnje svetlo u kabini otkrivalo da nosi istu odeću od juče. Rekla je nešto vozaču, a onda krenula prema ulazu u zgradu. Njen stan bio je na drugom spratu, pored nezaključanih vrata koja vode u prizemlje. Sportski džip čekao je na svom mestu, isključenih svetala.

Prišao je oružju.

Genijalno postavljen niz prstenčića bio je geometrijski poredan tako da vrata, kad budu otvorena, lagano zatežu uzicu i pokreću obarač. Oružje je bilo automatska puška. Već je proverio. Potpuno puna, s više nego dovoljnim brojem metaka da zbrišu sve meso i kosti koji se nađu na manje od dve stope.

Ponovo je proverio najlon.

Zategnut je poput gitarske žice.

Da li je uopšte bitno što će ona umreti?

Kasiopeja je izašla iz lifta i ušla u predvorje *Džefersona*. Već je bila pozvala dole i zamolila da joj dovezu motocikl do ulaznih vrata. Predala ga je momku pri dolasku.

Četiri policajca čekala su s njene leve strane, blizu mermerne statue Tomasa Džefersona koja je dominirala središtem predvorja.

Očigledno, ovo neće biti suptilan susret.

Nehajno je nastavila svojim putem, najavljujući svoje prisustvo lupkanjem čizama. Napolju, iza staklenih vrata, primetila je tri službena automobila ričmondske policije. Ko god da je sinoć napao Kotona, očigledno je odlučio da danas ostane u senci i pusti lokalce da na sebe preuzmu sav teret. Uхватила je nekoliko zabrinutih pogleda na licima gostiju koji su se muvali tamo-amo noseći svoje jutarnje novine ili tašne, ili kotrljali kofere s točkićima.

Međutim, ignorisala ih je sve i procenjivala okolinu.

Predvorje je bilo u obliku slova „L” i ogromno. S njene leve strane, ogromno stepenište vodilo je dole u atrijum oko kog su bili, izgleda, mermerni stubovi - koji su, kako je otkrila pogledavši podrobnije, u stvari, samo tako ofarbani. Tavanica je bila visoka više od dvadeset metara i na vrhu je bio svetlarnik od peskiranog stakla. Tapiserije i nameštaj iz viktorijanske ere pojačavali su utisak Starog sveta. Na drugom kraju dvospratnog atrijuma primetila je još jedan par staklenih izlaznih vrata, odmah pored restorana.

Smislila je plan.

Da li može da ga sprovede?

Naravno.

Ima mnogo mesta za manevrisanje.

Hejl je ušao u zatvor, koji je nekad bio štala za konje na imanju. Stefani Nel bila je zatvorena na drugom spratu, a izdajnik u prizemlju. Posebno je naredio da ne vide jedno drugo, a kamoli da dobiju priliku da porazgovaraju. Isprva se opirao porivu da dođe, ali želeo je da čuje šta je ovaj čovek hteo da kaže.

Optuženi je sedeo na poljskom krevetu i nije ustao kad se Hejl pojavio. Ovaj je odlučio da stoji izvan ćelije i govori kroz rešetke. Naredio je da se

gornja vrata zatvore i pusti radio na sledećem spratu, kako ni najmanji deo njihovog razgovora ne bi prodro gore.

„Šta hoćeš?“, upitao je tiho.

„Postoji nešto što morate da znate.”

Ni mrva straha nije propratila ove reči. Ovaj čovek hrabro se suočavao sa svojom sudbinom. Sviđalo mu se to. Njegova posada bila je čvrsta. Uvek se smejavao kad je zamišljao mornare koje su prisilno regrutovali na gusarski brod, kako se guraju, batrgaju i vrište, odbijajući neželjenu službu. U stvarnosti, kad je kapetan pustio glas da njegov brod „kreće za svoj račun”, svaka krčma, kupleraj i uličica brujali su od uzbuđenja. Ako je taj kapetan bio uspešan u prethodnim pohodima, bivši pripadnici posade uglavnom su bili prvi koji su se upisivali. Ostali koji su želeli udeo u uspehu bili su sledeći. Gusarenje je bilo veoma isplativo, i ljude tog vremena najviše je interesovao najisplativiji posao za rizik koji su preduzimali. Niko od njih nije želeo da umre. Svi su želeli da se vrate u luku i uživaju u svom delu zarade. Ipak, svaki kapetan morao je pažljivo da bira - kad se dogovore o ugovoru i brod isplovi, ista ta posada mogla bi da ga skloni. Naravno, to se više nije događalo. Nasledni faktor sada je odlučivao ko će biti kapetan. Međutim, postojali su rizici, a ovaj čovek bio je savršen primer.

„Tu sam. Govori.”

„Ispričao sam NOA za ubistvo na *Avanturi*. Priznajem to. Ponudili su mi novac, pa sam prihvatio.”

Hejl je to već znao, ali želeo je da shvati nešto drugo: „Jesi li ponosan na ovo što si uradio?”

„Shvatam da vam je sve ovo s vašom družinom bitno. Svi za jednog, jedan za sve, i sve to. Ali budimo realni, vi dobijate kolač, a nama ostaju mrvice.”

„Te mrvice su mnogo više nego što vam je bilo ko davao.”

„Jesu. Ali ja se nikada nisam zaista uključio u sve to.”

Regrutacija je uvek bila nešto što je završavao pomoćnik kormilara, najčešće iz dokazanih porodica koje su već radile za Komonvelt. Baš kao u stara vremena, moderne posade bile su većinom lošije obrazovane i poticale su iz skromnih do srednje imućnih porodica. Ipak...

„Da li tvoja reč uopšte nešto vredi?”, pitao je. „Potpisao si ugovor i položio zakletvu. Zar to ništa ne znači?”

Čovek slegnu ramenima. „Učinio sam to zbog novca. A i Noks me je jednom prilikom izvukao iz gadne nevolje. Cenio sam to. Dobar sam s metalom. Zato sam prihvatio posao kad mi ga je ponudio.”

„Očigledno nisi to dovoljno cenio da bi održao reč i ostao lojalan.”

„Vi ste ubili tog tipa na brodu. On je bio pretnja po vas. Ne po mene ili bilo koga drugog. Izdao sam vas, a ne njih.”

„Je li to ono što si želeo da mi kažeš?”

Primetio je kruti izraz odbojnosti na čovekovom licu.

„Želeo sam da znate da o pokušaju atentata nisam znao apsolutno ništa. Prvi put kad sam čuo za to, bilo je na televiziji, tek pošto se dogodilo. Da, radio

sam na oružju u metalskoj radionici i prepoznao ga kad sam video vesti. Ali nije nam rečeno ništa o tome kada i gde će ono biti upotrebljeno. Nisam imao pojma, i o tome nisam mogao NOA da kažem ni reč.”

„Ti si lažljivac i izdajnik. Tebi se ne može verovati.”

Čovek slegnu ramenima. „Kako hoćete. Ali znajte da postoje dva izdajnika u vašoj dragocenoj družini, a jedan od njih još je tamo.”

„Zašto mi ovo govoriš?”

„Dva su razloga. Jedan je, kao što sam rekao, činjenica da nisam izdao svoje prijatelje i da moraju znati da je među njima jedan špijun. A drugi je, pošto nema šanse da se odavde izvučem, kada dođe vreme da umrem, nadam se da ćete imati milosti.”

ČETRDESET

RIČMOND, VIRĐINIJA

Malon je ušao u lift. Kasiopeja je obavila izvidanje prizemlja *Džefersona* i primetila da tri automobila ričmondske policije stoje kod glavnog ulaza, ali da drugi izlaz, koji vodi na Ulicu Vest mejn, s južnog kraja predvorja, niko ne čuva. Mobilnim telefonom prijavila mu je da se ovo čini kao lokalna operacija, što je značilo da ništa neće saznati movajući se u blizini. Nadao se da će se neki od glavnih igrača otkriti na neki način. Poznavanje rešenja Džefersonove šifre davalo mu je pregovaračku moć i želeo je priliku u kojoj bi mogao da je iskoristi. Pošto se to neće dogoditi, ono što je čekalo u Montičelu obećavalo je mnogo više.

Na nesreću, sada se tu zadesila i policija.

Kasiopeja je sišla niz tri duga reda stepenika prekrivenih tepihom, u hol od veštačkog mermera, a onda prešla tridesetak metara do staklenih vrata na južnom kraju predvorja. Bila su zaključana i konobarica iz obližnjeg restorana objasnila joj je da se vrata ne otvaraju sve do devet svakog dana. Policija je očigledno mislila da su zaključana vrata dovoljna da zaustave begunca i da je motrenje na gornje predvorje, stepenište i glavni ulaz dovoljna zaštita. Pošto se nije prijavio koristeći pravo ime, pretraživanje svake sobe bilo je nepraktično. Jednostavnije je bilo da samo čekaju da se pojavi iz lifta, pravo u njihove ruke.

Ali nikad pre nisu sreli Kasiopeju Vit.

Telefonom mu je objasnila svoj plan za bekstvo. On je odmahivao glavom, ali je onda rekao: „Dobro. Zašto da ne?”

Vrata lifta se otvoriše.

Izašao je iz njega, skrenuo levo i prišao glavnoj recepciji, nameravajući da još jednom skrene ulevo i spusti se stepenicama do donjeg nivoa. Shvatio je da

neće stići tako daleko i, tačno kako je predvideo, tri uniformisana policajca pojavila su se s njegove desne strane i naredila mu da stane.

I stao je.

„Kotone Malone”, rekao je glavni policajac, za kog se ispostavilo da je počinu kapetan. „Imamo nalog za vaše hapšenje.”

„Znam da imam mnogo neplaćenih kazni za parkiranje. Pocepao sam ih. Nije trebalo, ali...”

„Stavi ruke iza leđa”, naredio je drugi policajac.

Kasiopeja je gledala dok je momak turirao motocikl. *Honda NT700V* imala je neverovatno V2 motor od 680 kubnih centimetara, s tečnim hlađenjem i osam ventila, i mladić je naizgled uživao u vožnji od parkinga do nje. Sjahao je s njega, ostavivši motor da radi i držao preko dvesta kilograma tešku mašinu dok se ona pela na nju.

Častila ga je novčanicom od pedeset dolara.

Klimnuo je glavom u znak zahvalnosti.

Dva policijska automobila stajala su parkirana pod natkrivenim ulazom ispred nje, a jedan iza, dok su vozači sedeli u njima. Uхватила je pogled jednog od policajaca koji je odmeravao njenu zadnjicu, utegnutu u uske farmerke.

„Htela sam nešto da vas zamolim”, obratila se momku.

„Samo kažite.”

Pokazala je na jedan od ulaza koji su vodili u predvorje. „Možete li da mi otvorite ova vrata?”

* * *

Malon se okrenuo i poslušao policajčevu komandu. Najvažnije je bilo da im oružje ostane u futrolama i, do tog trenutka, nijedan od njih nije potegao.

„O čemu se ovde radi?”, pitao je.

„Vi ste osoba koja nas zanima”, rekao je prvi pandur dok je hvatao Malona za zglobove. „Federalci žele da porazgovaraju s vama.”

„Zašto oni nisu došli?”, pitao je.

Stisak oko zglobova se pojačao.

„Kotone”, oslovi ga jedan od druge dvojice pandura. „Odakle ti takvo ime?”

Riganje motora postade glasnije kad se staklena vrata otvoriše petnaestak metara levo od njega.

„Duga je to priča”, reče, primetivši napolju Kasiopeju, koja je opkoračila motocikl.

Nasmešio se.

Moraš je voleti.

Kasiopeja je turirala motor od šezdeset pet konjskih snaga, primetivši u retrovizoru da je policajac u automobilu iza nje mnogo više zabrinut za njenu zadnjicu nego to kuda se uputila. Očigledno nije obraćao ni najmanje pažnje na momka koji je deset metara dalje držao otvorena vrata.

Cimnula je korman nadesno, ubacila menjač u prvu brzinu i dala gas. Dok su se gume okretale u mestu, skrenula je nadesno, ispravila motor, a onda uletela kroz otvorena vrata pravo u predvorje.

Noks je stajao pred družinom koja se okupila u dvorištu ispred zatvora tačno u sedam ujutro. Dve stotine od dvesta četrnaest bilo je prisutno, a ostali su bili odsutni samo zato što su van grada. Jedno pravilo bilo je jasno. Poziv na okupljanje nije se smeo ignorisati.

Pošto nijedno od troje Hejlove dece nije bilo na imanju, skup je mogao da se obavi u tajnosti. Ulazna kapija bila je zaključana, nadgledalo ju je video-kamerama osoblje iz zgrade obezbeđenja, koje je svedočilo izvršenju kazne elektronski. Ovo je bilo sveto tlo. Mesto gde se družina okupljala još od formiranja Komonvelta. Već 250 godina, hiljade ljudi stajalo je, slušalo proglose, sahranjivalo kapetane, biralo pomoćnike kormilara ili, kao danas, svedočilo kažnjavanju.

Lično je nadgledao pripremu zatvorenika, starajući se da su mu ruke vezane, a usta zapušena. Nije želeo nikakve izlive ili govore. To je moralo da se završi ovde i sada.

Međutim, mučilo ga je ono što mu je zatvorenik prijavio. Tražio je da govori nasamo sa Hejlom i kapetan je poslušao, potrošivši nekoliko minuta nasamo s njim.

Uznemirujuće. Bez sumnje.

Pogled je usmerio ka četvorici kapetana, okupljenih u daljem delu dvorišta. Zatvorenik je bio privezan za bor u središtu, a družina se okupila s druge strane.

Iskoračio je.

„Ovom čoveku je suđeno i osuđen je za izdaju. Određena mu je kazna smrću.”

Pustio je da se ove reči slegnu. Čitava ideja o disciplini počivala je na tome da se ovo ureže u sećanje.

Okrenuo se kapetanima. „Kakav metod predlažete?”

U vekovima koji su prethodili postojale su opcije. Okovan i u lancima, zatim bačen u tamnicu bez hrane i vode? To je trajalo danima. Okačen na jarbol dok ga izloženost i gladovanje ne usmrte? Brže. Šibanje devetorepnim bičem? Još brže, jer su kožne trake sa čvorovima ubijale za nekoliko minuta.

Danas je postojalo još više opcija.

Vešanje. Streljanje. Davljenje.

„Stezanje”, viknuo je Hejl.

ČETRDESET JEDAN

VAŠINGTON

Vajat je čekao pored zapete puške dok je ključ ulazio u bravu s druge strane vrata.

Posmatrao je dok se kvaka pokretala.

Andrea Karbonel spremala se da uđe u svoj stan. Da li stvarno nije znala da će nešto tako jednostavno kao povratak kući okončati njen život?

Vrata se otvoriše.

Najlon je zacvileo dok se zatezao preko ušica.

Vrata se na šarkama otvoriše trideset stepeni, četrdeset, četrdeset pet.

Već je ustanovio da je potrebno najmanje šezdeset stepeni da bi se pokrenuo okidač.

Stopalom je zaustavio vrata i presekao uzicu makazama.

Sklonio je cipelu i vrata se sasvim otvoriše.

Karbonelova je pogledala u njega, zatim u pištolj, dok se najlon presijavao na slabom svetlu. Ni mrva iznenađenja nije joj prešla preko lica.

„Je li to bila teška odluka?“, pitala je.

Još je držao makaze. „Mnogo teža nego što sam mislio da će biti.“

„Očigledno nije tvoj stil. Čiji je onda?“

Slegnuo je ramenima. „Jedan čovek je došao, obavio posao i otišao.“

„A ti ga nisi zaustavio.“

Slegnuo je ponovo. „Nije moj problem.“

„Pretpostavljam da bi trebalo da sam zahvalna što si tu.“

„Možda ipak što sam presekao uzicu.“

Ušla je i zatvorila vrata. „Da li bi ti to učinio? Mora da si ljut zbog onog što se sinoć dogodilo.“

„Jesam. Želela si me mrtvog.“

„Smiri se, Džonatane. Imam mnogo više poštovanja prema tvojim veštinama.“

Nasrnuo je na nju, desnom rukom čvrsto je uhvativši za vrat, i pribio njeno nežno telo uza zid. Uramljene slike u blizini zatresoše se na ekserima.

„Želela si da me moje veštine ubiju. Želela si da Vokija izvedem odande. Da nas obojicu isteraš do automobila, a onda nas razneseš.“

„Jesi li došao da me ubiješ?“, dahtala je, dok ju je on još čvrsto držao. Ni kap zabrinutosti nije iscurila iz nje.

Stavio joj je do znanja. Popustio je stisak.

Ona je samo stajala i zurila u njega, sabirajući se. Onda je pomilovala samopoteznu pušku, diveći se umeću. „Veliki kalibar, automatska puška. Koliko ima metaka? Trideset? Četrdeset? Malo šta bi ostalo od mene.“

Nije ga ni najmanje bilo briga. „Imaš rešenje za šifru.”

„Vokio mi ga je poslao imejlom nekoliko sati pre nego što si ti stigao. Ali pretpostavljam da to već znaš. Odatle i sav tvoj gnev.”

„Imam još razloga da budem gnevan.”

Procenjivala ga je dugim pogledom. „Pretpostavljam da imaš.”

„To rešenje neće još dugo ostati tajna.”

„Džonatane, *ti* imaš tako malo vere u *moje* sposobnosti. Poslao mi je imejl van tog instituta. Samo je Vokio znao odakle. A sada je mrtav.”

„Je li to zgodna koincidencija?”

Shvatila je na šta misli. „Misliš da sam ja poslala one ljude sinoć.” Pokazala je na samopoteznu pušku. „Verovatno misliš da sam i ovo sama postavila.”

„Sve je sasvim moguće.”

„Ne bi mi pomoglo da bilo šta poreknem. Ne bi mi verovao. Zato i neću.” Uzela mu je makaze, koje je još držao. „S mog stola?”

Ništa nije odgovorio.

„Sviđaš mi se, Džonatane. Uvek si mi se sviđao.”

„Nisam znao da voliš cigare.” Primetio je zaostalu aromu u vazduhu i pronašao tri antikna ovlaživača za cigare, sva tri puna cigara.

„Moj otac ih je nekad pravio. Porodica je živela u Ibor Sitiju, u Tampi. Mnogi kubanski imigranti naselili su se tamo šezdesetih godina. Florida je bila poput doma. Bilo je to nekad mirno mesto. Jesi li bio tamo?”

Odmahnuo je glavom.

„Španci, Kubanci, Italijani, Nemci, Jevreji, Kinezi. Svi smo koegzistirali i rasli jedni s drugima. Kakvo uzbudljivo mesto. Tako živo. Onda je sve to nestalo i napravili su međudržavni auto-put pravo kroz sredinu.”

On je ćutao i pustio je da priča. Kupovala je vreme. Dobro. Kupi ga.

„Moj otac otvorio je fabriku cigara i uspeo. Bilo ih je mnogo u Iboru dvadesetih godina, pre Velike depresije, ali postepeno su sve iščezle. On je odlučio da ih vrati. Nije želeo nikakve mašine. Sve njegove cigare bile su ručno motane, jedna po jedna. Veoma rano navikla sam se na njih.”

Znao je da su njeni roditelji pobešli od Kastru šezdesetih godina i da je ona rođena i odrasla tamo. Osim toga, bila je potpuna misterija.

„Jesi li ti uvek bio ćutljivac?”

„Kažem samo ono što moram.”

Zaobišla je pištolj i prišla mu bliže. „Moji roditelji bili su prilično bogati kad su živeli na Kubi. Bili su kapitalisti, a Kastro je prezirao kapitaliste. Ostavili su sve što su imali i došli ovamo, krenuli iz početka, nameravajući da se dokažu po drugi put. Voleli su Ameriku i isprva im je ova zemlja pružila šansu. A onda su im loša ekonomija i loši izbori sve to oduzeli. Izgubili su sve.” Zastala je začas, zureći u njega u mraku. „Umrli su sasvim siromašni.”

Pitao se zbog čega mu ovo govori.

„Oportunisti koji su pobjegli s Kube osamdesetih? Ljudi s brodova iz Marijela? Pokušali su da veruju u Kastru, ali kada to nije uspjelo, odlučili su da dođu ovamo. Ali samo su otežali svima ostalima, uključujući i moje roditelje. Trebalo ih je poslati nazad da žive s onim što su napravili.” Začutala je. „Ja sam se sama probijala. Svakim korakom. Niko mi ništa nije dao. Kad mi je otac umro, zaklela sam mu se da neću napraviti greške koje je on pravio. Da ću biti pažljiva. Ali na nesreću, danas sam napravila jednu grešku.” Zaustavila je pogled na njemu. „Ipak, pružio si mi šansu. Zašto? Da bi sam mogao da me ubiješ?”

„Ja sam pošao da nađem Džefersonov disk”, rekao joj je. „Ako se umešaš, ubiću sve koje pošalješ, a onda ću zaista ubiti i tebe.”

„Šta je tebe briga? Ovo stvarno nema više nikakve veze s tobom.”

„Jedan čovek umro je sinoć bez ikakvog razloga, osim što je radio svoj posao.”

Nasmejala se. „I to te pogađa?”

„Pogađa tebe.”

Video je da je shvatila. On je mogao da joj stvori probleme. Da joj poremeti sve planove. Da joj zagorča život.

„I Malon ima ključ za šifru”, rekla je. „Poslao ga je samom sebi, sinoć s Vokiovog kompjutera, a onda ga obrisao sa servera instituta. Nema drugog zapisa o rešenju. Imamo ga samo ti, on i ja.”

„Otići će pravo u Montičelo.”

Obišao ju je i krenuo prema vratima.

Ščepala ga je za ruku, lice joj je bilo svega nekoliko centimetara od njegovog. „Ne možeš to sam da izvedeš, i znaš to.”

To jeste znao. Previše je nepoznatih. Prevelik je rizik. A još nije ni pripremljen kako treba.

„Mene nećeš zavarati, Džonatane. Ovo nije samo zbog mene i onog što se desilo sinoć. U pitanju je Malon. Ne želiš da on uspe. Vidim to u tvojim očima.”

„Možda samo želim da ti ne uspeš.”

„Idi u Montičelo. Uzmi ono što oboje želimo. A šta ćeš s Malonom, to je tvoja briga. Ono što radimo ti i ja, to je između nas. Kladim se da možeš da odvojiš ta dva jedno od drugog. Potrebna sam ti. Zato sam još živa.”

Bila je u pravu.

To je bio jedini razlog.

„Uzmi taj disk”, rekla je.

„Zašto ga sama ne uzmeš?”

„Kao što sam ti već rekla u Njujorku, više volim da dugujem samo tebi.”

To je značilo da se bliži kraju onoga što je isplanirala. Uključivanje još nekog agenta samo bi značilo da je potrebno još čišćenja za njima.

„Ti si zaista želela da Skot Parot bude mrtav?”

„Da je uradio svoj posao, ne bi bio mrtav.”

„Nije ni dobio priliku.”

„Za razliku od ona tri agenta kojima si naredio da se uključe pošto si odalamio Malona po glavi pištoljem? Oni su *imali* priliku, je li tako?”

Prsti njegove desne šake skupiše se u pesnicu, ali zaustavio se. To je bilo tačno ono što je želela.

„Uzmi disk, Džonatane. Onda ćemo razgovarati.”

Malon se hitro okrenuo i šutnuo jednog od ričmondskih policajaca u cevanicu. Zatim je desnicom pogodio drugog, a kolenom u stomak onesposobio trećeg.

Sva trojica padoše.

Zvuk motocikla koji je uz riku uleteo u predvorje pružio mu je nekoliko momenata panike, koliko mu je bilo potrebno da se baci u akciju.

Kasiopeja je poletela prema njemu preko mermernog poda. Dovoljno je usporila da on skoči na sedište, a onda pokrenula motor i skrenula ulevo, uputivši se prema stepeništu petnaest metara daleko. Obavio ju je jednom rukom oko struka, dok je drugom hvatao pištolj. Okrenuo se i video da panduri ustaju i vade oružje.

Motor je usporio kad su se približili stepeništu.

Stepenice su se spuštale u tri duga poteza, možda i trideset metara od vrha do podnožja, s dva široka odmorišta između.

Ovo je bio deo kojem se nije radovao.

„Idemo”, reče ona.

Naciljao je i ispalio hitac iznad glava pandura.

Oni su se bacili na pod i žurno potražili zaklon iza Džefersonove statue.

Kasiopeja, u stvari, nikad nije vozila motocikl niz stepenice. Tepih koji se pružao niz kamene stepenike trebalo je da pomogne pri trenju, ali vožnja će biti džombasta.

Prebacila je u drugu brzinu i krenula napred.

Vešanje se ritnulo dok su ona i Malon pokušavali da održe ravnotežu. Ona je upravljala, pokušavajući da ih održi uspravno. Poznavala je ovu mašinu. Niže težište činilo ju je lakšom za upravljanje. Evropska policija godinama ih je uspešno koristila. Jedan raniji model bio je parkiran u garaži njenog francuskog zamka. To što je bila upoznata s njim bio je pravi razlog što ga je odabrala za put u Frederiksburg, a ne jedan od automobila Tajne službe.

Koton ju je čvrsto grlio, dok je ona podjednako snažno stiskala korman.

Stigli su do prvog odmorišta.

Uхватила je malo brzine, a onda nagazila kočnicu pre sledećeg niza stepenika. Kod drugog odmorišta, prednji kraj zaneo se oštro ulevo. Odmah je povukla korman udesno i prednjim točkom udarila u poslednji niz stepenika, dok ih je gravitacija vukla ka podu u podnožju.

„Imamo društvo”, čula ga je kako joj govori.

Zatim pucanj.

Koji je ispalio Koton.

Još nekoliko truckavih metara i stigli su do glatke površine.

Turirala je motor i pojurili su napred, jureći po tepisima između fotelja i sofa, preko mermernog hola, ispod tavanice od peskiranog stakla.

Ljudi koji su tu sedeli žurno su im se sklanjali s puta.

Izlazna vrata čekala su ih trideset metara dalje.

Malon je bio iznenađen što su stigli dovde. Predvideo je svega trideset odsto šanse za uspeh. Uхватili su policiju nespremnu i bilo mu je drago što im je put čist. Iza njih se nalazio problem. Krajičkom oka video je pandure, koji su silazili niz stepenište, kako su stigli do prvog odmorišta i spremali se da zapucaju. Ispalio je tri metka u drugi niz stepenika koji su rikošetirali i rasterali potencijalne napadače.

Nadao se da nijedan od metaka nikog nije pogodio.

„Kotone”, čuo je kako ga Kasiopeja zove.

Okrenuo se i pogledao ispred njih.

Staklena vrata, zaključana do devet sati, kako mu je i rekla, preprečavala su im put. Iza njih, jarko jutarnje sunce pozivalo je na slobodu.

Petnaestak metara.

„Možeš sad, ako hoćeš”, rekla mu je dok su nastavili da jure napred.

Uperio je pištolj preko njenog ramena i ispalio tri hica, raznevši staklena vrata u paramparčad.

Kasiopeja je naciljala motorom sredinu izloženog otvora.

Uz riku su izleteli na trotoar i ona zakoči.

Oboje su spustili stopala na beton.

Krcata ulica pružala se normalno na hotel.

Pogledao je saobraćaj, primetio rupu u koloni, a onda rekao: „Vodi nas brzo odavde.”

ČETRDESET DVA

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je bio zadovoljan svim pripremama. Izbor koji je pao na stezanje iznenadio je Noksa, koji je otvoreno oklevao samo tren pre nego što je klimnuo glavom u znak pristanka, a onda zatražio nekoliko dodatnih minuta da se pripremi sve što

je neophodno. Primetio je da su druga tri kapetana nervozna. Izbor kazne bio je na njemu, ali oni su svi složno glasali za to.

„Ubistvo računovođe nije bilo baš pametno”, rekao mu je Sirkuf.

„Kao i ovaj član posade, razočarao me je.”

„Previše rizikuješ”, primetio je Kogbern. „Previše.”

„Činim ono što moram kako bih preživeo.”

Nijedan od kapetana nije morao da objašnjava svoje postupke ostalima sve dok je ono što je radio bilo iz ličnih pobuda, a pogibija računovođe njegove porodice svakako se svrstavala u tu kategoriju. Nije bilo razlike ni kad kapetani upravljaju sopstvenim brodovima, jer je tada mišljenje drugog kapetana bitno samo kada se družine sjedine.

Noks mu je privukao pažnju i stavio mu do znanja da je sve spremno.

Prišao je bliže i obratio se okupljenima na jutarnjem suncu: „Svi smo se zavetovali na lojalnost ugovoru. Imate dobar život, udoban život. Naša družina funkcioniše zato što mi radimo zajedno.” Pokazao je na čoveka privezanog za stub. „On je pljunuo u sve što smatramo dragim i ugrozio vas, sve do jednog.”

Ljudi se uskomešale.

„Izdajnici zaslužuju ono što ih snađe”, viknuo je.

Usklici koji su se začuli označili su da se svi slažu. Jeza mu je prošla niz kičmu. Kakav osećaj, biti glavni. Nedostajali su samo miris slanog vazduha i ljuškanje palube.

„Budite svedoci ove kazne!”, povikao je.

Noks je stajao blizu privezanog čoveka sa zapušanim ustima i Hejl je posmatrao dok je pomoćnik kormilara davao instrukcije dvojici pripadnika posade. Izabrana kazna bila je posebno okrutna, mada jednostavna za izradu. Dve daske su sa oba kraja povezane kožnim kaiševima, otprilike metar dugačkim. Kažnjenikova glava smeštena je između dva kaiša, a ljudi koji su stajali sa svake strane uvrtili su daske obema rukama.

Nadao se da i Stefani Nel ovo gleda. Premestio ju je iz ćelije bez prozora u jednu koja je gledala na dvorište. Želeo je da bude svesna toga šta je sposoban da uradi. Još se nije bio čuo sa Andreom Karbonel zbog rešenja šifre, pa je sudbina Nelove i dalje bila neizvesna.

Dvojica članova posade počela su da okreću daske, uvrćući kaiševe sve dok oni nisu potpuno obavili čovekovu lobanju. Zatvorenik je mrdao glavom, pokušavajući da osujeti njihove pokušaje, ali ovi pokreti bili su uzaludni.

Noks je poslednji put pogledao Hejla.

Ovaj je pogledao druga tri kapetana, koji su klimnuli glavama.

Ponovo je pogledao Noksa i klimnuo i sam u znak pristanka.

Naredba za nastavak je izdata i daske su dalje zarotirane. U nekoliko okretaja, kaiševi su se zategli, ali lobanja je izdržala. Do šestog okretaja, pritisak se već ozbiljno pojačao. Zatvorenikovo telo migoljilo se uprkos vezovima. Da mu nisu bila zapušena usta, čovek bi do sada već urlikao u agoniji.

Daske su nastavile da se okreću.

Zenice mu se raširiše, dok su mu beonjače ne prirodno nabubrile. Hejl je znao šta se događa. Pritisak iz unutrašnjosti lobanje bukvalno ih je gurao napolje.

I druga tri kapetana su to primetila.

Znao je da ovi ljudi nisu navikli da prisustvuju nasilju. Mogli su da nareda da se ona izvrše bez imalo kajanja, ali da ga gledaju - to je bilo nešto sasvim drugačije,

Još nekoliko okretaja.

Čovekovo lice postade grimizno od pritiska.

Jedno oko iskočilo je iz očne duplje.

Krv je potekla iz zjapeće rupe.

Stezanje se nastavilo, malo sporije, jer kaiševi to više nisu dozvoljavali.

Otac mu je ispričao za kaznu stezanjem. I da je poslednjih nekoliko sekundi najgore. Kada oči konačno popuste, sve što može da se desi jeste da lobanja pukne. Na nesreću po žrtvu, lobanja je čvrsta. To je bila suština ove posebne vrste kazne - mnogo puta ona nije ubijala žrtvu.

Drugo oko izlete i još krvi poteče preko lica.

Hejl je krenuo prema sredini dvorišta.

Zatvorenik je prestao da se mrda, telo mu je omlitavelo, a glavu su mu držali samo kožni kaiševi.

Noks naredi da okretanje prestane.

„Znajte da postoje dva izdajnika u vašoj dragocenoj družini.”

„Zašto mi ovo govoriš?”

„Kada dođe vreme da umrem, nadam se da ćete imati milosti.”

Nije razmišljao o mnogo čemu drugom otkad je čovek izgovorio te reči, pre manje od sat vremena.

Dva izdajnika u vašoj dragocenoj družini.

Mada je zatvorenik rekao da se nikad nije uključio u nametnuti grupni mentalitet, nije bio u pravu. *Izdao sam vas, a ne svoje prijatelje.* Bilo mu je stalo do drugara iz posade.

I zbog toga je verovao čoveku.

Zurio je u okrvavljeno lice. Zatim je posegnuo ispod sakoa, izvukao pištolj i ispalio jedan metak čoveku u glavu.

„Kazna je izvršena!”, uzviknuo je. *„Otpušteni ste.”*

Posada poče da se udaljava iz dvorišta.

Okrenuo se Noks. *„Neka telo bace u more. A onda dođi kod mene u kuću. Moramo da razgovaramo.”*

Kasiopeja je ubacila hondu u petu brzinu i nastavila da se kreće Državnim putem broj 250. Namerno su izbegli Međudržavni zapadni 64, odlučivši se za

drugorazredni auto-put, nadajući se da će izbeći blokade, u slučaju da je neko obavestio susedne države. Ipak, složila se s Kotonovom procenom. Pošto nisu uspeli da izvedu jednostavno hapšenje, ko god da je ovo naredio, možda neće biti voljan da ponovo uključi nekoga sa strane. Sledeći put učiniće to sami, na svoj način.

Koton ju je potapšao po stomaku i rekao joj u uho: „Stani ovde sa strane.”

Skrenula je prema napuštenom restoranu, čija je zgrada propadala, na asfaltirani parking koji su napali korov i trava. Otkotrljala se pozadi i zaustavila motocikl.

„Ni traga ni glasa od potere za nama”, rekao joj je dok je silazio. „Moramo ponovo da pričamo s Edvinom Dejvisom.”

Uzela je telefon i pozvala. Dejvis se javio posle drugog zvona. Uključila je zvučnik. Već su razgovarali s njim, nešto malo pre nego što je Kasiopeja sišla u predvorje u izviđačku misiju.

„Drago mi je što čujem da ste uspeli da izađete”, reče Dejvis. „Bez prevelike štete po hotel, nadam se.”

„Osiguran je”, rekao mu je Koton.

„Mrtav čovek u automobilu na Institutu *Garver* bio je doktor Gari Vokio”, reče Dejvis. „Identifikovali smo čoveka, i taj automobil bio je njegov.”

Slušali su dok je Dejvis objašnjavao kako su se FBI i CIA spustili na institut. Struja i telefonske linije namerno su odsečeni, hol zgrade potpuno uništen, a rupe od metaka na sve strane, na oba sprata.

„Veliki tata nije srećan”, reče Dejvis. „Ima još žrtava.”

„Krenuli smo u Montičelo”, reče Koton.

„Kad ste obrisali ključ za šifru na serveru instituta”, reče Dejvis, „potpuno ste ga uništili. Vokio ništa nije sačuvao. Nema ga. U tom dokumentu nalazili su se svi zapisi i rezultati.”

„Bar ga mi imamo”, reče ona.

„Ali moramo se zapitati ko je još uspeo da ga se dočepa.”

„Neko mora da nam obezbedi pristup do diska”, reče Koton. „Internet stranica instituta kaže da je izložen u Džefersonovom kabinetu, blizu njegove biblioteke i spavaće sobe.”

„I ja sam krenuo u Montičelo”, reče Dejvis. „Biću u centru za posetioce, čekaću vas kad stignete.”

Koton se nasmeši. „Danas ste se baš nešto rastrčali.”

„Ovim mora neko da se pozabavi, zajedno s onim što je Kasiopeja otkrila u vezi s telefonima.”

Bio je u pravu, pomisli Kasiopeja, i to iz više razloga. „Stižemo za nekih četrdeset pet minuta.”

Prekinula je vezu.

„U čemu je problem?”, upitao je Koton.

„Ko kaže da postoji problem?”

„Nazovi to intuicijom momka. Vidim ti na licu. Šta se dogodilo s prvom damom? Ispričala si mi samo kraću verziju.”

To je bila istina. Skratila je priču, izostavivši poslednji deo razgovora sa Širli Kajzer.

Prva dama ima ljubavnu aferu. Zar ne?

Ne baš. Ali skoro da je tako.

„Razmišljam kako bismo mogli da upotrebimo taj prisluškivani telefon u našu korist”, reče. „To nam je najbrži trik da isteramo Hejla na čistac.”

Nežno ju je poduhvatio za ruku. „Ima još nešto. Nisi mi sve rekla. To je u redu. I ja to radim, kao i ti. Ali šta god da je, ako ti je potrebna moja pomoć, traži je.”

Svidelo joj se što nije pokušao da bude popravljач. Umesto toga, bio joj je partner, čuvao joj je leđa.

Možda će baš i prihvatiti njegovu ponudu.

Ali sada je *nešto drugo* bilo njen problem.

ČETRDESET TRI

BAT, SEVERNA KAROLINA

8.30

Noks se brinuo. Kventin Hejl susreo se nasamo s izdajnikom pre egzekucije i sada je njemu, bez objašnjenja, naređeno da dođe u glavnu kuću. Leš je bio na putu ka moru, gde će biti umotan i bačen u Golfsku struju. Možda je izdajnik rekao Hejlu da je kompromitovao ono ubistvo, ali ne i atentat. Ali zašto bi mu Hejl poverovao? Čak i da Hejl gaji neke sumnje, ništa nije ukazivalo na Noksa, osim što je on bio samo jedan od četvorice koji su znali svaki detalj od samog početka, dok su ostala trojica bili kapetani. Istina, najmanje desetak njih radilo je na oružju u metalskoj radionici, ali njima nije rečeno kako planiraju da ga upotrebe. Da li su oni osumnjičeni? Naravno, ali ne naročito.

Ušao je u Hejlovu kuću i krenuo prema radnoj sobi. Sva četiri kapetana bila su tamo i čekala, što je odmah pojačalo njegovu nervozu.

„Dobro”, reče Hejl kad je Noks zatvorio vrata. „Taman sam se spremao da pustim nešto.”

Digitalni rikorder stajao je na stolu.

Uključio ga je.

„Moj brak je već vrlo dugo u krizi, Širli. Ti to znaš.”

„Ti si prva dama ove zemlje. Razvod nije moguć.”

„Ali biće kada konačno odemo, a to je samo godinu i po daleko.”

„Polin, shvataš li ti šta govoriš? Jesi li dobro razmislila o ovome?”

„Ni o čemu drugom i ne razmišljam. Deni je na nekoj funkciji skoro čitavog našeg zajedničkog života. Za oboje to predstavlja smetnju, jer nijedno ne želi da se suoči s realnošću. Za dvadeset meseci, njegova karijera je gotova. Onda ćemo ostati samo on i ja. Bez daljih smetnji. Mislim da to neću moći da podnesem.”

„Reč je o onom drugom. Zar ne?”

„Govoriš o tome kao da je nešto prljavo.”

„Remeti ti ispravan sud.”

„Ne, uopšte ne. Zapravo, pročišćava mi um. Prvi put za mnogo godina mogu da vidim. Mislim. Osećam.”

„Da li on zna da razgovaramo o ovome?”

„Rekla sam mu.”

Hejl isključi rikorder. „Izgleda da prva dama Sjedinjenih Država ima nekog dečka.”

„Kako si to snimio?”, upita Sirkuf.

„Otprilike pre godinu dana izgradio sam jednu vezu, nadao sam se da će nam pružiti neke korisne informacije.” Hejl je zastao. „I bio sam u pravu.”

Noks je istraživao Širli Kajzer i saznao za njenu dugogodišnju vezu s Polin Danijels. Na sreću, Kajzerova je bila otvorena, atraktivna i slobodna. Međutim, ni on ni Hejl nisu shvatali koliki jaz postoji u braku Danijelsovih. To je bio neočekivani dodatak.

„Zašto nam nisi rekao šta radiš?”, pitao je Kogbern.

„Na to je lako odgovoriti, Čarlse”, ubaci se Bolton. „Želeo je da bude naš spasitelj kako bismo mu dugovali.”

Što nije bilo daleko od istine, pomisli Noks.

„Nas grdiš”, reče Bolton, „što radimo na svoju ruku. A ti si radio isto to, veoma dugo.”

„Uz razliku što su moje akcije bile proračunate i privatne. Vaše su bile glupe i javne.”

Bolton jurnu preko sobe, ustremivši se na Hejla, ruke zabačene unazad i stisnute pesnice. Hejl desnom rukom posegnu ispod sakoa i izvuče isti onaj pištolj kojim je prekinuo zatvorenikovu agoniju.

Bolton stade kao ukopan.

Njih dvojica netremice su se gledali.

Kogbern i Sirkuf stajali su ćutke.

Noks je bio oduševljen. Međusobno su se svadali - ponovo - što je bilo savršeno, jer je otklanjalo pažnju s njega. Ali ovo je samo potvrđivalo ono što je već bio zaključio pre nego što se upleo s NOA. Ova četvorica neće preživeti talase koji će pogoditi njihove palube. Previše nesuglasica, previše ega, premalo saradnje.

„Jednog dana, Kventine”, reče Bolton.

„Šta ćeš uraditi? Izvršićeš atentat na mene?”

„To bih najviše voleo.”

„Shvatićeš da je mnogo teže ubiti mene nego bilo kog predsednika.”

Vajat je stigao u Montičelo. Prevezao je dvesta kilometara od Vašingtona za manje od dva sata i parkirao se na pošumljenom parkingu odmah do privlačnog kompleksa niskih zgrada koji su činili Centar za posetioce *Tomas Džeferson* i Edukativni centar *Smit*. Linija krova pratila je konturu obližnjeg valovitog brda, a drveni zidovi savršeno su se stapali sa šumom koja ih je okruživala. U okviru kompleksa nalazili su se i jedan restoran, suvenirnica, amfiteatar, učionice i izložbena sala.

Karbonelova je bila u pravu. Nije mogao da dozvoli da Malon uspe. Uvukao je svog neprijatelja u događaj u Njujorku da bi ga doveo u opasnost, možda čak i eliminisao, a ne da mu pruži još jednu priliku da izađe kao spasitelj.

Karbonelova je isto tako bila u pravu za još nešto.

Bila mu je potrebna. Bar još neko kratko vreme.

Pružila mu je nekoliko korisnih informacija o Montičelu, uključujući opis okoline, sigurnosni sistem i mape puteva koji vode do i od njega. Od automobila se peške uputio prema stepeništu koje je vodilo u dvorište s ponekim bagremom. Spazio je šalter za prodaju karata i kupio sebi kartu za prvu jutarnju turu, koja kreće za manje od dvadeset minuta, u devet sati, kada će konačno otvoriti palatu.

Lutao je uokolo i stigao do plakata, gde je saznao da je Džeferson četrdeset godina radio na ovom imanju - koje je nazvao Montičelo, što je na italijanskom značilo *mala planina* - stvorivši nešto što je na kraju nazvao *moj esej iz arhitekture*.

Bilo je to aktivno imanje. Krave, svinje i ovce, sve se to uzgajalo ovde. Pilana je obezbeđivala građu. Dva druga mlina proizvodila su kukuruzno i pšenično brašno. U kačari su pravljene kace za brašno. Drvo za potpalu sečeno je i prodavano iz okolne šume. Džeferson je uzgajao duvan koji je prodavao Škotima, a onda se prebacio na pirinač, detelinu, krompir i grašak. U jednom trenutku mogao je da putuje petnaest kilometara u bilo kom pravcu, a da ne izađe sa svog imanja.

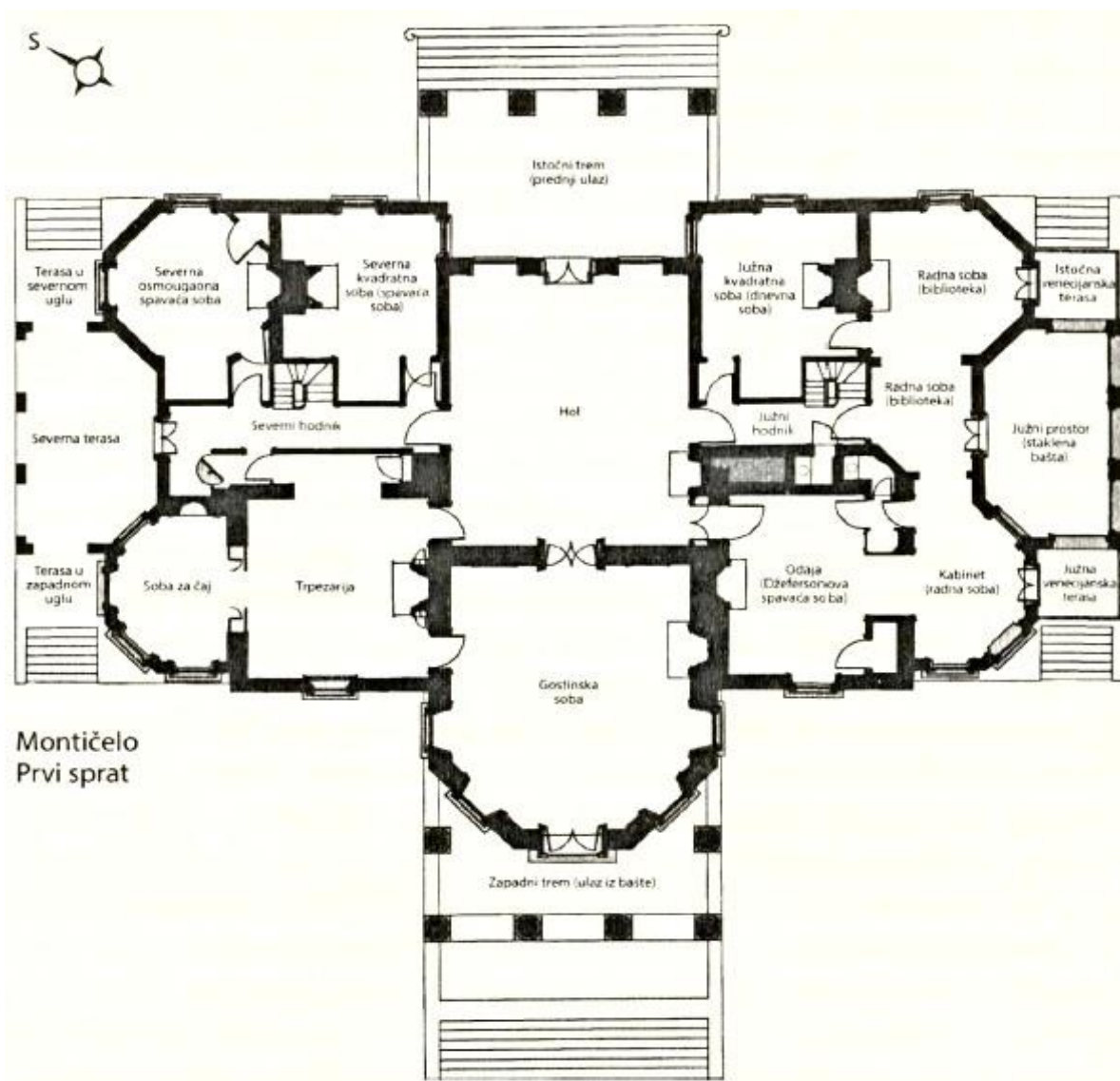
Zavideo mu je na nezavisnosti.

Međutim, u izložbenoj sali saznao je da je Džeferson umro kao siromah, dugujući hiljade dolara, a da su mu naslednici prodali sve, uključujući i robove, samo da bi isplatili poverioce. Kuća je preživela prolazeći kroz ruke mnogih vlasnika, sve dok je 1923. godine nije otkupila jedna fondacija, koja je dala sve od sebe da joj vrati nekadašnji sjaj.

Lutao je kroz mnoge delove izložbe i saznao još više. Prizemlje kuće imalo je jedanaest soba, koje su sve bile deo zvaničnog obilaska. Pažljivo korišćenje prostora i prirodnog svetla, sobe koje su se pretapale jedna u drugu, ranije

odvojene staklenim vratima, trebalo je da stvore utisak slobodnog i otvorenog života - gde ništa nije bilo skriveno, gde nema tajni. Drugi i treći sprat nisu bili dostupni posetiocima, ali su podrumi bili otvoreni za javnost.

Proučio je dijagram.

Zadovoljan, istupio je napolje u prelepo kasnoletnje jutro i zaključio da je odlučno i brzo jedini način da se obavi ovaj posao.

Krenuo je prema mestu odakle će se minibusom, s prvom grupom, odvesti skoro dvesta osamdeset metara visoko u planinsku stranu. Od pedeset ili približno toliko ljudi, većina su bili tinejdžeri. Bronzana statua Tomasa Džefersona, u prirodnoj veličini, čekala je zajedno s njima kod ivičnjaka. Beše to visok čovek, kako je primetio, preko metar osamdeset. Proučavao je njegov izgled s nekolicinom mladića.

„Ovo bi trebalo da bude zanimljivo”, reče jedan od njih.

Slagao se s tim.

Pomalo čak i zabavno.

Kao u stara vremena.

* * *

Malon i Kasiopeja motorom su se dovezli do Centra za posetioce u Montičelu. Edvin Dejvis stajao je u podnožju stepeništa i čekao ih. Kasiopeja je ignorisala čuvara parkinga, koji ju je usmeravao prema praznom delu, i odvezla se do ivičnjaka i ugasila motor.

„Sredio sam da vidite disk”, rekao im je Dejvis. „Razgovarao sam s predsednikom fondacije i upravnik imanja došao je da nas odvede do kuće.”

Malon nikad nije posetio nijedan od domova bivših predsednika. Uvek je želeo da dođe ovamo i na planinu Vernon, ali, jednostavno, nikad nije našao vremena. Jedno od onih putovanja oca i sina. Pitaو se šta Gari, njegov šesnaestogodišnjak, danas radi. Zvao je u petak kad su stigli u Njujork i razgovarao s njim pola sata. Gari je brzo odrastao. Činio se kao razborit momak, a posebno mu je bilo drago kad je čuo da mu je otac startovao Kasiopeju.

Opasno je zgodna, rekao je momak.

To je bila istina.

„Upravnik vas čeka u automobilu pored minibuseva”, reče Dejvis. „Samo vozila koja pripadaju imanju smeju da se voze tamo. Možemo da se provučemo s prvom grupom i vidimo disk. Izložen je u prizemlju, a onda možemo da ga odnesemo gore, gde ćemo imati mira.”

„Koton može da ide”, reče Kasiopeja. „Vi i ja moramo da razgovaramo.”

Malon je uhvatio neki pogled u njenim očima - ono nešto što ju je mučilo - i još nešto pored toga.

Njen predlog nije bio otvoren za pregovore.

„Dobro”, reče Dejvis. „Ti i ja ostajemo ovde.”

ČETRDESET ČETIRI

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je čekao da mu se Bolton povinuje i, konačno, budući sitna duša, kao što je očekivano, on se povukao u drugi kraj sobe.

Napetost je popustila, ali nije nestala.

„Predsedniku Danijelsu neće se dopasti to što mu izlažu privatnost”, rekao je. „Nikad nije postojao ni nagoveštaj skandala između njega i njegove supruge. Amerika veruje da su oni savršeni par. Možete li da zamislite šta bi dvadesetčetvoročasovni kanal s vestima ili internet uradili s ovim? Danijels bi

zauvek bio zapamćen kao predsednik rogonja. Nikad ne bi dozvolio da se to dogodi. Gospodo, ovo se može iskoristiti.”

Primetio je da se druga trojica nisu baš u potpunosti slagala s tim.

„Kad si nameravao da nam kažeš?”, ponovo upita Kogbern. „Edvard ima sva prava da bude ljut. Svi smo ljuti, Kventine.”

„Nije imalo smisla da pričam o ovome sve dok nisam bio siguran da može da se iskoristi. Sada sam siguran.”

Sirkuf je ušao u bar i napunio jednu čašu burbonom. I Hejl je mogao da popije jedan, ali se predomislio, jer bistrija glava bolje misli.

„Potajno možemo da izvršimo pritisak i zaustavimo ovaj progon”, rekao je. „Kao što sam rekao svoj trojici pre mesec dana, nema potrebe da se ubija predsednik. Spikeri s televizije i blogeri na internetu uradiće to umesto vas. Ovaj predsednik ukazao nam je poštovanje. Ne dugujemo mu ništa, osim ako ne želi da nam sada udovolji.”

„Ko je žena koju držiš u zatvoru?”, upita Kogbern.

Pitao se kada će konačno pitati. „Šefica obaveštajne jedinice *Magelan bilet* unutar Ministarstva pravde. Stefani Nel.”

„Zašto je držimo?”

Nije mogao da im kaže istinu. „Bila je sve veći problem. Istraživala je.”

„Da nije malo zakasnila?”, pitao je Bolton. „Do smrti su nas istraživali.”

„Video sam da je gledala smaknuće s prozora ćelije”, reče Kogbern.

Konačno. Jedan od njih obraćao je pažnju. „Nadao sam se da će shvatiti poruku.”

„Kventine”, počeo Sirkuf, „imaš li ikakvu ideju o tome šta radiš? Čini se kao da sediš na tri stolice. Otmica taoca mogla bi da nam natovari nešto još gore na vrat.”

„Nešto gore od pokušaja atentata na predsednika? Zaista ne volim što ponovo to spominjem, ali niko živi ne zna da je ona tu, osim nas. Trenutno, što se svih njih tiče, ona je jednostavno nestala.”

Naravno, Andreu Karbonel nije obuhvatio ovom izjavom, što mu je u glavu vratilo misao o drugom izdajniku. Ako takva osoba postoji, ona ili on vrlo dobro znaju za prisustvo Stefani Nel. Ali ako je to slučaj, zašto se niko nije pojavio da je spase?

Odgovor na to pitanje ponovo ga je uverio.

Sirkuf pokaza na rikorder. „Možda si u pravu, Kventine. Danijels možda ne bi voleo da ovo dospe u javnost.”

„A cena za naše ćutanje sasvim je razumna”, rekao je. „Samo želimo da američka vlada održi datu reč.”

„Postoji mogućnost da Danijels ni najmanje ne haje za ovo”, reče Bolton. „Lako bi mogao da kaže da se nosiš s tim u tri lepe, kao prvi put kad si išao da ih moliš.”

Prezreo je ovaj komentar, ali bilo je tu još nešto vredno pomena. „Da li si primetio pauzu u tom snimljenom razgovoru?”

„Jesam”, reče Kogbern. „Nema imena. Ko je čovek s kojim se petlja prva dama?”

Osmehnuo se. „E, vidiš, upravo zbog toga je sve vrlo zanimljivo.”

Vajat uđe u Montičelo s prvom grupom za taj dan. Shvatio je da posetioci dolaze u grupama od po trideset, u pratnji vodiča koji objašnjava svaku sobu i odgovara na pitanja. Primetio je da su vodiči listom stariji, mahom volonteri, i da su grupe vremenski blizu, sa svega pet minuta između svake.

Stajao je u nečemu što je vodič nazvao ulaznim foajeom, odmah posle istočnog trema. Velika dvospratna prostorija odavala je utisak muzeja - što je i bila Džefersonova namera, kako je vodič objasnio - i u njoj su stajale izložene mape, jelenski rogovi, skulpture, slike i artefakti. Drugi sprat mogao se videti kroz poluosmougaoni balkon. Tanki, blisko postavljeni stubići, povrh kojih je bila postavljena greda od mahagonija, štitili su spoljašnju ivicu. Pažnja svih bila je usmerena na dvostrani Džefersonov sat, koji je pokazivao vreme i dane u nedelji, i čiji su se đulasti tegovi klatili kroz rupe u podu, skroz do podruma. Glumeći da ga to interesuje, gledao je dve slike starih majstora i biste Voltera, Tirgoa i Aleksandra Hamiltona dok je upijao raspored.

Odšetali su do dnevne sobe koja se graničila sa salom.

Džefersonova kći, Marta, i njena porodica, koristili su ovu skućenu prostoriju kao svoje privatne odaje za život. Sklonio se u jedan ugao kako bi čitava grupa mogla da uđe u sledeću sobu koja je sledila u turi. Primetio je da vodič uvek sačeka i zatvori vrata prethodne sobe pre nego što se obrati grupi u sledećoj. Pretpostavio je da se to čini kako bi tura koja sledi mogla neometano da uživa u svom obilasku.

„Ovo je Džefersonov *sanctum sanctorum*. Njegovo najsvetije mesto”, rekao je vodič grupi u sledećoj prostoriji.

Vajat je gledao biblioteku.

Mnogi zidovi još su bili prekriveni policama. U Džefersonovo vreme, objasnio je vodič, ispred njih bi stajale kutije od borovine, poređane jedna povrh druge - najveće, *folio* knjige, na dnu, zatim *oktavo* format, potom *duodecimo* i na vrhu minijaturene knjige. Skoro 6.700 tomova u najbolja vremena, a skoro sve je prodato Sjedinjenim Državama za Kongresnu biblioteku, pošto su Britanci spalili kapitol 1814. godine, tako uništivši prvu nacionalnu kolekciju knjiga. Visoki prozori koji su se otvarali poput vrata vodili su na otvoreni trem i staklenu baštu.

Ali ono što je privuklo Vajatovu pažnju nalazilo se na drugom kraju.

Poluosmougaonik uokviren prozorima.

To je vodič nazvao kabinetom.

Uočio je sto, okretnu kožnu stolicu i astronomski sat i Džefersonov slavni poligraf koji je služio za kopiranje pisama u trenutku pisanja. Arhitektonski sto ispred jednog prozora. U obilju naučnih instrumenata na pomoćnom stolu ležao je šifarski disk. Dugačak otprilike četrdeset pet centimetara. Izrezbareni drveni diskovi imali su po petnaest centimetara u prečniku, a stajali su ispod staklenog poklopca. Vodič je mleo nešto o tome koliko je jutara i večeri Džeferson provodio čitajući i vodeći prepisku u kabinetu, okružen svojim knjigama i naučnim instrumentima. Malo njih imalo je pristup ovde, izuzev onih bliskih bivšem predsedniku. Vajat se setio šta je pročitao u centru za posetioce o staklenim vratima, otvorenosti prostora i odsustvu tajni, shvativši da je sve to samo iluzija. U stvarnosti, bilo je mnogo zatvorenih prostora u ovoj kući, a posebno ovde u južnom krilu.

Što je moglo biti veoma korisno.

Tura se nastavila u Džefersonovoj spavaćoj sobi, koja je bila dvostruko viša, najmanje šest metara do svetlarnika, i spojena s kabinetom jednim krevetom u niši. Sledeća je bila velika gostinska soba, u središtu prizemlja, s prozorima i vratima koji su gledali na zadnje dvorište i zapadni trem. Vodič je, veran obavezi, zatvorio vrata spavaće sobe pošto je poslednji posetilac ušao u gostinsku sobu. Uljani portreti dominirali su krem zidovima. Grimizne draperije ukrašavale su visoke prozore. Engleski, francuski i američki nameštaj ovde je bio izmešan.

Posegnuo je u džep i izvadio svetlosnu bombu. Diskretno, oslobodio je upaljač i, dok je vodič pričao o umetničkim delima na zidovima i o tome koliko je Džeferson poštovao Džona Loka, Isaka Njutna i Fransisa Bejkona, sagnuo se i zakotrljao eksploziv po drvenom podu.

Jedan. Dva. Tri.

Sklopio je oči dok je eksplozija svetla i dima punila sobu.

Već je u rukama imao drugo iznenađenje, pa je izvukao osigurač i bacio ga na pod, uhvativši se za kvaku koja mu je omogućavala povratak u spavaću sobu taman kad je još jedan oblak gustog dima prestravio čitavu sobu.

* * *

Malon se vozio s upravnikom imanja putem s dve trake koji se uvijao uz planinsku stranu. Saobraćaj se odvijao samo u jednom smeru, obilazeći kuće na vrhu, a onda se ponovo spuštajući, pored Džefersonovog groba, do centra za posetioce.

„Imali smo sreću što smo uspeli da povratimo disk”, reče upravnik. „Skoro sve što je Džeferson posedovao prodato je posle njegove smrti da se isplate poverioci. Robert Paterson, sin čoveka koji je bio Džefersonov dugogodišnji prijatelj, kupio je disk od imanja. Njegov otac pomogao je Džefersonu da ga napravi, pa je tu bila i sentimentalna vezanost. Stari Paterson i Džeferson imali su zajedničku strast za kôdove.”

Malon je sve ovo povezivao s onim što mu je Danijels ispričao. Sin Roberta Patersona radio je za vladu i dao je očevu šifru Endruu Džeksonu. Izgleda da je predložio da se sprava upotrebi i za proces dekôdiranja. Pošto je na svetu postojao samo jedan, koji je bio kod Patersona, Tvrdokorni je verovatno bio spokojan, znajući da Komonvelt nikad ništa neće moći da dešifruje.

„Džeferson je prestao da koristi disk 1802. godine”, reče upravnik. „Ponovo ga je 1890. uveo jedan zvaničnik francuske vlade i kratko ga koristio. A onda opet, za vreme Prvog svetskog rata, Amerikanci su ga ponovo uveli, i korišćen je za kôdiranje sve do početka Drugog svetskog rata.”

Skrenuli su u krivinu i prišli malom asfaltiranom parkingu, bez automobila. Jedan od minibuseva upravo se lagano udaljavao pošto je iskrcao još posetilaca. Glavni ulaz u kuću nalazio se tridesetak metara odatle.

„Lepo je biti u društvu čoveka koji je ovde glavni”, rekao je. „Imaš priliku da prideš sasvim blizu.”

„Nema čovek priliku da svakog dana ima konferencijski razgovor sa šefom osoblja Bele kuće i šefom Tajne službe.”

Upravnik isključi motor.

Malon izađe na blistavo jutarnje svetlo i kasnoletnji suvi i topli vazduh. Zurio je u veliku kuću i upadljivu kupolu, prvu koja je, kako je znao, ikada podignuta na jednoj američkoj kući.

Blesak je u tom trenutku osvetlio neke prozore u kući.

Vrisci su se začuli iznutra.

Još jedan blesak.

Neko je izleteo na prednja vrata.

„Bomba je unutra. Trči.”

ČETRDESET PET

Kasiopeja i Edvin Dejvis stajali su sami na drugom kraju parkinga, iza kog je u hrpama stizalo još posetilaca.

„Hoću da čujem šta je to s vama i prvom damom”, rekla mu je.

Izraz poraza zamračio je Dejvisovo lice. „Sada shvataš zašto si ti morala da radiš na ovome?”

Ovu činjenicu je već bila razumela.

„Kad nam je Tajna služba rekla koga su uhvatili, ubedio sam predsednika da vas oboje uključim. Nije bilo teško ubediti ga. Ima ogromno poverenje u tebe i Kotona. Nije zaboravio šta ste učinili za njega prošli put. Znao sam da će Polin istog trena biti osumnjičena, pošto je samo šačica nas znala za put toliko mnogo unapred, te je stoga istraga o njoj morala da bude pod kontrolom.”

„Znali ste od samog početka da je procurilo od nje?”

„Pomisao da je nekome nešto rekla imala je smisla.”

„Kad je otpočela vaša veza s prvom damom?”

Titraj nelagode zatalasao je prostor između njih. Znala je da mu je ovo teško padalo, ali on ju je uvukao, a ona je morala da obavi svoj zadatak.

„Došao sam u Belu kuću pre tri godine, kao zamenik nacionalnog savetnika za bezbednost. Upoznao sam Polin... prvu damu... tada.”

„Ne morate brinuti zbog pravilnog izražavanja”, rekla je. „Ovde smo samo vi i ja. Recite mi šta se dogodilo.”

„Ne brinem zbog toga.” Talas ljutnje nakratko mu prekri lice. „Ljut sam na sebe. Nikad se nisam ponašao ovako. Imam šezdeset godina i nikad nisam doveo sebe u ovako čudnu situaciju. Nisam siguran šta me je spopalo.”

„Dobro došli u klub. Jeste li ikada bili oženjeni?”

Odmahnuo je glavom. „Imao sam nekoliko lepih veza u životu. Posao je uvek bio najvažniji. Bio sam osoba kojoj su se drugi okretali u teškim vremenima. Čvrsta ruka. A sad...”

Pružila je ruku i nežno ga stegla. „Samo mi recite šta se dogodilo.”

Njegov odbrambeni stav kao da je malo popustio. „Ona je vrlo nesrećna žena, i takva je već veoma dugo. Što je prava šteta, jer je stvarno dobra osoba. Ono što se dogodilo s njenom kćerkom duboko ju je pogodilo. Nikad s tim nije izašla na kraj.”

Kao ni Deni Danijels, pomislila je.

„Retko kad je putovala s predsednikom”, reče Dejvis. „Različiti rasporedi, što nije toliko neuobičajeno. S vremena na vreme on nije bio tu i tada smo posećivali jedno drugo. Ništa se nedolično nije događalo, samo da napomenem. Apsolutno ništa. Samo poneki ručak ili večera, i za to vreme pravio sam joj društvo i razgovarali smo. Ona voli da čita, najviše ljubavne romane. To malo ko zna. Što vatrenije, to joj se više sviđa. Širli ih joj je nabavljala.” Osmehnulo se. „To joj donosi zadovoljstvo, ali ne zbog seksa. Nije je to očaravalo. Reč je o srećnim krajevima. Svi se završavaju u krešendu i to je ono što voli.”

Opuštao se, otvarao, kao da je veoma dugo na ivici živaca.

„Razgovarali smo o knjigama, svetu, Beloj kući. Nije imala razloga da se pretvara preda mnom. Ja sam bio najbliži čovek predsedniku. Nije postojalo ništa što ja ne znam. Na kraju, stigli smo i do Meri, njenog muža i njenog braka.”

„Jasno mi je stavila do znanja da predsednika krivi za sve.”

„To nije istina”, brzo ju je presekao. „Bar ne onako kako ti misliš. Možda ga je u početku zaista krivila, ali mislim da je shvatila koliko je to suludo. Na nesreću, jedan deo nje umro je te večeri zajedno s Meri. Deo koji se više nikad neće vratiti, i to je ono što decenijama nije mogla da shvati.”

„Jeste li vi bili činilac koji je pomogao tom shvatanju?”

Izgleda da je osetio mrvu kritike u njenim rečima.

„Svojski sam se trudio da to ne budem. Međutim, kada sam unapređen u šefa osoblja, provodili smo još više vremena zajedno. Naše diskusije dosezale su do još dubljih tema. Verovala mi je.” Oklevao je. „Ja sam dobar slušalac.”

„Ali činili ste mnogo više od pukog slušanja”, rekla je. „Saosećali ste. Povezivali se. Izvlačili nešto podjednako blagotvorno za sebe iz nje.”

Klimnuo je glavom. „Naši razgovori predstavljali su dvosmerni tok. I ona je to počela da uviđa.”

I ona se sama borila s potpuno istim emocijama. Deljenje sebe s nekim drugim težak je zadatak.

„Polin je godinu dana starija od mene”, rekao je, kao da to ima nekakve veze. „Šali se sa mnom da sam ja njen mlađi čovek. Moram da priznam, sviđa mi se kad to kaže.”

„Da li Deni ima ikakvu predstavu o tome šta se događa?”

„Zaboga, ne. Ali kao što sam rekao, nije se dogodilo apsolutno ništa nedolično.”

„Osim što ste se vas dvoje zaljubili jedno u drugo.”

Rezniranost mu preplavi lice. „Pretpostavljam da si u pravu. To je tačno ono što se dogodilo. Ona i predsednik nisu muž i žena već vrlo dugo i izgleda da su oboje to prihvatili. Nema nikakve intimnosti u njihovom odnosu. I kad to kažem, ne mislim fizički. Nema deljenja jednog s drugim. Nikakva ranjivost se ne ispoljava. Skoro je isto kao da su cimeri. Kolege. S pravim zidom koji stoji između njih. Nijedan brak to ne može da preživi.”

Znala je na šta misli. Nikad pre ni sa kim nije bila intimna kao što je to s Kotonom. Bilo je muškaraca i davala je nešto od sebe, ali nikada sve. Otkriti svoja nadanja i strahove, verovati da onaj drugi to neće iskoristiti, iziskuje ogromno poverenje.

Ali ne samo od nje već i od Kotona.

Da, Dejvis je bio u pravu.

Intimnost je predstavljala malter koji učvršćuje ljubav.

„Da li ste znali za vezu Kventina Hejla i Širli Kajzer?” upitala ga je.

„Ni najmanje. Samo jednom sam sreo Širli, kad je došla u Belu kuću. Ali znam da Polin s njom priča svakog dana. Bez nje, odavno bi poklekla. Ako je Polin ikome rekla za put u Njujork, onda je to bila Širli. Isto tako znam da Širli zna za mene. Zato si mi ti bila potrebna za ovo. Učinilo mi se da situacija veoma brzo može da izmakne iz ruku.”

Što se stvarno i dogodilo.

„Sad Kventin Hejl zna”, rekla je. „Međutim, zanimljivo, nije učinio apsolutno ništa s tom informacijom.”

„Kad se onog dana susreo sa mnom u Beloj kući, sigurno je već znao. Taj susret verovatno je bio način da proveri treba li da baci svoj adut.”

Složila se s tim. Imalo je smisla. Kao i još nešto. „Ubeđena sam da je Stefani kod Hejla. Iako je istraživala samo Karbonelovu, to je sigurno obuhvatalo i Komonvelt. U to nema nimalo sumnje.”

„Ali ako budemo delali nerazumno, rizikujemo ne samo da otkrijemo i osramotimo sve koji su uključeni, već i Stefanin život.”

„To je istina, ali...”

Oglasio se alarm iz centra za posetioce.

„Šta je sad?”, reče ona.

Potrčali su prema grupi zgrada i pravo u kancelariju upravnika imanja.

Briga se očitovala na licu upravnikovog pomoćnika. „Neka vrsta bombe eksplodirala je u glavnoj kući.”

ČETRDESET ŠEST

Vajatove igračkice obavile su svoj trik. Panika je zavladała u velikoj kući. Ljudi su vrištali, gurali se i pokušavali da pobegnu. Upotrebio je modifikovanu mešavinu koja je stvarala više dima, što je samo pojačalo efekat. Hvala bogu pa je poslao jednu turu u Njujork, pošto nije bio siguran šta će se dogoditi kada Koton Malon stupi na scenu.

Povukao se u Džefersonovu spavaću sobu i podbio stolicu pod kvaku. Znao je da će sledeća tura preći iz dnevne sobe u biblioteku, a onda u kabinet. Lako je prešao sobu s parketom i prišao krevetu. Prisetio se kako je vodič nešto ranije blebetao kako je Džeferson ustajao čim bi mogao da vidi kazaljke sata u obliku obeliska, koji se nalazio naspram kreveta. Karmincrveni, svileni prekrivač - iskrojen prema Džefersonovim uputstvima, vodič je to istakao - prekrivao je dušek, koji je potpuno ispunjavao nišu između spavaće sobe i kabineta. Uspentrao se na krevet i pažljivo provirio oko ivice zida, izvan lukova, da proverí ljude u biblioteci, nekih sedam-osam metara daleko. Vodič je, izgleda, procenjivao neuobičajenu situaciju i, pošto je čuo vrisku iz drugog dela kuće, zamolio sve da se smire.

Vajat baci svetlosnu bombu u njihovom pravcu, izmaknuvši glavu u istom trenu kad su se pojavili blesak i dim.

Začuli su se krici kad je zavladao strah.

„Ovuda”, začuo je glas koji se izdizao iznad meteža.

Ponovo je pogledao i video vodiča koji je provodio grupu kroz dim, prema spoljnim vratima, i susednoj staklenoj bašti i svežem vazduhu.

Usmerio je svoju pažnju na disk za šifriranje.

Koji je stajao na manje od pola metra od njega.

Malon je stajao u dvospratnom ulaznom holu Montičela. Dim se nadimao, dopirući kroz otvorena staklena vrata s druge strane, u pratnji vrisaka i uzvika koji su govorili da se nešto upravo dogodilo levo od njega.

Upravnik imanja stajao je kraj njega.

Talas ljudi izleteo je iz kuće samo časak pre, na glavna vrata njemu iza leđa, uzbuđenih glasova i očiju razrogačenih od straha.

„Šta je u onom pravcu?“, pitao je, mahnuvši levo, gde je, izgleda, bio najveći haos.

„Džefersonove privatne odaje. Biblioteka, kabinet, spavaća soba.”

„Da li je to mesto gde je izložen disk?”

Čovek klimnu glavom.

Izvadio je pištolj. „Napolje. I ne puštaj nikoga unutra.”

Shvatio je da nema nikakve bombe. Samo svetlosni blesak i prasak. Diverzija. Isti onaj šištavi zvuk od sinoć i napad na ljude s noćnim vizirima.

Ko je to, dođavola, bio tu?

Vajat iz džepa pantalonu izvuče najlonsku torbu koju je poneo sa sobom. Disk je bio veći nego što je očekivao, ali tanka vreća će to izdržati. Moraće da pazi, pošto je drveni disk, izgleda, bio krhak. Razumljivo, uzevši u obzir da je star dve stotine godina.

Sišao je s kreveta i ušao u kabinet, sklonio stakleni poklopac i podigao diskove na osovini. Pažljivo, spustio je spravu u najlonsku torbu. Uzeo je i dva slobodna diska koji su bili izloženi posebno, i takođe ih spustio u torbu. Moraće da drži zavežljaj u rukama, čvrsto na grudima, kako bi bio siguran da se neće oštetiti.

Proverio je težinu.

Nešto malo više od dva kilograma.

Nikakav problem.

Malon je prošao kroz sobu sa svetlozelenim zidovima i kaminom. Plakat je govorio da je to južna kvadratna soba. Iznad belog okvira kamina visio je portret neke žene. Druga vrata vodila su u nešto što se zvalo, kako se sećao, Džefersonov *sanctum sanctorum*, i što je zauzimalo čitavu južnu stranu zgrade.

S pištoljem u ruci, otvorio je vrata i susreo se s pravim zidom od dima.

Zurio je kroz maglu, uhvativši obrise ljudi napolju, s druge strane prozora koji su se pružali od poda do tavanice i otvarali se poput vrata na osunčani trem, svetao od biljaka u saksijama. Udahnuo je duboko i uronio u dim, držeći se uza zid i tražeći zaklon iza komode. Ispred, s njegove leve strane, uzdizala se uska polica za knjige popunjena starim knjigama u kožnom povezu. Lukovi su držali tavanicu i pružali se prema drugom kraju prostorije gde je, u poluosmougaonoj niši, primetio jednog čoveka, koji je trpao disk u torbu.

Usredsredio se na njegovo lice.

To lice je poznavao.

I sve je odjednom dobilo smisao.

* * *

Vajat je primetio neke kretnje kroz maglu. Neko je ušao u biblioteku s druge strane.

Završio je ono što je započeo, prigrlio disk jednom rukom i uzeo pištolj.

Video je da čovek pilji u njega.

Koton Malon.

I ispalio hitac.

Malon se bacio iza komode u trenu kad je Vajat pucao u njega. Koliko je prošlo? Osam godina. Najmanje. Nikad nije saznao šta se dogodilo s Vajatom pošto je oteran iz službe, mada je čuo da je postao slobodan strelac.

On je bio taj koji je postavio klopku koristeći Stefani Nel i namamio ga u onu hotelsku sobu. Pisac poruke koja mu je ostavljena. Čovek s radija iz *Grand Hajata* koji je usmerio agente pravo na njega. Manipulant koji je prevario policiju i Tajnu službu.

Sve je to bio Vajat.

Nešto je doletelo kroz maglu i palo na pod.

Malo, okruglo, dokotrljalo se do njega.

Znao je šta se sprema i okrenuo glavu nadesno, sklopivši oči.

Vajat pobeže iz kabineta, a zatim i iz spavaće sobe, i vrati se u gostinsku, dalje od Malona. Koliko god da je želeo da ostane i poigra se s njim, nije to mogao.

Ne sada.

Imao je disk i to je jedino bilo bitno. Mogao je da ga upotrebi da otkrije šta mu predstoji u potrazi za dvema stranicama koje nedostaju iz Kongresa. Ili da prosto uništi tu stvar i završi sve.

Na taj način niko ne bi pobedio.

U ovom trenu nije bio siguran.

Malon odluči da ne krene za Vajatom. Znao je da sobe u prizemlju vijugaju i vraćaju se u centar, te je stoga otvorio vrata sa svoje desne strane, otkrivši kratak hodnik koji se završavao pet-šest metara u ulaznom holu.

Dim je kuljao prema njemu.

Vidljivost nije bila dovoljno dobra, a Vajat sigurno nije planirao da otpešači do ulaznih vrata. Njemu neposredno zdesna, niz uskih, klinastih stepenika uzdizao se u vidu vertikalne spirale do drugog sprata. Lanac s pločicom označavao je da je prolaz zatvoren za posetioce. Prisetio se ulaznog hola i otvorene ograde na drugom spratu i zaključio da bi viša pozicija bila bolja; zato je prekoračio lanac i krenuo gore.

Vajat je nameravao da pobjegne, ali ne iz prizemlja. Planirao je da stigne do podruma, a onda da kroz niži, severni izlaz pobjegne u šumu koja se nalazila iza putića za servisna vozila. To je bi bio najsigurniji put, uzimajući u obzir to da je glavna pometnja na istočnoj strani kuće. Ali Malon je svega nekoliko koraka daleko i verovatno pokušava da se vrati u ulazni hol.

Zastao je u gostinskoj sobi da oslušne.

Dim je i dalje bio gust. Nikog nije bilo u okolini. Malon je verovatno već blokirao čitavu kuću. Onda mu nešto pade na pamet i pogled mu odluta gore.

Naravno.

Upravo to bi i on uradio.

ČETRDESET SEDAM

BAT, SEVERNA KAROLINA

Noks je posmatrao druga tri kapetana dok je Kventin Hejl uživao u svom trenutku. I on je bio impresioniran kad je prvi put čuo snimljeni razgovor. Činjenice su bile zapanjujuće. Prva dama Sjedinjenih Država ima romantičnu vezu sa šefom osoblja Bele kuće?

„Koliko dugo ovo traje?“, pitao je Kogbern Hejla.

„Dovoljno dugo da nijedno od njih dvoje ne može to da poretne. Razgovori su, u najmanju ruku, veoma sramotni. Nikad se američka politika nije susrela s nečim ovakvim. Štampa i javnost podivljaće samo zato što je reč o nečem novom. Danijels će biti potpuno nemoćan do kraja svog mandata.“

Čak je i Edvard Bolton, koji je sve što je poticalo od Hejla automatski odbacivao kao samoljubivo, nepraktično ili glupo, samo nemo sedeo, jasno uviđajući sve mogućnosti.

„Hajde da ovo iskoristimo“, reče Sirkuf. „Odmah. Zašto da čekamo?“

„Trenutak u kom ćemo ovo iskoristiti mora biti odabran veoma pažljivo“, uzvratila Hejl. „Kao što vas trojica volite da me podsećate, kad sam otišao u Belu kuću da *preklinjem*, već sam znao za ovo. Ali otišao sam da proverim da li ćemo to morati da iskoristimo. Tražio sam da se naše dozvole poštuju i odbijen sam. Zato nam i nije preostalo mnogo opcija. Međutim, ako bismo s ovim otišli pravo kod predsednika, to bi samo bilo kontraproduktivno. Umesto toga, moramo da pritisnemo ove dve persone koje su umešane, dozvolimo im da razmotre posledice svojih postupaka, a onda sačekamo da oni obave ubeđivanje umesto nas.“

Noks se slagao: prva dama i šef osoblja imaju najveći uticaj na predsednika Danijelsa. Ali da li će oni obaviti posao za Komonvelt? Teško. Ovo je bilo

donekle iracionalno razmišljanje. Zato je i ostao ubeđen da je bolje postupio što je sklopio pogodbu s NOA, umesto da s ovim klimavim brodom isplovi po oluji.

„Neka sami odaberu šta će da kažu Danijelsu”, reče Hejl. „Nas nije briga. Mi samo želimo da Sjedinjene Države priznaju naše privatirske dozvole.”

„Odakle ti ove trake?”, upita Bolton. „Je li bilo nečega što te je navelo na to? Kako znaš da te neko nije nasamario? Sve to deluje pomalo fantastično. Previše dobro da bi bilo istinito. Možda srljamo pravo mečki na rupu.”

„Ovo što si rekao ima smisla”, ubaci se Kogbern. „Previše je zgodno.”

Hejl odmahnu glavom. „Gospodo, zašto ste toliko sumnjičavi? Već više od godinu dana petljam se s ovom ženom. Uveliko deli sa mnom ono što stvarno ne bi smela.”

„Zašto si joj onda prisluškivao telefonske razgovore?”, upita Bolton Hejla.

„Edvarde, zar stvarno misliš da mi ona baš sve govori? Da bi ovo uspelo, prva dama morala je sama da progovori o tome. Zato sam iskoristio šansu i prisluškivao telefon. Hvala bogu što jesam, jer ne bismo imali tako proketo dobre dokaze.”

„Ipak brinem”, reče Kogbern. „Možda je ipak sve samo zamka.”

„Ako je ovo varka, onda je proketo duboka i komplikovana.” Hejl odmahnu glavom. „Ovo je ipak stvarno. Garantujem vam životom da jeste.”

„Ali problem je u tome”, reče Bolton, „da li bismo *mi* garantovali svojim životima?”

Malon se šunjao hodnikom koji se pružao pravcem sever-jug, od jednog kraja drugog sprata do drugog. Iako nikad nije bio u Montičelu, dovoljno je znao o Tomasu Džefersonu i bio je siguran da na drugom kraju postoje još jedne stepenice. Džeferson je bio poštovalac svega što je francusko. Dvostruko više sobe, kupole, niše za krevete, svetlarnici, toaleti u kući, uska stepeništa - sve uobičajeni elementi francuske arhitekture. Kao što je simetrija. Što znači da je sigurno postojalo drugo stepenište na severnom kraju koje vodi dole. Međutim, između ovog i tog mesta nalazio se balkon koji je gledao na ulazni hol. Dim koji je ispunjavao putanju pred njim potvrđivao je ovu činjenicu.

Stigao je do kraja hodnika i pogledao dole u ulazni hol. Kroz ogradu nije primetio nikakvo kretanje. Svuda je lebdeo gust dim, a razilazio se kako se podizao. Držao se podalje od ograde, grleći zid, i tako prešao čitav balkon. Ispred njega, nekoliko stopa niz drugi hodnik, primetio je drugo stepenište koje je strmo zavijalo nadole, kao i nagore na treći sprat.

Nešto je doletelo upravo s tog stepeništa, skakućući po drvenom podu.

I kotrljajući se prema njemu. Legao je na balkon upravo kad je svetlosna bomba eksplodirala, oslobađajući svetlost i dim.

Podigao je glavu i pogledao dole, kroz ogradu.

Vajat je stajao i držao pištolj uperen u njega.

Hejl je piljio u Edvarda Boltona i rekao: „Čini mi se da nemaš baš mnogo izbora, osim da veruješ kako će ovo proizvesti željene rezultate.” Nakratko je začutao. „Za sve nas. Osim ako nemaš neku bolju ideju.”

„Ne verujem ni u šta što ti radiš”, reče Bolton.

Čarls Kogbern istupi jedan korak. „Moram da se složim s njim, Kventine. Ovo bi moglo biti podjednako budalasto kao i ono što smo mi pokušali.”

„Atentat nije bio budalast”, požuri Bolton da kaže. „Delovalo je u prošlosti. Vidi šta se dogodilo s Makinlijem. I on je bio čvrsto rešen da nas goni.”

Otac mu je pričao o Vilijamu Makinliju, koji je, kao i Linkoln, prvo iskoristio Komonvelt. Do početka Špansko-američkog rata, zahvaljujući Pariskoj deklaraciji iz 1865. godine, više od pedeset nacija stavilo je privatirstvo s one strane zakona. A pošto ni Španija ni Amerika nisu potpisale taj sporazum, zaraćene strane složile su se da ne koriste privatire za vreme svog rata, na prelazu u dvadeseti vek. Nesputan bilo kakvim međunarodnim ugovorima, Komonvelt je napadao španske brodove. Na nesreću, rat je trajao samo četiri meseca. Kad je mir konačno uspostavljen, Španija je tražila odmazdu, preispitujući američko poštenje, jer je ova prekršila predratni sporazum. Makinli je konačno popustio pod pritiskom i dozvolio gonjenje, oslanjajući se na činjenicu da Komonveltove privatirske dozvole nisu bile pravno osnovane. Zato je jedan poremećeni i budući anarhist potajno angažovan i poslat da smakne Makinlija, što je i uradio 6. septembra 1901. godine. Atentator je uhvaćen na mestu zločina. Sedamnaest dana kasnije suđeno mu je i presuđeno. Pet nedelja posle toga ubijen je na električnoj stolici. Novom predsedniku, Teodoru Ruzveltu, nisu smetali napadi Komonvelta i uopšte mu nije bilo bitno da umiruje Špance.

Sva gonjenja su prestala.

Naravno, ni Ruzvelt, niti bilo ko drugi, nije znao za zaveru da se ubije Makinli.

„To je razlika između vas i mene”, reče Hejl Boltonu. „Ja prosto veoma poštujem našu prošlost, a vi insistirate na tome da je ponavljate. Kao što sam rekao, meci i nasilje nisu više način da se predsednik ukloni. Sram i poniženje deluju na isti način, s tom razlikom što neko drugi svesno umesto nas preuzima našu borbu. Mi ne moramo da uradimo ništa drugo, osim da potpalimo vatru.”

„Tvoja prokleta porodica je i zamesila sve ovo”, reče Bolton. „Hejlovi su bili podjednako problematični i 1835. Ništa nam nije falilo. Niko nam nije smetao. Učinili smo ogromnu uslugu zemlji i vlada nas je ostavljala na miru. Ali umesto da prihvate Džefersonovu odluku da se ti gusari ne pomiluju, vaši pradedovi odlučili su da ubiju predsednika Sjedinjenih Država.” Bolton uperi prst u Hejla. „Otprilike podjednako glup potez kao i ovaj koji smo mi povukli. Jedina je razlika u tome što mi nismo uhvaćeni.”

Hejl nije mogao da odoli. „Još ne, bar zasad.”

„Šta to treba da znači?”

Slegnuo je ramenima. „Pa to da istraga jedva da je i otpočela. Nemojte biti toliko sigurni da neće uslediti suđenje.”

Bolton pohrli napred, očigledno primivši ove reči kao uvredu, ali naglo stade, shvativši da je pištolj, iako spušten, još u Hejlovoj ruci.

„Prodao bi nas njima”, reče Bolton. „Samo da bi sačuvao sopstvenu kožu.”

„Nikada”, odgovori Hejl. „Ja svoju zakletvu ugovoru shvatam veoma ozbiljno. Vi ste ti koje shvatam olako.”

Bolton se okrenu prema Sirkufu i Kogbernu. „Zar ćete samo stajati i pustiti ga da tako govori o nama? Ima li bilo koji od vas dvojice nešto da kaže?”

Kasiopeja se vozila s Edvinom Dejvisom strmim putem prema glavnoj kući Montičela. Autobusi koji voze gore-dole su zaustavljeni, pozvan je lokalni šerif. Zaustavili su se na parkingu ispred kuće. Upravnik imanja čekao je na kraju popločane staze koja je vodila do trema sa stubovima. Dvadeset metara dalje, ljude su okupljali u još jedan autobus.

„Gde je Koton?”, pitala je.

„Unutra. Rekao mi je da blokiram kuću i nikog ne puštam.”

„Šta se dogodilo?”, upita Dejvis.

Začulo se još jedno šištanje iznutra, koje je usledilo posle bleska što je osvetlio nekoliko prozora.

„Šta to bi?”, upita ona.

„To se već događalo”, odgovori upravnik.

Potrčala je stazom prema kući.

„Rekao je da niko ne ulazi”, doviknuo joj je upravnik.

Izvadila je svoje oružje. „To se ne odnosi na mene.”

Glasan prasak začuo se iznutra.

Taj zvuk bio joj je poznat.

Pucnjava.

ČETRDESET OSAM

Malon se bacio na pod baš kad je Vajat opalio, a metak razneo jednu od drvenih prečki ograde. Na sve četiri hitro je počeo da se povlači prema zadnjem zidu, dalje od ograde, koristeći ugao za zaštitu. Usledio je još jedan pucanj i metak prolete kroz podne daske nekoliko stopa od njega - dvestogodišnje drvo nije pružalo bogzna kakav otpor.

Treći pucanj.

Još bliže.

Vajat ga je tražio.

Nešto je poletelo kroz vazduh i odskočilo po podu balkona. Već je gledao taj film i žurno je prekrpio glavu dok je svetlosna bomba obavljala svoj posao, ispustivši svež talas dima i doprinoseći čitavoj gunguli.

Hitro je skočio na noge i pronašao hodnik prema stepenicama kojima je ranije došao. Primitivši krajičkom oka neke kretnje tamo dole, krenuo je na treći sprat i odlučio da preokrene uloge.

Došlo je vreme da Vajat malo bude zec, a on lisica.

* * *

Vajat se šunjavao uz stepenice, držeći pištolj ispred sebe i tražeći Malona kroz dim.

Dva događaja zbila su se istovremeno.

Začuo je kako se otvaraju ulazna vrata kuće i povik neke žene: „Kotone.”

A onda, iznad sebe, uhvatio je pogledom Malona.

Koji se upravo peo na treći sprat.

Noks je čekao da kapetani Sirkuf i Kogbern odgovore na Boltonovo pitanje.

„Ne znam, Edvarde”, konačno reče Sirkuf. „Nisam siguran šta da mislim. U gadnom smo sosu. Iskreno, ne sviđa mi se predlog nijednog od vas dvojice. Ali čudim se, Kventine. Sigurno nisi sve karte položio na to da se Danijels povuče samo zato što ga je sramota.”

„Da sam ja u pitanju”, ubaci se Kogbern, „ja bih je nazvao kurvom i ostavio na vetrometini. Niko ne bi osetio ni mrvu simpatije prema njoj.”

Tako tipično, pomisli Noks. Kogbernovi tako dugo posmatraju ovaj svet u crno-belom boji. Voleo bi kad bi život bio toliko jednostavan. Da jeste, niko od njih ne bi bio u škripcu u kakvom se trenutno nalaze. Ali i on sam sumnjao je da bi samo ova taktika naterala Belu kuću da učini nešto produktivno.

„Još imam Stefani Nel”, reče Hejl.

„I šta planiraš da uradiš s njom?”

I Noks je želeo da čuje odgovor na ovo pitanje.

„Još nisam odlučio. Ali može se pokazati kao vredna karta.”

„Kad smo već kod prošlosti”, reče Bolton, „čuješ li ti samog sebe? Talac? U dvadeset prvom veku? Isto si govorio i za pokušaj atentata. Planiraš li da pozoveš Belu kuću i kažeš im da je kod tebe? Hoćete da se dogovorimo? Ne možeš ti s njom ništa da uradiš. Potpuno je neupotrebljiva.”

Osim kada biste njen leš mogli da pokažete Andrei Karbonel, pomisli Noks. Onda bi vredela kudikamo više.

Bar njemu.

„Zašto mene ne pustite da brinem o tome koliko vredi?”, reče Hejl.

Kogbern uperi prst optužujući. „Kuješ ti još neku zaveru sa strane. O čemu je reč, Kventine? Kaži nam, za ime boga, ili ću se ujediniti s Edvardom i napraviću ti pakao od života.”

Kasiopeja je malo šta mogla da vidi kroz gusti dim. Dvospratni ulazni hol bio je progutan sivom izmaglicom. Potražila je zaklon pored zida, iza jednog stola od borovine, ispod zida iskićenog jelenskim rogovima.

Shvatila je šta treba da radi.

Nije to bio najpametniji potez, ali bio je neophodan.

„Kotone!”, povikala je.

Malon je stigao do vrha stepeništa na trećem spratu. Nije pokušavao da zametne trag. Vajat ga je sigurno video ili čuo kad je kretao ovamo.

Ili se bar nadao da je tako.

Čuo je kako neko doziva njegovo ime.

Kasiopeja.

Vajat nije imao pojma ko je ta žena, ali je očigledno imala neke veze s Malonom. Trebalo bi da prosto siđe u podrum i izgubi se, ali setio se da stepenice pred njim vode dole, ali ne u javni deo, već u zatvorene prostorije za osoblje. Pitao se da li je iko od osoblja još tamo ili je i njima rečeno da se evakuišu. Jedino što nije želeo jeste da nekog ubije. To bi ga bacilo u neizmernu žalost. Bolje da bude samo običan lopov koji nije naneo veću štetu od malo uništenog pokušaja.

Podigao je pogled.

Na trećem spratu nalazila se jedna soba, tačno ispod kupole. Samo su severne i južne stepenice vodile tamo. Malon ga je očigledno navlačio u taj skućeni prostor.

Ne danas, Kotone.

Odšunjavao se od stepenica do kraja hodnika i provirio u ulazni hol. Žena se sakrila s njegove strane prostorije, iza jednog stola, blizu prednjih prozora i vrata. Naciljao je pištoljem iznad njene glave i razneo osamnaestodelni prozor, pravo iznad.

Hejl je razmišljao kako da odgovori na Kogbernovu pretnju. Prvi put video je nešto što je ličilo na kičmu kod bilo kog od njih.

Odlučio se za istinu.

„Rešavam šifru”, rekao im je.

„Kako?”, upita Kogbern, vidno neimpressioniran.

„Dogovorio sam se sa šeficom NOA.”

* * *

Malon je stajao na ulazu u osmougaonu sobu svetložutih zidova, ukrašenu kupolom i kružnim prozorom. Cirkularni panelni prozori na šest zidova propuštali su blistavo jutarnje sunce unutra. Malo dima je, za sada, stiglo do ovog sprata.

Razmatrao je kako najbolje da se suprotstavi Vajatu.

Začula se pucnjava odozdo.

Noks je ostao pribran, ali ovo što je upravo čuo prostrujalo mu je kroz kičmu.

Karbonelova je pokrila sve uglove. Stiskala ga je sa svih strana. Sklopila je pakt s njegovim šefom. Da li je on kompromitovan? Da li je zato bio pozvan? Spremio se da reaguje, ali Hejl je još imao pištolj, a on je bio nenaoružan.

„Kakav si to dogovor sklopio s njom?“, upitao je Bolton Hejla.

„NOA je rešila šifru.“

„U čemu je onda problem?“ pitao je Sirkuf.

„To košta.“

Sva trojica čekala su da im kaže.

„Stefani Nel mora da umre kako bismo mi dobili rešenje.“

„Onda je ubij“, reče Kogbern. „Uvek si nas prekorevao što smo gadljivi na krv. Šta sad čekaš?“

„Direktorki NOA ne može se verovati. A mi gospođicu Nel, naravno, možemo ubiti samo jednom. Njena smrt mora doneti željene rezultate.“

Bolton je odmahnuo glavom. „Kažeš nam da sve ovo možeš da okončaš samo ubistvom te žene koja je u našem zatvoru? I svi ćemo biti sigurni? Naše privatirske dozvole biće potvrđene? A ti se igraš sa svim tim?“

„Pokušavam da se pobrinem da, ako se to desi, zaista budemo sigurni.“

„Ne, Kventine“, reče Bolton. „Ono što pokušavaš jeste da *sebi* obezbediš sigurnost.“

Kasiopeja je nisko čučnula, koristeći sto kao zaklon.

Dva pucnja.

Veoma blizu.

Prozori iza nje rasprsnuše se od metaka.

Povratila se i ispalila jedan hitac kao odgovor, ciljajući na mesto u magli gde je primetila blesak iz oružja.

* * *

Razbijajući niz prozora iza te žene, Vajat joj je obezbedio siguran put za beg. Prozori su se protezali do visine od skoro dva metra od poda, poput vrata, i nisu bili nikakva prepreka.

Ali ona nije odlazila.

Usmerio je svoj sledeći hitac u sto koji je koristila kao zaklon.

Kad bude pucao četvrti put, možda neće biti tako darežljiv.

Malon je morao da se vrati u prizemlje i postara se za Kasiopeju. Ona i Vajat pucali su jedno u drugo. Ali južno stepenište, desno od njega, ono kojim se popeo, nije bilo pravi put. Odlučio je da krene na severnu stranu zgrade i drugo stepenište.

Brzo ga je pronašao i sišao.

Kasiopeja je shvatila da je povlačenje najpametniji potez. Previše je metaka, previše dima.

Koliko napadača ima?

I zašto se Koton ne javlja?

Ispalila je još jedan hitac, a onda izjurila kroz otvoreni ram prozora i skočila s trema.

Vajat je video kako žena beži i odlučio da učini isto.

Malon je sigurno već krenuo dole.

Dosta je bilo igre.

Malon stiže do prvog sprata. Kratak hodnik s njegove desne strane vodio je nazad u ulazni hol, ali izbegao ga je i kročio u ono što je izgledalo kao trpezarija.

Velika gostinska soba videla se kroz još jedan dovratnik, unutrašnji zidovi behu ukrašeni slikama, a spoljašnji prozorima s draperijama i nizom vrata, dok vazduha skoro da nije bilo zbog kovitlajućeg dima.

Kročio je unutra i provirio kroz još jedna staklena vrata, nazad u ulazni hol.

Kasiopeja se kotrljala po tremu i, držeći se nisko, lagano napredovala prema razbijenom prozoru.

Morala je da se vrati unutra.

Ustala je i tesno prislonila telo uz spoljašnji zid od cigala, a onda skliznula u dimom ispunjeni hol.

Pogledom je prečešljavala sumorni prizor.

S druge strane, iza dvokrilnih staklenih vrata, u drugoj prostoriji ispunjenoj dimom i ukrašenoj prozorima i portretima, uočila je pokret.

Naciljala je i zapucala.

ČETRDESET DEVET

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejlovo strpljenje došlo je do kraja. Ova tri imbecila nisu imala pojma šta je potrebno da bi se dobio ovaj rat. Tako je bilo od samog početka. Hejlovi su oduvek dominirali Komonveltom. Oni su bili ti koji su prišli Džordžu Vašingtonu i Kontinentalnom kongresu s idejom da se koordiniraju napadi privatira. Pre toga, plovila su delovala nezavisno, radeći šta im je i kad im je volja. Jasno, bili su efikasni, ali ne kao kada su se združili pod jedinstvenom komandom. Naravno, Hejlovi su za uloženi trud uzimali poseban deo plena od svakog napada, a udruživši se s privatirima od Masačusetsa do Džordžije, osigurali su da se napadi na britansku flotu neometano nastave. Sirkufovi, Kogbernovi, a posebno Boltonovi, bili su prisutni, ali nisu učinili skoro ništa u poređenju s Hejlovima. Otac ga je upozorio da saraduje sa svojim drugovima kapetanima, ali da uvek drži distancu i sačuva sopstvene veze.

Ne možeš se pouzdati u njih, sine.

Slagao se s tim. „Dozlogrdilo mi je da me optužujete i pretite mi.”

„A nama je dozlogrdilo da nas držiš u mraku”, reče Bolton. „Sklapaš pogodbe s istim ljudima koji pokušavaju da nas strpaju u zatvor.”

„NOA je naš saveznik.”

„Jak saveznik”, reče Kogbern. „Nisu učinili apsolutno ništa da spreče bilo šta od ovog. A onda su ubacili i jednog špijuna unutar družine i umešali se u naše pokušaje da krenemo na Danijelsa.”

„Rešili su šifru.”

„I još nam je, kao stvari stoje, nisu dali”, reče Bolton. „Jaki prijatelji.”

„Kakav je uticaj imao taj izdajnik na tvoje poslove s NOA?”, Sirkuf je želeo da zna. „Šta će njima špijun u našim redovima?”

To je bilo prvo pametno pitanje koje je čuo. Odgovor je ostao nejasan, osim što je direktorka NOA želela da Stefani Nel bude mrtva.

„Zašto?”, pitao je Kogbern.

„Ima u ovome i nečeg ličnog. Nije mi razjasnila, samo je rekla da je Nelova istraživala i nju i nas. Išlo nam je naruku da to zaustavimo. Zamolila me je da uradim to, pa sam poslušao. To prijatelji rade jedni za druge.”

„Kakva joj je korist od špijuna, ako već ima tebe?”, pitao je Sirkuf.

„Zato što je on lažov, lopov i ubica”, ispljunu Bolton. „Smrdljivi, pokvareni gusar kome se ne može verovati. Njegov čukundeda bio bi ponosan.”

Kičma mu se zategnu. „Dovoljno sam slušao tvoje uvrede, Edvarde. Izazivam te. Ovde i sada.”

Što je bilo njegovo pravo.

Kad god su se brodovi u prošlosti ujedinjavali zbog zajedničkog cilja, rizik od konflikta uvek je bio veoma velik. Po prirodi, kapetani su bili nezavisni - brižni prema sopstvenoj posadi, a potpuno nemarni prema svačijoj drugoj. Međutim, građanski ratovi pokazali su se kao kontraproduktivni. Zamisao je bila da se pljačkaju trgovački brodovi, a ne da se oni bore međusobno. Na moru se strasti nikad nisu smirivale, jer posade nikad nisu rizikovale sopstvene živote ili štetu na brodu zbog neke glupe svađe.

Zato se pojavio drugi vid razračunavanja.

Izazov.

To je uvek bila prava drama u kojoj su kapetani mogli da pokažu svoju hrabrost, istovremeno ne ugrožavajući nikoga i ništa, osim same sebe.

Bio je to jednostavan test hrabrosti.

Bolton je stajao nemo i samo zurio.

„Tipično”, reče Hejl. „Nikad nisi imao stomak za okršaj.”

„Prihvatam tvoj izazov.”

Hejl se okrenu prema Noksu.

„Pripremi sve.”

Malon je čuo pucanj i bacio se na pod, otpuzavši pod sto okružen stolicama.

Staklena vrata udaljena dva metra, rasprsnula su se.

Još metaka poletelo je u njegovom pravcu, držeći ga priljubljenog za pod.

* * *

Kasiopeja je odlučila da krene u napad. Pucala je jednom, dvaput, a onda i treći put, ne rizikujući ništa, i krenula prema kretnji koju je opazila.

Malon je nisko držao glavu i čekao da se pucnjava okonča. Spremio se da ubije Vajata, ali morao je da pazi da mu prvi pokušaj bude otrpve uspešan. Sasvim se pružio na pod ispod stola i stiskao pištolj, pripremajući se.

Kroz dim, jedna senka krenula je prema njemu.

Iz ulaznog hola prema gostinskoj sobi.

Čekao je da se meta poveća u vidnom polju.

Onda će skinuti Vajata s nekoliko dobro naciljanih hitaca.

Vajat je pronašao podrum, srećan što nije bilo osoblja u maloj kancelariji u podnožju stepeništa. Niz soba od cigala činio je i temelj same kuće i podzemno skladište. Pružale su se dugim hodnikom koji se protezao čitavom dužinom zgrade, osvetljenim jarkim svetlima koja su štrčala iz grubih kamenih zidova. Prisetio se sa izložbe u centru za posetioce da su ove prostorije služile kao ostave za hranu, pivo i vino. Zurio je u severni kraj hodnika, koji je bio udaljen možda dvadeset pet metara i završavao se osvetljen jutarnjim svetlom.

Nigde nikog.

Potrčao je napred.

Znao je da se iza njega nalazi ono što je Džeferson nazivao sporednim prostorijama. Južna strana sadržala je kuhinju, pušnicu, mlekaru i nekoliko odaja za robove. Ovde, na severnoj strani, nalazile su se garaža za kočije, štale i ledara. Stigao je do kraja prolaza i zastao kraj vrata za severni izlaz.

Odličan razmeštaj, pomislio je. Prizemlje, izvan zidina, zavučeno.

Izvadio je mobilni telefon i pritisnuo dugme za slanje poruke koju je pripremio nešto ranije.

SPREMAN ZA EVAKUACIJU. SEVERNA STRANA.

To je bio plan.

Da se nešto promenilo, promenila bi se i poruka.

Od početka je znao da će ulazak u Montičelo biti lak.

Izlazak? Sasvim druga priča. Zato je i prihvatio pomoć Andree Karbonel.

Izašao je iz severnog dela i prešao asfaltni put. Njegova lokacija, na sasvim suprotnoj strani od glavnog ulaza, među drvećem i žbunjem, imala je odličan zaklon. Brza provera na Gugl mapi nešto ranije otkrila je otvoreno polje stotinak metara severoistočno od kuće.

Savršeno mesto za sletanje.

Začuo je tri pucnja iz unutrašnjosti kuće i nasmešio se.

Uz malo sreće, žena će ubiti Malona umesto njega.

Kasiopeja je znala da se neko nalazi u susednoj sobi. Spazila je pokret pre baražne vatre, ali nije primetila nikakve druge smetnje u magli. I dalje se brinula za Kotona.

Gde je on?

Ko je to pucao u nju?

Desno od nje bio je jedan hodnik gde se skupilo nešto manje dima. Primetila je podnožje stepeništa.

Ko god da se nalazi u susednoj sobi zna da je ona tu.

Ali taj neko sada leži. I čeka.

Na nju.

Malon je nanišanio u mračni obris koji se kretao kroz dim.

Samo još nekoliko koraka i imaće odličnu priliku da puca.
Nije želeo da promaši. Pokušao je da namami Vajata gore.
Taj pokušaj je propao.
Sad ga je imao.
Zadržao je dah, prst se zgrčio na obaraču.
Jedan.
Dva.

Kasiopeja je otišla predaleko.

Bila je izložena i znala je to.

Skrenula je udesno, upotrebila hodnik kao zaklon, a onda izgovorila:
„Kotone, gde si?”

Malon odahnu.

Spustio je pištolj.

„Unutra”, reče.

„Bolje bi ti bilo da izađeš odatle”, dobacila mu je.

Ustao je i iskoračio iz gostinske sobe. Kasiopeja se pojavila iz dima, levo od njega.

„Ovo je bilo blizu”, rekao je.

Video je u njenom pogledu da se složila.

„Šta se dogodilo ovde?”

„Otkrio sam izvor svih peripetija.”

Jedan novi zvuk probio se kroz tišinu. Tiho ritmično udaranje dubokih tonova basa koji pulsiraju kroz vazduh. I približavaju se.

Helikopter.

Vajat je grlio disk u rukama, pazeći da ga ne ošteti. Nekoliko puta osvrnuo se da proveriti da li ga iko prati. Izgubio se među drvećem, a zatim sišao niz padinu prema polju.

Jedan helikopter koji je doleteo sa zapada, rasterujući lišće što je oivičavalo poljanu, sleteo je na travu.

Uskočio je kroz otvorena vrata kabine.

Malon i Kasiopeja izašli su na istočni trem i videli helikopter koji je sletao oko četiristo metara dalje.

Previše daleko da bi moglo bilo šta da se uradi.

Pošto je proveo samo minut zaklonjen drvećem, buka rotora se pojačala i helikopter se uzdigao u jutarnje nebo, uputivši se na zapad.

Malon je shvatio da bez diska ne postoji šansa da saznaju šta je Endru Džekson uradio. A pošto je postojao samo jedan, rešenje šifre upravo je odletelo.

„Možemo da pratimo tu stvar, zar ne?“, upitala je Kasiopeja.

„Ne dovoljno brzo. Spustiće se negde ne tako daleko i istovariće svog putnika.“

„Onoga ko je pucao u mene?“

Klimnuo je glavom.

Upravnik imanja dotrčao je do mesta gde su stajali, zajedno s Edvinom Dejvisom. Malon ponovo uđe unutra i uputi se pravo u Džefersonov kabinet.

Ostali su išli za njim.

Pronašao je sto na kome je stajao smaknuti stakleni poklopac.

„Ti prozori“, reče upravnik, „bili su od stakla iz devetnaestog veka. Ramovi su originalni, iz Džefersonovog vremena. Nezamenljivi su.“

„Ovo nije pod zaštitom Uneska, zar ne?“, upitao je, pokušavajući da umanjí napetost.

„Zapravo, pod zaštitom je od 1987. godine.“

Nasmešio se. Stefani će se oduševiti. Koliko ih je uništio? Četiri? Pet?

Čuo je kako se otvaraju prozori širom kuće i video da se dim razilazi. Pojavilo se jedno novo lice. Sredovečna žena tamnocrvene kose i pegavog lica. Predstavljena im je kao glavni kustos, zadužen za artefakte imanja. Bila je vidno potresena kad je videla da nema diska.

„Jedinstven je u svetu“, rekla je.

„Ko je bio ovde?“, upita Edvin Dejvis.

„Jedan stari prijatelj, koji je očigledno malo ljut.“

Dao je znak Dejvisu i Kasiopeji da krenu s njim prema biblioteci, gde su kustoskinja i upravnik imanja razgovarali. Rekao im je za Džonatana Vajata, a onda dodao: „Poslednji put sam ga video pre osam godina na saslušanju, kad je i otpušten.“

Dejvis odmah izvadi telefon, pozva nekog, sasluša nekoliko trenutaka, a onda prekide.

„Sad radi pod ugovorom“, reče Dejvis. „Najamnik je. Živi na Floridi.“

Malon se priseti kôdirane poruke s papira koju je Džekson napisao. Dvadeset šest slova, pet simbola.

GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFRH

ΔΦ:XΘ

„Bez tog diska, konačna poruka je nerešiva“, rekao je. „S tim je gotovo. Sada moramo da se usredsredimo na Stefani.“

„Gospodine Malone“, začu se jedan ženski glas.

Okrenuo se čuvši svoje ime.

Kustoskinja.

„Shvatila sam da je disk bio ono što vas je interesovalo.” Krenula je prema njemu ispod lukova u sobi.

Klimnuo je glavom. „Zbog njega smo i došli. Potreban nam je, kao što kažete, ali ovo je jedini na svetu.”

„Jedini original na svetu”, reče ona. „Ali nije jedini disk.”

Slušao je pomno.

„U naučnom centru, dole u centru za posetioce, želeli smo da omogućimo deci da neposredno osete Tomasa Džefersona. Zato smo ponovo napravili mnoge od njegovih izuma i naprava. Napravili smo ih kako bi ona mogla da ih dodirnu i osete. Postoji jedan disk tamo. Sama sam ga napravila. Od plastike je i pomalo podseća na original. Ima dvadeset šest diskova, od kojih svaki ima dvadeset šest slova urezanih na rubu. Nisam imala drugih informacija, pa sam kompaniji koja ga je napravila rekla da naprave tačnu kopiju diskova onako kako ih je Džeferson napravio.”

PEDESET

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je posmatrao dok je Noks izvodio neophodne pripreme. Šest čaša doneseno je iz bara i poređano u red na jedan od stolova. U svaku je sipan gutljaj viskija. Noks je uzeo jednu staklenu flašu koja je čuvala žućkastu tečnost. Kapetani su zurili u sadržaj. Bolton je klimnuo glavom u znak da se procedura nastavi. U bilo koje vreme, kapetan koji je izazvan mogao je da se povuče, priznajući da je poražen.

Ali ne danas.

U jednu čašu Noks je ukapao nekoliko kapi žute tečnosti. Ovaj otrov dobijen je iz jedne karipske ribe. Nije imao miris ni ukus i bio je fatalan za svega nekoliko sekundi. Komonveltov glavni proizvod već vekovima.

„Sve je spremno”, reče Noks.

Hejl pristupi stolu, pogleda prikovanog za treću čašu sleva, gde je otrov bio u viskiju boje ćilibara.

Bolton je prišao.

„Da li prihvataš moj izazov?”, upita Hejl.

„Ne plašim se da umrem, Kventine. A ti?”

To nije ni bilo sporno. Morao je ovoj trojici da očita lekciju - lekciju koju nikad neće zaboraviti. Držao je pogled prikovan za Boltona dok je govorio Noks: „Izmešaj čaše.”

Čuo je kako čaše klize po površini stola dok ih je Noks mešao, što je onemogućavalo da se zna u kojoj se nalazi otrov. Tradicija je nalagala da se suprotstavljene strane neprekidno gledaju u oči. Pre mnogo vekova, posada je posmatrala mešanje, a onda se međusobno kladila kada će kapetan napraviti pogrešan izbor.

„Gotovo je”, reče Noks.

Šest čaša čekalo je u redu, dok se njihov uzburkani sadržaj lagano smirivao. Pošto je Hejl bio izazivač, on je trebalo prvi da počne.

Jedna šestina, tolika je bila verovatnoća.

Najbolja od ovog trenutka.

Pružio je ruku ka četvrtoj čaši, podigao je do usana i sasuo sadržaj u jednom gutljaju.

Piće mu je pržilo grlo.

Piljio je pravo Boltonu u oči i čekao.

Ništa.

Osmehnuo se. „Ti si na redu.”

Vajat se smestio u putnički deo helikoptera. Pobegao je tačno onako kako je planirao, ostavivši Malona praznih šaka. Sada nije postojao način da se sazna sledeći deo poruke Endrua Džeksona.

Misija uspela.

Spustio je pištolj na sedište pored sebe i namestio najlonsku torbu u krilu. Pažljivo je izvadio aparat i odmerio metalnu strukturu na kolenima. Helikopter se podigao s polja i sada je leteo na zapad, dalje od Montičela, u sunčano jutro, vedro i lepo.

Uzeo je ona dva diska i razmišljao o tome kako da ih doda. Metalna šipka, koja je išla kroz središte ostala dvadeset četiri diska, bila je pričvršćena za ram, a u tom položaju držao ju je osigurač. Primetio je da diskovi, debeli oko šest milimetara, lepo naležu, nije bilo razmaka, osim na kraju, gde je bilo mesta za još dva.

Pogledao je preostala dva. Svaki je, kao i ostali, imao na sebi slova alfabeta, urezana na rubu, odvojena vijugavim linijama iznad i ispod. Dovoljno je pročitao o disku da bi znao da diskovi moraju biti poređani na šipku po određenom rasporedu. Međutim, Džekson nije priložio nikakva uputstva za to, samo je dodao pet čudnih simbola na kraj. Odlučio je da pokuša očigledno i okrenuo prvi vidljivi disk na šipci i video ugravirano 3 na unutrašnjoj strani. Dva preostala diska imala su 1 i 2 na istim mestima.

Možda je redosled, jednostavno, numerički.

Oslobodio je središnju šipku s rama, čvrsto ga uhvatio da mu diskovi ne spadnu, i nabacio dva diska na šipku u pravom rasporedu.

Ponovo je pričvrstio šipku i pronašao poruku Endrua Džeksona koju je ranije zapisao.

* * *

Hejl je mogao da oseti kako se napetost zgušnjava u prostoriji posle njegovog pokušaja.

Sad je na Boltona bio red.

Neprijatelj je gledao u preostalih pet čaša. Sirkuf i Kogbern gledali su s očitom nevericom. To je bilo dobro. Njih dvojica trebalo bi da shvate da on nije čovek s kojim smeju da se igraju.

Bolton se usredsredio na čaše.

Bilo je interesantno što smotana budala ne pokazuje da ga je strah. Da li ga to gnev štiti? Ili glupost?

Bolton odabra, podigavši čašu i progutavši njen sadržaj.

Jedan sekund. Dva. Tri. Četiri.

Ništa.

Bolton se osmehnu. „Opet ti, Kventine.”

Vajat je proučavao niz od dvadeset šest slova koja je Endru Džekson sakrio iza Džefersonove šifre.

GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFRH

Počinjući sleva, od diska za koji je znao da je numerisan kao prvi, okrenuo je dok nije pronašao G. Nastavio je sa sledećim diskom, pronašavši Y. Nastavio je da ređa slova iz niza.

Helikopter je nadletao predgrađe Šarlotsvila, leteći prema Virdžinijskom univerzitetu. Karbonelova ga je čekala nekoliko kilometara odatle. Složili su se da ne uspostavljaju telefonski i radio kontakt tokom leta, kako bi eliminisali mogućnost da ih neko sluša ili prati. Pilot je bio iz redova NOA, lojalan svojoj šefici. Shvatio je zašto su diskovi tako tesno poredani na osovinu. Trenje ih je sprečavalo da se pomere kad se pronađe željeno slovo.

Šuma listova prostirala se pod njim dok su leteli na zapad prema još većoj šumi.

Nije mu preostalo mnogo vremena.

Zato je nastavio da traži slova.

Hejl je iskapio svoju drugu čašu viskija, ne gubeći vreme na biranje. Čekao je pet sekundi, znajući da otrov deluje neverovatno brzo.

Otac mu je rekao da se u prošlosti dogodio još jedan izazov, i to veoma davno, sa Abnerom Hejlom. Posle onog neuspelog atentata na Džeksona i obezvređivanja Komonveltovih privatirskih dozvola, napetost među kapetanima dostigla je vrhunac kad je Sirkuf izazvao Hejla. Kentakijski burbon tada je bio piće izbora. Pri drugom izboru, ovom koji je on upravo progutao, Abnerove oči izvrnule su se nagore i on je pao mrtav. To se nije dogodilo u prostoriji u kojoj su se oni nalazili, već negde u okviru plana osnove ove kuće, u gostinskoj sobi ne mnogo različitoj od ove. Smrt Abnera Hejla pomogla je da opadne pritisak unutar Komonvelta. Njegov naslednik, Hejlov praded, bio je mnogo skromniji i nije patio od sramote zbog onog što je uradio njegov otac.

To je bilo još nešto važno kad je reč o gusarskoj zajednici.

Svaki čovek dokazivao se sam za sebe.

Viski mu se smestio u stomaku.

Verovatnoća za Boltona upravo se smanjila.

Jedan od tri.

Vajat uoči njihovo odredište oko kilometar i po napred. Slabo razvijen industrijski park sa asfaltiranim parkingom koji se prostirao ispred dveju oronulih metalnih zgrada. Dva sportska džipa su čekala. Jedna osoba stajala je na asfaltu i gledala u njegovom pravcu.

Andrea Karbonel.

Pronašao je dvadeset šesto slovo.

Slovo R.

Pritisnuo je vrhovima prstiju s leve i desne strane i zaokrenuo svih dvadeset šest diskova odjednom. Znao je da će se negde u krugu, između dvadeset šest nasumičnih rasporeda slova, pojaviti razumljiva poruka koja je obuhvatala čitav disk.

Samo četvrt kruga bilo mu je potrebno da vidi.

Pet reči.

Zapamtio ih je, a onda izmešao diskove.

Noks je gledao kako se Bolton muči prilikom svog drugog izbora i prvi put primetio oklevanje dok je kapetan razgledao poslednje tri čaše.

I od samog gledanja titrali su mu nervi.

Nikad nije ni sanjao da će prisustvovati nekom izazovu. Otac mu je pričao o tome, ali nijedan nije otišao ovoliko daleko. Ali to je i bila čitava poenta nečeg toliko nepredvidivog, s jasnom porukom. Nemoj se svađati. Dogovori se. Ipak, nijedan kapetan nije želeo da pokaže koliko ga je strah, pa se Edvard Bolton hrabro držao, znajući da će jedna od tri preostale čaše biti fatalna.

Hejlove crne oči, zejtinjave i žive, zurile su ne trepćući.
Bolton približi jednu čašu usnama.
Otvorio je usta, sasuo sadržaj u grlo i progutao.
Prošlo je pet sekundi.
Ništa.
Sirkufer i Kogbern odahnuše u isto vreme.
Bolton se iscerio, s neskrivenim izrazom olakšanja u uglovima usana.
Nije loše, pomisli Noks.
Uopšte nije loše.

PEDESET JEDAN

Hejl je gledao preostale dve čaše. Delilo ih je desetak centimetara polirane površine stola.

Jedna je sadržala smrt.

„Dosta je bilo”, reče Kogbern. „Obojica ste dokazali svoje. Dobro je. Muškarci ste, možete to da podnesete. Prekinite to sad.”

Bolton odmahnu glavom. „Nema šanse. Na njega je red.”

„A ako izaberem pogrešnu čašu, rešićeš me se”, reče Hejl.

„Ti si mene izazvao. Nećemo sada stati. Izaberi prokletu čašu.”

Hejl je piljio nadole. Čilibarska tečnost spokojno je ležala poput barice u svakoj čaši. Podigao je jednu čašu i zavrteo njen sadržaj.

A onda isto učinio i s drugom.

Bolton ga je prodorno gledao.

Uzeo je jednu od njih. „Ova je.”

Podigao ju je do usta.

Sva tri kapetana i Noks nemo su ga gledali. Pogled mu je bio prikovan za njihova lica. Želeo je da znaju da poseduje istinsku hrabrost. Sasuo je sadržaj u usta, promućkao piće po desnima, a onda progutao.

Oči su mu se raširile, a dah postao plići.

Zakrkljao je dok su mu se mišići lica grčili.

Uhvatio se za grudi.

A onda pao na pod.

* * *

Vajat je čekao da se helikopter prizemlji, vrativši pre toga disk u torbu. Radi kao obaveštajac otkad je diplomirao na koledžu, a regrutovan je dok je bio u vojsci.

Nije bio ni liberal, ni konzervativac, ni republikanac, ni demokrata. Bio je, jednostavno, Amerikanac koji je služio svojoj zemlji sve dok nije proglašen za previše nepromišljenog da bi ga držali na platnom spisku. Doprineo je obaveštajstvu na nekim od najvreljih mesta na planeti. Pomogao je da se otkriju dva spavača unutar CIA, i obojici je suđeno i presuđeno im je kao špijunima. Isto tako, ubio je jednog dvostrukog agenta, izvršivši tajno naređenje da ga ubije, uprkos činjenici da, zvanično, Amerika nikad nikog nije ubila.

Ni jedan jedini put nije prekršio pravila.

Nije čak ni onog dana s Malonom, kada su dvojica poginula. Ali sada više nije bio vezan nikakvim pravilima ni etikom.

Mogao je da radi šta mu je volja.

Što je bio samo još jedan razlog zbog kog je ostao u ovoj borbi.

Izašao je iz helikoptera, koji se odmah podigao sa zemlje i odleteo. Najverovatnije će veoma brzo biti u hangaru, sigurno sklonjen od bilo čijih radoznalih očiju.

Karbonelova ga je čekala sama. Nije bilo vozača u sportskom džipu.

„Vidim da si bio uspešan”, reče ona.

Presvukla se i sada je na sebi imala kratku mornarskoplavu suknju i beli sako koji joj je isticao obline. Sandale s potpeticama srednje visine ulepšavale su joj stopala. Stajao je nekoliko koraka od nje, držeći disk u torbi. Pištolj mu je počivao u podnožju leđa, uguran za pojas.

„I šta sad?”, pitao ju je.

Pokazala je prema jednom od vozila. „Ključevi su unutra. Vozi ga gde god želiš.”

Simulirao je da je zainteresovan za sportski džip. „Mogu da ga zadržim?”

Zakikotala se. „Ako će te to usrećiti. Meni je potpuno nebitno.”

Okrenuo se prema njoj.

„Iskoristio si disk i sada znaš lokaciju, zar ne?”, upitala ga je.

„Jesam.”

„Možeš li da uzmeš te dve stranice koje nedostaju?”

„Ja sam jedina osoba na planeti koja to može.”

Shvatio je jedinstveni položaj u kom se trenutno nalazio. Stoji tu i drži jedinu stvar na svetu koju ova žena želi više od ičega. S njom bi mogla da pronađe dve stranice koje nedostaju Kongresu i do kraja sprovede plan koji je smislila. Bez nje, nije bila nimalo bolja od bilo koga drugog.

Snažno je bacio najlonsku torbu na beton i čuo kako se stogodišnji diskovi raspadaju.

„Možeš ponovo da ih zalepiš. Biće ti potrebno oko nedelju dana. Srećno.”

I otpešaćio je prema sportskom džipu.

Noks je neprekidno gledao telo Kventina Hejla koje je ležalo na podu. Ni Sirkuf ni Kogbern nisu se ni pomerili.

Bolton je gledao s vidnim olakšanjem, a onda rekao: „Tako mi svega.”

Jedna čaša ostala je na stolu.

Pobednik je posegnuo za njom. „Hejlovi su razlog što smo dospeli u ovaj sos i nikada nas iz njega ne bi izvukli. Predlažem da tu ženu u zatvoru iskoristimo i dogovorimo se.”

„Kao da će to uspeti”, odvrati Kogbern.

„Imaš li neku bolju ideju, Čarlse?”, upita Bolton. „A ti, Džone? Šta ti kažeš, pomoćniče kormilara?”

Ali Noks više nije mario ni za jednog od njih. Želeo je samo da spase sebe, sada mnogo više nego pre. Ovi ljudi nisu samo bili nemarni, bili su obični idioti. Nijedan od njih nije obraćao pažnju ni na šta.

Bolton podiže poslednju čašu da nazdravi. „Našem palom kapetanu. Neka uživa u paklu.”

Noks se bacio napred i izbio viski iz Boltonovih prstiju. Čaša je zazveketala po drvenom podu dok se njen sadržaj razlivao na sve strane.

Bolton ga je prepadnuto gledao. „Šta, dođavola...”

„Prokletstvo, Kliforde”, reče Hejl, ustajući s poda.

Šok je prešao preko lica trojice kapetana.

„Imao sam ga tačno tamo gde sam i želeo”, reče Hejl. „Popio bi to i krenuo pravo u smrt.”

Bolton je bio vidno uzdrman.

„Tako je, Edvarde”, reče Hejl. „Još samo sekund i bio bi mrtav.”

„Prevrtljivi kučkin sine”, ispljunu Bolton.

„Ja? Prevrtljiv? Pričaj mi o tome. Da nisam odglumio da sam umro, da li bi popio poslednju čašu, znajući da sadrži otrov?”

Što bi ostali očekivali od njega, da ispuni svoj izazov. Naravno, ako bi poslednja čaša bila ona sa otrovom, kapetan koji mora da je popije uvek bi mogao da se povuče, priznajući tako da je onaj drugi pobednik.

„Moram da znam, Edvarde. Da li bi?”

Tišina.

Hejl se nasmejao. „Baš kao što sam i mislio. Nisam varao. Jednostavno sam ti pomagao da kreneš putem kojim nikad ne bi krenuo.”

Noks je odmah shvatio da Hejl nije mrtav. Način na koji je reagovao na otrov bio je netipičan. Koristio je već tu supstancu dovoljno puta da zna kako ona utiče na ljudsko telo. Skot Parot bio je poslednji primer pre samo nekoliko sati.

Hejl je zurio u svoja tri zemljaka. „Neću da čujem ni jednu jedinu reč od vas trojice. Ne zezajte se više sa mnom.”

Nijedan ništa nije rekao.

Noks je bio zadovoljan iz dva razloga.

Prvo, Edvard Bolton znao je da mu je on upravo spasao život. Drugo, to su znala i druga dva kapetana.

Oba razloga definitivno bi morala negde da se računaju.

PEDESET DVA

MONTIČELO

Malon je ušao u *Grifinov* pokazni kabinet, u prizemlju centra za posetioce. Kustoskinja je objasnila da je pokazni kabinet zamišljen kao interaktivni centar za decu, s namenom da ih poduči o imanju, Džefersonu i životu u kasnom osamnaestom i ranom devetnaestom veku. Svud po urednoj prostoriji nalazile su se reprodukcije imanja, veran snimak Džefersonovog kreveta u niši, radionice za izradu eksera, prostorija za robove, tkački pogon, izložbeni prostor koji je omogućavao isprobavanje kovačkog čekića, i duplikat Džefersonovog poligrafa. Nekoliko dece i njihovih roditelja je posmatralo, uživajući u aktivnostima koje su sami odabrali.

„Ovo mesto je vrlo popularno”, reče im kustoskinja.

Kasiopeja, Edvin Dejvis i upravnik imanja takođe su pošli.

Primetio je duplikat diska. Troje dece okretalo je njegove tamne diskove.

„Napravljen je od smole”, reče kustoskinja.

„Original je daleko krhkiji. Oni diskovi izrezbareni su od drveta, stari su više od dvesta godina, debeli oko šest milimetara i veoma lomljivi.”

Primetio je brigu u njenom glasu. „Siguran sam da će lopov biti pažljiv.”

Bar dok ne dešifruje poruku, nemo je dodao.

Deca su se ostavila izloženog diska i otišla u potragu za nečim novim. Malon je prišao i pogledao dvadeset šest diskova nanizanih na metalnu šipku. Na ivici svakog videla su se crna slova, odvojena crnim linijama. „Da li imate kod sebe zapisan niz?”, upitala je kustoskinja.

„Ne treba mu”, uzvratila Kasiopeja, osmehnuvši se.

Ne, nije mu bio potreban.

Njegov eidetski mozak ga izdeklamova.

GYUOINESCVOQXWJTZPKLDEMFRH

Zarotirao je diskove, poređavši ih u pravi redosled.

Vajat je nastavio da korača prema automobilu.

„Znala sam da ćeš pročitati poruku!”, doviknula mu je.

Stao je i okrenuo se.

Ona je stajala na suncu, a lice joj je bilo kruto poput maske. Najlonska torba ostala je na asfaltu. Shvatio je da je njen proračunati mozak provrteo sve opcije i brzo zaključio da joj nije preostalo poteza osim da se i dalje bakće s njim. Uništenje diskova obezbedilo mu je sigurnost, pošto je on sad bio jedini koji je znao lokaciju.

Krenula je prema njemu i nastavila da hoda, zaustavivši se na svega nekoliko centimetara. „Utrostručiću ti honorar. Polovina će biti deponovana u sledeća dva sata u banku po tvom izboru. Ostatak kada mi isporučiš ta dva dokumenta u savršenom stanju.”

Ali nametnulo se nešto sasvim očigledno. „Nadam se da shvataš da će Komonvelt platiti mnogo više za njih.”

„Naravno. Ali, kao jutros, očigledno ti je potrebno nešto što samo ja mogu da ti pružim. Zato upravo i razgovaraš sa mnom, umesto da se odvoziš u svom novom sportskom džipu.”

Bila je u pravu. Da bi postupio kako je naredio Endru Džekson, bilo mu je potrebno nekoliko stvari koje nije imao vremena sam da obezbedi. „Treba mi ispravan pasoš.”

„A kuda si naumio da ideš?”

Pošto je sumnjao da će uspeti da sakrije svoje kretanje od nje, rekao joj je za ostrvo Po u Novoj Škotskoj, a onda i razjasnio. „Sada samo ti i ja znamo za ovo mesto. Znači da samo ti i ja možemo još nekome da kažemo za to.”

„To je tvoj način da se postaraš da igram pošteno?”

„Ako se još neko tamo pojavi, sve što nađem nestaće u plamenu. A ti i Komonvelt možete da se nosite do đavola.”

„To je tvoj način da pokažeš kako si bolji od mene?”

Odmahnuo je glavom. „To je samo moj način.”

Dobacila mu je osmeh pun razumevanja. „To mi se i sviđa kod tebe, Džonatane. Tačno znaš šta hoćeš. Dobro. Uradićemo ovo na tvoj način.”

Kasiopeja je gledala preko Kotonovog ramena dok je on nameštao diskove. Ona i Edvin Dejvis nisu završili svoj razgovor i ostalo je mnogo toga nedorečenog, ali to će morati da sačeka. Kad pomisli, u Njujork je doputovala samo da tu provede jedan romantični vikend. A evo je, upetljala se u veoma čupavo klupko. Nasmešila se zbog ovog izraza iz kriketa koji je njen otac voleo da koristi. Obožavao je kriket, sponzorisao je nekoliko španskih reprezentacija. Sport mu je bio važan. Na nesreću, nije nasledila njegovu strast. Ali ovo jeste bilo jedno čupavo klupko, i kao što loptica za kriket može da odskoči u bilo kom pravcu, isto se dešavalo i ovde. Mnogo tajni, ega i različitih karaktera. A da i ne spominje činjenicu da su dva igrača među njima jedni od najboljih na svetu.

Koton je završio ono što je započeo i rekao: „Ovih pet simbola na kraju Džeksonove poruke nisu na ovim diskovima. Znači da moraju biti deo nečega drugog.”

Držao je svih dvadeset šest diskova kao jedan i okretao ih u celini.

„Evo je”, reče.

Usredsredila se na crna slova. Jedan red, preko čitave dužine, formirao je reči bez razmaka između njih.

PAWISLANDMAHONEBAYDOMINION

„Potreban nam je kompjuter”, reče Koton.

Kustoskinja ih je pvela do kancelarije u izložbenom salonu gde je stajao. Kasiopeja je odlučila da njoj pripadne čast. Otkucala je ostrvo Po, zaliv Mahoun.

Ekran se ispunio stranicama. Izabrala je jednu.

Zaliv Mahoun nalazi se na 44° 30' S, 64° 15' Z, veoma blizu obale Nove Škotske, u velikoj masi vode koja izlazi na Atlantski okean. Nazvan je po francuskoj reči *mahonne*, što je bila vrsta broda koju je koristilo lokalno stanovništvo. Tu se nalazilo preko 400 ostrva, od kojih je najpoznatije bilo Ouk, gde više od dve stotine godina lovci na blago iskopavaju duboke jame u temeljnim stenama, uzalud tražeći zlato. Ostrvo Po bilo je južno od Ouka, na njemu se nalazi jedno britansko utvrđenje, davno napušteno, nekad zvano Dominion.

„Džekson je vrlo pažljivo birao lokaciju”, reče Koton. „To je toliko zabačeno mesto da zabačenije ne bi moglo biti. Ali je odgovarajuće. Područje je veoma dugo povezivano s gusarenjem. U osamnaestom veku to je bio raj za gusare.” Okrenuo se ka Dejvisu. „Ja idem.”

„Slažem se. To je najbolje za Stefani. Potrebne su nam te stranice.”

Već je znala šta Koton želi da ona uradi. „Ja ću ih usporiti preko one prisluškovane telefonske linije. Možemo da serviramo Hejlu šta god nam padne na pamet.”

Klimnuo je glavom. „Učini to. Vajat ima disk i krenuće na sever, takođe.”

„Pronaći ću Stefani”, rekla mu je.

Okrenuo se ka kustoskinji. „Rekli ste da ste napravili duplikat diska. Da li je igde oglaseno da postoji duplikat originala?”

Žena odmahnu glavom. „Proizvođač i ja smo jedini koji znamo. Nisam čak rekla ni upravniku imanja, sve do malopre u kući. To stvarno nije bilo naročito bitno.”

Ali Kasiopeja je shvatila zašto je taj podatak toliko važan.

„Vajat misli da je jedini koji zna.”

Koton klimnu glavom.

„Jašta. Što znači da smo prvi put jedan korak u igri ispred njega.”

DEO ČETVRTI

PEDESET TRI

BAT, SEVERNA KAROLINA

11.15

Noks je koračao po travi ispod hrastovih i borovih krošnji. Otpušten je sa sastanka kapetana odmah posle Hejlovog vaskrsnuća i rečeno mu je da sačeka napolju. Nije bilo neuobičajeno da četiri kapetana raspravljaju o nekim pojedinostima bez njega, ali je i dalje bio zabrinut zbog Hejlovog razgovora s izdajnikom.

Da li su kapetani sada o tome diskutovali?

Avantura je, do sada, sigurno prošla kroz zaliv Okrakouk i izašla na Atlantski okean, isplovivši da izbacilo telo.

Šta da radi?

Ulazna vrata se otvoriše.

Bolton, Sirkuf i Kogbern izadoše na podnevno sunce. Sišli su s verande i uputili se prema električnom automobilu. Bolton ga primeti i priđe mu, dok su druga dvojica nastavila prema vozilu.

„Hteo bih da ti zahvalim”, reče Bolton.

„Posao mi je da čuvam sve kapetane.”

„Ovo što Hejl radi je pogrešno. Neće uspeti. Znam da je ovo što smo mi pokušali bilo očajnički, možda čak i gore od toga. Ali ni on nije nimalo bolji.”

Noks slegnu ramenima. „Nisam siguran da bilo ko od nas zna šta treba da se uradi.”

Izraz poraza smrači lice drugog čoveka. Bolton ispruži ruku, koju je Noks protresao.

„Hvala još jednom.”

Dobro je znati da će se ovaj potez možda isplatiti. Možda će mu Edvard Bolton biti potreban pre nego što se sve ovo završi.

„Gospodine Nokse.”

Okrenuo se.

Hejlov lični sekretar čekao je na verandi.

„Kapetan će vas sada primiti.”

* * *

Hejl je sipao sebi piće kad je Noks ponovo ušao u radnu sobu. Bio je to isti onaj viski koji je korišćen u izazovu. Nazdravio je pićem svom pomoćniku kormilara i rekao: „Ovaj me bar neće ubiti.”

Čaša koju je Noks izbio Boltonu iz ruke još je ležala na parketu, dok su obližnje daske upijale smrtonosni sadržaj.

„Niko ne bi trebalo to da dira”, reče Noks. „Moraće da ispari.”

„Ostavio sam to tako da me podseća na moj trijumf nad idiotizmom. Trebalo je da ga pustiš da umre.”

„Znate da nisam to mogao.”

„Ah da. Ta tvoja dužnost. Lojalni pomoćnik kormilara koji je rastrzan između kapetana i posade. Izabran od strane jedne grupe, ali potčinjen sasvim drugoj. Kako *to* postižeš?”

Nije ni pokušao da sakrije sarkazam.

„Jeste li im dokazali ono što ste hteli?”, pitomo upita Noks.

„Ono što te, u stvari, zanima jeste o čemu smo to pričali dok nisi bio tu.”

„Reći ćete mi kad dođe vreme.”

Zabacio je viski u grkljan i progutao ga.

Zatim je tresnuo čašom po stolu, posegnuo za pištoljem i uperio oružje pravo u Noksa.

Malon je seo u sedište direktorskog *galfstrima* i uključio ekran s tečnim kristalima pored belog kožnog sedišta. Bio je sam u prostranoj kabini aviona, koji je rulao niz pistu nacionalnog aerodroma *Regan* i pripremao se za ono što ga je čekalo skoro hiljadu trista kilometara severno, s druge strane kanadske granice.

Bio mu je potreban internet i, hvala bogu, nije morao da čeka da se popnu na tri kilometra da bi upotrebio bilo kakav elektronski uređaj. Usredsredio se na nekoliko stranica i saznao šta je mogao o Novoj Škotskoj, uskom kanadskom poluostrvu koje je jedva dodirivalo Nju Bransvik i bilo okruženo Atlantskim okeanom. Dugačko je 480 kilometara, široko 80 kilometara i ima 7.700 kilometara obale. Predstavljalo je mešavinu starog i novog, s krševitim pećinama, peščanim plažama i plodnim dolinama. Južna obala, od Halifaksa do Šelburna, imala je brojne zalive, od kojih je najveći bio Mahoun. Iako su Francuzi otkrili taj zaliv 1534, Britanci su ga preoteli 1713. godine.

Nešto što nije znao pojavilo se na jednoj od stranica.

Za vreme Američke revolucije, kolonijalne snage okupirale su taj region, u pokušaju da učine Kanadu svojom četrnaestom kolonijom. Zamisao je bila da se veliki broj ljutih Francuza, koji su još živeli tamo, privoli da postanu saveznici protiv Engleza, ali pokušaj je propao. Kanada je ostala britanska i, posle Revolucije, postala još više britanska, kad su lojalisti emigrirali na sever, bežeći iz novoformljenih Sjedinjenih Država.

I bio je u pravu.

Zaliv Mahoun postao je raj za gusare.

Brodogradnja je prerasla u pravu industriju. Guste magle i opake plimne močvare pružale su idealan zaklon za nekoliko stotina ostrva. Lokalitet se nije mnogo razlikovao od Port Rojala na Jamajci ili Bata u Severnoj Karolini, jer su oba mesta jednom bila zloglasne gusarske jazbine.

Ostrvo Ouk, koje se nalazilo u zalivu Mahoun, pojavljivalo se na mnogim stranicama, pa je pročitao sve što je mogao. Istorija mu počinje jednog letnjeg dana 1795. godine, kada je Danijel Makginis, mladić u ranim dvadesetim, otkrio jednu čistinu gde su svi hrastovi bili posečeni i ostavljeni samo njihovi panjevi. U centru te čistine nalazio se kružni usek, oko četiri metra u prečniku. Velika grana štrčala je iznad useka. Jedna verzija kaže da je brodski čekrk bio prikačen za tu granu. Druga da je grana imala neke čudnovate oznake na sebi. Treća priča kaže da je čistina bila prekrivena crvenom detelinom, koja se nije mogla naći na ostrvu. Bez obzira na to koja priča se prihvati kao istinita, ono što se posle toga desilo ne podleže sumnjama.

Ljudi su počeli da kopaju.

Prvo Makginis i njegovi prijatelji, zatim i drugi, a onda organizovani ortakluci u lovu na blago. Iskopali su skoro šezdeset metara u dubinu i pronašli četiri sloja uglja, drveta, kokosovih vlakana, kamenih ploča i gline. Ako je verovati njihovim pripovestima, iskopali su i jedan neobičan kamen sa čudnim oznakama. Dva genijalna vodovodna tunela koja su vodila u to okno zamišljena su tako da, ako iko bude kopao dovoljno duboko, ne naiđe ni na šta drugo osim na vodu.

I to je bilo upravo ono što su pronašli.

Poplava je sprečila sve pokušaje da se misterija reši.

Rodile su se bezbrojne teorije.

Neke kažu da je to gusarsko skrovište koje je iskopao kapetan Vilijam Kid lično. Druge ga pripisuju privatiru ser Fransisu Drejku ili Špancima, kao zabačeno mesto na kom su čuvali svoje bogatstvo. Pragmatičniji ljudi kažu da je tu umešana vojska - da su to kovčezi s platama koje su sakrili Francuzi ili Englezi tokom prevrtljive borbe za kontrolu nad Novom Škotskom.

A bilo je i onih koji su zaista išli predaleko.

Stanovnici drevne Atlantide, međuplanetarni putnici, masoni, templari, Egipćani, Grci, Kelti.

Nekoliko ljudi izgubilo je živote, mnogi svoja bogatstva, ali nikakvo blago nikad nije pronađeno.

Ostrvo Ouk više nije ni bilo ostrvo, već samo usko uzvišenje povezano s kopnom, podignuto da izdrži prolaz teške mehanizacije za kopanje tamo i nazad. Jedan skorašnji članak kanadskih vesti spomenuo je da vlada te provincije razmišlja da otkupi zemlju i pretvori mesto u turističku atrakciju.

E to bi možda donelo neko bogatstvo, pomislio je.

Pronašao je nekoliko pominjanja ostrva Po, nekoliko kilometara jugoistočno od Ouka. Otprilike kilometar i po dugačko, a upola toliko široko, imalo je oblik svog imena⁶. Dva zaliva, okrenuta ka severu, razučivala su njegovo središte, a jedan manji zaliv cepao je ostali deo obale. Zaobljena zapadna strana bila je prekrivena drvećem, dok su stenovite litice dominirale

---

⁶ Engl. *paw* – šapa. (Prim. prev.)

istočnom i južnom obalom. Francuzi su ga istraživali u sedamnaestom veku, tražeći krznene životinje, ali Englezi su podigli tvrđavu, koju su nazvali Vajldvud, i koja je stajala okrenuta ka Atlantiku i čuvala zaliv. Pročitao je kako Nova Škotska, uopšte uzev, nema nikakvih ruševina. Nikad se ništa tu nije bacalo. Kuće su rastavljane dasku po dasku, šarke, kvake, ekseri, cigle, malter i cement, sve je iznova korišćeno. *Daske dvadeset prvog veka, zakucane ekserima iz osamnaestog veka, na grede iz devetnaestog veka*, tako ju je opisivala jedna stranica.

Međutim, krečnjačka tvrđava na ostrvu Po stajala je kao neka anomalija.

A istorija je i za to imala objašnjenje.

Godine 1775, kada je američka kontinentalna vojska napala, preuzevši kontrolu nad britanskim tvrđavama, Vajldvud je veoma rano preotet i preimenovan u Dominion. Međutim, Amerikanci su ubrzo savladani u bici kod Kvebeka i povukli su se iz Kanade 1776. godine. Ipak, pre nego što su se povukli s ostrva Po, spalili su tvrđavu. Ona nikad nije ponovo izgrađena, mesto je napušteno, a zagaravljeni zidovi ostavljeni su kao podsetnik na ovu uvredu.

Sada su je nastanjivale samo ptice.

„Gospodine Malone”, začuo se glas preko interfona. „Imamo malo problema s vremenom. Traže od nas da se zadržimo na pisti.”

„Nisam znao da se ova pravila odnose na Tajnu službu.”

„Na nesreću, gadno nevreme je između nas i Mejna, čak i Tajna služba mora tome da se povinuje.”

„Imajte na umu, u žurbi smo.”

„Moglo bi malo da potraje. Nisu zvučali kao da će kratko trajati.”

Kucnuo je po tastaturi i pronašao kartu zaliva Mahoun, želeći da vidi kako bi najbolje bilo prići ostrvu Po. Sleteće na malu sletnu stazu na jugu, namerno zaobilazeći Halifaks i njegovo međunarodno čvorište, pošto će Vajat možda tuda proputovati. Tajna služba prečešljala je sve letove za Novu Škotsku, ali nijedno mesto nije bilo rezervisano na Vajatovo ime. To nije iznenađivalo. Sigurno je leteo pod lažnim imenom i sa ispravnom legitimacijom, ili je možda iznajmio avion.

Nije bilo bitno.

Želeo je da mu neprijatelj ima otvoren put do ostrva.

Tamo će se ponovo sresti.

PEDESET ČETIRI

Kasiopeja je ušla za Edvinom Dejvisom u sobu ne mnogo veću od obične garderobe. Unutra je bio mali sto na kome je stajala konzola s monitorom od tečnog kristala. Na ekranu se videla soba ukrašena uljanim portretima, kojom je dominirao konferencijski sto, čija su mesta brzo popunjavali muškarci i žene. Vratila se s Dejvisom u Vašington. Posle će se vratiti na jug u Frederiksburg da iskoristi prisluškivani telefon Kajzerove.

„Rekao mi je da ih sve pozovem”, reče Dejvis, pokazavši na ekran. „Čelnike osamnaest najvećih obaveštajnih agencija. CIA, NSA, NOA, Obaveštajna agencija odbrane, Nacionalno veće za antiterorizam, Ministarstvo unutrašnjih poslova, Centar za praćenje stranih terorista, Nacionalna geobaveštajna agencija, Centar za podzemnu analizu - šta god da ti padne na pamet, ne brini, neko već troši novac na to.”

„Ali svi se pitaju šta se događa.”

Dejvis se nasmeši. „Ovi ljudi ne vole iznenađenja, a ni jedan drugog, kad smo već kod toga.”

Posmatrala je na ekranu kako predsednik Sjedinjenih Država upada u prostoriju i izlazi izvan ekrana, prilazeći čelu stola. Kamera je očigledno bila postavljena na mestu gde je on sedeo, kako bi se snimali samo učesnici konferencije.

Svi su seli.

„Drago mi je što vidim da ste dobro”, obrati se Danijelsu jedan od pozvanih.

„Dobro je biti dobro.”

„Gospodine predsedniče, imali smo veoma kratak rok za ovaj sastanak, pa ništa nismo pripremili. Nije nam rečeno o čemu je reč.”

„Šef CIA”, reče joj Dejvis. „Predsednik mi duguje pet dolara. Kladio sam se da će on prvi početi. On je rekao NSA.”

„Vi, ljudi, obožavate da mi govorite koliko ste dobri”, reče Danijels. „Da bi ova zemlja bila strašno ugrožena kada ne bismo trošili milijarde dolara svake godine na ono što radite. Isto tako, mnogo volite da se krijete iza te tajnovitosti koju tako pravednički zahtevate. Ja nemam taj luksuz da radim potajno. Moram da radim ono što radim s bulumentom novinara koji kampuju na manje od trideset metara od mesta na kome živim. Prokletstvo, ja čak za polovinu vas ne znam gde su vam kancelarije, a kamoli šta radite.”

„Znaju li da ih posmatramo?”, upita ona.

Dejvis odmahnu glavom. „Kamera veličine glave čiode. Tajna služba instalirala ju je pre nekoliko godina. Niko ne zna za nju osim starijeg osoblja.”

„Ova monstruoza vlada po imenu Ministarstvo unutrašnjih poslova”, nastavi predsednik, „apsurdna je. Tek treba da pronađem nekog ko zna koliko ona košta, koliko je ljudi zaposleno, koliko tekućih programa postoji i, ono što je najvažnije, koliko preklapanja ima. Moja najbolja pretpostavka je da postoji skoro 1.300 zasebnih organizacija koje se bave sigurnošću zemlje ili obaveštajnim radom. I to sve povrh 2.000 privatnih firmi pod ugovorom. Skoro

900.000 njih ima dozvolu za pristup svemu zavedenom pod 'strogo poverljivo'. Kako bilo šta može da ostane tajna s toliko očiju i ušiju?"

Niko nije prozborio ni reč.

„Svi su rekli da će se osavremeniti posle jedanaestog septembra. Svi vi zakleli ste se da ćete konačno početi da radite zajedno. A vi ste samo napravili novih 300 obaveštajnih organizacija. Proizvodite preko 50.000 obaveštajnih izveštaja svake godine. Ko to sve čita?"

Nije dobio odgovor.

„Tako je. Niko. Čemu onda služe?"

„Sad kreće da ih hvata za gušu", rekla je Dejvisu.

„Oni samo to razumeju."

„Želim da znam ko je unajmio Džonatana Vajata i ko ga je juče primio u Njujorku", rekao je predsednik, prekidajući tišinu u prostoriji.

„Ja sam."

„Je li to ona?", upita Kasiopeja.

Dejvis klimnu glavom. *„Andrea Karbonel. Šefica NOA."*

Primetila je ženu kad je ova ušla, njenu tamnu put, tamnu kosu i latinoameričko poreklo, slično njenom. *„Šta znaš o njoj?"*

„Kćerka kubanskih imigranata. Rođena ovde. Probijala se sama kroz hijerarhiju dok konačno nije upecala mesto šefice NOA. Štaviše, njen dosije veoma je uzoran, osim veza s Komonveltom."

Karbonelova je sedela uspravno, ruku prekrštenih na stolu, pogleda uprtog u predsednika. Lice joj je ostalo bezizražajno, čak i pred licem ljutitog vrhovnog komandanta.

„Zašto je Vajat bio u Njujorku?", upitao ju je Danijels.

„Bila mi je potrebna pomoć spolja da bih ublažila pritisak koji sam imala od CIA i NSA."

„Molim vas, objasnite."

„Pre nekoliko sati neko je pokušao da me ubije."

U prostoriji odjednom zavlada tajac.

Karbonelova se nakašlja. „Nisam planirala da ovo iznosim na sastanku, ali u stanu me je čekalo automatsko oružje."

Danijels je nakratko oklevao. „Kakva je važnost toga? Osim činjenice da ste mogli da poginete."

„Vajat je bio u Njujorku da mi pomogne da protumačim određene postupke nekih od mojih kolega. Sastali smo se da prodiskutujemo o situaciji. Međutim, zamenik direktora CIA i još jedan zamenik iz NSA prekinuli su naš sastanak i odveli su Vajata. Volela bih da znam svrhu toga."

Dobra je, pomisli Kasiopeja. Karbonelova tek treba da odgovori na pitanje, ali uspela je da skrene pažnju sa sebe. Njeno pitanje sigurno je interesovalo i druge za stolom, koji su sad gledali u agenta CIA i još jednog čoveka, koga je Dejvis prepoznao kao direktora NSA.

„Gospodine predsedniče”, otpoče CIA. „Ova žena domunđavala se s Komonveltom. Možda je čak uključena i u pokušaj atentata na vas.”

„Imate li dokaz za tu tvrdnju?”, spokojno upita Karbonelova.

„Nije mi potreban dokaz”, odgovori joj Danijels. „Samo me treba ubediti. Zato, recite mi, da li ste bili imalo umešani u atentat na mene?”

„Nisam.”

„Kako se onda Vajat našao u samom centru događanja? Bio je tamo, u Grand Hajatu. To znamo. Odveo je agente pravo do Kotona Malona. On je i uključio Malona u čitavu ujdurmu.”

„On ima neke neraščišćene račune s Malonom”, reče Karbonelova. „Smestio je Malonu, uključivši ga u pokušaj atentata na vas, bez mog znanja. Otpustila sam ga sekund pre nego što su ga CIA i NSA odveli.”

„Vajat je upravo izvršio prepad na Montičelo”, reče Danijels. „Ukrao je odande redak artefakt. Šifrantski disk. Da li ste vi organizovali da se to dogodi?”

„Pucnjavu ili krađu?”

„Sami odaberite. I, kad smo već tu, uvek sam prezirao pametnjakoviće.”

„Kao što sam rekla, gospodine predsedniče, juče sam otpustila Vajata. On više ne radi za mene. Mislím da su CIA i NSA u boljoj poziciji da odgovore na pitanje šta se dogodilo pošto sam ga ja oterala.”

„Pa eto, da li iko od vas zna nešto o zaveri da me ubiju?”, upita predsednik. Ljudi oko stola uskomešaše se na ovo pitanje.

„Nismo bili svesni da postoji zavera”, reče jedan od njih.

„Budite prokleta sigurni da je postojala”, uzvratí Danijels. „Postavio sam jedno pitanje. Gospođice Karbonel, kako bi bilo da prvo vi odgovorite na njega?”

„Ne znam ništa o zaveri da se izvrši atentat.”

„Lažljivice”, reče CIA.

Karbonelova je sačuvala mir. „Samo znam da je Vajat namamio Kotona Malona u Grand Hajat, nadajući se da će Malon zaustaviti pokušaj. Onda je Vajat usmerio agente na Malona. Očigledno se nadao da će ga neki od njih ubiti. Prijavio mi je sve to tek pošto se dogodilo. Odmah sam shvatila da je situacija potpuno izmakla kontroli. Zato sam presekla sve veze s njim.”

„Trebalo je da ga uhapsite”, reče jedan od njih za stolom.

„Kao što sam već rekla, već je bio pod nadzorom CIA i NSA, pošto sam uradila ono što sam uradila. Čini se da oni moraju da objasne zašto nije uhapšen.”

„Dobra je”, reče Kasiopeja.

„I nešto prećutkuje”, reče Dejvis.

Kasiopejine oči odražavale su tačno ono što je mislila.

„Znam”, reče Dejvis. „I ja činim isto to. Ali možemo li to da ostavimo još samo malo po strani?”

„Do kada?”

„Proklet bio ako znam.”

„Gde je sada Vajat?”, Danijels upita sve u prostoriji.

„Napao je dvojicu ljudi koje smo poslali da ga ispituju”, reče CIA. „I pobjegao je.”

„Da li ste uopšte planirali da prijavite nešto od svega toga?”, upita predsednik.

Odgovora nije bilo.

„Ko je poslao policiju za Kotonom Malonom u Ričmondu u Virđžiniji?”

„Mi smo”, reče CIA. „Ustanovili smo da je Malon samome sebi poslao imejlom poverljivi dokument. Zatim mu je pristupio iz jedne sobe u hotelu u Ričmondu. Zamolili smo lokalce da ga uhvate radi ispitivanja.”

„Nemojte ga više uznemiravati”, naredi Danijels. „Gospođice Karbonel, da li ste u kontaktu s Komonveltom?”

Ona odmahnu glavom. „Moj kontakt koji je s njima u vezi pronađen je sinoć mrtav u Central parku, kao i još jedan od mojih agenata u obližnjem hotelu. Dvojica su ozbiljno povređena. Izgleda da ih je ranio Komonveltov operativac kog su pokušali da uhvate.”

„Imate četiri čoveka van stroja?”, upita CIA.

„Slažem se. Tragično je. Brzo smo sve zauzdali i uspeali da sprečimo da ne procuri. Tražimo tog Komonveltovog operativca. Pronaći ćemo ga.”

„Zašto su CIA i NSA želeli da pričaju s Vajatom?”, upita Danijels.

„I mi smo”, poče CIA, „želeli da znamo kako je Vajat umešan u ono što se dogodilo u Njujorku.”

„Zašto?”

Predsednikovo osorno pitanje ponovo izazva tišinu.

„Pitam samo ovo”, reče Danijels. „Kako ste saznali da je Vajat uopšte u Njujorku?”

Još tišine.

A onda, NSA reče: „Posmatrali smo NOA i gospođicu Karbonel.”

„Zašto?”

„Poigrava se s njima”, reče Dejvis. „Meni to stalno radi. Jedno zašto za drugim, i tera te da kreneš putem kojim je on već prošao. Samo te strpljivo čeka da ga sustigneš.”

„Meša se u naše sudsko gonjenje Komonvelta”, reče čovek iz NSA. „Ta grupa svima nam je dobro poznata i predstavlja opasnost za nacionalnu bezbednost. Odluka je donesena kako bismo eliminisali tu opasnost. NOA i gospođica Karbonel ne slažu se s tom odlukom. Pitali smo se zašto. Previše je bilo lojalnosti s obzirom na okolnosti. Znali smo da je angažovala Vajata, samo nismo znali šta će se sve dogoditi. Da jesmo, preduzeli bismo preventivne mere.”

„To je utešno znati”, reče Danijels, očigledno sarkastično.

„Kad smo saznali da je Malon čovek na video-snimku”, reče CIA, „shvatili smo da se nešto čudno dešava.”

„Dobro, samo da proverim da li sam sve dobro shvatio”, reče Danijels. „Neko, identitet nepoznat, pokušao je da me raznese. Jedan angažovani, Džonatan Vajat, nekako je umešan. Najmanje tri obaveštajne agencije znaju da je Vajat bio u Njujorku i nešto tamo radio. Vaše dve agencije već su istraživale NOA i njenu direktorku. Šta je Vajat radio u Njujorku - niko od vas nije spreman da prizna. Ali vas dvojica dovoljno ste radoznali da zadržite Vajata, mada on ipak beži. I što je najvažnije, četiri agenta su van stroja.”

Niko ništa ne reče.

„Narode, korisni ste kao sise na divljem vepru. A šta kažete na ovo: ko je od vas sinoć poslao ljude u Institut Garver i usmrtio jednog od njihovih zaposlenih?”

Nema odgovora.

„Niko neće da se javi za to? Nisam ni mislio.”

„Verovatno je Karbonelova to uradila”, reče Kasiopeja.

Dejvis klimnu glavom. „Ima najviše smisla.”

„Želim da svi vi znate da istražujemo ovo, nezavisno od vas. Ako je Vajat namamio Malona u Njujork, to znači da je znao šta će da se desi. Ako je znao on, znali su i drugi. Stoga, eto ti zaverе.”

„Moramo da pronađemo Vajata”, reče jedan od prisutnih.

„Direktor FBI”, klimnu Dejvis. „Jedini za stolom kome, u stvari, možemo da verujemo. Ispravan tip.”

„Mislim da bi to trebalo da vam bude na vrhu liste prioriteta”, reče Danijels. „Šta je sa onim automatskim oružjem iz hotela? Šta ste saznali?”

„Sofisticirani dizajn”, reče direktor FBI. „Odlične izrade. Malon je onespособio jednu pušku pucajući iz druge, kojoj je crkla elektronika. Oba oružja bila su na daljinsko upravljanje. Nije bilo šanse da se otkrije odakle, jer je radijus prijema širok skoro pet kilometara.”

„To je previše nekretnina u Njujork Sitiju”, reče Danijels. „Šta kažete na 30.000 hotelskih soba od kojih možete da birate?”

„Upravo tako.”

„Pošto se čini da je Vajat jedini koji je, izgleda, znao nešto unapred”, reče Danijels, „on je najbolji trag. Bar je Malona poslao tamo. To je mnogo bolje nego ovo čime svi vi ostali možete da se pohvalite.”

„Da li Koton Malon sprovodi vašu istragu?”, upita NSA.

„Da li je to bitno?”

„Ne, gospodine. Samo me zanima.”

„Kao što sam rekao. Niko od vas neka ne dira Malona. To je direktno naređenje. On radi za mene. Ljudi koji su sinoć ubili doktora Garija Vokija, pokušali su da ubiju i Malona i, što je interesantno, Vajata. To znači da Vajat možda nije neprijatelj. Nameravam da saznam ko je naredio taj napad.”

Niko nije progovorio.

„Isto tako, Stefani Nel nestala je pre nekoliko dana.”

„Kako nestala?”, upita CIA.

„Ne znam. Jednostavno je nestala.”

„Nameravate li da bilo šta od ovog pustite u javnost?”, upita neko.

„Ne nameravam ništa da radim”, ustade Danijels. „Ne dok vi, narode, ne uradite ono što bi trebalo da uradite i obezbedite mi neke smislene informacije.”

Danijels se pojavi u vidokrugu kamere dok je marširao prema vratima.

Ljudi oko stola ustadoše da ga pozdrave na izlasku.

„Gospodine predsedniče.”

Direktor NSA.

Danijels stade kod vrata.

„Vaša procena naše efikasnosti je pogrešna”, reče NSA. „Zato što moja agencija, mi presretnemo skoro dve milijarde imejlova, telefonskih razgovora i ostalih međunarodnih vidova komunikacije, svakoga dana. Neko mora sve to da presluša. Tako saznajemo za sve pretnje uperene protiv nas. Tako smo postali sumnjičavi prema gospođici Karbonel i njenim vezama s Komonveltom. Mi obavljamo vitalni posao.”

„A ko sortira te dve milijarde poruka koje presretnete svakog dana?”, upita Danijels.

NSA zausti da nešto kaže, ali Danijels podiže ruku. „Ne trudite se. Znam odgovor. Niko. Pročešljate samo parčence. S vremena na vreme nabasate na nešto, kao i NOA, a onda su vam usta puna sopstvene važnosti. Interesantno kako je, i pored sveg vašeg novca, ljudstva i opreme, grupa kozara-terorista iz avganistanske divljine uspeła da zabije dva aviona u Svetski trgovački centar i još jedan u Pentagon. Da nije bilo hrabrosti nekih običnih Amerikanaca, još jedan avion uništio bi i Belu kuću. Niste imali blagog pojma o tome šta nam se sprema.”

„Uz dužno poštovanje, gospodine, vredate me.”

„Uz dužno poštovanje, mene vređa što bacam u vetar sedamdeset pet milijardi dolara godišnje - za koje znamo - za vaše budalaštine. Vređa me činjenica što su ti avioni uopšte stigli dokle su stigli. Vređa me vaša drskost. Zaslужujemo obaveštajnu zajednicu koja radi zajedno kao tim u svakom smislu te reči. Prokletstvo, da je Drugi svetski rat vođen na ovaj način, izgubili bismo. Nisam planirao da radim ovo, ali pre nego što odem iz svog kabineta, protrešću ovo trulo drvo do samog korena. Zato, spremite se, narode. Ima li još neko nešto da doda?”

Niko ništa ne reče.

„Pronađite Stefani Nel”, reče Danijels.

„Pre nego atentatore?”, pitao je jedan od njih.

„Pronađite nju i verujem da ćete pronaći i njih.”

Predsednik izađe.

Ostali se zadržase nekoliko sekundi, a potom i oni počеше da odlaze.
„Dobro”, reče Dejvis. „Došao je red na nas.”

PEDESET PET

BAT, SEVERNA KAROLINA

Noks se spremio da bude ustreljen. Oružje je bilo manjeg kalibra i metak će sigurno proći pravo kroz njega.

Ali ipak će boleti.

Izgleda da ga je izdajnik otkrio.

Hejl je spustio pištolj. „Ni ti nemoj više da me zamajavaš. Nije trebalo da se mešaš u ovaj izazov.”

Odahnuo je. „Ubistvo kapetana Boltona ne bi donelo rešenje problema.”

Hejl spusti pištolj na sto i uze praznu čašu, ponovo je napunivši viskijem.
„Rešenje našeg problema nedavno se pojavilo. Zvala me je direktorka NOA.”

Pripremio se da pažljivo sasluša. Karbonelova je ponovo vešto izvrdala, ali isto to učinio je i Hejl.

„NOA je rešila šifru. Znaju gde je ona podla hulja Endru Džekson sakrila dve stranice koje nedostaju. Rekla mi je lokaciju.”

„I vi joj verujete?”

„Zašto da joj ne verujem?”

„Sprečili su naš pokušaj atentata i ubacili špijuna u ovu družinu.”

Hejl klimnu glavom. „Znam. Ali u ovom trenutku, direktorka NOA želi nešto od mene. Nešto što samo ja mogu da joj dam.”

„Našu gošću u kućici.”

Hejl otpi malo i klimnu glavom. „To što nam je NOA dala ovu informaciju, predstavlja demonstraciju dobre volje. Unajmili su nekog po ugovoru ko je krenuo da uzme te dve stranice. Ali čovek ne namerava da preda ono što pronade. Direktorka je bila veoma jasna. Želi da bude ubijen. Lokacija je zabačena, što predstavlja odličnu priliku da se to obavi. Naravno, zauzvrat, kaže da možemo da uzmemo sve što tamo bude pronađeno.”

Slušao je dok je Hejl pričao o Novoj Škotskoj i čoveku po imenu Džonatan Vajat. „Karbonelova mi je dala sve što ima o ostrvu Po i Fort Dominionu.”

„Šta nas sprečava da prosto krenemo za tim dvema stranicama i ignorišemo Vajata?”

„Ništa, osim ako ti se Vajat ne ispreči na putu. Iz onog što je rekla, moraćeš da ga ubiješ kako bi ga uklonio s puta. Nije tip koji će se sam skloniti.”

Sve u vezi s ovim zvučalo je loše.

Hejl pokaza prema stolu. „Tu su fotografija i dosije o Vajatu. On je čovek koji je sprečio i pokušaj atentata. Rekao bih da ti je ostao dužan.”

Možda je i tako, ali nije baš sasvim siguran.

„Uzmi dosije. Idi mlaznjakom. NOA mi je rekla da Vajat leti komercijalnim letom iz Bostona, ali ga vreme zadržava. Stigni tamo pre njega i budi spreman.”

Situacija se očigledno još jednom promenila i Karbonelova je odlučila da Komonveltu da šta mu treba.

Da li je?

„Ovo bi mogla biti zamka.”

„Spreman sam da rizikujem.”

Ne, spreman je da *neko drugi* rizikuje. Međutim, Noks nije imao izbora. Morao je da ide u Kanadu. Ako bude uspeo da se spremi pre nego što Vajat stigne, trebalo bi da bude lako da ga ubije. Još jedna demonstracija lojalnosti kapetanima, što će mu dati još vremena.

Bar ga izdajnik nije kompromitovao.

„Slušaj, Kliforde”, reče Hejl pomirijivim glasom. „Zašto bi nam dala tu informaciju ako laže?”

„Čini mi se, da bismo obavili njen prljavi posao. Čoveku kojeg je poslala ne može se verovati, zato i želi da ga eliminišemo.”

Baš kao što je bilo sa Skotom Parotom.

„Ako će to da je učini srećnom, zašto da ne? A ako laže, i dalje imamo Stefani Nel da s njom radimo šta nam je volja.”

Shvatio je poruku. *Šta imamo da izgubimo? Zato je i znao šta da odgovori.* „Krećem na sever iz ovih stopa.”

„Pre nego što odeš, ima još nešto. Bolton je u nečemu bio u pravu. Oprema koju smo sakrili u kući Širli Kajzer. Vreme je da je sklonimo pre nego što neko primeti. Nije nam više potrebna. Imaš li nekog ko to može da obavi?”

Klimnuo je glavom. „Dvojicu koju sam obučio. Često mi pomažu. Oni mogu time da se pozabave.”

„Razgovarao sam s Kajzerovom pre dan ili dva i rekla mi je da će večeras biti na nekoj donatorskoj zabavi u Ričmondu. Eto vam prilike.”

Hejl otpi još malo viskija.

„Kliforde, niko drugi ne zna za moju saradnju s NOA, osim ono malo što sam im rekao. Ne želim ništa više da im kažem dok ne uspemo. Molim te da ovo, za sada, ostane među nama. Sigurno su ubeđeni da ću ih napustiti, ali neću, iako i sam bog zna da bi trebalo. Oni su jedna nezahvalna, tupava družina. Međutim, ja svoju zakletvu na ugovor shvatam veoma ozbiljno. Ako uspemo, uspevamo za sve.”

Njega nije moglo biti manje briga, ali odglumio je da ga zanima. „Pitam se nešto. Kako ste znali koju čašu da uzmete?”

„Zašto misliš da sam znao?”

„Odvažan ste čovek, ali niste nepromišljen. Da biste uputili takav izazov, morali ste znati da ćete pobediti.”

„Otac mi je pokazao jedan trik”, reče Hejl. „Ako malo promućkaš čašu, otrov izađe na površinu i malo zamuti alkohol. To se dogodi samo na trenutak, ali ako obratiš pažnju, možeš da vidiš. Promućkao sam svaku čašu pre nego što sam pio. Nije sto odsto sigurno, ali je bolje nego da sam se oslonio samo na sreću.”

„Za to je trebalo imati petlju”, reče.

Hejl se nasmeši samom sebi. „Zaista. Stvarno je tako.”

Vajat se ukrcao na let *Er Kanade* na bostonskom međunarodnom aerodromu *Logan*. Doleteo je iz Ričmonda u Virđžiniji i čekao sledeći let skoro dva sata. Neko gadno nevreme odlagalo je sve letove, i pitao se da li će ovaj avion uspeti da poleti u neko skorije vreme. Let do Halifaksa u Novoj Škotskoj trajao je dodatna dva sata, što znači da će biti ponovo na zemlji tek sredinom popodneva - pod uslovom da ne bude još zadržavanja. Uz malo sreće, biće na ostrvu Po do pet sati posle podne. Proverio je vremensku prognozu i temperatura bi trebalo da je oko dvadeset jedan stepen. Ovaj deo zemlje je ovih dana pogodio neki septembarski toplotni talas u kombinaciji sa sušom. Ako bude morao, prenoćiće na ostrvu i sutra će završiti posao. Ovako ili onako, otići će odande s te dve stranice koje nedostaju.

U Njujork je stigao sasvim pripremljen, sa svetlosnim bombama, pištoljima i municijom, ali pasoš mu neće biti od naročite koristi. Spiskove putnika mogu da provere snage reda uz jedan jedini klik mišem.

Potreban mu je drugi identitet.

Primoran je da se bakće s Karbonelovom.

Polovina utrostručenog honorara deponovana je na račun u Lihtenštajnu, kao što mu je obećano. Mnogo keša, oslobođenog poreza. Ali uz mnogo rizika. Od kojih najveći predstavlja saradnja s Karbonelovom. Išla mu je uz dlaku. Uzburkala je osećanja u njemu za koja je davno mislio da su nestala. On je bio pravi američki obaveštajac. Uvek je to bio, i uvek će i biti.

To je njemu nešto značilo.

U suprotnosti od onog što je Karbonelova, izgleda, mislila.

Prezirao je njen tvrdokorni, sebični stav. Nije joj pristajalo da vodi bilo koju obaveštajnu agenciju. Operativci na terenu morali su da znaju da im njihovi pretpostavljeni čuvaju leđa. Situacije su i ovako bile opasne da bi morali da brinu još i o tome da li im šef ugrožava život.

Morala je da bude zaustavljena.

Zato je i ostao u ovoj borbi.

A Malon? Put Kapetana Amerike završio se u Montičelu. On više nije nikakav faktor. To će morati da sačeka neko drugo vreme.

Ovo će biti njegova pobeda, i samo njegova.

Odlučio se za komercijalni let da privuče što manje pažnje. Iznajmiće automobil kad se bude prizemljio i odvešće se osamdeset kilometara na jug do zaliva Mahoun. Kupio je odgovarajuću odeću za boravak napolju. Sve ostalo što mu bude potrebno kupiće kad sleti. Poluostrvo Nova Škotska bilo je Meka za prirodnjačke entuzijaste i kao stvoreno za bicikliste, golfere, šetače, kajakaše, jedriličare i posmatrača ptica. S obzirom na to da je bila nedelja, možda će biti problema s radnim vremenom prodavnica, ali nekako će se snaći. Na nesreću, nije bio naoružan. Nije bilo šanse da se oružje prenese. Pročitao je obaveštajne informacije koje mu je obezbedila Karbonelova, posebno podatke o poslednjoj dešifrovanoj reči - Dominion - koja se odnosila na Fort Dominion, na južnom kraju ostrva Po.

Ruševinu, ne samo u današnje vreme već i u vreme Endrua Džeksona.

Mesto je imalo šaroliku istoriju.

Za vreme Američke revolucije, pošto je tvrđavu osvojila Kontinentalna vojska, sedamdeset četiri britanska zatvorenika poginula su od ruku kolonijalaca. Privremeno su bili zatvoreni ispod tvrđave, u spletu hodnika nalik na tamnice, isklesanim u stenovitom temelju, gde su se i podavili pošto je taj nivo poplavljen. Trojica kolonijalnih oficira izvedena su pred vojni sud zbog ovog incidenta, pod optužbom da su ignorisali upozorenje da će tamnice biti poplavljene. Oslobođeni su zbog svedočenja da su njihova saznanja o ovoj opasnosti, u najboljem slučaju, bila ograničena.

Saosećao je s tim oficirima.

Oni su, jednostavno, obavljali svoju dužnost u ratno vreme, i to veoma daleko od svojih pretpostavljenih. Naravno da nisu imali taj luksuz neposredne komunikacije s njima. Umesto toga, morali su da donose odluke na licu mesta. Onda je, nekoliko meseci kasnije, neko naišao i počeo da preispituje njihove odluke. Za razliku od njega, ovi ljudi izbegli su kaznu, ali bio je siguran da se bilo kakva vojna karijera koju su za sebe zamislili sigurno završila ovim suđenjem.

Baš kao i njegova.

Ono što se dogodilo u Fort Dominionu ostalo je bolna tačka u američko-britanskim odnosima sve do Rata iz 1812, kada su dve nacije konačno razrešile svoje nesuglasice. Pitao se da li je postojala ikakva veza između tog tragičnog slučaja i onoga što je Endru Džekson uradio šezdeset godina kasnije.

Džekson je odabrao Dominion zbog nekog određenog razloga.

Kog?

Ponovo je pogledao Džeksonovo pismo Komonveltu i poruku skrivenu iza Džefersonove šifre. Pet simbola i dalje ostaje nejasno.

$\Delta\Phi:X\Theta$

Karbonelova nije uspeła da pronađe ništa o njima. Kakav savet mu je dala? Razreši ih kad stigneš u Kanadu.

Ponovo je pokušala da ga uveri kako je ova misija nešto za šta znaju samo njih dvoje. Međutim, za nju je laž bila daleko bolja od istine, čak i kad laganje uopšte nije potrebno.

Ali ovde će konačno povući liniju.

Ako ga je sada slagala, čak i najmanje...

Ubiće je.

PEDESET ŠEST

BELA KUĆA

Kasiopeja je sedela u Ovalnom kabinetu, a Edvin Dejvis pored nje na tapaciranom divanu. Bila je već jednom ovde i mesto se nije naročito promenilo. Dva Normana Rokvela ukrašavala su jedan od zidova. Isti portret Džordža Vašingtona visio je iznad kamina. Švedski bršljan u saksiji visio je s gornje ploče kamina - tradicionalno, kako je Dejvis objasnio, još od vremena Kenedijeve administracije. Dve fotelje visokih naslona uokvirivale su ognjište, što je bila scena koju je prepoznavala s fotografija na kojima predsednik sedi s leve strane, a šef države koja je u poseti s desne. To je počelo, objasnio je Dejvis, sa Frenklinom Ruzveltom, jer bi gost kod njega uvek sedeo tako da Ruzveltov hendikep⁷ ne bude uočljiv.

Vrata su se otvorila i Danijels je ušao.

Predsednik je seo u jednu od fotelja pored kamina.

„Uskoro stižu horde novinara. Moram malo da se slikam s novim ambasadorom Finske. Ne bi trebalo da postavljaju pitanja kad dođu da fotografišu, ali činiće to. Prokletstvo, njihovi umovi preokupirani su samo jednom vešću, a moraju nekako da drže javnost zainteresovanom.”

Osetila je koliko je razdražen.

„Pokušaj atentata biće *najvažnija* priča neko vreme”, reče predsednik. „Naravno, kada bismo im rekli pravu priču, niko nam ne bi poverovao. Šta vas dvoje mislite o našem malom okupljanju?”

„Zbog ovog bi trebalo da im se malo protresu fotelje”, reče Dejvis.

„Ti kučkini sinovi strašno mi idu na ganglije”, reče Danijels. „Čuli ste to arogantno kopile iz NSA kad je odlazilo?”

„Karbonelova je dobra”, reče Dejvis. „Nije se dala.”

„Prefrigana je do koske. I ima petlju. Ona je naša meta. Bez imalo sumnje. U *Kumu*, obožavam tu knjigu i film, Don Korleone uči Majkla da će 'onaj koji

---

⁷ Frenklin Ruzvelt, 32. američki predsednik (1933-1945), bio je paralizovan od struka nadole zbog poliomijelitisa. (Prim. prev.)

dođe da ponudi pomoć biti onaj koji je izdao'. Znam, znam. To je film. Ali taj scenarist bio je u pravu."

„Zašto ste im rekli za Stefani?“, upita Kasiopeja.

„Neće škoditi. Neka znaju da će me odobrovoljiti ako je nađu; pretpostavljam da će sada najveći broj njih želeti da uradi upravo to. Možda će me neko iznenaditi i stvarno nešto preduzeti. Je li Koton krenuo?“

Dejvis je rekao svom šefu da je let Tajne službe odložen zbog lošeg vremena, a onda dodao: „Nemamo pojma kako ni kada će Vajat tamo stići.“

„Ali stići će“, reče Danijels. „Jeste li saznali nešto o lokalitetu?“

Dejvis klimnu glavom. „Postoji pismo u Nacionalnoj arhivi, koje je Džordžu Vašingtonu poslala jedna grupa iz Kamberlanda u Novoj Škotskoj. Lokalno stanovništvo izrazilo je simpatije prema ciljevima američkih revolucionara protiv Britanaca i, u stvari, pozvalo Vašingtona i Kontinentalnu vojsku da izvrše invaziju na Novu Škotsku. Želeli su da Halifaks gori i da Britanci budu oterani. Nismo u celosti prihvatili njihov poziv, ali jesmo zauzeli nekoliko strateških položaja. Fort Dominion bio je jedno od tih mesta. Pomogao je da se sačuva krilo, jer je držao britanske brodove dalje od zaliva Mahoun, dok su se ostale snage kretale ka Montrealu i Kvebeku. Kad su nas Britanci porazili kod Kvebeka, napustili smo Dominion i spalili ga. Džekson, kao militantan čovek, sigurno je znao za Fort Dominion i ne bi koristio britansko ime za to mesto, Vajldvud.“

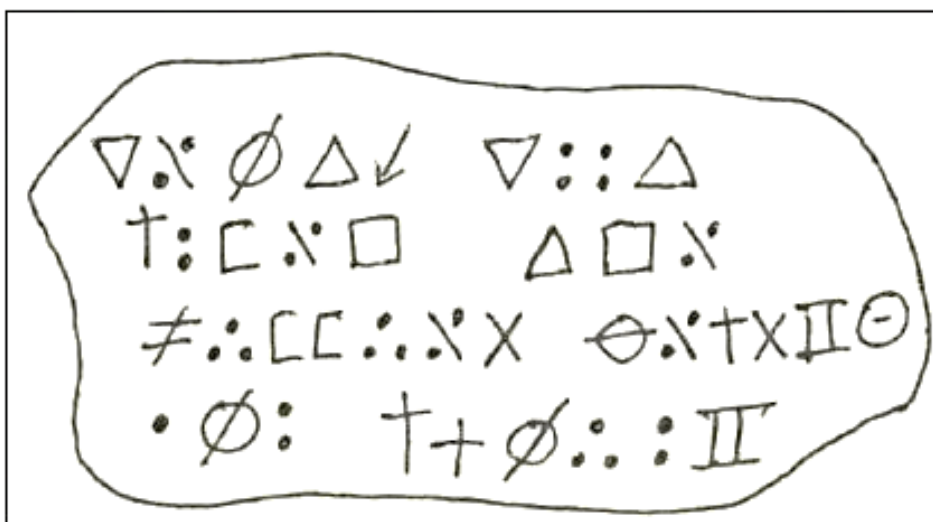
Kasiopeja je slušala dok je Dejvis pričao o 74 britanska vojnika koja su stradala u tvrdavi pod sumnjivim okolnostima, za vreme američke okupacije. Kolonijalni oficiri koji su bili uključeni u operaciju izvedeni su pred vojni sud, ali su oslobođeni. Posle Revolucije, Kanada je prestala da bude vojna meta, postavši raj na zemlji za ambiciozne gusare i privatire. Nova Škotska je na kraju privukla 30.000 britanskih lojalista iz novoformljenih Sjedinjenih Država, od kojih su jedna desetina bili odbegli robovi.

„Za vreme Rata iz 1812. pokušali smo ponovo da osvojimo Kanadu“, reče Dejvis, „ali i taj rat smo izgubili.“

„A i šta bismo radili s njom?“, upita Danijels, odmahujući glavom. „Suludo razmišljanje. Baš kao naši cverglani tamo u konferencijskoj sobi. Ne rade ništa osim što pokušavaju da prežive. Da li ste otkrili nešto o onih pet simbola iz poruke?“

Dejvis posegnu za fasciklom na krilu. „Uposlio sam osoblje nacionalne bezbednosti da obavi istraživanje, hteo sam da to budu ljudi kojima verujem, iz naše kuće. Ništa nigde nije iskočilo. Ali jedna od njih je veliki zaljubljenik u teoriju zavere. Veruje u mnoge novotarije i prepoznala je simbole.“

Dejvis predade Kasiopeji i predsedniku list papira.

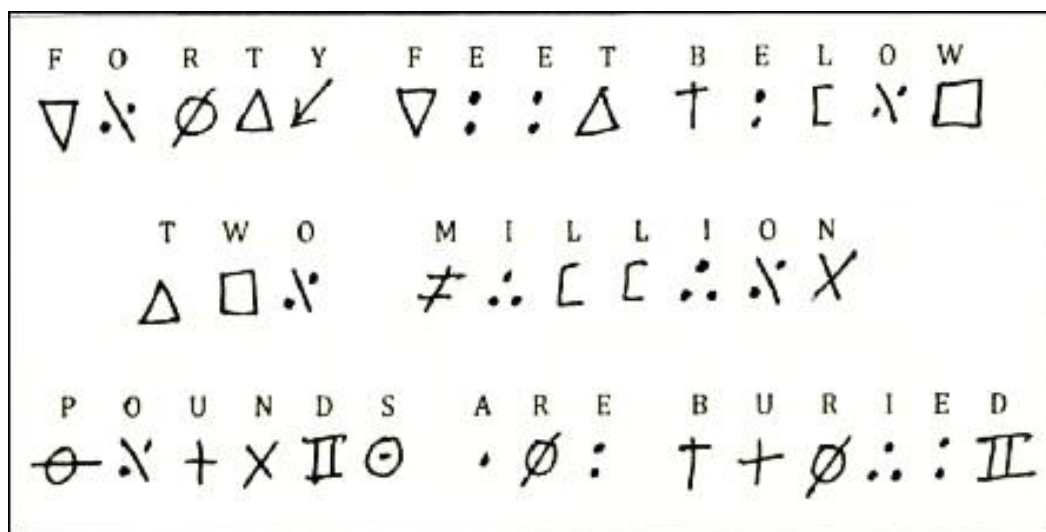

„Taj kamen je navodno pronađen trideset metara pod zemljom, u rupi gde su tražili blago na ostrvu Ouk. Kad su udarili u ovu kamenu ploču, pomislili su da će nešto vredno naći pored ili ispod nje. Na nesreću, to nije bio slučaj.”

„Šta ovo znači?”, upita predsednik.

„To je jednostavni kod s premeštanjem.”

Dejvis mu dade još jedan papir.

(DVANAEST METARA U DUBINU DVA MILIONA FUNTI JE ZAKOPANO)

„Navodno piše: dvanaest metara u dubinu dva miliona funti je zakopano.”
Dejvis zastade. „Ali tu postoji jedan problem. Niko živ nikad nije video ovaj kamen. Niko ne zna da li je ikada postojao. Ali spominje ga svaka knjiga o ostrvu Ouk, a mnogo ih je.”

Dejvis objasni njegovo poreklo.

Stenu je, izgleda, pronašao neki konzorcijum koji je u potrazi za blagom kopao na ostrvu 1805. godine. Jedan stanovnik, po imenu Džon Smit, kasnije ju

je koristio u kaminu kao dekoraciju. Tamo je stajala skoro pedeset godina, sve dok Smit nije umro. Onda je nestala.

„Kako onda znamo da ovako izgleda?“, upita Danijels.

„Odlično pitanje. I to ono na koje nema pravog odgovora. Ta slika u vašim rukama pojavljuje se u svim knjigama.”

„Ko ju je dešifrovao?”

„Ni to niko ne zna, izgleda. Postoji nekoliko priča o tome.”

Danijels se zavalio u fotelju, držeći dva papira. „Stena koju niko nikad nije video, preveo je neko za koga ne znamo, pa ipak, Endru Džekson koristi skoro identične simbole da sakrije dve stranice iz zapisnika Kongresa.”

„Moguće je”, reče Dejvis, „da je Džekson čuo neke priče o ostrvu Ouk. Do 1835. lovci na zlato kopali su tamo već godinama. Zaliv Mahoun takođe je bio gusarska jazbina. Možda je nameravao da bude ironičan kad je birao mesto na kome će to sakriti.”

„Ti si se nešto ućutala”, reče joj Danijels.

„Moramo da razgovaramo s vašom suprugom.”

„Nestrpljiva si da upotrebiš taj prislušivač?”

„Nestrpljiva sam zbog Stefani.”

„Sada i video-kamerama nadgledamo kuću Kajzerove”, reče Dejvis. „Poslali smo dva agenta da se ušunjaju pre zore i instaliraju kameru.”

„Moramo da pošaljemo poruku Hejlu”, reče ona. „Nešto što će ga isterati na čistinu.”

Predsednik je shvatao koliko je to bitno. „Znam. Ali pitam se. Da li su ti prokleti gusari zaista pokušali da me ubiju?”

„Moguće je”, reče Dejvis.

„Stvarno sam mislio ono što sam rekao ovim ljudima pre nekoliko minuta”, reče Danijels. „Ima da rasteramo čitavu gomilu njih.”

Ali ona je znala zbog čega se Danijels koleba. Nema šanse da ovo eskalira u javni sukob. To neće biti dobro ni za Belu kuću, ni obaveštajnu zajednicu, pa ni zemlju. Šta god da uradi, mora da se drži u tajnosti. Što je, pretpostavila je, razlog da ona i Koton budu angažovani. Naravno, samo ona i Dejvis bili su upućeni u to šta je Kventin Hejl zaista znao. Ali složila se s Dejvisom, sada nije bio dobar trenutak da se obelodanjuje bilo šta od svega toga.

„Koton mora pronaći one dve stranice koje nedostaju”, reče Danijels.

„Možda uopšte neće biti bitno”, reče ona. „Kroz prislušni uređaj možemo poslati Hejlu šta god hoćemo. Možemo ga navesti da poveruje da ih već imamo.”

„Što bi pomoglo Stefani”, reče Danijels. „Ako je uopšte kod gusara.”

„Shvatate”, reče Kasiopeja, „da bi Karbonelova mogla da drži Stefani...”

Danijels podiže ruku. „Znam. Ali upravo sam im svima objasnio da je Stefanin život veoma važan. I ako su Karbonelova i gusari bliski kao što svi misle, i oni će primiti moju poruku. Nadajmo se da će svi shvatiti.”

Složila se s tim.

„Polin je u svom kabinetu”, reče Danijels. „Uskoro mora da pođe zbog nekog sastanka. Zamolio sam je da sačeka i porazgovara s vama.”

Dejvis ustade. Kao i ona.

Predsedniku je pogled ostao uprt u pod, a lice dostojanstveno.

„Pronađite Stefani”, rekao je. „Uradite šta god bude potrebno. Lažite, varajte, kradite. Ne interesuje me. Samo je pronadite.”

Kasiopeja i Edvin Dejvis ušli su u kabinet prve dame. Polin Danijels čekala je sedeći za svojim stolom, ali ustala je da ih pozdravi uz ljubazan ton. Seli su u nekoliko fotelja ispred kitnjastog stola u francuskom stilu. Vrata kabineta bila su zatvorena.

Kasiopeja se osetila kao višak, ali preuzela je vodeću reč i rekla: „Večeras ćemo obaviti izmišljeni razgovor preko vašeg telefona. Rečeno mi je da će gospođica Kajzer večeras biti odsutna zbog neke zabave sve do pola devet. Do njenog povratka pripremiću vam tekst. Zapamtite suštinu, a onda sve recite svojim rečima. Edvin će biti tu s vama. Ja ću biti s druge strane.”

Prva dama pogleda Dejvisa. „Žao mi je. Nisam imala pojma da će sve ovo da se desi.”

„Nije to tvoja greška.”

„Deni misli da sam ga ja izdala.”

„On je to rekao?”, upita Dejvis.

„Ne. U stvari, on ništa nije rekao. A time je rekao sve.” Odmahnula je glavom. „Skoro sam ga ubila.”

„Nemamo sad vremena za ovo”, prekide ih Kasiopeja ljubazno.

„Nemate nikakvog saosećanja prema nama, zar ne?”

„Život jedne žene je u pitanju.”

Prva dama klimnu glavom. „Rekli su mi to. Stefani Nel. Poznajete li je?”

„Ona je moja prijateljica.”

„Ne mogu da verujem da se sve ovo događa. Širli i ja pričale smo o mnogo čemu, ali nisam upućena u mnogo šta što se događa ovde. Kao što ste saznali, predsednik i ja živimo odvojene živote. Ja sam saznala za put u Njujork onako usput. Iskreno, nisam o tome naročito razmišljala. Mislila sam da je to samo kratka poseta o kojoj će se ćutati sve do dana polaska.”

Čula je molbu u njenom glasu.

„Bila sam nepromišljena”, reče starija žena.

Kasiopeja joj nije protivrečila, ali ništa nije rekla, kao ni Dejvis.

„Sigurna sam da je Edvin dovoljno jasno rekao da se među nama nije dogodilo ništa nedolično.”

„Više nego jedanput.”

Polin iscedi slab osmeh. „Ne znam za vas, gospođice Vit, ali za mene je ovo sasvim novo iskustvo. Nisam sigurna šta treba da radim.”

„Budite iskreni. O svemu.”

Sačekala je da vidi da li su oboje shvatili njenu poruku.

„Čini mi se da je krajnje vreme da Deni i ja porazgovaramo o Meri. Nismo to radili već vrlo dugo.”

„Slažem se. Ali dvoje ljudi do kojih mi je veoma stalo upravo su u opasnosti i potrebna nam je vaša pomoć.” Ustala je. „Krenula sam nazad u Frederiksburg. Pozvaću Edvina oko sedam i daću mu tekst.”

Koraknula je prema vratima, ali se zaustavila i okrenula. Postojalo je još nešto što su prva dama i Dejvis ignorisali.

„Vaš suprug mi je jednom prilikom rekao nešto. 'Nemoj da sečeš psu rep malo-pomalo. Ako će već da urla, završi to jednim potezom.' Oboma savetujem da poslušate ovaj savet.”

PEDESET SEDAM

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je slušao oca, koji je ponovo govorio o stvarima koje je tada čuo prvi put.

„Džejms Garfild jedini je član američkog Donjeg doma koji je ikada izabran za predsednika. Osamnaest godina sedeo je u Kongresu, pre nego što se preselio u Belu kuću.”

Otac mu je ispričao za atentate na Linkolna i Makinlija, ali nikad nije spomenuo onaj koji se dogodio između.

„Garfild je bio general-major koji je napustio vojnu karijeru usred Građanskog rata, pošto je izabran u Kongres 1863. godine. On je bio oruđe kojim je Linkoln primoran da nas pravno progona. Prezirao je Komonvelt i sve što smo uradili, što je čudno, s obzirom na to kakav je grabljivac bio.”

„Ali mi smo pomagali i Jugu, zar ne?”

Otac klimnu glavom. „Jesmo. Ali kako smo i mogli da ih ostavimo?”

Otac je počeo da kašlje. To se sve češće i češće događalo. Bližio se osamdesetoj, a šezdeset godina ozbiljnog pušenja i teškog pijančenja konačno ga je sustiglo. Gasio se. Poslednja želja i testament bili su spremni, sve je pregledao advokat, a deca su obavestena o tome šta se od njih očekuje kada ga više ne bude. Sve je darovao velikodušno, kako se i očekuje od glave kuće Hejl. Kventin je, međutim, bio baštinik dodatnog zaveštanja, koje samo jedan od Hejlovih može da nasledi.

Članstvo u Komonveltu.

Zajedno s kućom i zemljom u Batu.

„Kad je Linkoln poginuo”, rekao mu je otac, „u zemlji je nastao haos. Političke stranke borile su se međusobno bez imalo kompromisa. Endru Džekson, koji je nasledio Linkolna, prihvatio je ovu borbu i osramotio se. Korupcija i skandal decenijama su uništavali federalnu vladu. Garfild je bio zaposlen u Kući za to vreme. Konačno, 1880. godine, izabrali su ga republikanci kao kompromisnog kandidata, izabranog na stranačkoj konvenciji pri trideset šestom glasanju.”

Otac je odmahivao glavom.

„Nismo imali sreće. Borili smo se protiv njega na opštim izborima. Potrošili i vreme i novac. Vinfild Henkok kandidovao se za demokrate i pobedio u svim državama južno od linije Mejson-Dikson. Garfild je držao sever i srednji zapad. Devet miliona glasača izašlo je tog novembra, a Garfild je pobedio Henkoka za samo 1.898 glasova. Ti izbori pamte se i dan-danas kao izbori s najmanjom granicom pobeđe u čitavoj našoj istoriji. Obojica su imala po 19 država, ali Garfildu su njegove donele 59 izbornih glasova više nego Henkoku i on je pobedio.”

Otac mu je ispričao šta se dalje dogodilo.

Garfild se zakleo 4. marta 1881. i odmah počeo da istražuje Komonvelt. Imao je nameru da progoni svu četvoricu starešina, koji su još bili živi, šesnaest godina posle Građanskog rata. Sazvao je specijalni vojni sud i pažljivo izabrao porotu. Četiri kapetana nisu od njega ni očekivala ništa drugo, pa su iskoristila vreme između izbora 1880. i inauguracije, u martu 1881, da se pripreme. Unajmljen je Šarl Gito, poremećeni advokat iz Ilinoisa, koji je samog sebe ubedio da je jedino on zaslužan za to što je Garfild izabran. Svi njegovi zahtevi za neka nameštenja u vladi, posle Garfildove zakletve, odbijeni su. Mesecima je tumarao po Beloj kući i Ministarstvu inostranih poslova, tražeći nagradu. Postao je toliko nesnosan da su mu zabranili pristup tim prostorijama. Na kraju je samog sebe ubedio da mu je Bog naredio da ubije predsednika. Pošto mu je obezbeđen novac, kupio je revolver „vebli britiš buldog” kalibra 44, s drškom od slonovače, jer je mislio da će pištolj bolje izgledati kao muzejski eksponat posle atentata.

Onda je počeo da prati Garfilda u junu 1881. godine.

„Predsednici tada nisu imali nikakvu zaštitu”, rekao mu je otac. „Kretali su se među ljudima kao i bilo ko drugi. Koristili su javni prevoz. To je bilo čudno, budući da je do tada jedan već bio ubijen. Ali tada smo još bili nevini.”

Konačno, 2. jula 1881, Gito se suočio s Garfildom na jednoj vašingtonskoj voznoj stanici i dvaput ga ustrelio. Garfildova dva sina, državni sekretar Džejms Blejn i ministar rata, Robert Tod Linkoln, bili su očevici.

Jedan metak okrznuo mu je rame, ali drugi mu se zaglavio u kičmi.

„Prokleta budala pucala je iz neposredne blizine i nije ga ubila”, rekao je otac. „Garfild je izdržao jedanaest nedelja pre nego što je preminuo. Devet meseci posle toga Gito je obešen.”

Hejl se nasmešio setivši se još jednog Komonveltovog uspeha.

Odvažnog i briljantnog.

Gito je bio savršen izbor. Na svom suđenju recitovao je junačke pesme i pevao koračnicu *Džon Braun*. Tražio je pravni savet od gledalaca i diktirao autobiografiju *Njujork heraldu*. Da je nekog i umešao, niko mu ne bi poverovao.

Hejlov otac umro je tri meseca pošto mu je ispričao za Garfilda. Sahrana je bila veličanstven događaj. Čitava družina je prisustvovala. Hejl je odmah proglašen za kapetana.

Pre trideset godina.

Ljudi su o njegovom ocu još govorili s poštovanjem. A sada će on postići ono što njegov otac nikad nije uspeo.

Pronaći će spas za njih.

Kucanje na vrata kabineta prekinulo mu je misli.

Podigao je pogled s fotelje i ugledao svog sekretara, koji mu je rekao: „Ona je na vezi, gospodine.”

Uzeo je telefon, zemaljsku liniju, obezbeđenu i svakodnevno proveravanu.

„Šta je, Andrea?”

„Vajata je vreme zadržalo u Bostonu. Avion se vratio na terminal. Saznala sam da bi trebalo da krene tek za dva sata. Pretpostavljam da je tvoj čovek već krenuo.”

„Otišao je.”

„Trebalo bi da stigne prvi, iako ima duži let. Može da stigne do tvrđave i tamo sačeka. Vidiš, Kventine, pokušavam da sarađujem s tobom.”

„To je nešto novo za tebe?”

Karbonelova se zakikotala.

„Noks će se pobrinuti za to”, rekao je. „Dobar je. Ali moram nešto da znam. Imaš li još jednog špijuna u ovoj družini?”

„Šta kažeš da na to pitanje odgovorim pošto vidimo koliko će biti uspešan tvoj pomoćnik kormilara?”

„U redu. Sačekaćemo. To bi trebalo da se desi već za nekoliko sati. Onda želim da čujem odgovor na moje pitanje.”

„Pretpostavljam, Kventine, da ćeš se, kada dobiješ te dve stranice koje nedostaju i tvoje dozvole budu sigurne, pozabaviti onim drugim o čemu smo pričali.”

Ubistvo Stefani Nel.

„Ne možeš da je pustiš”, rekla je.

Ne, nije mogao da je pusti. Ali oboje su mogli da odigraju istu igru.

„A šta kažeš da ti odgovorim na to pitanje kad ti odgovoriš na moje.”

Vajat je postajao sve nestrpljiviji. Kiša je zasipala bostonski aerodrom, a službenik na kapiji obavestio je sve da bi nevreme trebalo da prođe za sat

vremena, posle čega će se letovi nastaviti. To znači da će biti skoro mrak kad stigne na ostrvo.

Nema veze. Šta god da je tamo, čeka već 175 godina, pa još nekoliko sati neće predstavljati problem.

Telefon mu je zavibrirao u džepu. Ponovo je uključio aparat kad se vratio na terminal. Bio je to jednokratni telefon koji je juče kupio u Njujorku. Samo jedna osoba imala je taj broj.

„Čujem da je vreme užasno”, reče Karbonelova.

„Dovoljno je loše.”

„Baš sam izašla iz Bele kuće. Predsednik zna sve o tebi.”

To nije bilo iznenađenje, pošto ga je Malon primetio.

„Sreća moja što putujem pod drugim imenom”, rekao je tiho, pogurivši se malo dalje od gomile koja se skupila kod puste kapije.

„CIA, NSA - oni o tome ne znaju ništa”, rekla je. „Malon je obrisao kopiju rešenja sa svog imejla, a njegov danski server ne čuva rezervne kopije. Ali Malon nema šifarski disk.”

„Jesi li počela da ga lepiš?”

„Zašto bih to radila? Pa imam tebe.”

„Kakva je svrha ovog poziva?”

„Mislila sam da bi voleo da znaš kako stojiš, s obzirom na probleme s vremenom. Iako te Bela kuća istražuje, još imaš otvoren put do cilja.”

Kao da joj je poverovao. Nikad ništa nije bilo tako lako.

„Još nešto?”, upitao je.

„Samo da uspeš.”

I prekinuo je vezu.

PEDESET OSAM

HALIFAKS, NOVA ŠKOTSKA

16.10

Malon se dovezao u grad Mahoun Bej - osnovan 1754. godine, kako je pisalo na znaku. Smešten u blizini istoimenog zaliva, ovaj grad beše ispresecan vijugavim ulicama i pun arhitekture iz viktorijanskog doba. Tri visoka crkvena vrha kao da su držala stražu. Jahte i jedrenjaci obrublјivali su obalu. Kasno poslepodnevno sunce bacalo je slabe zrake bledunjavog svetla kroz osvežavajuće prohladan vazduh.

Pre sletanja, nekoliko kilometara južno od grada, nadleteli su ovaj ostrvcima posut zaliv i on ga je proučio. Pronašli su ostrvo Po i osmotrili ga iz

vazduha - bilo je samo gomila crnih stena, guste trave, hrastova i omorika. Krečnjačke litice dominirale su obalom na kojoj je stajala ruinirana tvrđava. Primetio je nekoliko mesta na koja se moglo pristati brodom s južne strane i video je ptice. Hiljade njih, raštrkane po propalim zidovima, na liticama i drveću. Blune, troprsti galebovi, morski galebovi, laste i nJORKE toliko su se gusto načičkali da su potpuno prekrivali tlo na nekim mestima.

Parkirao je blizu reda prodavnica, umetničkih galerija i kafea. Iako je bilo kasno nedeljno poslepodne, bilo mu je drago što je većina prodavnica otvorena. Pekara je privlačila pažnju i rekao je sebi da bi mogao da obiđe nju i lokalnu prodavnicu voća pre nego što krene dalje. Hrana će mu dobro doći. Nije imao pojma koliko će se zadržati na ostrvu.

Zgrade su stajale povučene prema zalivu, iznad stena koje su štitile obalu od neumorne plime i oseke. Mogli su se iznajmiti kajaci, motorni čamci i jedrenjaci i on zaključio da bi brzi i čvrsti motorac mogao da obavi posao. Ostrvo Po bilo je udaljeno deset kilometara.

Znanje o lokalnim prilikama takođe bi bilo korisno.

Odlučio je da se malo raspita o tvrđavi pre nego što krene na ostrvo.

Kasiopeja je strpala prljavu odeću u torbu na rame. Lako se spakovala za put u Njujork ovog vikenda, ponevši svega nekoliko stvarčica. Dejvis joj je ponudio da upotrebi prostoriju koju je nazvao *plava soba*, na drugom spratu Bele kuće. Imala je svoje kupatilo u kom je mogla da se istušira. Dok se ona kupala i odmarala - sustiglo ju je pomanjkanje sna - osoblje joj je opralo odeću. Nije morala da žuri nazad u Frederiksburg. Širli Kajzer neće biti kod kuće još četiri sata. Rekli su Kajzerovoj da ne radi ništa neuobičajeno. Neka ostane kao i inače. Da bude svoja.

Slabo kucanje na vrata dovelo ju je do njih.

Otvorila ih je i videla Denija Danijelsa kako stoji pred njima.

Njen gard se automatski spusti.

„Moram da razgovaram s tobom”, rekao joj je mekim glasom.

Ušao je i seo na jedan od dva kreveta. „Uvek sam voleo ovu sobu. Meri Linkoln ležala je ovde u šoku posle atentata na starog Ejba. Nije želela da uđe u njihovu spavaću sobu niže niz hodnik. Regan ju je koristio kao gimnastičku salu. Ostalim predsednicima su mala deca živela u ovim prostorijama.”

Čekala je da čuje šta želi.

„Moja žena me je izdala, zar ne?”

Pitala se otkud ovo pitanje. „Na koji način?”

„Slušao sam Edvina kad mi je pričao šta se dogodilo sa Širli. On je ubeđen da su Polinini motivi nevini.” Predsednik je zastao. „Ali se ipak pitam.”

Nije imala pojma kako da odgovori na ovaj komentar.

„Edvin ti je ispričao za Meri?”

Ona klimnu glavom.

„Zamolio sam ga da to učini. Ja ne pričam o njoj. Ne mogu. Razumeš to, zar ne?”

„Zašto meni to govorite?”

„Zato što ne mogu da kažem nikome drugom.”

„Trebalo bi da kažete svojoj ženi.”

Danijels je delovao zamišljeno. „Bojim se da među nama više nema mnogo šta da se kaže. Naše vreme je došlo i prošlo.”

„Da li je volite?”

„Ne više.”

Ovo priznanje ju je šokiralo.

„Ne volim je već dosta dugo. Nije to netrpeljivost, niti mržnja, niti srdžba. Već jednostavno ništa.”

Njegov pitomi ton ju je uznemiravao. Bila je navikla na grmeći glas.

„Da li ona zna?”

„Kako može da ne zna?”

„Zašto vi meni to pričate?”, upitala je ponovo.

„Zato što je jedina druga osoba s kojom mogu da govorim o ovome u nevolji i potrebna joj je tvoja pomoć.”

„Stefani?”

Danijels klimnu glavom. „Prošlog Božića, uz sve ono što se dogodilo s Kotonovim ocem, ona i ja počeli smo da razgovaramo. Ona je izvanredna žena koja je imala težak život.”

Kasiopeja je poznavala pokojnog Stefaninog muža i bila je prisutna, u Langedoku, pre nekoliko godina, kad su se konačno odigrali tragični događaji.

„Ispričala mi je za svog muža i sina. Mislim da je želela da joj ja ispričam za Meri, ali nisam mogao.”

Bol je smračio predsednikovo lice.

„Stefani je otišla tamo zbog mene. A sada je nema. Moramo da je pronađemo. Duboko u utrobi imam želju da pošaljem stotinu agenata FBI-a u to gusarsko leglo u Batu. Mogla bi biti tamo. Ali znam da je to ludost. Ono što ti planiraš mnogo je bolji način.”

„Da li ste vi i Stefani... u vezi?”

Nadala se da ga pitanje neće uvrediti, ali morala je da pita. Posebno s obzirom na to šta je već znala.

„Nismo uopšte. Sumnjam da čak i razmišlja o našim razgovorima. Ali sviđalo mi se to što sluša. Stefani te izuzetno poštuje. Ne znam da li si to znala. Zato sam se dogovorio s Edvinom. *Oboje* ste nam potrebni za ovo.”

Trenutak napete tišine protegao se među njima.

„Stefani mi je rekla da ste ti i Koton u vezi. Je li to istina?”

Čudno je bilo razgovarati o ovome s predsednikom Sjedinjenih Država. „Tako se čini.”

„On je dobar čovek.”

Kad smo već kod toga. „Šta mislite da će se dogoditi u Novoj Škotskoj?”

„Koton i Vajat biće tamo. Ostaje da se vidi da li će se pojaviti i Komonvelt. Ako je Karbonelova u dosluhu s njima, to je skoro sasvim izvesno. Ali Koton je čvrst. On može da izađe na kraj sa svime.” Danijels je stajao pored kreveta. „Može jedan mali savet od stare budale?”

„Naravno. Ali ne kažem da ste budala.”

„U stvari, jedna sam od najvećih. Ali sledi svoje srce. Ono te retko kad odvede na pogrešnu stranu. Razmišljanje je ono što nas odvede u nevolju.”

PEDESET DEVET

ZALIV MAHOUN

Malon odluči da iznajmi trimetarski čamac s trupom u obliku slova „V”, s jednim spoljašnjim motorom i dve kante benzina. Bilo je skoro pet sati posle podne. Kasnio je, zahvaljujući odlaganju zbog vremena u Vašingtonu, ali nadao se da je i Vajat isto prošao. Rečeno mu je da je to uticalo na letove duž čitave istočne obale.

Obišao je pekaru i pijacu. Čamac je dolazio s baterijskom lampom za teške uslove rada i rezervnim baterijama. Definitivno je izgledalo kao da će provesti čitavu noć na ostrvu Po. Srećom, bio je naoružan, jer je doleteo mlaznjakom Tajne službe uz zvanično kanadsko odobrenje. Niko ga ništa nije pitao. Vajat nije imao te pogodnosti da je leteo komercijalnim letom, ili čarterom, jer bi carina pretresla i avion i njegove stvari.

Pre nego što je otišao iz grada, odlučio je da poseti jednu knjižaru koju je zapazio. Dok je radio za Stefani Nel u Ministarstvu pravde, pošto bi se okončao jedan zadatak, uvek bi pronalazio još neku zanimaciju, gde god se u svetu nalazio. Ova knjižara nalazila se između svetlo okrečene daščane kuće s mornaričkim detaljima kao što su mape, čvorovi, pa čak i figura s pramca. Police koje su stajale uza zidove bile su krcate pričama o zalivu, gradovima i ostrvu Ouk. Dejvis mu je objasnio da postoji veza između pet simbola iz Džeksonove poruke i misterioznog kamena koji su tridesetak metara pod zemljom pronašli lovci na blago na ostrvu Ouk. Pronašao je kamen u jednoj od knjiga i pokazao ga ženi za pultom. Bila je starija i imala smeđu kosu prošaranu riđim pramenovima.

„Ovaj crtež”, upitao ju je. „Ovaj kamen, s natpisom. Gde se nalazi?”

„Nije daleko. To je replika originala, ona je izložena. Zanima vas ono što se događalo na ostrvu Ouk?”

„I ne baš. Izgleda da je jedino pravo blago koje se tamo može naći novac ljudi koji dolaze da ga posete.”

„Nemate razloga da budete tako cinični. Nikad se ne zna. Možda u svemu tome i ima nečega.”

S tim nije mogao da se ne složi.

„Simboli su jedinstveni. Postoji li neko objašnjenje odakle potiču?”

„Pronaći ćete ih na nekoliko ostrva u zalivu.”

To su bile novosti.

„Ovde su prilično uobičajeni. Urezani u stene, drveće. Ali, naravno, niko ne zna kad su tamo dospeli.”

Shvatio je poruku. Šta je bilo prvo: kamen s ostrva Ouk koji niko nikad nije video, ili ostali simboli? Dejvis mu je rekao da je kamen navodno pronađen 1805. godine, pa su se tako ostali simboli, ako kamen zaista postoji, mogli pojaviti i kasnije. Setio se Rene le Šatoa u Francuskoj i čitave misterije o tom mestu, koju je skoro u potpunosti izmislio lokalni hotelijer da ni iz čega stvori posao.

„Da li je ostrvo Po jedno od tih mesta gde se mogu naći simboli?”, upitao je.

Ona klimnu glavom, „Ima ih nekoliko raspoređenih u blizini tvrđave.”

„Preleteo sam je kad sam pristizao. Dosta ptica živi tamo.”

„Moglo bi se reći, a nešto ne vole posetioce. Krenuli ste tamo?”

Sklopio je knjigu. „Ne znam. Pomislio sam da prokrstarim zalivom i vidim čega ima.”

„Po je zabranjen”, reče. „Nacionalni rezervat. Moraćete da dobijete dozvolu da odete tamo.”

„Pošto već ne mogu da idem”, reče on, „imate li neku knjigu o njemu?”

Ona pokaza na policu s druge strane knjižare. „Dve ili tri. Slikovnice, neke činjenice o tvrđavi. Čime se vi bavite?” Uputila mu je sumnjičav pogled. „Vi ste jedan od onih posmatrača ptica, zar ne? Mnogo ih ima. Ostrvo Po je kao Diznilend za njih.”

Osmehnuo se. „Kriv sam po svim tačkama. U koliki sos ću se uvaliti pokušam li da odem?”

„Poveliki, jer istureno odeljenje Obalske straže patrolira onuda sve vreme.”

„Znate li gde bih mogao pronaći ovakve simbole na ostrvu?”

„Na kraju ćete završiti u zatvoru.”

„Riskiraću.” Pružio joj je tri stotine dolara u papirnim novčanicama. „Voleo bih da mi odgovorite na pitanje.”

Prihvatila je novac i dala mu posetnicu knjižare.

„Reći ću vam za simbole. Ali isto tako i za jednog advokata. Biće vam potreban kad dospete u zatvor.”

Vajat se probijao kroz drveće na ostrvu Po, uputivši se na jug, dalje od čamca koji je sakrio na severnoj obali.

Konačno je stigao u Halifax posle nekoliko odlaganja. Zatim je iznajmio automobil i odveo se na jug do Čestera, zanimljivog grada koji se protezao do severnih delova zaliva Mahoun, i čije su dve prirodne luke bile krcate skupim jedrenjacima i jahtama. Još bogatstva bilo je vidljivo u obliku svetlo okrečenih daščanih kuća, besprekorno održavanih, koje kao da su se držale za stenovitu obalu i krasile ulice sasvim nalik na one iz osamnaestog veka.

Bilo je prošlo šest sati kad je stigao, i najveći broj radnji bio je zatvoren. Koračao je praznim dokovima i pregledao usidrene motorne čamce. Jedan četvorometarski s lepom palubom delovao je u redu. Zato je upotrebio neke od svojih starih veština - kako da startuje motor bez ključa - i ukrao sebi prevozno sredstvo.

Put preko zaliva bio je brz, jer je voda bila mirna. Do sada nije ni video ni čuo bilo šta na ostrvu, osim ptica. Nadao se da će brzo pronaći ono što je tamo tražio. Istina, dugo je to tamo stajalo skriveno, ali on je bio prva osoba koja traži uz prave informacije.

Hrastova šuma završila se travnatom livadom koja se pružala pred njim.

Na drugom kraju, stotinak metara od njega, nalazio se Fort Dominion u svojoj usamljenoj zapuštenosti. Ptice su čuvale stražu. Primetio je nekadašnju glavnu kapiju između poluraspadnutih zidova i pritegao ranac na leđima.

Pitao se.

Ko bi još mogao biti ovde?

Hejl se vozio po imanju, uživajući u još jednoj kasnoletnjoj večeri u Severnoj Karolini. Odlučio je da malo peca s doka i opusti se nekoliko sati. Malo šta se moglo uraditi dok se Noks ne javi. Obično je u ovo doba dana imao sreće, jer su se sivozelene vode smirivale pred noć, i pre nego što izađu grabljivci. Obuo je glomazne čizme, navukao široke pantalone, kožnu jaknu i kapu. Bilo mu je potrebno malo mamca, ali to može da nađe i na doku.

Zazvonio mu je mobilni telefon.

Zaustavio je kola i pogledao ekran.

Širli Kajzer.

Ne bi trebalo da je ignoriše, zato se javio s rečima: „Planirao sam kasnije da te pozovem. Mislio sam da si na onoj donatorskoj zabavi večeras.”

„Preskočila sam je.”

„Ne osećaš se dobro?”

„Naprotiv. U stvari, osećam se sjajno. Toliko dobro da sam krenula na put. Ovde sam, u Severnoj Karolini, parkirana kod kapije tvog imanja. Misliš li da bi mogao da me pustiš da uđem?”

ŠEZDESET

NOVA ŠKOTSKA

Noks je bio zadovoljan.

Stigao je na ostrvo Po pre Vajata i s dvojicom kompanjona zauzeo strateški položaj povrh trošnih zidova Fort Dominion. Ukrali su jedan čamac s privatnog pristaništa kod nečije prazne kuće na severnoj obali, posebno pazeći da se ne približe gradiću Čester, gde bi se Vajat mogao pojaviti. Plovilo je imalo i baterijske lampe, a tri komada oružja prošvercovao je poslovnim mlaznjakom - kanadski carinici postavili su mu svega nekoliko pitanja po dolasku.

Ostrvsko mestašce bilo je istovremeno i izolovano i napušteno, osim nekoliko hiljada veoma smrdljivih ptica. Njihov žurni noćni povratak trebalo bi da im obezbedi i više nego dovoljno privatnosti. Sve u svemu, ovo bi trebalo da bude lako. Uz malo nade, pronalaženje listova koji nedostaju ne bi trebalo da traje dugo, iako su informacije koje je Karbonelova prosledila Hejlu bile u najmanju ruku nejasne. Pet simbola. Rekla je da je to sve što ima i, uz malo sreće, njihovo značenje postaće jasno kada stigne na lice mesta. Laknuće mu kada se završi ova noćna mora. Silno se radovao sledećem vikendu sa ženom na plaži. Malo opuštanja dobro će mu doći.

Kupio je dvogled i njime osmatrao liniju gde se završavala šuma, a počinjao travnati proplanak. Stotinak metara otvorenog terena pružalo se od drveća do ulazne kapije u tvrđavu, i nijedan deo nije imao nikakve prepreke ili ograde. Njihov ulazak izazvao je graju stanovnika tvrđave, ali sve se ponovo stišalo kad su ušli u ptičji grad.

Opazio je neku kretanju pri slaboj svetlosti.

Kroz dvogled je primetio jednog čoveka koji je izbio iz drveća.

Usredsredio se na lice.

Džonatan Vajat.

Privukao je pažnju jednog od ljudi koji je stajao kod drugog grudobrana i obavestio ga dogovorenim signalom.

Njihova meta je pristigla.

Hejl je dočekaao Širli Kajzer u svom domu. Bila je dva puta pre toga i svaki put postarao se da se na imanju ne dogodi ništa neuobičajeno. Zvali su to *režimom za posetioce*. Naravno, gosti nikad nisu odvođeni u neke delove imanja, kao što je to bila zatvorska zgrada čiji je eksterijer delovao kao obična dvospratna štala, i nikad im nije dozvoljeno da sami lutaju po imanju.

Pitao se šta ona traži ovde.

„Čemu dugujem zadovoljstvo koje mi ova poseta donosi?“, pitao ju je.

Izgledala je sjajno. Iako je uveliko gazila šezdesete - možda čak i preko šezdeset pet, stvarno nije bio siguran - odavala je utisak žene u srednjim pedesetim. Uživao je u zavodjenju, a i ona je, izgleda, uživala u tome. Njihova veza, mada ju je on održavao zbog skrivenih motiva, nije bila neprijatna. Strast je kolala u njoj i bila je iznenađujuće slobodna za ženu svoje generacije. Bila je pravi izvor informacija o prvoj porodici i volela je činjenicu da je on naizgled iskreno bio zainteresovan za njen život. To je bio ključ za svaku ženu, govorio je njegov otac. Učini da pomisle da ti je stalo.

„Nedostajao si mi”, rekla mu je.

„Planirali smo da se vidimo za nekoliko dana.”

„Nisam mogla da čekam, pa sam iznajmila čarter i doletela.”

Nasmešio se. Vreme kad je izabrala da dođe nije bilo sasvim loše. Veče je bilo mirno. Već je bio proverio ostala tri kapetana. Svi su se vratili svojim kućama, previše uzbuđenja za jedan dan.

„Kao što vidiš”, reče on, „krenuo sam na pecanje. Pretpostavljam da ne želiš da mi se pridružiš.”

„Uopšte.” Pokazala je na malu torbu sa stvarima. „Ponela sam neke posebne stvarčice.”

Video je nekoliko takvih i ranije.

„Zar to nije zanimljivije od pecanja?”

Vajatu se činilo da Fort Dominion mnogo više odgovara Škotskoj ili Irskoj, s krečnjačkim zidovima proširenim pri dnu, koje su svojevremeno podupirali tornjevi, i sa zidinama u raspadu, ali još relativno nedirnutim. Podlokani zemljani nasipi i isušeni jarak sprečavali su prilaz sa severa, zapada i istoka, dok je okean čuvao južnu stranu. Zalazeće sunce bojilo je sivi kamen u rozikastu nijansu, a eventualni utisak nepobedivosti narušavao je okolni krš. Iz onog što je pročitao, saznao je da je ovo nekada bilo poprište važnih događaja, mesto koje je imalo zadatak da odbrani zaliv Mahoun od kralja Džordža, ali koje je sada predstavljalo samo ruševinu.

Njorke su se načičkale duž čitavog zida. Još stotine su letele po večernjem nebu. Čuo je žamor njorki, galebova, bluna i troprstih galebova dok je prilazio - beše to bogato, čulno i hipnotičko brujanje poput grmljavine. Hiljade ptica istačkale su kamen, dok su se njihovi kliktaji visoko prolamali, a zatim nestajali u harmoničnom ritmu, oživljavajući zidove bučnim metežom.

Prešao je travnatu poljanu idući ka glavnoj kapiji.

Mrtve ptice ležale su na sve strane.

Izgleda da nije bilo prirodnih strvoždera osim bakterija. Osećao se vonj, slabiji u zalivu, ali sada sve snažniji i nepodnošljiviji. Zagušljivi smrad bezbroj zbijenih telesa zgušnjavao je vazduh bolesnim zadahom života, smrti i izmeta.

Prišao je glavnoj kapiji.

Drveni mostić koji je premošćavao prazan jarak imao je nove daske zakucane galvanizovanim ekserima.

Uzdizala se sve glasnjija rika stanovnika koji su protestovali zbog njegovog dolaska.

Prošao je kroz kapiju ispod nekoliko paralelnih kamenih lukova.

Sunčeva svetlost zgasnu.

Ušao je u unutrašnje dvorište, gde je vladao potpuni mrak, osim prašnjavih okana plavičaste svetlosti koja se probijala kroz pukotine u zidovima. Još trošnog kamena dizalo se tri sprata u visinu, svud oko njega. Čitav niz zgrada stiskao se oko bedema, a unutrašnji zidovi zjapili su od prozora na kojima nije bilo više ničeg osim puzavica.

Definitivan osećaj sigurnosti vladao je unutra, ali zajedno s njim i osećaj da je upao u klopku.

Trebalo bi da malo pogleda okolo.

Zato je krenuo dalje.

Malon je nasukao čamac s južne strane ostrva Po. Večernji vazduh nosio je sa sobom miris soli i drveća, sa još nečim - kiselkastim i oporim. Nebo je dobilo boju škriļca, a šuma je bacala ljubičaste senke preko peščanih uvala. Drveće je bilo iskićeno galebovima.

Gumenim đonovima čizama krckao je ljuštore kraba i osušenih morskih ježeva. Temperatura je opala i njemu bi drago što mu je jakna postavljena. Gust šumarak hrastovog drveća stajao je pred njim, a tlo je bilo prekriveno paprati i vresom. Okrenuo se da pogleda zaliv i pristanište. Karmincrvene krpe zalazećeg sunca bojile su površinu. Horizont je bio potpuno pust.

Vlasnica knjižare rekla mu je gde se u tvrđavi mogu naći simboli. Da li su to bili samo ukrasi? Ili neki grafiti? Stari? Novi? Za letnjih meseci, kada su posete bile dozvoljene, više od pedeset ljudi dnevno tumaralo je ostrvom, što znači da je, kako mu je rekla, *simbole mogao ostaviti bilo ko*. Osim činjenice da je Endru Džekson znao da postoje još 1835. godine.

Možda ih je sam predsednik tamo ispisao?

Ko to zna?

Kasiopeja je parkirala motocikl kod *Komfort ina*, na samom obodu Frederiksburga. Razmišljala je o pozivu Kventinu Hejlu dok se vozila ovamo. Razgovor je morao da bude suptilan i inteligentan, i da saopštava taman toliko da Hejl pomisli kako Bela kuća zaista ima ono što on traži.

Tajna služba već joj je rezervisala sobu ovde, oko tri kilometra od rezidencije Kajzerove, odakle su na daljinu mogli da nadgledaju TV kameru instaliranu u jednoj od spavaćih soba na drugom spratu, okrenutoj prema garaži.

Pokucala je i pustili su je da uđe.

Dva agenta bila su na dužnosti, jedan muškarac i jedna žena.

„Kajzerova je otišla pre skoro tri sata”, rekla je agentkinja. „Ponela je sa sobom jedno koferče i torbu za odeću.”

Znali su da je krenula na neku vrstu dobrotvornog okupljanja u Ričmondu. Nikakva prismotra ili pratnja nisu obezbeđeni. Bolje je ne raditi ništa što bi moglo da uzbuni Hejla. Dovoljan je rizik i instalacija kamere, ali morali su da se postaraju da mesto ostane pod prismotrom. Mali ekran s tečnim kristalima prikazivao je, iz visokog ugla, garažu Kajzerove i živicu koja je čuvala njen spoljašnji zid. Sunce je bledelelo i ona je gledala kako agent prebacuje kameru na noćno snimanje, a slika dobija zelenkastu nijansu, i dalje prikazujući kuću i živu ogradu.

Kasiopeja će otići kod Kajzerove u nevinu žensku posetu, koja ne bi trebalo da privuče ničiju pažnju, kad se ova vrati kući. Još je bila nervozna zbog razgovora s Denijem Danijelsom. Bilo je očigledno da je brak Danijelsovih okončan i da je predsednik pričao o Stefani nekim čudnim tonom. Pitala se šta se to dogodilo između njih. Veoma je jasno kako je mogao da pronade utehu s njom. Stefanin život takođe je bio upropašćen tragedijom - samoubistvo supruga, nestanak sina i neminovno hvatanje u koštac s okrutnom realnošću.

Interesantno je da su i predsednici obični ljudi. Imaju svoje želje, potrebe i bojazni, baš kao i bilo ko drugi. Imaju svoj emocionalni teret i, što je još gore, primorani su da ga kriju.

Na nesreću po Denija i Polin Danijels, njihov teret otkriven je zbog nepromišljenih izjava i pogrešno poklonjenog poverenja.

„Vidi ovde”, reče agentkinja, pokazujući na ekran.

Um joj se preusmerio u istom trenu.

Mogla su se videti dvojica muškaraca u blizini garaže Kajzerove, kako se osvrću oko sebe dok se uvlače u prostor između živice i zida.

„Izgleda da imamo posetioce.”, reče agent. „Pozvaću pojačanje.”

„Nemoj”, reče Kasiopeja.

„To nije ispravna procedura”, uzvratilo joj je.

„Što je, izgleda, postalo standard za čitavu ovu operaciju.”

Pokazala je na ženu. „Kako se zoveš?”

„Džesika.”

„Ti i ja. Nas dve ćemo to srediti.”

ŠEZDESET JEDAN

Vajat je milovao crno kamenje i zamišljao ratnike kako se penju uza zidove, i topove koji se spremaju za kanonadu. Mogao je da čuje zvona kako zvone i

miris ribe koja se okretala na ražnju. Život na ovom isturenom položaju pre 230 godina sigurno je bio težak. Veoma lako se vidi kako su sedamdeset četiri čoveka ovde mogla izgubiti glavu.

Primitio je stepenište koje je oštro udesno vodilo gore.

Viša pozicija bila bi dobra, zato se popeo strmim stepenicama i ušao u prostoriju koja je nekada davno bila veliki hol. Prozori su se pružali sa obe strane, a rešetaka i stakala odavno više nije bilo. Nije bilo ni tavanice, prostorija je bila izložena vremenskim prilikama, a ispust iz zida pružao se spoljašnjom ivicom visoko gore. Barice ustajale vode hranile su smeđu travu koja je nisko rasla. Vazduh je i dalje bio zasićen smradom ptica, od kojih je većina lepršala uokolo.

Pogled mu je privukao kamin i on se provuče pored ispalih kamenih blokova. U ognjište bi veoma lako stalo pola tuceta ljudi koji stoje jedan do drugog. Primitio je mesto gde su daske prekrivale kameni pod, neke iz pilane i očigledno novije izrade, a neke trule i opasne.

Kroz zamračeni prolaz, primetio je još jednu prostoriju. Prešao je kroz kratak hodnik i ušao u prazan prostor. Još jedno stepenište vodilo je gore. Verovatno do ispusta koji je primetio da se pruža duž grudobrana.

Nešto s njegove desne strane, blizu gomile krhotina prekrivenih travom, privuklo mu je pažnju.

Neke mrlje po kamenom podu.

Koraci. Iz pravca drugog stepeništa.

Još mrlja na stepenicima. Bile su sveže i vlažne.

Neko je iznad njega.

Noks je čekao na grudobranu da Vajat izbije iz gomile zgrada u raspadanju. Mada tavanice nije bilo, kao ni većine zidova, bilo je dosta mesta na kojima je moglo da se sakrije. Gledao je kako Vajat ulazi u tvrđavu. Nadao se da će mu možda ukazati na mesto gde čekaju strane koje nedostaju pre nego što ga ubije. Imao je kod sebe ceo tekst Džeksonove poruke, zajedno s pet čudnih simbola. Umesto da čitavu noć provede u traženju, mogao bi da pusti Vajata da ga odvede pravo tamo.

Ali njegov neprijatelj je tumarao, kao da je izgubljen.

Očigledno nije znao gde treba da traži ono što je Endru Džekson sakrio.

Zato bolje da ga ubije i završi s tim.

Vajat je davno naučio da, kada protivnik očekuje ono što je za očekivanje, najbolje je ne razočarati ga. Zato je odvažno kročio u Institut Garver na glavni ulaz. Odmah do podnožja stepeništa, gde su još neki otisci stopala u blatu i izmetu vodili gore, jedan goli prozor otvarao se kroz spoljašnji zid, okrenut moru. Prišunjavao mu se i pažljivo provukao glavu kroz njega, pogledavši gore.

Možda tri metra do vrha, sa izobiljem mesta za hvatanje u poroznom kamenju.

Pogledao je dole, u trideset metara visok pad do kamenite obale koju su tukli talasi. Ptice odskočiše sa zidova nalik na litice i ostaše da vise na povetarcu. Napola prigušeni krici galebova pratili su njihov ples. Povukao se nazad i pronašao kamen veličine bejzbol loptice. I grudobrani gore sigurno su bili krcati pticama. Pažljivo se popeo uz jedan deo stepenika i provirio u sve tamnije nebo.

Bacio je kamen kroz otvorenu tavanicu, ali nije sačekao da padne.

Umesto toga, sišao je nazad do prozora.

Noks je zauzeo poziciju nasuprot Vajatu, na severnom zidu tvrđave. Jedan od njegovih ljudi čekao je kod južnog bedema s Vajatom, a drugi na zapadnom zidu. Nesnosna tišina bila je prekidana samo talasima i postojanim hujanjem vetra koji je i stvarao svu buku.

Ptice iznenada poleteše s južnog zida u debelom sloju, pravo gore, dok su im se krila udarala.

Šta ih je to uzbudilo?

Pogled je uperio pravo na grudobran.

Vajat se uhvatio za sivi krečnjak, koristeći pukotine kao rukohvate. Kamen koji je bacio gore poterao je ptice i tako izazvao dovoljno komešanja da ostane neprimećen. Visio je u vazduhu i samo mu je okean bio iza leđa. Noć se veoma brzo spuštala. Cipele su mu čvrsto počivale u dubokoj brazgotini u zidu. Jednom rukom držao se za vrh. Pružio je drugu ruku i provirio preko ivice.

Jedan čovek stajao je tri metra od njega, okrenut leđima, blizu mesta gde je stepenište koje je izbegao nestajalo u bedemu.

Imao je pištolj u ruci.

Baš kao što je i mislio.

Čekali su ga.

Kasiopeja i njena nova partnerka, Džesika, prišle su kući Kajzerove. Dovezle su se automobilom Tajne službe, parkirale niz ulicu i dotrčale do kapije od kovanog gvožđa koja je okruživala imanje i koju je bilo veoma lako preskočiti.

Krenule su prema garaži.

„Jesi li radila ovo ranije?“, prošaputala je.

„Nikad van akademije.”

„Ostani mirna. Razmišljaj. I ne čini ništa glupo.”

„Da, gospođo. Imate li još koju reč mudrosti za mene?”

„Ne dozvoli da te ubiju.”

Nikakva pametna opaska nije usledila na ovo.

Džesika je oklevala dok je slušala nešto kroz slušalicu u uhu. Bile su u radio vezi s agentom iz *Komfort ina*.

„Ona dva tipa još su tamo.”

Zato što su, pomisli Kasiopeja, znali da ih niko neće prekidati. Hejl je sigurno znao da Kajzerova nije tu, ali pitala se zašto je odlučio da ukloni prislušni uređaj. Da li je znao da oni znaju? Ako jeste, ne bi prišao ni blizu kući Kajzerove. Nikakvi opipljivi dokazi nisu ga povezivali sa uređajem. Ne, samo prikriva tragove. Možda se priprema za nešto.

Dala je znak Džesiki da zađe sa zadnje strane garaže. Ona će da krene spređa i istera ih napolje.

Iznenadenje bi trebalo da im radi u korist.

Ili se bar nadala da hoće.

Noks je piljio prema južnom zidu, gde je njegov čovek čekao. Ptice su se smirile, neke su se vratile na svoja mesta, a ostale su odletele u sve mračnije nebo. Jedan čovek iznenada se pojavio sa spoljašnje strane zida, okrenute ka okeanu, balansirajući na vrhu grudobrana.

Nije bilo sumnje u njegov identitet.

Vajat potrča napred i napade. Borba je bila kratka i tiha zahvaljujući udaljenosti i vetru.

Pištolj se pojavio u Vajatovoj ruci.

Jedan pucanj posle kog je usledio utišan odjek, poput pljeska dlanom o dlan, i jedan čovek pade pokošen.

Noks podiže oružje, nanišani i opali.

ŠEZDESET DVA

Malon opazi iznenadni uzlet ptica s vrha tvrđave. Bio je neposredno ispred glavne kapije i koristio je sveopštu pomrčinu kao zaklon, nesiguran u to ima li još koga u okolini.

Čuo je prasak, zatim još jedan, i istog trena shvatio da nije sam.

Morao je da uđe u tvrđavu, ali da bi to učinio, trebalo je da pređe petnaestak metara otvorenog prostora. Jedini zaklon bila je gomila krša udaljena tri metra. Pretrčao je to brdašce i skočio u zaklon njegove zaštićene strane.

Dva metka zariše se u krečnjački kamen iza njega.

Neko puca s grudobrana.

Držao je glavu nisko, vireći kroz otvor među kamenjem. Primetio je pokret visoko na ispustu iz zida, levo od prolaza koji je nameravao da upotrebi. Ako bude čekao, samo će napadačima dati vremena da se pripreme. Zato je nanišanio mesto na zidu gde je poslednji put nešto video i ispalio dva hica, a onda iskoristio prednost trenutka i protrčao kroz prolaz.

Nijedan metak nije poleteo za njim.

Podnožje stepeništa nalazilo se s leve strane, a još jedan prolaz vodio je dublje u tvrđavu pravo napred. Međutim, otvoreni prostor nazirao se ispred njega. Poluraspadnuta kula.

Pogledao je gore.

Ispust iz zida bio je sasvim izložen.

Preplavi ga neki neprijatan osećaj.

Osećaj koji mu je govorio da je dotle previše lako stigao.

Vajat se naglo bacio na zemlju, taman kad je čovek na drugoj strani tvrđave zapucao na njega. Primetio je drugog napadača samo trenutak pre nego što je ubio prvog - i prepoznao lice.

Kliford Noks.

Karbonelova ga je prodala Komonveltu.

Međutim, rekao je sebi da ostane miran i time se pozabavi kasnije.

Oblačići raspadnutog kamenja pojavili su se svega nekoliko centimetara od njega na mestima gde su meci probijali polumrak, tražeći ga. Na sreću, grudobrani su pružali sigurnu zaštitu, a i on je sada bio naoružan mrtvačevim pištoljem.

Ali to Noksa nije obeshrabrilo.

On je nastavio da puca.

Kasiopeja je pretrčala kaldrmu prilaznog puteljka. Ako budu uskladile upad, trebalo bi da zateknu dva uljeza nespemne i lako ih uhvate. Hejllova odluka da napravi ovaj potez promenila joj je mišljenje. Živi, dišući dokazi da je počinjen nekakav zločin konačno će Beloj kući pružiti odličnu poziciju za pregovore i Hejl će tada sigurno biti uspaničen. Možda čak dovoljno jaku da zagarantuje Stefaninu sigurnost. Istina, nije bilo opipljivog dokaza, bar za sada, da je Komonvelt umešan u pokušaj atentata ili Stefanin nestanak. Međutim, postojaće direktna veza između provale i kršenja raznih zakona o prisluškivanju, i nikakva privatirska dozvola, bila ona validna ili ne, neće ih zaštititi, pošto Širli Kajzer nije bila neprijatelj Sjedinjenih Država.

Nešto metalno zaklepetalo je po tvrdoj podlozi.

Pokret s druge strane garaže dao joj je znak da su dva čoveka takođe čula taj zvuk.

„Ne mrdaj!” , čula je Džesiku kako viče.

Začuo se pucanj.

* * *

Malon je proučavao kulu. Izloženo stepenište zavijalo je samo do polovine visine, dok je ostatak pao još davno. Daske koje su nekada delile razne nivoe nisu više bile tu, kao ni konstrukcija krova. Noćno nebo naziralo se iznad njegove glave. Mesečina je počela da se razliva poput dima po ruševinama.

Na ispustu iz zida pojavila se jedna senka. Silueta kule bila je široka desetak metara, a njeni zidovi prekriveni lišajevima bili su trošni od vetra i kiše. Svojom visinom pružala je dobar ugao koji ga je čuvao od metaka, sve dok je stajao iza dovratka.

Brzo je procenio situaciju.

Ako se povuče, jedini put kojim može izaći jeste onaj kojim je i došao, a taj put pokrivaio je čovek iznad njega. Napred se nalazila otvorena kula, a to je očigledno bio problem. Primetio je da stoji na jednoj dasci, oko metar širokoj i skoro dva dugačkoj.

Sagnuo se i blago opipao njenu površinu.

Tvrda kao kamen.

Obuhvatio je prste oko daske, ugurao ih u prostor do zemlje i podigao je. Bila je teška, ali mogao je da je savlada. Samo se nadao da je kalibar metaka koji su koristili mali.

Ugurao je pištolj u džep jakne, podigao dasku iznad glave, a onda je naslonio na otvorene dlanove. Namestio se tako da je licem bio okrenut prema lučnom prolazu i kuli, ispod nagnutog improvizovanog štita koji će mu, kako se nadao, pružiti dovoljnu zaštitu od eventualnih rikošetiranih metaka.

Zaškrgutao je zubima, duboko udahnuo, a onda proleteo pravo kroz lučni prolaz, pazeći da drži dasku pravo.

Treba da pređe svega desetak metara.

Istog trenu začuli su se pucnji i postojano pucketanje drveta, dok su se olovna zrna odbijala od gornje strane. Došao je do prolaza, istog trenu primetivši da je daska previše široka. Neće proći kroz njega.

Postojano tupkanje nastavilo se na drvetu iznad njegove glave. Svaki metak mogao je da bude poguban samo kada bi pogodio mekše mesto.

Nije imao izbora.

Pustio je da daska sklizne niz njegove dlanove dok je nastavljao dalje i skakao u prolaz.

Daska se uz tresak sručila na zemlju.

Izvadio je pištolj.

* * *

Kasiopeja je naglo krenula, koristeći najbliži zid garaže kao zaštitu. Jedan čovek se pojavio, trčeći u njenom pravcu, pažnje usmerene više na ono šta se događalo iza njega nego pred njim. Želela je da zna da li je Džesika dobro, ali shvatila je da je prioritetni zadatak rešavanje tekućeg problema. Čekala je, a onda ispružila nogu i saplela ga da padne na travu.

Uperila je pištolj dole i prošaputala: „Ćuti i ne mrdaj.”

Oči kao da su mu govorile: *Nema šanse.*

Zato se postarala da je ozbiljno shvati, udarivši ga u levu slepoočnicu i oduzevši mu svest.

Zatim se okrenula i nastavila prema uglu garaže. Džesika je tamo stajala s pištoljem uperenim prema zemlji, s oba prsta na obaraču. I drugi čovek ležao je na zemlji i previjao se od rane u butini.

„Nisam imala izbora”, Džesika spusti oružje. „Naletela sam na lopatu tamo i uzbunila ih. Rekla sam mu da stane, ali nastavio je da ide prema meni. Izgleda da je mislio da neću pucati.”

„I drugi je oboren. Pozovi hitnu pomoć.”

ŠEZDESET TRI

Noks je ispalio nekoliko hitaca, pokušavajući da istera Vajata iz zaklona s druge strane.

„Gde si?”, rekao je u mikrofonski zakačen za rever, obraćajući se svom drugom čoveku.

„Još jedan čovek je ovde”, odgovorio mu je glas u uho. „Naoružan je, ali pritegao sam ga ovde dole.”

Dvojica?

Nije očekivao nikog drugog osim Vajata. Niko nije spomenuo da stiže i pomoć.

„Ukloni ga”, naredio je.

Malon je počeo da se penje kamenim stepeništem koje je udesno vodilo gore. Očigledno je bilo još njih u tvrđavi, jer su pucnji odjekivali s nekoliko tačaka, i s leve i s desne strane. Noć se već sasvim ustoličila i tama je postala njegov saveznik. Još je imao baterijsku lampu u zadnjem džepu, ali nije bilo šanse da je upotrebi.

Stigao je do vrha i posmatrao, tražeći pokret.

Ako bi izašao sa stepeništa, bio bi sasvim izložen, i mada je povremeno činio glupe poteze, ovo neće biti jedan od njih.

Proučavao je okruženje.

Jedna strana stepeništa, koja je činila spoljašnji zid tvrđave, nije više postajala. Kroz pomrčinu je primetio niz lukova koji su podupirali grudobrane iznad. Ako bude pažljiv, uspeće da ih pređe i konačno stigne tamo kuda je krenuo. Ugurao je pištolj pod pojas i lagano izvurio. Petnaestak metara niže video je talasima šibane stene. Osetio je mošusni miris ptica pomešan sa slanim vazduhom. Ispod njega, krici su se mešali s lepetom krila. Stupio je na prvi luk i, držeći ravnotežu, prekoračio na sledeći, držeći se rukama za vlažnu i hrapavu površinu.

Prešao je na sledeći luk, a onda i na sledeći.

Još samo jedan i trebalo bi da bude dovoljno daleko ispod ulaza na stepenište, koje se nalazilo iznad njega, da može da iznenadi svog napadača.

Posegnuo je gore i uhvatio se za ivicu zida.

Neznatno je podigao glavu i provirio preko vrha.

Mračna prilika zgurila se šest-sedam metara daleko, okrenuta leđima, gledajući prema stepeništu. Privukao bi pažnju ako bi pokušao da preskoči zid. Zato se bolje namestio na luku i izvadio pištolj. Pregledao je zid iznad sebe i otkrio još useka u njemu. Jednu ruku ispružio je prema vrhu i podigao se, desnom nogom pronašavši oslonac, dovoljno da se izdigne, nanišani i opali samo jednom.

Vajat je čuo odjek s druge strane tvrđave, ovog puta ne iz Noksovog pravca. To je značilo da je tu još neko ko se ne sviđa Noksovim ljudima. Odlučio je da iskoristi situaciju i na stomaku je otpuzao nazad do čoveka kog je ubio. Brzim pretresom pronašao je još dva rezervna okvira municije.

Taman ono što mu je potrebno.

Još jedan metak poleteo je u njegovom pravcu i odbio se od kamena, nekoliko stopa od njega.

Ptice su sve bile odletele još pri prvom komešanju, ali njihov smrad je ostao, a kamen je bio klizav od njihovog izmeta.

Pronašao je otvor koji je vodio dole. Nije bilo stepenica, već samo rupa u bedemu. Priljubio se uz grubi krečnjački kamen i spustio se nekoliko stopa do drugog nivoa, zaštićen nakratko.

Skinuo je ranac s ramena.

Malon poskoči, don mu skliznu niz neravnu stenu, konačno pronašavši oslonac. Meta se okrenula, držeći pištolj ispred sebe. Pre nego što je čovek uspeo da uperi oružje, Malon ispali hitac u njegove grudi. Ovaj pade dalje od zida i nagnu se unapred s uperenim i spremnim pištoljem.

Prevrnuo je telo, lice je bilo nepoznato. Proverio mu je puls. Nije ga bilo. Uzeo je čovekov pištolj i stavio ga u džep. Brzo ga pretresavši, pronašao je rezervni okvir i novčanik. I to je stavio u džep, a onda pokupio svoje stvari.

Nalazio se na vrhu zapadne ivice tvrđave.
Začula se pucnjava iz pravca južnog zida.

Noks nije očekivao ovaj napad.

Vajat se ponovo pojavio petnaestak metara dalje, na drugom zidu, i počeo da puca, dok su meci dopirali do njega, pogađajući veoma precizno.

Previše precizno, s obzirom na pomrčinu.

Vajat je bio spreman. Karbonelova mu je obezbedila noćni vizir, koji mu je omogućavao da vidi Kliforda Noksa zgurenog u ruševinama. Na nesreću, meta nije otišla dovoljno daleko od zaklona da bi mogao da je usmrti jednim hicem. Primetio je pokret na vrhu drugog zida i začuo pucanj. Brzo je pregledao grudobran i primetio naoružanog čoveka kako zaskače drugog koji je ležao ničice. Veličina, oblik i kretnje potvrdile su njegov identitet.

Malon.

Kako to može biti?

Međutim, usredsredio se na sopstveni problem.

„Nokse”, doviknuo je. „Znam da ti je Andrea Karbonel rekla gde je ovo mesto. Jedino je ona to mogla. Ona želi da me ubiješ, je li tako?”

Noks je slušao ovo pitanje i shvatio da se nalazi u veoma gadnom položaju. Sigurno je ostao bez jednog čoveka, a drugog nije mogao da dozove putem radija. Pucnji iz drugih delova tvrđave signalizirali su nevolju. Lako ubistvo pretvorilo se u nešto sasvim drugo. Nije rizikovao sve samo da bi umro na ovom od boga zaboravljenom mestu za Kventina Hejla ili nekog od kapetana.

„Još jedan čovek je ovde”, povika Vajat. „To je Koton Malon. A on nije tvoj prijatelj.”

Malon je slušao prepucavanje. Tako tipično za Vajata.

Razmetljivac.

Međutim, jedno je bilo sigurno - neće se upustiti u ovaj razgovor.

Bar ne još, u svakom slučaju.

Vajat se nasmešio. „Ne, mislim da nam se Malon neće pokazati. Nokse, želim da znaš da uopšte nisam kivan na tebe.”

„Ja sam na tebe.”

„Zbog onog glupog pokušaja atentata? Trebalo bi da mi zahvališ što sam ga sprečio. Karbonelova nam je obojici smestila. Zato ću ti pružiti šansu da odeš. Hoću da odneseš poruku Kventinu Hejlu. Reci mu da planiram da uzmem ono

što on želi i da može to da dobije. Naravno, koštaće, ali to nije cena koju ne može da priušti. Reci mu da ću se javiti.”

Čekao je odgovor.

„Rekla je da joj nećeš odneti te stranice!”, povika Noks.

„To sve zavisi od toga hoće li održati reč. Što se neće desiti. Zato te je pozvala, nadajući se da ćeš me ubiti za nju. Dvojica protiv jednog, Nokse. Koton Malon takođe želi te strane. Neće ti biti ni od kakve koristi ako ih on pronađe. On radi samo za boga i otadžbinu.”

„A ti ćeš ih pronaći?”

„Malon i ja imamo neka nezavršena posla. Kad to okončamo, nabaviću ti ono što želiš.”

„A ako ostanem?”

„Onda ćeš umreti. Garantovano. Jedan od nas dvojice će te srediti.”

Noks je vagao opcije. Bio je sam protiv dvojice progonitelja. Jedan je naizgled bio prijateljski nastrojen, a za drugog nije znao.

Ko je bio taj Koton Malon?

A onda, tu je i posada.

Bilo je nekih gubitaka.

To nije nešto što se događa baš često.

Prošle su godine otkako su nekog izgubili. Došao je ovamo jer se to činilo kao jedini izlaz. Hejl je bio srećan, ostala tri kapetana zadovoljna. Karbonelova mu je pružila informacije, naizgled želeći da Noks bude tu.

Ali dosta je bilo.

Rizikuje sopstveni život ni za šta.

„Odlazim”, doviknuo je.

Malon je čučnuo i počeo da zuri u tamu. Najbliži izvor svetlosti nalazio se kilometrima daleko na susednom ostrvu. Talasi su nastavili svoj neumorni atak na stene. Vajat je bio tamo i čekao. Bilo je nemoguće krenuti za trećim čovekom. Noksom. Vajat je spreman na to.

Samo sedi i ne mrdaj.

„Dobro, Malone”, doviknu Vajat. „Očigledno imaš pristup istim informacijama kao i ja. Jedan od nas dvojice dobiće ovu bitku. Vreme je da saznamo ko.”

ŠEZDESET ČETIRI

BAT, SEVERNA KAROLINA

Bura je tukla po palubi, dovoljno jaka da pomera topove. Čvrsto je držao kormilo, trudeći se da pramac bude usmeren ka severoistoku. Plovio je ivicom peščanog spruda koji se pružao od obale, kroz uski prorez kojim se moglo proći samo prateći težak kurs. Uska čeona jedra nadula su se i vukla ih napred.

Jedan brod se pojavio.

Na paralelnom kursu, dok su njegovi jarboli, budući opasno blizu, pretili njegovim jedrima. Šta on traži tu? Najveći deo dana su mu izmicala, a nadao se da će mu oluja pružiti dovoljnu zaštitu.

Dao je znak za uzbunu.

Metež se pojačao kad su članovi posade pokuljali ispod palube i udarili u larmu. Brzo su shvatili da im preti opasnost i oružje je bilo spremno za napad. Ljudi koji su pronašli svoje topove nisu čekali naredbu, počevši da zasipaju salvama bok novopridošlog. On je postojano držao kormilo, ponosan zbog svog broda, koji je pripadao kući Hejlovih, iz Severne Karoline.

Niko mu neće oteti ni potopiti brod dok on komanduje.

Novi nalet vetra pomerio je kormilo.

Izborio se da zadrži kontrolu nad njim.

Ljudi su se zaletali s drugog broda i nasrtali na njegov. Gusari. Poput njega. Znao je odakle su došli. Iz kuće Boltonovih. I oni su bili iz Severne Karoline. Napali su ih na otvorenom moru, za vreme oluje, kada nema straže.

Bar su tako mislili.

Ovakva vrsta napada bila je ludo odvažna. Kršila je sve principe po kojima su živeli. Ali Boltonovi su budale, uvek su to i bili.

„Kventine.”

Začuo je svoje ime na vetru.

Ženski glas.

Još ljudi doskočilo je na palubu, naoružano mačevima. Jedan je doleteo i prizemljio se na svega nekoliko stopa.

To je bila žena.

Neopisivo lepa, plave kose, blede kože i očiju užarenih od želje.

Bacila se na njega i otrgla ga od kormila. Brod je skliznuo s kursa i on oseti nekontrolisanu kretnju.

„Kventine. Kventine.”

Hejl otvori oči.

Ležao je u svojoj spavaćoj sobi.

Oluja je besnela napolju. Kiša je tukla u prozore, a urličući vetar vitlao drveće.

Sada se setio.

On i Širli Kajzer povukli su se ovamo zbog specijalnih odevnih predmeta koje je donela.

Stvarno su bili posebni.

Čipka u boji lavande, koja joj je prekrivala sitno telo, bila je taman toliko providna da mu potpuno skrene pažnju na neko vreme. Došla je do kreveta i svukla ga. Posle skoro sat vremena zabave zadremao je, zadovoljan, srećan što se pojavila bez poziva. Bila je tačno ono što mu je potrebno posle svega što se dogodilo sa ostala tri kapetana.

„Kventine.”

Trepćući je rasterivao san iz očiju dok se usredsređivao na poznatu panelnu tavanicu svoje spavaće sobe, napravljenu od trupa jednog slupa iz osamnaestog veka, koji je nekada plovio Pamlikom. Osetio je udobnost fine posteljine i krutost velikog bračnog dušeka. Krevet je imao baldahin, bio je čvrst i visok, a bila je potrebna stolica da se na njega popne i s njega siđe. Jednom je, pre nekoliko godina, iščao članak kada je prebrzo sišao.

„Kventine.”

Bio je to Širlin glas.

Naravno. Bila je pored njega, u krevetu. Možda je bila spremna za još? To bi bilo u redu. Bio je i on.

Prevrnuo se.

Piljila je u njega s izrazom lica koji se nije promenio ni u osmeh ni u želju. Umesto toga, pogled joj je bio prodoran i ljutit.

A onda je ugledao pištolj.

Pištolj mu je stajao svega nekoliko centimetara od lica.

Kasiopeja je gledala dok su kola hitne pomoći odvozila ranjenog provalnika. Drugi uljez, onaj kog je onesposobila udarcem pištolja, ostao je s njima, i držao je paketić s ledom kako bi splasnula čvoruga veličine jajeta. Nikakvi dokumenti nisu pronađeni ni kod jednog od njih i nijedan još nije progovorio.

„Za svaki minut koji izgubimo”, rekao je Deni Danijels, „Stefani je jedan minut duže u nevolji.”

Stajao je na vratima koja su vodila iz plave sobe.

„Poznati su mi ti simptomi, gospodine predsedniče. Briga za nekog je pravi pakao.”

Činilo se da je razume. „Ti i Koton?”

Ona klimnu glavom. „Istovremeno je i dobro i loše. Baš kao sad. Da li je dobro? Da li mu je potrebna pomoć? Do pre nekoliko meseci nisam imala taj problem.”

„Ja sam već dugo sâm”, reče Danijels.

Iz mračnog tona kojim je ovo izrečeno bilo je jasno da žali zbog svakog trenutka.

„Polin i ja bi trebalo da se dogovorimo. Ovome mora doći kraj.”

„Pazite samo. Pažljivo donosite takve odluke. Mnogo je toga u pitanju.”

U pogledu mu se videlo da se slaže s njom. „Služio sam svojoj zemlji. Četrdeset godina politike bilo je moj život. Sve vreme sam bio poslušan dečak. Nikad nisam uzeo ni paru protivzakonito. Nikad se nikome nisam prodao. Nisam pravio skandale. Ostao sam dosledan svojoj savesti i principima, mada me je to ponekad koštalo. Služio sam najbolje što sam umeo. I žalim zbog samo nekoliko stvari. Ali sada želim da služim samome sebi. Bar na neko vreme.”

„Da li Stefani zna kako se osećate?”

Nije joj odmah odgovorio, zbog čega se pitala da li on uopšte zna odgovor na to pitanje. Ali ono što je konačno rekao, iznenadilo ju je.

„Mislim da zna.”

Jedan automobil dovezao se na prilazni put Kajzerove i Edvin Dejvis izađe sa suvozačke strane. Pre više od sat vremena obojici provalnika uzeti su otisci i obećali su joj da će ih identifikovati. Dejvis je tada bio samo glas preko telefona, ali očigledno je već bio u pokretu. Komšiluk je živnuo zbog ljudi, jer su policijski automobili ispunili čitavu ulicu.

Nije bilo šanse da ovo ostane tajna.

„Automobil kojim su došli pronađen je nekoliko raskrsnica dalje”, rekao joj je Dejvis dok je prilazio. „Ima ukradene tablice Severne Karoline, a i automobil je ukraden. Registrovan je na ime neke žene iz Zapadne Virdžinije. Još čekamo da se otisci podudare. Ali samo uz pretpostavku da su ovi tipovi bar jednom bili u nevolji, ili da su kupili neko oružje, podučavali u školi, ili bilo šta od drugih hiljadu stvari zbog kojih se uzimaju otisci. Ja se ipak više nadam da je u pitanju vojna služba. To bi nam obezbedilo izobilje informacija.”

Izgledao je i zvučao umorno.

„Kako su predsednik i prva dama?”, upitala je.

„Čuo sam da te je posetio pre nego što si otišla.”

Nije imala nameru da izda Danijelsovo poverenje.

„Uznemiren je zbog Stefani. Oseća se odgovornim.”

„Svi se tako osećamo.”

„Ima li vesti od Kotona?”

„Ništa od njega lično.”

Shvatila je ono što nije izrekao. „S kim ste se čuli?”

„Koton je tražio da ne šaljemo pojačanje.”

„A vi ste sasvim pristali na to.”

„Ne baš.”

Hejl shvati da je ovo prvi put da neko upire oružje u njega. Neobičan prizor, a posebno jer je ležao potpuno nag u krevetu. Kajzerova je držala pištolj kao da savršeno zna šta radi.

„Umem da pucam još otkad sam bila mala”, rekla je. „Tatica me je naučio. Iskoristio si me, Kventine. Lagao si me. Bio si strašno nevaljao dečko.”

Pitao se da li je ovo nekakva igra. Ako jeste, mogla bi da bude strašno uzbudljiva.

„Šta želiš od mene?”, pitao je.

Preusmerila je cev pištolja sa njegovog lica na prepone. Samo je ćebe delilo njegovu голу kožu od pištolja.

„Da vidim kako patiš.”

ŠEZDESET PET

OSTRVO PO, NOVA ŠKOTSKA

Malon je proučavao puškarnice na trošnim zidovima, tražeći bilo kakav pokret. Čvor mu se pojavio u dubini stomaka. Srce mu je ubrzano lupalo.

Baš kao u stara vremena.

Povukao se do stepeništa i brzo uspostavio ravnotežu. Vođen instinktom, odšunjavao se u pomrčinu unutrašnjeg dvorišta. Zaustavio se u senci i pustio da mu se oči priviknu.

Smrtonosna jeza uvukla mu se u telo.

Jeza koja je terala svaki nerv u stanje pune pripravnosti.

Tvrđava je bila poput lavirinta na tri nivoa, sobe su bile spojene jedna s drugom. Prisetio se šta je pročitao o najnižim nivoima i 74 britanska zarobljenika koja su se udavila. Vojni sud otkrio je da temelji tvrđave počivaju na šumi tunela, usečenih u stenu, i da ih plima potapa, a oseka čini prohodnim. Kolonijalni oficiri tvrdili su da nisu znali za tu činjenicu i izabrali su podzemlje jednostavno zato što je to bilo najsigurnije mesto da se čuvaju zarobljenici. Naravno, nijedan Britanac nije preživeo da se usprotivi ovom svedočenju i nijedan od oko stotinu kolonijalnih vojnika nije opovrgao ovu priču.

Čuo je pokret iznad sebe.

Korake.

Pogled mu strelovito polete ka tavanici.

Kasiopeja je čekala da joj Edvin Dejvis objasni.

„Koton je insistirao na tome da niko drugi ne bude tamo osim njega”, reče Dejvis. „Ali ja sam smatrao da je to nepromišljeno.”

Složila se.

„Zato sam naredio dvojici pilota Tajne službe koji su ga tamo odvezli, da sa obale pripaze na njega.”

„Šta je to što mi ne govorite?”

„Primio sam poziv trenutak pre nego što sam stigao. Mnogo pucnjave dopire sa ostrva Po.”

To nije bilo ono što je želela da čuje.

„Čekam novi izveštaj pre nego što odlučim šta da preduzmem.”

Pogledala je na sat. Bilo je devet i dvadeset. „Kajzerova je do sada trebalo da se vrati kući. Rekla nam je najkasnije u pola devet.”

„Da li je neko ulazio u kuću?”

Ona klimnu glavom. „Ušli su pre nekog vremena.”

„Zatvorenik? Još čuti?”

„Ni reč nije izustio.”

„Neki advokati, skupi i s dobrim vezama, pojaviće se sutra i tražiće jamčevinu. I dobiće je. Komonvelt brine o svojim.”

Tihi zvon začuo se iz Dejvisovog džepa na sakou. Izvadio je mobilni telefon i udaljio se od nje.

Jedan agent izašao je na glavni ulaz kuće Kajzerove i prišao joj s rečima: „Mislim da bi trebalo ovo da vidite.”

Hejl je bio uhvaćen potpuno nespreman. Dozvolio je da ga ova žena zavede, misleći kako sve vreme on drži najbolju ruku.

„Koliko dugo mi prisluškuješ telefone?”, pitala ga je.

Pištalj uperen u njegove prepone jasno je govorio da mu ne bi valjalo da laže. „Nekoliko meseci.”

„Jesi li se zato spetljao sa mnom? Da saznaš za predsednika?”

„Isprva je bilo tako. Ali to se s vremenom promenilo. Moram da priznam, naše zbližavanje bilo mi je veoma prijatno.”

„Šarm ti više neće pomoći.”

„Širli. Velika si cura. Nikad nikog nisi iskoristila da dobiješ ono što hoćeš?”

„Šta je to što želiš, Kventine?”

Oluja se nesmanjenom žestinom nastavila napolju.

„Da moja porodica zadrži ono za šta joj je trebalo trista godina da to postigne.”

* * *

Malon je kročio u nešto što je nekada bilo velika dvorana, ali većine zidova i tavanice više nije bilo. Iznad njega, na ispuštenoj stazi, nije video ni traga od

čoveka. Nebo iznad sijalo je od sve svetlijeg meseca, a prohladni vetar kovitlao se sa istoka na zapad.

Usta su mu bila suva od iščekivanja i slab znoj probio mu se na grudima.

Odsunjao se dalje, prema ogromnom kaminu uokvirenom pločom koja se drobila. Pravougaoni bezdan, možda više od tri metra širok, a dva i po visok, zjapio je ispod dimnjaka. Znao je da se rupa koristila za užareni pepeo, koji se čistio ispod radi lakšeg uklanjanja. Vertikalni otvor odvodio je dim prema krovu. Stupio je u kamin i stao da gleda u otvor pod sobom. Ništa se nije videlo osim crnila, mada su zvuci talasa bili jači. Mogao bi da upotrebi baterijsku lampu i sazna nešto više, ali to ne bi bilo pametno.

Dimnjak iznad njega mogao bi da mu posluži kao skriveni put kojim bi se popeo na krov.

Okrenuo je glavu da pogleda gore.

Don nečije cipele udario ga je u čelo.

Zateturao se unazad, ali nije ispustio pištolj iz ruke.

Slika pred njim je trepćući nestajala i pojavljivala se, ali uspeo je da vidi crnu siluetu koja se iz dimnjaka spustila u kamin.

Figura je naletela na njega i oni zajedno padoše na gomilu krša.

Bol mu je prostrujao kroz desnu ruku, od čega su mu prsti popustili stisak na dršku pištolja.

Kasiopeja je ušla u jarko osvetljeni dom Kajzerove, prateći agenta kroz ulazni hodnik, do kuhinje i male radne prostorije koja se nastavljala odatle i vodila prema vešernici i garaži. Na granitnoj površini stola ugrađenog u zid stajali su kompjuter, štampač i bežični modem, zajedno s pisaćim priborom, penkalima, olovkama i ostalim kancelarijskim materijalom, sve u usklađenom cvetnom dezenu.

„Odlučili smo da skinemo onu kameru gore”, rekao joj je agent, „pa smo zato ušli. Naša linija za prenos ide preko kućne internet veze. Onda smo ugledali ovo.”

Pokazao je na kompjuter.

Usredsredila se na ekran i pročitala *Goldin čarteri*.

Podrobnije pogledavši, otkrila je da ova kompanija rukovodi flotom aviona koji poleću iz Ričmonda na razne lokacije duž istočne obale.

„Proverili smo”, reče agent. „Kajzerova je danas rezervisala let čarterom i odletela pre nekoliko sati.”

„Kuda je otišla?”

„Na aerodrom *Pit Grinvil*. U Severnoj Karolini.”

Strah ju je svu preplavio.

Iako nije imala predstavu o tome koliko je Bat daleko od Grinvila, znala je da je vrlo blizu.

Vajat je konačno imao Kotona Malona u šakama. Gledao je kako se Malon kreće kroz ruševine, jer mu je noćni vizir pružao očiglednu prednost. Kad je uočio svoju metu kako ulazi u dvoranu, spustio se niz dimnjak veoma lako. To što se Malon pojavio kod kamina samo je olakšalo situaciju.

Rukama je krenuo prema njegovom grlu i čvrsto stisnuo.

Skotrljali su se s krhotina na grubi pod i nastavili da se kotrljaju sve dok nisu udarili u drugu gomilu.

Zabio je pesnicu Malonu u rebra, pomerivši mu bubrege. Malon se vrpeljio, ali on nije popuštao.

Udarilo ga je ponovo, samo jače.

Malon se prevrnuo na bok i skočio na noge.

Isto je učinio i on.

Kružili su jedan oko drugog, praznih šaka, pripremljenih ruku.

„Samo ti i ja”, rekao je.

Kasiopeja je čekala Edvina Dejvisa u kuhinji. Agent Tajne službe dobrovoljno se javio da ga pozove. Ono što je Širli Kajzer učinila moglo je sve da ugrozi. Šta li je mislila? Čovek s kojim se petlja bio je gusar od glave do pete, kojem je jedini cilj da preživi, i neće mu predstavljati nikakav problem da ubije nemoćnu ženu.

Dejvis je ušao, briga mu se ogledala na licu. I on je, očigledno, shvatao sve posledice. „Taj aerodrom u Grinvilu najbliži je Batu. Mora biti da je luda kad je ovo pokušala.”

„Idem ja tamo”, rekla mu je.

„Ne znam smem li to da dozvolim.”

„Dakle, u redu je da me uvučete u ovu ujdurmu u Beloj kući, ali nije u redu ako želim da uradim još nešto?”

„To je bilo privatno. Ovo više nije. Ti nisi na platnom spisku.”

„Zbog toga sam i jedina koja treba da ide. Samo da napomenem, to što nisam na platnom spisku nije bio problem kad je Danijels bio u sosu.”

Izgleda da je ukapirao šta govori, zato je dodala: „Dajte mi nekoliko sati i, ako se ne javim, onda pošaljite Tajnu službu.”

Razmišljao je kratko o tome, a onda klimnuo glavom. „U pravu si. To je najbolji potez.”

„Šta je s Kotonom? Poziv koji ste obavili tamo napolju bio je u vezi s njim, je li tako?”

„Agenti su se javili. Udaljeni su nekoliko kilometara, nalaze se na obali, ali imaju teleskopsku opremu za noćno osmatranje. Nedavno se jedan čamac otisnuo sa severne obale. Imao je samo jednog putnika, koji se uputio pravo na sever prema obali, dalje od njih. Bilo je mnogo pucnjave, mada je sada već malo uminula.”

„Šta ćete da preduzmete?”

„Ništa”, rekao je. „Moram da dam Kotonu dovoljno vremena koje je tražio da odigra sve što je planirao.”

ŠEZDESET ŠEST

Malon je nasrnuo na Vajata, koji je to veoma spretno iskoristio i udario Malonovu glavu u kamen.

Sve je nestalo i ponovo se pojavilo.

Mučnina mu se skupila u grlu.

Vajat je skliznuo s njega i on opazi zamućenu sliku pištolja u protivnikovoj desnoj ruci.

Uspeo je da se pridigne na jedno koleno.

U glavi mu je pulsiralo sa svakim otkucajem srca. Protrljao je glavu i pokušao da ustane. „Nadam se da shvataš da postoje ljudi koji su na mnogo višoj poziciji u lancu ishrane i koji znaju da smo ti i ja sada ovde.”

Vajat baci oružje u stranu. „Daj da završimo ovo.”

„Da li ima smisla što smo uopšte ovde?” Ovo pitanje obezbedilo je njegovom stomaku nekoliko trenutaka koliko mu je bilo potrebno da se smiri. „A šta si tamo hteo, da me njujorški plavci ucmečaju? Ili neki agent Tajne službe?”

„Tako nekako.”

Očima je gledao po tami, ali nije mogao da vidi ništa od gomile srušenih zidova i stare građe. Ptičji smrad je opstajao, što nije mnogo pomoglo da umine osećaj mučnine.

„Jedna prijateljica mi je u nevolji”, rekao je Vajatu. „Stefani Nel. Tip kog si upravo pustio da ode odavde radi za ljude koji je verovatno drže kao taoca.”

„To nije moj problem.”

Srdžba se gomilala u njemu. Skočio je napred, obavivši ruke oko Vajatovog tela, i pustio da inercija obojicu sruši na zemlju.

Međutim, umesto da se prizemlje na tvrdu stenu, krckanje je odalo da su se prizemljili na drvo, a pošto ono nije pružilo dostojan otpor, zbog zajedničke težine propali su kroz njega.

I nastavili da padaju.

Hejl je pokušavao da dobije na vremenu, trudeći se da pronađe način i prodre u psihu Širli Kajzer. Nadao se da bi samilost mogla biti pravi put.

„Moja porodica”, rekao je, „služi ovom narodu još otkako je nastao. Ipak, vlada želi pravno da goni i nas i moje saradnike kao obične kriminalce.”

„Zašto?”

Pištolj mu je i dalje bio uperen u prepone, ali rekao je sebi da bi bolje bilo da ne pokazuje strah.

„Članovi moje porodice prvo su bili pirati, a onda privatiri. Živimo na ovoj zemlji skoro tri stotine godina. Postali smo mornarica tek rođenim kolonijalnim snagama i uništavali smo britanske brodove za vreme Američke revolucije. Bez nas, ne bi postojale Sjedinjene Države. Obavljali smo slične poslove za mnoge vlade od tog vremena. Mi smo patrioti, Širli. Služimo svojoj zemlji.”

„Kakve to veze ima sa mnom? Kaži mi zašto si me iskoristio da pokušaš da ubiješ Denija Danijelsa.”

„Ne ja”, želeo je da joj to razjasni. „To su bili moji saradnici, bez mog znanja. Bio sam razjaren kad sam saznao šta su uradili.”

„Znači li to da su *oni* prisluškivali moj telefon?”

Pažljivo sad. Ova žena nije glupača. „Ne. To sam činio ja. Pokušavao sam da saznam bilo šta što bi nam pomoglo u našoj situaciji. Znao sam za tvoju vezu s prvom damom pre nego što sam stupio u kontakt.”

„Daj mi onda jedan dobar razlog da te ne učinim sopranom.”

„Nedostajao bih ti kao bariton.”

„Opet taj tvoj šarm. Ne odustaješ, to ti priznajem.”

Pomerio se u krevetu.

Čvršće je uhvatila pištolj.

„Smiri se”, rekao je. „Samo pokušavam da bolje namestim stare kosti.”

„Šta si uradio sa informacijama koje su čuo preko telefona?”

„Misliš na sve? Ništa. Ali kad sam čuo za put u Njujork, obavestio sam svoje saradnike. Pošto Bela kuća nije obznanila put, pomislili smo da nam se ukazala prilika. Raspravljali smo o tome, ali odlučili smo da ništa ne preduzimamo. Na nesreću, predomislili su se i nisu se potrudili da me obaveste.”

„Jesi li oduvek bio tako dobar lažov?”

„Ne lažem.”

„Iskoristio si me, Kventine.” U njenom glasu nisu se osećali ni srdžba ni prezir.

„Jesi li zato došla i namamila me u krevet, samo da bi me ubila?”

„Odlučila sam da ja tebe malo iskoristim.”

„Širli, moja žena i ja razdvojeni smo već vrlo dugo. To znaš. Ti i ja uživali smo u veoma zdravoj vezi. Upravo dok razgovaramo, ljudi uklanjaju prislušne uređaje iz tvoje kuće. S tim je gotovo. Zar ne možemo samo sve da zaboravimo? Možemo da uživamo u još zdravijoj vezi sada...”

„Kada znamo kakav si lažov i prevarant.”

„Širli”, rekao je nežno. „Ti nisi naivna. Svet je komplikovano mesto i svi mi moramo da radimo sve što možemo da bismo preživeli. Pošteno je reći da se moja situacija graniči sa očajnom, zato sam odabrao sredstva koja sam mislio da će doneti rezultate. Lagao sam te. Isprva. Ali kad smo se upoznali, to se

promenilo. Znaš da ne mogu baš sve da odglumim - ako i samo zbog ovog što se dogodilo. Ti si uzbudljiva žena, puna života.”

Pištolj je i dalje stajao uperen u isto mesto. „Uništio si moj odnos s prvom damom.”

„Njoj je potrebna profesionalna pomoć. Znaš to. Ili još bolje, pusti gospodina Dejvisa da bude njen poverenik. Izgleda da joj se sviđa.”

„To nije nikakva prljava rabota.”

„Siguran sam da nije. Ali je ipak *nešto*. I oni ne žele da to nešto izađe u javnost.”

„Šta si se spremio da uradiš? Da ih ucenjuješ?”

„To mi je palo na pamet. Na sreću, naišla su neka bolja rešenja za naš problem, tako da je njihova tajna sigurna.”

„Vrlo utešno.”

„Zašto ne bi spustila taj pištolj pa da ti i ja počnemo s konzumacijom naše nove veze. Izgrađene na *uzajamnom* poverenju i poštovanju.”

Sviđale su mu se njene oči, toliko plave da su ponekad izgledale ljubičaste. Oštre crte lica jedva da su odražavale njenu starost. Posedovala je gipku gracioznost balerine - obla, vitkog struka, sasvim procvetala. I uvek je na sebi imala poseban parfem uz neku čudnovatu aromu koja je ostajala još dugo pošto bi otišla od njega.

„Mislim da nikakva veza među nama više nije moguća”, konačno je rekla.

I povukla oroz.

Noks je ostavio čamac na obali i žurno krenuo prema automobilu koji je parkirao pored kratkog poteza s prodavnicama. Bilo mu je drago što više nije na ostrvu Po.

Nijedna jednačina nije obuhvatala njegovu smrt tamo.

Nikog nije bilo u blizini. Morao je da ode iz Kanade, i to brzo. Neko će već sutra pronaći ukradeni čamac. Njegova dva saradnika takođe će biti pronađena u Fort Dominionu. Jedan je sigurno bio mrtav, a drugi verovatno. Nijedan od njih nije imao legitimaciju, mada su obojica živela u Nags Hedu, na atlantskoj obali. Odavno nagovara pripadnike posade da se sele iz Bata u okolna mesta, što dalje to bolje, ali dovoljno blizu da se pojave na licu mesta za dva sata. Mnogi su bili samci, kao ova dvojica, sa svega nekoliko poznanstava. Kada tela budu pronađena i identifikovana, i kada se utvrdi da su radili na imanju, pojaviće se pripadnici zakona. Uslediće saslušavanja. Ali upravo zato Komonvelt upošljava čitavu gomilu advokata. To ne bi trebalo da bude problem.

Andrea Karbonel, s druge strane.

Ona je predstavljala problem.

Već se umorio od toga da stalno živi u strahu. Umorio se od toga da se stalno osvrće iza sebe. Umorio se od brige. Dobar pomoćnik kormilara nikad sebe ne bi toliko ugrozio.

Ipak, on je to učinio.

Pre godinu dana možda bi ostao u Fort Dominionu i nastavio da se bori protiv Džonatana Vajata. Ali već je bio odabrao drugačiji kurs, i to onaj koji nije vodio računa ni o dužnosti ni o nasleđu. Samo je želeo da izađe iz svega i da ga ne ubiju ni vlada ni Komonvelt.

On je bio preživeli.

A Džonatan Vajat nije bio njegov neprijatelj. Kao ni Kventin Hejl, zaista, kao ni ostala tri kapetana.

Oni ništa nisu znali.

Samo Andrea Karbonel znala je sve.

ŠEZDESET SEDAM

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je čuo kako obarač klikće, ali nije usledio pucanj.

Kajzerova se nasmešila. „Sledeći je ipak tu.”

Nije sumnjao u ono što je rekla.

„Imaš li ikakvu predstavu o tome u kakvu si me situaciju doveo?”, pitala je. „Polin Danijels verovatno nikada više neće hteti ni da progovori sa mnom.”

„Da li znaju da sam prisluškivao tvoje razgovore?”

„Pronašli su tvoju malu spravu u mom zadnjem dvorištu.”

Panika prostruja kroz njega kad se setio one dvojice koju je poslao da sklone opremu. Da li su ih agenti čekali?

„Širli, moraš da me slušaš. Mnogo je više u igri od tvog ponosa. Čitava vlada Sjedinjenih Država u svoj svojoj moći obrušila se na mene i moje saradnike. Potrebni su mi saveznici, a ne još neprijatelja. Odavno je došlo vreme da se razvedem od svoje žene. Bilo bi mi veoma prijatno da imam tebe ovde sve vreme.” Zastao je. „Za oboje, nadam se.”

Morao je da pozove Noksa i pozabavi se situacijom u Virdžiniji. To je sad postalo kritičnije od onog što se događalo u Novoj Škotskoj.

„Zar stvarno misliš da bi me to pokolebalo?”, upita ona. „Obećanje da ćeš se venčati mnome? Ne treba mi muž, Kventine.”

„Šta ti treba?”

„Kako bi bilo da dobijem odgovor na pitanje? Da li je kod tebe zarobljena žena po imenu Stefani Nel?”

Pomislio je da slaže, ali se predomislio. „Ona je jedan od tih neprijatelja. Poslata je da nas uništi. Zarobio sam je u samoodbrani.”

„Ne tražim od tebe da mi opravdaš to, Kventine. Prosto želim da znam da li je ovde.”

Zazvonilo inu je zvono za uzbunu u glavi. Kako zna da treba da postavi to pitanje?

Samo je jedan način. Neko joj je rekao. Neko ko je upućen. Da nije gola, brinuo bi o tome da li je ozvučena. Njena odeća i torba koju je donela nisu ga brinuli, jer su se nalazili u susednoj sobi, a vrata su bila zatvorena.

„Širli, moraš da shvatiš da su ovo posebna vremena. Uradio sam ono što sam morao. I ti bi postupila na sličan način. Kad razmislim, zar ne radiš upravo to? Braniš sebe, kako god znaš i umeš.”

Kasiopeja požele da se suprotstavi Edvinu Dejvisu, ali znala je da mora verovati i njegovim i Kotonovim instinktima.

Ali problem je i dalje bio tu.

„Moramo da stupimo u vezu s Kajzerovom”, rekla je Dejvisu.

„Nisam siguran da je to uopšte moguće. Šta ćemo da radimo? Pozvaćemo je?”

„Ne mi. Ali postoji neko ko može da obavi taj poziv.”

Videla je da je razumeo.

Dejvis uze telefon i pozva.

Hejl je čekao da mu Širli odgovori. Delovala je kao da razmišlja.

„Iskoristio si me”, rekla je na kraju.

Svež nalet vetra i kiše udari po kući.

To ju je prenulo.

Iskoristio je taj trenutak da joj zabije pesnicu u lice.

Kasiopeja je slušala dok je Dejvis obavestavao Polin Danijels šta je Širli Kajzer uradila.

„Ne mogu da verujem da je otišla tamo”, reče prva dama.

Povukli su se u trpezariju da obave poziv, isteravši agente iz kuće.

„Oseća se grozno zbog svega ovoga”, reče prva dama. „Bila je strašno ljuta što ju je neko iskoristio. Ipak, nije smela da ode tamo.”

Međutim, trebalo je porazmisliti o nečemu još ozbiljnijem. Pucnjava koja se upravo odigrala stići će u lokalne vesti. Kada Hejl sazna sudbinu svoja dva čoveka, znaće da je Kajzerova kompromitovana. Što znači da je upravo postala problem.

„Polin”, reče Dejvis. „Pozovi je. Odmah. Vidi da li će se javiti.”

„Sačekaj.”

„Nema načina da se spreči da ovo dospe u javnost”, prošaputa Kasiopeja Dejvisu.

„Znam. Sat otkucava za Širli Kajzer.”

„Edvine”, pozva ga Polin preko zvučnika. „Niko ne odgovara. Prosledena sam na govornu poštu. Pomislila sam da ne želite da ostavljam poruku.”

„Moramo da krenemo”, reče Dejvis u telefon.

Kasiopeja je prepoznala frustraciju u njegovom glasu.

„Edvine, ja nisam...”

Dejvis prekide razgovor.

„To je bilo nepristojno”, reče mu ona.

„Ne bi joj se svidelo ono što bih sledeće rekao. U jednom trenutku svi će morati da prestanu da prave glupe greške.” Zastao je. „Uključujući i mene.”

„Život te žene je ugrožen”, reče ona. „Moramo što brže da stignemo tamo.”

Nije se usprotivio.

Hejl ustade s kreveta.

Kajzerova je ležala u nesvesti od udarca u lice.

Šaka ga je bolela. Da li joj je slomio jagodičnu kost? Podigao je pištolj i proverio ga. Zaista, sledeći metak izazvao bi gadnu štetu.

U glavi mu se vrtelo.

Da li su njegovi ljudi uhvaćeni u kući Kajzerove? Morao je to nekako da sazna. Noks je i dalje bio nedostupan, najverovatnije zato što je još bio na ostrvu Po.

Pronašao je bademantil i navukao ga na sebe.

Pogledao je na sat kraj kreveta. 21.35. Uzeo je telefon i otkucao broj kućnog interfona. Sekretar mu se javio posle drugog zvona.

„Pošalji odmah dva čoveka u moju sobu. Imamo novog gosta za naš zatvor.”

ŠEZDESET OSAM

NOVA ŠKOTSKA

22.20

Malon otvori oči. Telo ga je bolelo. Bol mu se širio prema nogama. Ležao je na leđima, pogleda uprtog uvis kroz zjapeću rupu u trulom drvetu kroz koju su on i Vajat zajedno propali.

Proverio je udove i shvatio da, izgleda, ništa nije bilo slomljeno.

Odozgo su dopirala koplja mesečine, dovoljno svetla da može da vidi kako su pali s visine od deset metara. Sunderasto drvo ublažilo je prizemljenje. Pod sobom je osetio stenu.

Zajedno s hladnom vodom.

Zidovi oko njega presijavali su se srebrnastim odsjajem na slabom svetlu, što je bio znak da su vlažni.

Čuo je talase i ponovo nanjušio ptice.

Gde je Vajat?

Podigao se rukama. Svetlo se upalilo. Jarko, usamljeno, nekoliko stopa daleko. Zaštitio je oči rukom.

Svetlo se sklonilo od njegovog lica.

Pri ambijentalnom svetlu video je Vajata koji je držao baterijsku lampu.

Noks je stigao na privatni aerodrom gde je prizemljio mlaznjak kompanije *Hejl enterprajzis*, nešto južnije od Halifaksa, objekat dostupan turistima koji su mogli da priušte luksuz posedovanja sopstvenog aviona.

Uspeo je da se izvuče iz zaliva Mahoun i da se vrati na sever bez incidenata.

Telefon mu je zavibrirao u džepu. Pogledao je ekran. Hejl. Možda bi i mogao ovim da se pozabavi.

Javio se, rekao kapetanu šta se dogodilo, a onda dodao: „Karbonelova vas je slagala. Ponovo. Još neko je bio tamo. Vajat je rekao da se zove Koton Malon. Definitivno nije iz našeg tabora. Iz onog što je Vajat natuknuo, njega šalje vlada. Ne mogu da budem odgovoran za sve ovo...”

„Razumem”, reče Hejl.

To ga je iznenadilo. Hejl uopšte nije razumevao ništa osim uspeha.

„Karbonelova je lažljivica”, reče Hejl s gorčinom u glasu. „Poigrava se sa svima. Bio si u pravu, sada se brinem da li je informacija koju nam je dala o šifri uopšte istinita.”

„Mogla bi da bude. Vajat mi je rekao da vam prenesem da će one dve stranice, kada ih pronađe, prodati vama. Bilo mu je veoma bitno da vam prenesem tu poruku.”

„Dakle, moramo se nadati da je ovaj otpadnik, koga Karbonelova posebno ne voli i kojem ne veruje, u pravu i da će saradivati.”

„Imamo i dva mrtva člana posade tamo”, objasnio je.

„A imamo i jedan još gori problem.”

Slušao je dok mu je Hejl pričao o Širli Kajzer i šta je sve moglo da krene naopako u njenoj kući.

Odlučio je da okuša sreću i rekao: „Kapetane Hejl, Karbonelova nas koristi. Komplikuje ionako komplikovan problem. Rekla je da samo ona i Vajat znaju za lokaciju, pa ipak, pojavio se taj Koton Malon. Je li i njega poslala? Ako nije,

ko još onda, dodavola, zna za ovo? Koliko ćemo još rizikovati? Koliko ćemo još staviti na kocku?"

Ćutnja na drugoj strani veze signalizirala je da Hejl razmišlja o tome.

„Slažem se”, konačno reče. „Mora da plati.”

Odlično. Njena smrt ispravila bi sve greške. Biće tačno tamo gde je i počeo.

„Prvo”, reče Hejl. „Otkrij da li imamo nekih problema u Virdžiniji. Moram to da saznam. A posle toga, imaš moju dozvolu da se pozabaviš NOA kako god smatraš da treba.”

Konačno.

Sloboda da dela.

Završio je poziv i odšetao do aviona. Proverio je kakvo je vreme i dobio dozvolu da poleti kad se spremi. Ovde nije bilo kontrolnog tornja, Halifaks je kontrolisao sletanje i uzletanje. Zatvorio je vrata mlaznjaka i seo u prostranu kabinu.

„Ostavi svetla isključena”, začuo se jedan ženski glas.

Smrznuo se.

Pogledom je prečešljao zamračeni prizor pred sobom. U odsjaju svetala s piste uočio je tri figure koje su sedele u kožnim sedištima.

Glas je bio momentalno prepoznatljiv.

Andrea Karbonel.

„Kao što možeš da vidiš”, rekla je, „nisam došla sama. Zato budi dobar dečko i zatvori vrata kabine.”

Kasiopeja je sedela u delu za putnike vojnog transportnog helikoptera, dok je letela iz Virdžinije prema obali Severne Karoline. Edvin Dejvis sedeo je pored nje. Pre nekoliko nedelja obavio je izviđanje Komonveltovog okruženja i mogao je da joj obezbedi detaljne satelitske snimke čitave površine. Tajna služba je preko Državnog istražnog biroa Severne Karoline obezbedila jedan čamac koji će ih čekati na južnoj obali reke Pamliko. Odatle, njime će preći na severnu obalu i Hejlovu zemlju. Najsigurniji put bio je da se zaobiđu lokalni organi reda, pošto nije bilo načina da se utvrdi koliko je daleko Komonvelt pružao svoje pipke.

Bližila se ponoć. Lokalne novinske ispostave u Frederiksburgu objaviće da se rano izjutra dogodila pucnjava u kući Kajzerove. Uz pretpostavku da nije bilo nikog ko bi mogao da izvesti o ovoj nesreći, trebalo bi da ima nekoliko sati slobodnih da deluje.

Komonveltovo zemljište sigurno se nadgleda elektronski, jer kamere pružaju bolju liniju odbrane od čuvara. Na nesreću, Dejvis je malo šta znao o tome šta je čeka na licu mesta. Rekli su joj da je čitavu priobalnu oblast zahvatilo gadno nevreme, što bi trebalo da posluži kao zaklon.

Agenti Tajne službe koji nadgledaju ostrvo Po prijavili su da se ništa ne događa već sat vremena.

Šta je s Kotonom?

Ne može da podnese misao o tome da je upao u nevolju.

Vajat je piljio u Malona, koji se lagano pridizao. Na sreću, prvi se probudio i uspeo da pronađe baterijsku lampu koju je Malon, izgleda, nosio, a koja je preživela pad.

„Jesi li srećan sad?“, reče Malon.

Ovaj ništa ne reče.

„Uf, zaboravio sam. Ti ne pričaš mnogo. Kako su te ono zvali? Sfinga? Mrzeo si taj nadimak.“

„I dalje ga mrzim.“

Malon je stajao u vodi do gležnjeva, opuštao grč u ramenu i istezao leđa. Vajat je već bio proučio njihovo okruženje. Prostorija je bila visoka desetak metara i upola toliko široka. Zidovi su bili krečnjački, a kameni pod prekriven vodom, dok su se kvarcni i jaspisni kamičci presijavali pod zrakom svetla.

„Dolazi iz zaliva“, rekao je, mahnuvši prema vodi.

„Odakle bi drugde i mogla da dolazi?“

Vajat je gledao dok je Malon lagano počinjao da shvata značaj ovog komentara. Očigledno je proučio istoriju ovog mesta kao i on. Sedamdeset četiri britanska vojnika umrla su u Fort Dominionu u podzemnim odajama koje je poplavio plimni talas.

„Tako je“, reče. „I mi smo ovde zatočeni.“

ŠEZDESET DEVET

BAT, SEVERNA KAROLINA

Hejl je gledao kako dvojica članova posade izvlače Širli Kajzer iz automobila na struju i vuku je kroz kišu u zatvor. Pozvao je nešto ranije i rekao im da budu spremni za još jednog stanara. Ona je bila grogi od njegovog udarca u lice, a dobila je i gadnu masnicu na levom obrazu.

Trznula se kad su je dvojica čuvara povukla i ugurala unutra.

Ušao je za njima i zalupio vrata.

Naredio je da se Stefani Nel probudi i dovede dole u novi smeštaj. Nameravao je da smesti ove dve žene zajedno, jer nikad se ne zna šta bi mogle da kažu jedna drugoj. Elektronski nadzor neće ispustiti ni jednu jedinu reč.

Nelova je stajala u ćeliji i gledala ih dok su dolazili. Vrata su otključana i Kajzerova je ugurana unutra.

„Tvoja nova cimerka”, obratio se Nelovoj.

Starija žena gledala je masnicu na licu Kajzerove.

„Kako ste?”, upita Nelova.

„Bila je strašno nepopustljiva. Uperila je pištolj u mene.”

„Trebalo je da te ubijem”, ispljunu Kajzerova.

„Imala si svoju šansu”, rekao je. „A pitala si se za Stefani Nel. Pa evo je.” Okrenuo se Nelovoj. „Poznaješ li čoveka po imenu Koton Malon?”

„Zašto?”

„Ništa naročito, samo, pojavio se na mestu gde ga niko nije očekivao.”

„Ako je Malon tu negde”, reče Nelova, „onda imate problem.”

Slegnuo je ramenima. „Sumnjam u to.”

„Da li biste mogli da donesete ovoj ženi malo leda?”, upita Nelova. „Ima baš gadnu masnicu.”

To nije bio nerazuman zahtev, pa je naredio da se to izvrši. „Sve u svemu, mora dobro da izgleda.”

„Šta sad to znači?”, upita Nelova.

„Čim se ova oluja smiri, vas dve ćete malo na jedrenje. Vaše poslednje putovanje. Na more, gde ćete zauvek i ostati.”

* * *

Kasiopeja je plovila uzburkanim vodama reke Pamliko. Došla je sa zapada, gde ju je helikopter ostavio kilometar-dva od južne obale. Agenti Državnog istražnog biroa, koji su čekali nju i Dejvisa, pokazali su im u pravcu skoro tri kilometra dugog crnog prostranstva. Mada ništa nije mogla da vidi, rekli su joj da je tamo pristanište koje se proteže u reku i na čijem bi kraju trebalo da je privezan šezdesetmetarski jedrenjak, *Avantura*, koji je pripadao Hejlu. Ako želi da uđe na imanje, to je mesto gde treba da proba. Samo treba da očuva pravac koji su joj pokazali - ali to nije bilo tako lako. Bura je duvala sa Atlantika. Nije to bila tropska oluja, ali bila je snažna, s jakim vetrovima i pljuskom. Poslednjih nekoliko minuta leta helikopterom nisu bili prijatni. Dejvis će biti u blizini i čekaće, ili njen signal, ili zoru, šta god se prvo desi. Onda će uleteti sa agentima Tajne službe koji su se okupljali severno od Bata.

Kiša ju je zasipala.

Isključila je motor i pustila da čamac doklizi bliže Hejlovom pristaništu. Pronašla ga je tačno tamo gde su i mislili. Talasi su nadolazili u visini od preko metar i morala je da pazi da se ne zabije u nešto. Jahta privezana za dok bila je zaista impresivna. Tri jarbola, s obzirom na veličinu i oblik, ukazivala su na to da je u njima jedan od onih automatizovanih sistema jedara koje je i ranije imala

priliku da vidi. Nijedno svetlo nigde nije gorelo, što je bilo neobično. Ali možda je zbog oluje. Možda nije bilo struje.

Kroz kišu je primetila neko kretanje na palubi.

Kao i na doku.

Ljudi.

Trčali su prema obali.

Malon je pitao Vajata: „Zašto radiš sve ovo? Ono što se dogodilo među nama bilo je veoma davno.”

„Imam osećaj da ti nešto dugujem.”

„Pa si me uvukao u pokušaj atentata? Šta bi bilo da nisam zaustavio one mitraljeze?”

„Znao sam da ćeš nešto uraditi. A posle toga mislio sam da će te ili okriviti ili ubiti.”

Želeo je da raspali kučkinog sina u vilicu, ali shvatio je da time ništa ne bi postigao. Osvrnuo se oko sebe da ispita okolinu. Voda se zadržavala u visini gležnjeva.

„Zašto me samo ne ubiješ? Čemu sva ova drama?”

„Ionako više nije bitno.”

„Da li to znači da sada nekom drugom duguješ još više?”

„To znači da jednostavno više nije bitno.”

Odmahnuo je glavom. „Čudna si ti sorta. Uvek si bio.”

„Postoji nešto što treba da vidiš”, reče Vajat. „Pronašao sam to dok si spavao.”

Vajat uperi zrak svetla prema kamenom hodniku. Sedam-osam metara odatle presijavao se jedan simbol, urezan u stenu i obložen algama.

⊖

Malon ga odmah prepozna kao jedan od simbola iz Džeksonove poruke. „Ima li ih još?”

„Možemo da potražimo.”

Pogledao je gore, prema mestu s kog su pali. Nije bilo šanse da se popnu nazad. Dobrih deset metara praznog prostora zjapilo je iznad njih, a zidovi su bili klizavi od blata. Ni za šta se nije moglo uhvatiti.

Zašto da ne. Šta bi drugo i mogao da radi?

„Kreni prvi”, rekao je.

Hejl odluči da ukrade nekoliko sati sna. Nema šanse da bi uspeo da isplovi po ovom vremenu. *Avantura* je bila čvrsta, ali svaki brod ima svoja ograničenja.

Već je naredio da se iznajmljeni automobil Kajzerove zaključa i skloni sa imanja, negde gde neće biti pronađen. Još se nije čuo s dvojicom ljudi koje je poslao u kuću Kajzerove i morao je da pretpostavi da su ili mrtvi ili uhvaćeni. Ali ako su uhvaćeni, zašto se čuvari zakona već nisu stušili na njega?

Izašao je iz zatvora i krenuo kao svom automobilu na struju.

Oglasio se alarm.

Uperio je pogled prema mračnom drveću oko sebe, u pravcu kuće. Nikakva svetla nisu se videla.

Čovek je izleteo iz zatvora i prošljapkao kroz stajaću vodu, trčeći u njegovom pravcu.

„Kapetane Hejl, na imanju se nalaze uljezi.”

Kasiopeja je čula alarm, a onda postojano *ra-ta-ta-ta-ta* iz automatskog oružja.

Šta se to događa?

Iskočila je iz čamca, uzevši kanap sa sobom i privezavši ga za stubić.

Pri vrhu stepenica izvadila je oružje i krenula ka obali.

* * *

Hejl se trčeći vratio u zatvor. Čuo je pucnjavu u daljini. Uznemirujuć zvuk unutar ovog usamljeničkog utvrđenja. Uzeo je telefon i pozvao sigurnosni centar.

„Deset ljudi ušlo je na imanje iz pravca severnog perimetra”, rekli su mu. „Aktivirali su senzore za pokret i primetili smo ih na kameri.”

„Policija? FBI? Ko su oni?”

„Ne znamo. Ali ovde su, pucaju i ne deluju kao policija. Isekli su struju u glavnoj kući i pristaništu.”

Znao je ko su.

NOA.

Andrea Karbonel.

Ko drugi?

Noks je želeo da ode iz Nove Škotske, ali Karbonelova i njena dva kompanjona nisu delovala kao da su u žurbi. Odlučio je da ne iskušava njihovo strpljenje, bar ne još, i samo je sedeo u avionu.

„Jesi li pronašao ono za šta si došao?”, pitala ga je.

Nije nameravao da joj odgovori. „Dvojica mojih ljudi mrtvi su u toj tvrđavi. Tvoj čovek, Vajat, tamo je s nekim po imenu Koton Malon. I njega si poslala?”

„Malon je tamo? Zanimljivo? On je iz Bele kuće.”

Tog trenu shvatio je zašto je došla. „Nameravala si da otmeš to što tamo pronađem. Nisi imala nameru da kapetanima daš rešenje.”

„Te dve stranice koje nedostaju moraju biti kod mene.”

„Još ne kapiraš, zar ne? Komonvelt ti nije neprijatelj. Ali dala si sve od sebe da od njega napraviš to.”

„Tvoj Komonvelt je radioaktivan. CIA, NSA, Bela kuća, svi se lagano približavaju.”

Nije mu se svidelo kako to zvuči.

„Moramo da se vratimo na ostrvo Po”, reče ona.

„Ja odoh.”

„Nemaš ti kuda da odeš.”

Šta je sad to značilo?

„Tvoj dragi Komonvelt je napadnut, upravo dok mi razgovaramo.”

„Ko ga je napao? Ti?”

Ona klimnu glavom. „Odlučila sam da Stefani Nel mora biti spasena. A ako Hejl ili neki od kapetana pogine u tom pokušaju? To bi za sve nas bilo dobro, zar ne?”

Desna ruka joj se pomerila i spazio je siluetu oružja u njenoj šaci. „Što me dovodi do još jednog razloga zašto smo došli.”

Začuo je prasak, a onda osetio kako mu nešto probada grudi.

Oštro.

Bolno.

Sekund kasnije, svet je jednostavno nestao.

SEDAMDESET

NOVA ŠKOTSKA

Malon se prisetio šta mu je vlasnica knjižare rekla o simbolima. Da se mogu pronaći na raznim mestima unutar tvrđave i na kamenju i međašima širom ostrva, ali nije rekla ništa o tome da se mogu pronaći ispod. Razumljivo, s obzirom na to koliko je mesto bilo nedostupno.

Prolaz u kome su bili zatočeni izgleda da se protezao s jedne strane tvrđave na drugu. Mračne zjapeće rupe nalazile su se na raznim visinama na zidovima. Nijedna nije bila prirodna, sve su bile ručno izrađene. Istražio je jednu od rupa i primetio da je pravougaona kosina, koja se pružala u crnilo, takođe bila isklesana. Na visinama od metar i dva, svaka je bila mokra od poslednje plime. Znao je šta ove rupe predstavljaju.

Ventile i odvode.

„Ko god da je ovo napravio, postarao se da bude potpuno potopljeno”, rekao je Vajatu. „Ovi otvori su jedini izlaz.”

Počeo je da se oseća isto kao ona 74 britanska vojnika. Podzemni prostori nisu mu bili omiljena mesta. Posebno kad su ovako zatvoreni.

„Nisam žrtvovao ona dva agenta”, rekao mu je Vajat.

„Nikad nisam ni pomislio da jesi. Jednostavno sam mislio da si postupio nepromišljeno.”

„Morali smo da obavimo posao. Jednostavno sam učinio to.”

„Zašto je to sad uopšte bitno?”

„Prosto jeste.”

U tom trenutku je shvatio. Vajatu je iskreno bilo žao zbog smrti one dvojice agenata. Nije tada tako mislio, ali sada je video da je drugačije. „Smeta ti što su izginuli.”

„Uvek mi je smetalo.”

„Trebalo je to da kažeš.”

„Nije to moj način.”

Da, pretpostavljao je da nije.

„Šta se dogodilo tamo gore?”, pitao je. „Komonvelt je došao da te ubije?”

„NOA je poslala Komonvelt da me ubije.”

„Karbonelova?”

„Čin zbog kojeg će zažaliti.”

Stigli su do tačke gde su se još dva tunela račvala u steni i formirala čvor u vidu slova „Y”. Pomoću baterijske lampe Vajat je pregledao još jedan od otvora u zidu; ovaj se nalazio u visini ramena. „Čujem vodu na drugom kraju.”

„Vidiš li nešto?”

Vajat odmahnu glavom. „Neću da čekam ovde da se podigne plima. Ovo mora da vodi u more. Sad je pravo vreme da se to otkrije - pre nego što počne da se puni.”

Složio se.

Vajat je spustio baterijsku lampu i skinuo jaknu. Malon ju je podigao i obasjao račvanje. Kad su već tu, mogli bi bar sve da pregledaju.

Nešto mu je privuklo pažnju.

Još jedan simbol, isklesan u kamenu s leve strane, gde se glavni prolaz delio na dva dela.

Φ

Setio ga se iz Džeksonove poruke. Pregledao je ostale zidove i primetio drugi simbol naspram prvog.

:

A onda direktno naspram ovih, na daljem zidu prvog prolaza još dva simbola, oko dva i po metra jedan od drugog.

X ⊖

To su bila četiri simbola od pet koje je Džekson uvrstio u svoju poruku. I još nešto. Bili su u određenom poretku jedan s drugim.

Vajat je primetio da on nešto gleda. „Svi su tu.”

Ne baš.

Prošljapkao je kroz vodu u središtu raskršća triju tunela. Četiri simbola su ga okruživala. A peti? Negde dole? Sumnjao je da je tako. Umesto toga, podigao je pogled i obasjao tavanicu.

Δ

„Trougao obeležava mesto”, rekao je.

Voda je izbila iz nižih otvora, kuljajući u prolaz i potapajući pod u hladnom talasu.

Vratio se do Vajata, prebacivši lampu iz desne u levu šaku.

Zamahnuo je desnom rukom i zabio pesnicu u Vajatovu vilicu.

Vajat se zateturio, pljesnuvši u vodu na podu.

„Jesmo li sad završili?”, pitao je.

Ali Vajat ništa nije rekao. Jednostavno je ustao, uskočio u najbliži otvor i nestao u crnilu.

Kasiopeja je potražila zaklon između nekoliko stabala, gledajući kuću koja se nalazila pedeset metara odatle. Zvončići su izvodili simfoniju visokih tonova na vetru. Primetila je mračne obrise ljudi koji su jurcali s jedne strane kuće na drugu, a čula je i još nekoliko pucnjeva. Odlučila je da iskoristi priliku i uzela je telefon s namerom da pozove Dejvisa.

„Šta se događa tamo?”, pitao ju je istog trenu.

„Ovo mesto je pod opsadom.”

„Čujemo puškaranje. Već sam proverio s Vašingtonom. Nemamo pojma ko je to.”

„Ispašće odlična varka”, reče ona. „Samo ne mrdajte i držite se plana.”

Zvučala je kao Koton. Počeo je već da deluje na nju.

„Ne sviđa mi se to”, reče Dejvis.

„Ni meni. Ali ja sam već tu.”

Prekinula je vezu.

Vajat se migoljio niz uski tunel, ne više od metar visok, a nešto manje od toga širok. Hladna voda nastavila je da se sliva unutra prema njemu sve jače, dok se njen izvor naizgled sve više udaljavao.

Bližio se kraju.

Na više načina.

Pustio je Malona da ga povredi. I sam bi slično postupio, ili još gore, da su uloge bile drugačije. Malon je i dalje bio previše uobražen za njegov ukus, ali samouvereni kučkin sin nikad ga nije slagao.

A to je ipak govorilo nešto o njemu.

Andrea Karbonel poslala ga je u Kanadu, uveravajući ga iznova da za put znaju samo njih dvoje. Posle toga brzo je obavestila Komonvelt.

Mogao je da zamisli kakav je dogovor isposlovala.

Ubijte Džonatana Vajata i vaše je sve što tamo bude pronađeno.

A to ga je uzdrimalo mnogo više nego Koton Malon.

Poslednjih nekoliko dana napredovao je sasvim solidno, sprečivši atentat na predsednika Sjedinjenih Država i uspevši da se približi rešavanju zagonetke koju je Endru Džekson smislio još davno. Spasao bi i život Garija Vokija, samo da se čovek nije uspaničio. Fizički sukob s Malonom kao da je prigušio sav gnev koji je u njemu čučao poslednjih osam godina.

Umesto njega, rasplamsao se jedan novi.

Slabi zraci svetla pojavili su se pred njim.

U apsolutnoj tami, svaki sjaj, koliko god bio mali, bio je dobrodošao. Prohladna voda sada je dosegala do lakata. Nastavio je da puze na sve četiri. Pojavio se kraj tunela i ugledao je lokvu vode u kamenitoj pećini. Talasi su zapljuskivali ivice, a nivo je dosegao do otvora. Iza ulaza u pećinu video je otvoreno more i jarke zrake mesečine koji su se presijavali na nemirnoj površini.

Počeo je da shvata kako je zamišljena ova građevina. Otvori su bili usečeni u stenu na raznim visinama i vodili su duboko ispod tvrđave. Kako se plima podizala, tako se podizao i nivo vode u pećini, plaveći svaki od tunela naizmenično i gurajući vodu u podzemne prostorije. Kad se plima povlačila, isto tako opadao bi i nivo vode. Bio je to jednostavan mehanizam koji je koristio gravitaciju i sile prirode, ali pitao se kakva mu je bila prvobitna svrha.

Koga briga?

Bio je slobodan.

SEDAMDESET JEDAN

Noks se probudi.

Osetio je hladan vazduh svud po telu. Glava ga je bolela i vid mu je bio zamagljen. Čuo je monotono brujanje motora i osetio je kako se cima gore-dole. A onda je shvatio. Ponovo je bio u zalivu Mahoun. U čamcu. Sa još troje ljudi.

Dvojom muškaraca i Karbonelovom.

Pridigao se i ustao.

„Moja mala strelica radi, zar ne?“, doviknu mu Karbonelova.

Prisetio se oružja koje je držala, praska, a onda uboda u grudi. Omamila ga je. Nije morao da pita kuda su se uputili. Znao je. Ka ostrvu Po.

„To je isti onaj čamac koji si ukrao“, rekla je.

Protrljao je bolnu glavu, poželevši čašicu burbona. „Zašto se vraćamo?“

„Da završimo ono što si započeo.“

Umirio se. Sve se klimatalo i ljuljalo, a to nije bio čamac. „Nadam se da uviđaš da Vajat neće biti srećan što te vidi.“

„U stvari, na to i računam.“

Kasiopeja je gledala napad na Hejlovu kuću. Ko god da su bili ovi napadači, nisu bili ni najmanje suptilni. Pucnjava se smirila, ali je i dalje bilo dosta pokreta, kao da su obe strane pokušavale da zauzmu što bolju poziciju. Treptala je zbog kiše, pokušavajući da izoštri zamračenu kuću, čiji su svi prozori bili zamračeni. Zapravo, nigde oko sebe nije videla ni jedno jedino svetlo.

Kroz bočna vrata, neko se išunjao iz kuće.

Bio je to samo jedan čovek, koji je odmah čučnuo i prišunjao se stepenicama trema, gde je lagano sišao i dalje se držeći nisko. Otvorene šake bile su znak da ne drži nikakvo oružje. Da li je to Hejl? Posmatrala je dok se figura, žureći zbog kiše, kretala prema drveću, koristeći vetar i debelo drveće kao zaklon, i išla dalje prema doku na koji je i sama pristala.

Začulo se još praskavih pucnjeva u daljini.

Lakog koraka krenula je u njegovom pravcu. Mokro lišće, korenje i opale grane pretile su da je izbace iz ravnoteže. Na sreću, tlo je bilo više peskovito nego zemljano i izgleda da se brzo sušilo. Nije bilo blata. Stigla je do pošljunčanog puta, paralelnog s kućom, koji je vodio prema pristaništu, i uočila čoveka za kojim je krenula, dvadesetak metara daleko, kako trči desnom stranom puta.

Potrčala je i stigla na deset metara od njega pre nego što je on shvatio da mu se približava. Kada se okrenuo prema njoj, ona je stala i uperila pištolj, rekavši: „Ne mrdaj.“

Čovek se zaledio. „Ko si ti?“, upitao je.

Glas nije pripadao osobi dovoljno staroj poput Hejla. Zato je, umesto da odgovori na njegovo pitanje, odmah postavila jedno svoje. „Ko si ti?“

„Sekretar gospodina Hejla. Nisam ni gusar ni privatir. Ne volim oružje i ne želim da me neko ubije.“

„Onda bolje da odgovoriš na moje pitanje, ili ćeš otkriti kakav osećaj proizvode rane od metka.”

Malon je isplivao iz pećine u zaliv Mahoun. More je bilo hladno. Obrisao je vodu iz očiju i pogledao prema Fort Dominionu. Rupa iz koje je izašao praznila se u kamenitu rascepinu. Pitao se šta se dogodilo s Vajatom. Nije ga više ni video ni čuo. Otvor koji je Vajat izabrao izgleda da je vodio u neku drugu šupljinu. Ako je uspeo, Vajat bi trebalo da je tamo negde napolju i da pliva, ali Malon nije mogao da čuje ili vidi mnogo dalje od mesta na kome je plutao. Trebalo bi da bude đavolski narogušen na Vajata. Međutim, postojalo je tu još nešto. Da ga Vajat nije umešao, sad ne bi bio u poziciji da pomogne Stefani.

Čudno, ali zbog toga mu je bio zahvalan.

Morao je da izađe iz vode, pa je počeo da pliva prema ravnom delu ostrva, južno od tvrđave. Našao je malu plažu i izašao iz zaliva. Od noćnog vazduha i kosti su mu se smrzavale. Jakna mu je ostala u onoj prostoriji, ostavio ju je kao i Vajat, pošto ne bi bila nimalo korisnija od običnog sidra. Hvala providenju što je pripremio suhu odeću.

Smrad ptica vratio se kad je zašao dublje u kopno, krenuvši prema mestu na kome je ostavio čamac. Prisetio se da ima kalem najlonskog kanapa koji bi mogao da upotrebi i vrati se u podzemnu odaju. Sačekaće oseku, koja bi trebalo da mu pruži nekoliko sati da na miru istražuje. Endru Džekson sigurno je znao za Fort Dominion i ono što se tu događalo za vreme revolucije. Zašto bi inače izabrao ovako zabačeno mesto? Možda zato što bi, ako bi Džefersonova šifra bila razbijena i šifarski disk pronađen, priroda i dalje čuvala stražu, spremna da zaustavi sve osim najpametnijih tragalaca.

Probio se kroz poslednje rastinje i pronašao svoj čamac. Povetarac sa istoka podizao je minijaturene levkaste oblake peska blizu vode. Strgnuo je sa sebe mokru košulju. Pre nego što se presvukao, proverio je mobilni telefon. Edvin Dejvis zvao ga je četiri puta. Uzvratio je poziv.

„Kako je tamo?”, pitao je Dejvis.

Prijavio je nesreću, ali isto tako i uspeh.

„Mi ovde imamo problem”, reče Dejvis.

Slušao je šta je Kasiopeja uradila, a onda rekao: „I pustili ste je da ode?”

„To se činilo kao jedini način. Oluja je sjajan zaklon. Mada, izgleda da nismo jedini koji tako misle.”

„Odmah dolazim.”

„Zar ne bi trebalo da prvo uzmeš one papire?”

„Neću da sedim ovde s glavom u dupetu i čekam oseku dok su i Stefani i Kasiopeja sada u nevolji.”

„To ne znaš. Kasiopeja ume da se snađe i sama.”

„Previše toga može da krene naopako. Javiću ti se iz vazduha. Obaveštavaj me.”

Završio je poziv i svukao ostatak mokre odeće, zamenivši je suvom iz čamca. Pre nego što se odgurnuo sa obale, pozvao je pilote Tajne službe i rekao im da se sprema za polazak i da kreće ka njima.

Vajat je pronašao svoj čamac na severnoj obali. Telo mu je promrzlo, jer mu je odeća bila natopljena posle plivanja u ledenoj vodi. Predvideo je da će provesti noć na ostrvu i, ne znajući šta može da očekuje, poneo je rezervnu košulju i pantalone. Bio je upakovao u ranac i namirnice, zajedno sa šibicama, koje je upotrebio da zapali vatru pored plaže.

Šta se dogodilo s Malonom?

Nije imao pojma, ne videvši i ne čuvši ništa dok je plivao uzburkanim zalivom. Bio je umoran od plivanja u odeći, mišići mu nisu bili navikli na toliko naprezanje. Zgurio se blizu plamena i pojačao vatru dodavši još žbunja i grančica. Nadao se da je Noks stigao na obalu i predao poruku kapetanima. Nije mislio nijednu reč koju je rekao o tome da će im prodati one dve strane.

Brinuo se samo za jedno.

Da ubije Andreu Karbonel.

Presvukao se u rezervnu odeću i poželeo da ima još jednu jaknu kakvu je ostavio pod zemljom. Povratak preko zaliva biće brz. Bio je gladan i pronašao je nekoliko čokoladica, kao i flašu vode. Vratice ukradeni čamac na obalu i ostaviće ga negde gde ga neće pronaći bar dva dana.

Pogledao je na sat.

23.50.

Svetla u zalivu privukla su mu pažnju. Primetio je jedan čamac koji je jurio prema ostrvu iz pravca Čestera. Ovako kasno? Pitao se da li su to predstavnici zakona koje je uzbunila pucnjava.

Brzo je ugasio vatru i sakrio se u rastinju.

Čamac je promenio kurs i krenuo u njegovom pravcu.

Noks je sedeo na krmi i pokušavao da razbistri glavu.

„Šta misliš da ćeš postići vraćanjem?“, doviknuo je Karbonelovoj.

Ona mu priđe bliže. „Prvo moramo da raščistimo svinjac koji si napravio. Zar leševi tvoja dva čoveka nisu još tamo? Očigledno nisi zbog toga mnogo zabrinut. Ili si se toliko usredsredio da me ubiješ da ti više nije bilo bitno?“

Kako ova žena može da mu čita misli?

„Tako je, Kliforde. Čula sam šta ti je Vajat rekao. Imam jednog čoveka tamo koji sve prati. Pomislio si da bi bilo pametno da uradiš kako ti Vajat kaže i odeš. Da me središ. Kad budem mrtva, bićeš siguran pošto niko ne zna za naš... dogovor. Grešim li?“

„Zašto sad napadaš Komonvelt?“, upitao je.

„Hajde samo da kažemo da smrt Stefani Nel nikome više ne bi donela ništa dobro. A ako uspem da pronađem te dve strane u isto vreme, moje akcije skočiće još više. Ukoliko budeš dobar i poslušan dečko, nastavićeš da dišeš. Možda ću ti čak dati i onaj posao koji sam spominjala. A kapetani?” Zastala je. „Oni ipak idu u zatvor.”

Morao je nešto da doda: „Ti, u stvari, nemaš te dve strane koje nedostaju.”

„Ali imaju ih ili Vajat ili Malon, ili će ih bar imati. Poznajem ih obojicu. Naš zadatak je da saznamo koji, a onda da ih obojicu ubijemo.”

Jedan od ljudi dao je znak Karbonelovoj, pokazavši prema središtu ostrva koje je oskudevalo značajnijom topografijom. I Noks je pogledao u tom pravcu. Za trenutak se videlo svetlo, kao da neka vatra gori, a onda je nestalo.

„Vidiš”, reče Karbonelova. „Jedan od njih je sada tamo.”

SEDAMDESET DVA

SEVERNA KAROLINA

Hejl je kontrolisao situaciju. U svakom trenutku držao je na imanju dvanaest članova posade, od kojih je svaki bio više nego sposoban da se stara o sebi. Naredio je da se otvori oružarnica i svima je podeljeno oružje. Izgleda da je težište napada bilo usmereno na glavnu kuću i zatvor. Međutim, najmanje četvorica naoružanih ljudi bila su napolju, u granju drveća, i pucala u zatvor. Struja je bila isečena, kao i u glavnoj kući, ali ova zgrada bila je opremljena rezervnim generatorom.

„Okuj obe zatvorenice”, naredio je. „I zapuši im usta.”

Članovi posade odjuriše da poslušaju.

Bio je u neprekidnoj komunikaciji sa centrom za bezbednost. Još pripadnika posade pozvano je na imanje i zaključio je da bi prebačaj zatvorenica na *Avanturu* bio razborit potez. Okrenuo se drugom zatvorskom čuvaru. „Hoću da opkolite one ljude napolju. Pritisnite ih.”

Čovek klimnu glavom.

Krenuo je prema zadnjem delu prizemlja i drugom ulazu koji se koristio za opsluživanje zatvora. Bio je uvučen u spoljašnji zid i tako nevidljiv za sve koji nisu znali da je tamo. Čovek kojeg je tamo postavio pre pola sata, prijavio je da je sa zadnje strane sve mirno. Bez prozora i vidljivog ulaza s te strane zgrade, to ga nije iznenađivalo. Karbonelova je očigledno odlučila da se sama pozabavi Stefani Nel. Ali morao je da se zapita. Da li je ovo bila spasilačka misija? To je jedino imalo smisla. Nikad ne bi privukla ovoliku pažnju na sebe samo da bi ubila Nelovu.

Situacija se promenila.

Ponovo.

Lepo. Prilagodiće se.

Nelova i Kajzerova iznete su iz ćelije, šaka i stopala oblepljenih trakom, i zapušenih usta. Obe su pokušavale da se otmu.

Podigao je ruku i zaustavio njihovo iznošenje.

Prišao je bliže Stefani Nel koja se uvijala i prislonio joj cev pištolja na lobanju. „Smiri se ili ću obe ubiti i završiti s vama.”

Nelova prestade da se migolji, pogleda ispunjenog mržnjom.

„Pogledaj to ovako: što duže budeš disala, veće su šanse da živiš. Metak u čelo namah prekida sve.”

Nelova klimnu u znak razumevanja, uhvati pogled Kajzerove i odmahnu glavom. *Nemoj više.*

„Dobro”, rekao je. „Znao sam da ćeš imati razumevanja.”

Mahnuo je da ih obe iznesu. Jedan električni automobil čekao je na kiši. Obe žene plegli su na zadnji tovarni deo. Dvojica muškaraca s puškama čuvala su stražu, posmatrala drveće i pazila na oluju.

Sve je bilo čisto.

Dva naoružana muškarca uskočila su u automobil.

Već im je rekao da izbegnu glavni put koji vodi na pristanište i krenu drugim, korišćenim uglavnom za poljoprivrednu opremu kojom su obrađivana polja.

I da požure.

Automobil odjuri.

On utrča nazad u zatvor. Kao kapetanu, njegova dužnost bila je da ostane sa svojim ljudima.

I to će učiniti.

Kasiopeja je prišla zgradi koju je Hejlov sekretar identifikovao kao zatvor. Od prestravljenog čoveka saznala je da su i Stefani Nel i Širli Kajzer tamo zatočene. Isto tako saznala je da je zgrada napadnuta, pa joj je prišla sa zadnje, istočne strane, držeći se drveća gde dosad nije videla nikog usput. Međutim, to nije bilo tako značajno. Oluja je pružala odličnu zaštitu kako za nju, tako i za sve ostale.

Vrata sa zadnje strane zgrade se otvoriše. Pri svetlosti koja je pobegla videla je kako odatle iznose dve žene.

Srce joj poskoči.

Tek onda shvatila je da su im šake i stopala vezani. Nema potrebe da se vezuje leš.

Dva muškarca s puškama čuvala su stražu, dok je jedan drugi naizgled bio glavni. Obe zatvorenice polegnute su na zadnji deo vozila, ne mnogo većeg od automobila za vožnju po terenu za golf. Dva čoveka s puškama sela su na prednja sedišta.

Ostali se povukoše unutra.
Automobil se uputio u tamu.
Konačno se nešto dogodilo.

* * *

Vajat se povukao dublje među drveće koje je dominiralo severnom obalom ostrva Po i posmatrao kako se čamac približava obali.

Ko je to bio? Bilo je jasno da ih je vatra privukla. Primetio je četvoro ljudi u malom plovilu. Jedna osoba imala je dugu kosu i bila mršavija. To je žena.

Pramac čamca nasukao se na obalu.

Ta žena i jedan čovek iskočiše, oboje s oružjem u rukama. Drugi čovek, koji je stajao za kormilom, takođe je mahao oružjem. Pregledali su ukradeni čamac baterijskom lampom. Onda su obazrivo počeli da se kreću ka unutrašnjosti ostrva, prema mestu na kome je on ugasio vatru.

„Ovde je”, čuo je kako žena govori.

Karbonelova.

Sreća mu se konačno osmehnula. Međutim, nije mu se sviđala verovatnoća. Četiri na jednog, a municija mu je ograničena. Samo pet metaka ostalo je u okviru.

Zato je ostao potpuno nepokretan.

„Dobro, Džonatane”, doviknu Karbonelova. „Idemo u tvrđavu da počistimo tvoj svinjac. Sigurna sam da možeš tamo da stigneš brže od nas. Ako hoćeš da se igraš, tamo ćeš me pronaći.”

Noks nije želeo da bude tamo. Ovo je bilo sumanuto. Karbonelova namerno izaziva Vajata. A šta je tek s onim Kotonom Malonom? Da li je i on uvek tamo? Gledao je dok je Karbonelova vadila telefon i pritiskala jedno dugme. Slušala je za trenutak, a onda prekinula poziv.

„Džonatane”, doviknula je. „Rečeno mi je da je Malon otišao s ostrva. Sad smo samo mi u igri.”

Pogledao je na sat. Bila je skoro ponoć.

Zora je svega nekoliko sati daleko.

Moraju da se sklone odavde.

Karbonelova se vratila u čamac i izgleda osetila koliko je nervozan.

„Opusti se, Kliforde. Koliko često imaš priliku da učestvuješ u borbi s vrlo veštım profesionalcem? A Džonatan je upravo to. Pravi profesionalac.”

Vajat je čuo njen kompliment, koji je bio sve samo ne to. Podbadala ga je. Ali to je u redu. Ubiće je, noćas, u Fort Dominionu.

Ali bilo je tu još nešto.
Karbonelova je došla ovamo da najavi svoje namere.
Navodila ga je. Gurala ga napred.
Prema tvrđavi.
Osmehnuo se.

Kasiopeja se žurno kretala kroz šumarak čempresa ukrašen pravim bradama od mahovine. Automobil sa Stefani i Širli kretao se prema pošljunčanom putu koji je sekao ka Hejlovoj kući i reci. Nije to bio glavni put koji je pratila da dođe dovde, već sporedni, koji je najverovatnije korišćen da se izbegne svako ko je ove olujne noći odlučio da poseti imanje.

Automobil je šljapkao dalje kroz kišu, a električni motor zavijao je dok je skretao ulevo, uputivši se pravo prema drveću. Pažljivo je birala trenutak, praznim šakama sklanjala zelenilo u stranu i mlatarala glavom da joj pogled ostane bistar, stvarajući potreban impuls.

Primetila je automobil sa svoje leve strane - nestajao je i pojavljivao se kroz granje i kretao se ka njoj.

Čekala je dok se nije poravnao s njom, a onda izletela iz skrovišta, udarivši svojim telom u čoveka koji je sedeo na suvozačkom mestu.

SEDAMDESET TRI

PONEDELJAK, 10. SEPTEMBAR

12.20

Hejl je primio vesti koje je očekivao: pojačanje je stiglo pred zatvor i spremno je. Sada su imali napadače u klopci. Slično kao što bi privatiri navalili na svoj plen, kružeći i stežući omču, međusobno se čuvajući sve dok ne uhvate metu.

Okrenuo se šestorici pripadnika posade u zatvoru. „Udarićemo na njih snažno i isteraćemo ih napolje. Naši ljudi ih čekaju.”

Svi klimnuše glavama.

Nije nijednom od njih znao ime, ali oni su znali njega i to je jedino bilo bitno. Nešto ranije, prisustvovali su odmazdi koju su odredili on i ostala tri kapetana, tako da su svi bili veoma spremni da poslušaju.

Međutim, nije tražio od njih ništa što ni sam nije bio spreman da uradi.

Već je bio zaključio da mu je dosta umirivanja.

Vreme je da se isporuči udarac koji će njegovim protivnicima razumeti.

„Samo jedan od njih potreban mi je živ”, objasnio je.

Kasiopeja je gledala kako vozač malog automobila pada na vlažni put, Čovek sa suvozačkog sedišta odgurnut je preko prednjeg sedišta i sada se rukama držao za volan. Zanošenje udesno izbacilo ga je iz automobila. Ona je povratila ravnotežu u trenutku kad su se točkovi zaustavili.

S pištoljem u ruci uperila je oružje iza sebe.

Dva čoveka su se oporavila i već krenula po svoje oružje.

Obojicu je skinula s po jednim hicem u središnji deo tela.

Prišla je nepomičnim figurama koje su ležale na putu, obema šakama umirujući oružje, i šutnula puške dalje od njihovog domašaja.

Nijedan od njih nije se pomerao.

Jedan je ležao nauznak, otvorenih usana, dok su mu se usta punila kišom. Drugi je ležao postrance, čudno savijenih nogu.

Otrčala je nazad do automobila.

Noks je ponovo ušao u Fort Dominion, ovog puta kao zarobljenik Andree Karbonel.

„Koliko ljudi imaš ovde?“, pitao ju je.

„Samo ovu dvojicu. Ostalima sam naredila da odu.“

Ali zašto da joj veruje? Naravno, što manje svedoka za ovo što planira, to bolje, ali nije gajio nikakve iluzije. Ne samo što je Džonatan Vajat na njenoj listi već i on sam. Naterala ga je da pomisli kako su još saveznici, da im se interesi poklapaju - *mogu čak i da te unajmim* - ali nije se uljuljkivao u to razmišljanje.

A radila je još nešto što je nikad nije video da radi.

Nosila je oružje.

Zastala je na samom ulazu u tvrđavu, s trošnim zgradama i srušenim zidovima svuda okolo, uz težak smrad ptica u prohladnom vazduhu. Prisetio se strukture tvrđave od svoje prve posete i pitao se koliko Karbonelova zna o ovom mestu.

Da li će mu to znanje pružiti makar malu prednost?

Njegova dva mrtva čoveka ležala su petnaestak metara iznad njega. Imali su oružje. Moraće da krene u akciju.

Ali imaće samo jednu šansu.

Bolje da bude vredna.

Malon je leteo na jug, van kanadskog vazdušnog prostora, nazad u Sjedinjene Države. Brinuo se za Kasiopeju, poželevši da nije otišla tamo sama. Dobro, stoji to da je hrabra, i zna šta misli o Stefani. I da, svi su isfrustrirani zbog ovoga i žele nešto da preuzmu. Ali da ode sama? Zašto da ne? I on bi verovatno isto postupio, ali to i dalje ne znači da mu se njena odluka sviđa.

Zazujao je telefon u avionu.

„Ovde se spustilo gadno nevreme”, rekao je Edvin Dejvis iz Severne Karoline. „Stvara potpuni kaos. Možda ćeš imati problema pri sletanju.”

„Brinućemo o tome tek za tri sata. Šta se događa s one strane reke?”

„Pucnjava se nastavlja.”

Kasiopeja je skinula traku sa Stefaninih usta i starija žena istog trena reče: „Prokletstvo, tako mi je drago što te vidim.”

„I ti izgledaš prilično dobro.”

Skinula je traku s lica Širli Kajzer i pitala je: „Dobro ste?”

„Preživewu. Skini mi ovo sranje s ruku i nogu.”

Kad su obe žene bile slobodne, Stefani potrča nazad i uze one dve puške. Vratila se i jednu predala Širli. „Umete li da je koristite?”

„Možete se kladiti da umem.”

Kasiopeja se nasmešila i obe ih upitala: „Spremlne?”

Kiša je nastavila da lije.

„Moramo da stignemo da pristaništa”, rekla im je. „Tamo mi je čamac. Edvin nas čeka s druge strane reke, a sa ove strane, u Batu, nalaze se i agenti Tajne službe.”

„Povedi nas”, reče Stefani.

„Hoću da ubijem Hejla”, reče Širli.

„Stani u red”, uzvratil joj Stefani. „Ali to će morati da sačeka. Kasiopeja, da li želiš da nam kažeš da sva ova pucnjava nema nikakve veze s tobom?”

„Ni najmanje. Pojavili su se iznenada isto kad i ja.”

„Šta se događa?”

„Volela bih da znam.”

* * *

Hejl je usmeravao svoje ljude dok su izlazili iz zatvora kroz skrivena zadnja vrata, i išli okolo prema prednjoj strani, gde su ih čekali napadači. Mnogi prozori na zgradi bili su porazbijani mecima, ali stara drvenarija izdržala je baražnu vatru. Još je bio u radio-vezi sa svojim ljudima koji su prilazili napadačima s boka. Čekali su njegova naređenja pre nego što otkriju svoje prisustvo.

Stigao je do ivice zgrade i čučnuo.

Nevreme se ni najmanje nije smirilo za poslednjih sat vremena. Oči su mu bile pune vode. Koristio je nadstrešnicu kao zaštitu i pokušavao da se usredsredi na ivicu šumarka. Dvorište, gde je nešto ranije umro jedan zatvorenik, bilo im je spas, jer su uljezi oklevali da pređu široku čistinu.

Olovni kuršum zapljusnuo je zgradu.

Čuo je kako nešto pada na zemlju i ugledao prskanje vode.

A onda još jedan.

„Kapetane, sagnite se”, doviknuo mu je jedan od ljudi.

Kasiopeja se hitro okrenula na zvuk dveju eksplozija koje su doprle iz pravca zatvora.

„Ko god da su”, reče Stefani, „drago mi je što su tu.”

Slagala se s tim. „Ali moramo da ostanemo među drvećem. Svuda unaokolo ima ljudi, a do pristaništa nam treba dobrih dvadeset minuta.”

Hejl se odgurnu od mokre zemlje i proveri nanetu štetu. Dve granate uništile su ulazna vrata zatvora i porazbijale preostale prozore.

Ali zidovi su i dalje izdržavali.

Uzeo je radio i izdao naređenje. „Pobijte ih, ali postarajte se da nam ostane jedan zarobljenik.”

Ljudi oko njega već su znali šta treba da rade i zapucali su, privlačeći pažnju napadača.

Začuli su se uzvratni hici.

Potražio je zaklon iza debla jednog moćnog hrasta.

Čuli su se krici.

Usledila je postojana vatra iz automatskog oružja, a onda je posustala, postepeno se proređujući, sve dok se samo vetar i kiša nisu čuli.

„Imamo ih”, stigao je glas preko radija. „Svi su mrtvi osim jednog.”

„Dovedi ga meni.”

SEDAMDESET ČETIRI

NOVA ŠKOTSKA

Vajat je stigao u Fort Dominion pre Karbonelove i njene pratnje. Pomalo se osećao kao one noći pre nekoliko godina, kad je bio zatočen s Malonom u skladištu. Samo, ovog puta on je bio lisica, umesto zec. Zauzeo je položaj sličan onome koji su pripadnici Komonvelta zauzeli kad je on dolazio, izvlačeći maksimalnu prednost iz bočnih ispusta na zidovima. Pronašao je i svoj ranac, koji je odbacio pre sukoba s Malonom, i ponovo nataknuo svoj noćni vizir. Poželeo je da ima još svetlosnih bombi. Sada bi mu odlično poslužile.

Primetio je Karbonelovu s trojicom muškaraca. Dvojica su bila naoružana. Treći je bio Kliford Noks i on je bio nenaoružan.

Odlučio je da prvi zada udarac.

Zato je naciljao u jednog od naoružanih - noćni vizir pružao mu je savršenu vidljivost - i zapucao.

Noks ču kako se pucanj prolama kroz noć.

Čovek koji je stajao metar i po od njega arlauknu od bola i zatim pade.

Drugi naoružani čovek reagovao je tako što se bacio u zaklon.

Isto je učinila i Karbonelova.

On je pobegao.

Nestao je u dovratku udaljenom nekoliko stopa i stao da se penje prema krovu.

Kasiopeja ih je predvodila, pokušavajući da bude što je moguće dalje od Hejlove kuće. Nije bilo više eksplozija, a i pucnjava je jenjavala.

„Hoćeš da mi kažeš”, prošaputa Stefani, „da Edvin nema blagog pojma ko napada ovo mesto?”

„Tako mi je rekao. Ali najverovatnije je to NOA. Sumnjamo da je njihova direktorka duboko zagazila u sve ovo.”

„Ne smete da verujete ni u šta što Andrea Karbonel kaže ili uradi.”

„Upravo sada veoma mi je drago zbog ovoga što radi. Njihov napad olakšao je moj zadatak hiljadu puta.”

Nastavile su da se kreću, držeći oružje i pažljivo gledajući u šumu koja ih je okruživala. Nešto je privuklo Kasiopejinu pažnju na desnu stranu. Ščepala je Stefaninu ruku i signalizirala Kajzerovoj da stane. Na mokroj zemlji ležao je neki čovek, nije se pokretao. Prišunjala mu se i videla da mu nedostaje pola lobanje.

I druge dve žene su prišle.

Stefani se nagla i pregledala leš. „Pancirni prsluk. Noćni vizir.”

Radio je ležao pored njega.

Stefani ga podiže i reče: „Da li neko sluša na ovom kanalu?”

Tišina.

„Ovde Stefani Nel, direktorka *Magelan bileta*. Ponavljam, ima li nekoga na ovom kanalu?”

Hejl je gledao mrtve ljude, potpuno opremljene pancirnim prslucima, noćnim vizirima, granatama i automatskim puškama. Ležali su među drvećem dok im je kiša natapala tela. Svaki od njih imao je radio sa slušalicom, a Hejl je sada u rukama držao jedan od njih.

„Gde je moj zarobljenik?”, pitao je jednog od posade.

„Odveli smo ga unutra. Čeka vas.”

Još je držao oružje. Izveštaji iz glavne kuće potvrdili su da unutra ima još mrtvih uljeza. Ukupno devetorica. Nijedan od njegovih ljudi nije pretrpeo nikakve ozlede. Da li ga je Karbonelova smatrala toliko nesposobnim? Sigurnosni centar potvrdio je da je imanje ponovo bezbedno i da su dva vozila kojima su ljudi došli pronađena oko osamsto metara od severnog perimetra. Nevreme je efikasno zamaskiralo pucjavu, a zabačenost imanja pomoći će u raščišćavanju. Niko nije napadnut osim njih i nijedan od ostale trojice nije poslao nikog u pomoć.

„Da li neko sluša na ovom kanalu?”

Ove reči ga prepadoše. Bio je to ženski glas. Dopro je do njega kroz ušnu slušalicu, koju je ugurao pre nekoliko minuta za slučaj da se neko javi.

„Ovde Stefani Nel, direktorka *Magelan bileta*. Ponavljam, ima li nekoga na ovom kanalu?”

Noks je stigao do izbočine na gornjem delu zida, ali je ostao pognut. Pronašao je put do jednog od svojih mrtvih ljudi, ali oružja nije bilo. Ili Vajat ili Malon pobrinuo se da ništa ne pronađe. Jedino preostalo oružje koje bi mogao da pronađe bilo je ono koje je imao čovek kog je Vajat upravo ustrelio. Ali to će biti teško.

Dva pucnja začuše se odozdo.

Jedan metak odleteo je u noćno nebo.

A drugi je bio uperen prema njemu.

Kasiopeja je gledala kako Stefani baca radio, s rečima: „Beskorisno.”

„Da li bi trebalo da bežimo?”, upita Kajzerova.

Kasiopeja se složi. „Na pola puta smo, a zvuči kao da se situacija smirila. Neće dugo proći pre nego što shvate da ste nestale.”

Stefani mahnu oružjem u rukama. „Odlazimo, ali ja ću da se vratim po ovu kopilad.”

Hejl je utrčao u zgradu zatvora, pronašao interfon i pozvao *Avanturu*.

„Da li je stigao automobil s dva zarobljenika?”, pitao je čoveka s druge strane.

„Ništa, kapetane. Samo vetar i kiša.”

Spustio je slušalicu i pokazao dvojici članova posade.

„Pođite sa mnom.”

Vajat je bio zadovoljan.

Jedan eliminisan. Još troje.

Dok je trčao od svog čamca, shvatio je da Karbonelova neće samo paradnim korakom ušetati u tvrđavu. Znala je da će on doći i znala je da će želeći da je ubije. Imaće rezervni plan. Zato je, kad je ušao, ostao skriven, namerno izbegavajući glavni ulaz, uvlačeći se kroz srušeni deo spoljašnjeg zida.

„Hajde”, prošaputao joj je. „Nemoj me sada razočarati. Budi onako samouverena kao što si uvek.”

Hejl zateče prazan automobil i dva svoja mrtva čoveka stotinak metara od zatvora.

Prokletstvo.

Rečeno mu je da su svi uljezi oboreni, ali to očigledno nije bio slučaj. Gde su Nelova i Kajzerova? Nisu mogle daleko da stignu. Do najbliže ograde bilo je skoro kilometar i po, a zavisno od pravca kojim su krenule, stići će ili na zemlju nekog od ostalih kapetana ili do vode.

Reka.

Tačno.

To je uvek bio njihov najbolji put za beg, s pošumljenom obalom kojom je skoro nemoguće patrolirati.

Mobilni telefon zavibrirao mu je u džepu.

Bezbednosni centar.

„Kapetane”, reče čovek kad se ovaj javio. „Pregledali smo snimke i primetili usamljenog uljeza koji je stigao na pristanište čamcem, pre otprilike sat i po. Rezolucija je slaba zbog nevremena, ali izgleda da je žena.”

„Ima li joj traga?”

„Imamo problema sa svim kamerama noćas, ali ne, nema joj ni traga ni glasa.”

„Da li joj je čamac još tamo?”

„Povezan je za stubić. Želite li da ga odvežemo?”

Razmislio je nakratko.

„Ne. Imam bolju ideju.”

SEDAMDESET PET

Malon je bio nervozan kad je sleteo. Vratili su se u američki vazdušni prostor, leteći brzo severoistočnom obalom, prema Severnoj Karolini. Piloti su ga obavestili da su na dva sata od mesta na koje će sleteti i da će poslednjih trideset minuta leta biti prilično truckavo, zahvaljujući kasnosezonskoj buri koja je duvala sa Atlantika. U međuvremenu, nije mogao ništa osim da sedi i brine.

Veza s Kasiopejom sigurno je njegovom životu dodala sasvim novu dimenziju. Bio je veoma dugo u braku s Pem, svojom bivšom ženom. Zajedno su bili u mornarici, na pravnom fakultetu i u *Magelan biletu*. Zajedno su izrodili i podigli Garija. Pem je čak postala i advokat, što je trebalo da ih zbliži, ali ih je, zapravo, udaljilo jedno od drugog.

Nisu bili sveci, ni ona, a ni on.

Ona je od samog početka znala za sve njegove izlete. Njeni su se razotkrili mnogo godina kasnije. Na sreću, našli su svoj mir, ali to je od oboje tražilo mnogo više odricanja nego što su bili spremni da podnesu. Sada je nova žena ušla u njegov život. Drugačija. Uzbudljiva. Nepredvidiva. Gde je Pem bila slika i prilika strpljenja, Kasiopeja je bila kao moljac, preletala je s jedne stvari na drugu, a sve uz neku gracioznost i okretnost koje je počeo da ceni. Njene mane bile su vidljive, ali nijedna koju i samom sebi nije mogao da pripiše. Privlačila ga je od prvog trenutka kad su se sreli u Francuskoj. Sada se možda nalazi u nevolji, goloruka pokušava da se sukobi s bandom gusara.

Proklet bio koliko želi da već jednom slete.

Telefon u kabini zazvoni.

„Kotone, pomislio sam da bi voleo da znaš da je na imanju zavladała mrtvačka tišina.”

Duboki glas s druge strane bio je nezamenljiv.

„Kreći po njih”, rekao je predsedniku Sjedinjenih Država. „Nismo smeli dozvoliti Kasiopeji da ode tamo.”

„Bila je u pravu i ti to znaš. Neko je morao da ide. Ali znam odakle se ti vraćaš. Osećam se loše zbog Stefani i Širli Kajzer. Ludača jedna mala. Samu sebe dovela je u ovakvu poziciju.”

„Koliko ćete još čekati?”

„Rekla je do zore. Toliko ćemo joj dati. Ljudstvo neprekidno pristiže na imanje. Osim toga, ne znamo šta se događa. Možda je ostvarila neki napredak.”

„Stići ću za manje od dva sata”, reče on.

„Jesi li pronašao one stranice?”

„Mislim da jesam, ali moram da se vratim da ih uzmem.”

„Vajat je još tamo. I Karbonelova. Došla je pošta si ti otišao.”

„Shvatio sam da Edvin ima neke oči i uši na tom mestu.”

„Ja sam insistirao. Jedan od pilota Tajne službe koji je doleteo s tobom ostao je tamo. On pazi.”

To mu nije bila primarna briga. „Želim da znam šta se događa u Batu, sve vreme.”

„Reagovaćemo onog trenutka kad budemo imali razloga. Inače, sve ćemo prepustiti tebi za dva sata.”

Kasiopeja je posmatrala Hejlovu kuću. Svetla su se vratila i naoružani ljudi patrolirali su natkrivenim verandama.

„Ostanite sagnute i iza drveća”, prošaputala je. „Kad pridemo kući, pristanište više neće biti daleko.”

Nevreme je nastavilo da besni, bez znakova slabljenja. Povratak preko reke biće pravi izazov.

„Volela bih da uletim tamo i ubijem tog kućkinog sina”, promrmlja Širli.

„Kako bi bilo da samo svedočiš protiv njega?”, prošaputala je. „To bi bilo više nego dovoljno.” Mahnula je napred, da krenu. „Ovuda.”

Krenule su dalje.

Pedeset metara pošto su prošle kuću, čula je neke povike.

Okrenula se i kroz lišće primetila neke ljude kako izleću kroz vrata na trem. Nešto ih je prenerazilo. Nijedan nije potrčao u njihovom pravcu. Najveći deo je obišao kuću, dalje od reke.

„Moramo da požurimo”, rekla je dahćući.

Vajat je posmatrao kako se Noks baca u zaklon. Hici su došli iz pravca Karbonelove i njenih ljudi. Pomoću noćnog vizira video je jednog čoveka kako izbija sa stepeništa kojim se Noks upravo popeo na ispust.

Jedan od ljudi koji su došli s Karbonelovom vratio se da dokrajči Noksa.

Odlučio je da mu pomogne.

Naciljao je i zapucao, posle čega je čovek pao na kamenje.

Noks kao da je osetio priliku i na stomaku je otpuzao do tela, da pronade čovekovo oružje. Mislio je na to šta Karbonelova sada radi. Znao je da je naoružana. Kad je ubio njenog čoveka, otkrio je svoj položaj. Sada je verovatno govorila u radio i pokušavala da stupi u vezu s drugom dvojicom koju je ranije ovde poslala.

To su bili njeni kečevi iz rukava.

Njen rezervni plan.

Dok ona i ostali drže njegovu pažnju, ta dvojica će ga smaknuti. Očigledno je uhvatila Noksa i vratila ga s namerom da i to privede kraju.

Sirota Andrea.

Ne i ovog puta.

Kasiopeja se pojavila iza jednog hrasta blizu doka. Dugački drveni plato bio je neosvetljen, a Hejlov slup i dalje privezan na njegovom kraju. Na brodu sigurno ima postavljenih čuvara. Nije bilo verovatno da su ostavili jahtu bez nadzora po ovakvom nevremenu. Dala im je znak i one potrčase prema merdevinama koje su joj omogućile pristup. Njen čamac čekao je u podnožju, njihajući se na talasima. Sišle su i odvezale užad.

Do sada je sve bilo u redu.

Moraće da startuje motor, ali tek pošto ih vetar i struje odvedu malo dalje niz reku.

Svetlo se pojavilo na doku.

Jarko, poput sunca. Zaslepilo ju je.

Podigla je ruku da zaštiti zenice koje su je pekle.

Posegnula je za svojim oružjem i videla da su Stefani i Širli već učinile isto.

„To bi bilo glupo”, začuo se muški glas iznad vetra, doprevši iz zvučnika. „Imamo obučene strelce. Motor vam je onesposobljen, a čamac vezan s donje strane za dok. Možete umreti tu ako želite. Ili...”

„To je Hejl”, reče Širli.

„Možete izaći na obalu.”

„Hajde da zaplivamo”, predloži Kasiopeja.

Ali pojavilo se još jedno svetlo s reke koje se kretalo ka njima.

Neizvesnost se pretvorila u strah.

„Moji ljudi su izvanredni pomorci”, reče Hejl. „Oni mogu da izađu na kraj s ovim nevremenom. Nemate kuda da pobegnute.”

Noks je dopuzao do mrtvaca i pronašao pištolj, zajedno s rezervnim okvirom u džepu njegove jakne.

Dobro je biti naoružan.

Sišao je nazad u tvrđavu, ali je izbegao prizemlje, izašavši jedan nivo iznad u zamračeni hodnik. Prešao je kratki hodnik i ušao u skučenu odaju gde se spoljašnji zid, okrenut moru, srušio. Za trenutak je pustio da mu povetarac odagna loš predosećaj. Samo je smrad guana remetio spokoj. Taman se spremio da krene, kada mu je nešto s desne strane, iza gomile krša, privuklo pažnju.

Nečija noga.

Nastavio je da puzi napred.

U blizini su neumorne ptice uznemireno brujale.

Zamračena prilika se uobličavala.

Ugledao je dve noge. I par cipela s gumenim đonom.

Pogledao je preko gomile.

Dva čoveka ležala su ispružena. Vratovi su im bili slomljeni, glave klonule pod čudnim uglom, a usta im behu širom razjapljena. Baterijska lampa ležala je pored njih. Sada je znao zašto je Vajat bio toliko odvažan.

Eliminisao je rezervne ventile Karbonelove.

Sada su ostali samo njih troje.

Hejllova zamka za begunce je uspela i sada ih je sve imao pod nadzorom u zatvoru. Kiša je oslabila, ali je i dalje padala, a jak vetar iz pravca jugoistoka ubacivao je kapi kroz uništene prozore. Posada je bila zauzeta zakucavanjem šperploča preko golih ramova. Jedna paleta već je bila nameštena kao privremena vrata. Imanje je bilo pod punom uzbunom. Skoro stotinu ljudi odazvalo se na ovaj kasnonoćni poziv. Dok su patrole krstarile imanjem, naredio je da se zatočeni čovek pripremi za saslušavanje. U obližnjoj ćeliji držao je svoje zarobljenice kako bi mogle da gledaju to.

Ušao je u zarobljenikovu ćeliju, s dva svoja čoveka. „Želim da znam odgovor na jedno jednostavno pitanje. Ko vas je poslao?” Čovek je, onako kršan i mokre, slepljene crne kose i brkova, samo zurio u njega.

„Tvoji saborci su mrtvi. Želiš li da im se pridružiš?”

Nije bilo odgovora.

Skoro da se radovao što će ova budala biti komplikovana za saradnju.

„Pre nekoliko vekova, kad su moji preci hvatali zarobljenike, imali su jednostavan način za saznavanje istine. Da li želiš da ti objasnim taj metod?”

Kasiopeja je gledala Kventina Hejla i kako mu se oči vatreno cakle. U jednoj ruci imao je pištolj i mahao je njime prema zarobljeniku kao da je kratka sablja.

„On ozbiljno shvata ovo gusarsko sranje”, promrmlja Stefani. „Videla sam kako muči jednog čoveka.”

Hejl se okrenu prema njima. „Šapućete tamo? Zašto ne kažete to glasno da svi čujemo?”

„Rekla sam da sam gledala kako sakatiš jednog čoveka, a onda kako mu pucaš u glavu.”

„Tako mi postupamo sa izdajnicima. Da li ti možda znaš odgovor na pitanje šta su moji preci radili sa svojim zarobljenicima?”

„Moje znanje o tvojoj familiji ograničeno je na *Pirate sa Kariba*, pa nas ti prosvetli, molim te.”

Širli Kajzer stajala je nemo, ali Kasiopeja je uočila mržnju u njenim očima. Ova žena, do sada, nije pokazala ni mrvicu straha. Iznenadujuće. Nije očekivala ovoliku hrabrost.

Hejl se okrenu k njima. „Postoji jedna knjiga koju posebno ne volim, napisana veoma davno. *Opšta istorija gusara*. Najvećim delom je obično đubre - fikcija - ali ima nešto u njoj sa čime se slažem. *Kao i njihov zaštitnik, đavo, gusari moraju od zla napraviti zabavu, od okrutnosti radost, a od proklinjanja duša stalno zanimanje.*”

„Smatrala sam te časnim privatirom”, reče Širli. „Koji je spasao Ameriku.”

On je pogleda. „Ja sam ono što sam. Ono što nisam, sramoti se svog nasleđa.” Mahnuo je pištoljem prema čoveku s kojim je bio u ćeliji. „On je

neprijatelj, kog je unajmila vlada. Mučenje vladinih službenika bilo je prihvatljivo u ono vreme, a tako je i danas.” Okrenuo se ponovo prema zarobljeniku. „Još čekam odgovor na pitanje.”

I dalje ništa.

„Onda ti dugujem jedno objašnjenje. Dovedite ga.”

Dva čoveka koja su bila sa Hejlom izvukla su zarobljenika u širi deo ispred ćelija. Tri debela trupla stajala su na međusobnoj udaljenosti od deset metara i podupirala gornji sprat. Sveće su stajale oko središnjeg stuba, u gvozdanim držačima.

Šperploča koja je predstavljala ulazna vrata otvorena je i ušla su njih sedmorica. Šestorica su sa obe ruke nosila noževe, vile i lopate. Sedmi je nosio violinu. Zarobljenik je gurnut prema središnjem stubu oko kog su bile goreće sveće. Šestorica su ga okruživala, stojeći na metar od njega, što mu je onemogućavalo beg.

Hejl reče: „Zove se znoj. U slavna vremena, sveće su bile okačene na krmenu katarku. Ljudi bi je okružili, držeći neko sečivo u svakoj ruci - mač, perorez, viljušku, bilo šta oštro. Okrivljeni ulazi u krug. Violinist svira neku veselu pesmicu, a krivac mora da trči ukруг dok ga svaki čovek ubada. Vrelina od sveća utiče na čoveka. Otuda znoj. Iscrpljenost postaje problem kako ljudi iz kruga lagano stiču prednost, zabadajući šiljate predmete sve dublje. Na kraju...”

„Ja neću to da gledam”, reče Stefani.

„Gledaćeš”, objasni joj Hejl. „Ili ćeš biti sledeća koja će to da proba.”

Vajat je čekao da Karbonelova pozove dvojicu ljudi koje je rasporedila u tvrđavi. Možda su već imali svoja naređenja i znali šta treba da rade? Obojica su imala oružje i radio-aparate, ali on je oslobodio leševe te opreme odmah pošto im je slomio vratove. Sad je u rukama držao radio preko kog nije čuo ništa u slušalici. Dugo već nije nekog ubio na tako direktan način. Na nesreću, to je bilo neophodno. Sakrio je tela nedaleko od mesta gde je Noks nestao u tvrđavi. Možda će ih on pronaći.

Neprijatelj mog neprijatelja moj je prijatelj.

Najjadniji kliše, ali ovde sasvim odgovarajući.

Karbonelova tek treba da izađe iz svog zaklona. Imao je otvoren pogled na mesto gde se sakrila. Verovatno je čekala neku vrstu potvrde preko radija od svojih ljudi.

Pošto nikakva potvrda neće doći, odlučio je da malo ubrza događaje.

„Andrea”, pozvao ju je.

Nije bilo odgovora.

„Sigurno me čuješ.”

„Hajde da porazgovaramo o ovome”, rekla je uobičajeno mirnim glasom. „Izađi da te vidim. Licem u lice. Ti i ja.”

Poželeo je da se nasmeje.

Ništa pod milim bogom nije slutila.

„Dobro. Izlazim.”

Hejl je gledao dok je čovek pokušavao da izbegne ubode šestorice ljudi koji su ga okruživali. Zarobljenik je obilazio drveni stub, dok su plamenovi sveća igrali poput njega, uz pesmu violiniste. Grlio je drvo, pribijao se uz njega, ali ovi ljudi nisu imali milosti. Nije ni trebalo. Ovaj čovek napao je njihovo sveto utočište. On je bio deo onog neprijatelja koji je pokušavao da ih sve strpa u zatvor. Svakom ponaosob objasnio je to nešto ranije i oni su razumeli šta im je dužnost.

Jedan od ljudi zario je svoju lopatu, uz sisajući zvuk koji je bio znak da je naoštreni vrh duboko prodro. Krivac je posrnuo napred i uhvatio se za levu butinu, teturajući se oko stuba i pokušavajući da izbegne ostale. Upozorio ih je da ga ne dokrajče previše rano. To je bila jedna od pojedinosti kad je u pitanju znoj. Moglo je da traje koliko god to kapetan želi.

Krv je flekala čovekove pantalone, cedeći se s prstiju koji su pokušavali da zatvore ranu.

Vosak je kapao sa sveća. Graške znoja izbiše na obrvama krivca. Podigao je ruku da sve zaustavi.

Muzika je prestala.

Ljudi prestadoše da ga bodu.

„Jesi li spreman da odgovoriš na moje pitanje?”, upitao je.

Krivac je dahtao, pokušavajući da dođe do daha. „NOA”, reče čovek konačno.

Baš kako je i mislio.

Mahnuo je prema čoveku iz kruga koji je držao nož. Druga dvojica ispustila su svoja oruđa i uhvatila ranjenika za ramena i ruke, primoravši ga da klekne. Treći ga je uhvatio za kosu i izvio mu glavu unazad. Čovek s nožem je prišao i, jednim rezom, odsekao zarobljenikovo desno uvo.

Urlik ispuni zatvor.

Hejl mu priđe, uze uvo i naredi: „Otvorite mu usta.”

Oni učiniše to.

Ugurao mu je uvo iza prednjih zuba i jezika koji se tome protivio.

„Jedi ga”, rekao je, „inače ću ti odseći i drugo.”

Čovekove oči divlje se razrogačiše na ovu pomisao.

„Žvaći”, urliknuo je.

Čovek je odmahivao glavom dok je grgoljio boreći se za vazduh.

Hejl mahnu i njegovi ljudi popustiše stisak.

Podigao je pištolj koji je držao i pucao čoveku pravo u lice.

Kasiopeja je videla i ranije kako ljudi umiru, ali od ovog joj se strašno smučilo. I Stefani je, naravno, već bila oguglala. Ali Širli Kajzer očigledno nikad nije

prisustvovala ubistvu. Čula je zapanjeni uzdah Kajzerove i videla kako starija žena okreće glavu.

Stefani je uteši.

Kasiopeja nije skidala pogled sa Hejla. On je zurio u nju, kroz rešetke, posle čega je uperio pištolj.

„A sad, damice moja. Došlo je tvoje vreme da odgovaraš na neka pitanja.”

SEDAMDESET SEDAM

Bio je visok i suvonjav čovek crne brade, koja je bila dugačka i podvezana vrpcama. Uprtači su mu krasili široka ramena i držali futrole s pištoljima. Bio je pametan, politički lukav i odvažan preko svake mere. Niko nije znao njegovo pravo ime. Tač? Tače? On je izabrao Edvard Tič, ali njegov nadimak bio je ono što su svi zapamtili.

Crnobradi.

Rođen u Bristolu, ali odrastao na Antilima, gusario je s privatirima stacioniranim na Jamajci, tokom Rata za špansko nasleđe. Posle toga, otišao je na Bahame i pristupio posadi gusara Hornigolda, učio zanat i na kraju stekao svoj brod. U januaru 1718. godine došao je u grad Bat i ustanovio bazu kod ušća reke Pamliko, na ostrvu Okrakouk. Odatle je pljačkao brodove i potplaćivao lokalnog guvernera zbog zaštite. Krstario je Karibima i blokirao luku Čarlstauna. Kasnije se povukao, prodao sav svoj plen, kupio kuću u Batu i isposlovao sebi oprost za sva svoja nedela. Uspeo je čak da dobije i zaslužnu titulu zbog svih brodova koje je zarobio. Zbog svega toga, susedna kolonija Virdžinija bila je istovremeno i ljuta i nervozna, i to toliko da se njen guverner zakleo da će rasturiti gusarsko gnezdo u gradu Batu.

Dva naoružana slupa pristigla su u suton 21. novembra 1718. godine, zaustavivši se na ulazu u zaliv Okrakouk, dovoljno daleko da nepoznati sprudovi i kanali ne predstavljaju opasnost. Na tim brodovima, posadu su činili pripadnici Kraljevske mornarice kojom je komandovao poručnik Robert Mejnard, iskusni mornarički oficir velike hrabrosti i odlučnosti.

Crnobradi, na palubi svog ukotvljenog broda „Avantura”, nije obraćao naročitu pažnju na ove brodove. Do tada je bio završio s ratovanjem. Šest meseci vršljao je neometano lokalnim vodama. Posada mu se znatno smanjila, pošto nije bilo nikakvog profita kod čoveka koji više nije pljačkao plovila. Najveći deo iskusnih mornara ili je odavno bio otišao ili se nalazio iskrčan u Batu. Na palubi je bilo dvadesetak ljudi, od kojih su trećina bili crnci.

Neke mere ipak jesu preduzete.

Barut, đulad i sačma nagomilani su blizu osam postavljenih topova. Čebad je natopljena i obešena oko oružarnice, u slučaju bilo kakve vatre koja bi mogla

da izbije. Pištolji i kratki mačevi nagomilani su u blizini borbenih položaja. Preduzete su sve uobičajene mere. Za svaki slučaj. Ali neće se oni usuditi da ga napadnu, govorio je Crnobradi.

Napad je otpočeo u rano i sivo jutro.

Mejnardovi ljudi bili su brojniji nego ljudstvo Crnobradog u odnosu tri na jedan. Međutim, u žurbi da što pre steknu prednost, Mejnardovi brodovi nasukali su se u plitkoj vodi. Crnobradi je vrlo lako mogao da pobegne na sever, ali nije bio kukavica. Umesto toga, podigao je krčag s pićem i doviknuo preko vode: „Prokleta mi duša ako bilo kome od vas dam i komadić svog plena.”

Mejnard je uzvratio: „Ne očekujem ništa od tebe, niti ću ti nešto dati.”

Obojica su tog trenu znali. Ovo će biti borba do smrti.

Crnobradi je uperio svojih osam topova u dva slupa i zasuo ih baražnom vatrom. Jedan slup odmah je onesposobljen, a drugi ozbiljno oštećen. Ali usled ovoga i „Avantura” se nasukala na sprud. Uočivši poteškoće svog neprijatelja, Mejnard je naredio da se sva burad za vodu i balast izbace u vodu. Zatim je, kao vođen rukom providenja, jak vetar počeo da duva s mora i odgurnuo ga s peščanog spruda pravo prema „Avanturi”.

Mejnard je naredio svim svojim ljudima iz potpalublja da sprema pištolje i mačeve za borbu prsa u prsa. I on se s njima sakrio pod palubom, dok je jedan podoficir ostao za kormilom. Plan je bio da se protivnik primora da upadne na njegov brod.

Crnobradi je uzbunio svoje ljude i naredio im da pripreme čaklje i oružje. I on sam izmislio je nešto novo u toj prilici. Flaše napunjene barutom, zrnima i komadićima gvožđa i olova, koje je palio fitilj uguran u sredinu. Potonje generacije to će zvati ručnim granatama. Koristio ih je da izazove pustoš i pometnju.

Eksplziv je padao po Mejnardovom slupu i obavijao palubu gustim dimom. Međutim, pošto je većina ljudi bila u potpalublju, to nije imalo velikog efekta. Videvši tako malo ljudi, Crnobradi je uzviknuo: „Svi su oni ćaknuti osim trojice ili četvorice. Ukrcavajte se i isecite ih na komade.”

Brodovi su se dodirnuli. Čaklje su zazveketale po zaštitnoj ogradi.

Crnobradi je prvi prešao.

Desetorica njegovih ljudi krenula su za njim.

Pucali su u sve što se mrdalo.

Mejnard je veoma precizno podesio vreme svog napada, čekajući da se skoro svi ljudi njegovog protivnika prebace, a tek onda pustio da iz tovarnog dela izlete njegovi.

Zavladao je opšti haos.

Iznenadjenje je delovalo.

Crnobradi je odmah shvatio u čemu je problem i sabrao svoje ljude. Borba se vodila prsa u prsa. Krv je liptala po palubi. Mejnard se direktno suočio sa svojom metom i podigao je pištolj. Crnobradi je učinio isto. Gusar je promašio, ali je poručnik pogodio.

Ovaj metak ipak nije zaustavio odmetnika.

Dva čoveka ukrstila su mačeve.

Moćni udar prepolovio je Mejnardovo sečivo. Odbacio je balčak i odstupio, potegnuvši drugi pištolj. Crnobradi je krenuo napred da zada poslednji udarac, ali baš kad je visoko zamahnuo svojim mačem, jedan drugi mornar presekao mu je grkljan.

Krv mu je šiknula iz vrata.

Britanci, koji su se sklanjali od njega, osetili su koliko je povređen i napali ga.

Edvard Tič poginuo je mučkom smrću.

Pet rana od metaka. Dvadeset posekotina po telu.

Mejnard je naredio da mu se odseče glava i okači na kosnik njegovog slupa. Ostatak leša bačen je u more. Legenda kaže da je bezglavo telo prkosno oplovilo oko broda nekoliko puta pre nego što je potonulo.

Malon prestade da čita.

Pokušao je da skrene misli sa situacije pretražujući internet, čitajući o gusarima, temi koja mu je oduvek bila fascinantna, a pažnju mu je privukla sudbina Crnobradog.

Gusareva lobanja visila je nekoliko godina s jarbola na zapadnoj strani reke Hempton u Virdžiniji. To mesto se i dan-danas zove po njemu. Neko je na kraju od lobanje napravio bokal za punč, iz kog se pilo u jednoj krčmi u Vilijamsburgu. Konačno je posrebrena, ali je s vremenom nestala. Pitao se da li je Komonvelt imao neke veze s tim. Na kraju krajeva, pretpostavio je da nije slučajnost to što je Hejl svoj slup nazvao baš *Avantura*.

Pogledao je na ručni sat. Manje od sat vremena do sletanja.

Pogrešio je što je čitao o gusarima. Od toga je bio samo još nervozniji. Uza svu romantiku koja se vezuje za njih, oni su bili okrutni i zli. Ljudski život nije im ništa značio. Njihov život zasnivao se na zaradi i preživljavanju, i nije imao razloga da pretpostavi da su moderne verzije gusara drugačije. To su bili očajni ljudi u očajnoj situaciji. Njihov jedini cilj bio je uspeh, a da li će nekoga povrediti u tom procesu - ništa im nije značilo.

Pomalo se osećao kao Robert Mejnard kada je krenuo da se suprotstavi Crnobradom.

Mnogo šta je tada stavljeno na kocku, kao što je to slučaj i sada.

„Šta si to uradila?“, prošaputao je, misleći na Kasiopeju.

Noks je promenio položaj, ali je ostao na nivou iznad zemlje, držeći se blizu spoljašnjeg zida i koristeći krhotine kao zaklon. Zjapeće rupe nalazile su se na sve strane i izlagale su pogledu mesečinom obasjan zaliv. Usne su mu ispucale od jakog vetra, ali on je bar rasterivao ptičji smrad. Slušao je razgovor Karbonelove i Vajata dok je pokušavao da pronade viši položaj s kog je mogao

bolje da osmotri njihov sukob. Možda će, ako bude imao sreće, uspeti oboje da smakne?

„Nokse.”

Ukopao se. Vajat ga je dozivao.

„Znam gde su skrivene one dve stranice.”

Poruka. Jasna i glasna. *Ako misliš na to da me ubiješ, razmisli ponovo.*

„Budi pametan”, viknuo je Vajat.

Znao je šta to znači.

Imamo zajedničkog neprijatelja. Hajde da se pozabavimo time. Zašto misliš da sam ti dozvolio da dođeš do pištolja?

Dobro. Prikloniće se tome.

Za sada.

Hejl priđe ćeliji u kojoj su se nalazile njegove tri zarobljenice. Kosa Kajzerove bila je zamršena, odeća natopljena, ali još je u njoj bilo nečega - neke lepote koja je dolazila s godinama i iskustvom - što će mu nedostajati.

Zajedno s njenim posebnim odevnim predmetima.

„Dakle, došla si saznaš sve što možeš? Da pronadeš Nelovu?”

„Došla sam da pokušam da ispravim sopstvene greške.”

„Zadivljujuće. Ali prilično glupo.”

Oslušnuo je šta se događa napolju i bio zadovoljan što se kiša i vetar stišavaju. Konačno. Možda je najgore prošlo. Međutim, njegov neposredni problem bio je urgentniji.

Suočio se sa ženom koju ne poznaje.

Bila je vitka i snažna, crne kose, i imala suncem zatamnjenu kožu. Prava lepotica. I odvažna. Podsećala ga je na Andreu Karbonel, što uopšte nije bilo dobro.

„Ko si ti?”, pitao je.

„Kasiopeja Vit.”

„Ti si, u stvari, njihov spasilac?”

„Jedna od mnogih.”

Shvatio je poruku.

„Gotovo je”, reče mu Stefani Nel. „Gotov si.”

„Stvarno to misliš?”

Gurnuo je ruku u džep i izvadio mobilni telefon koji su njegovi ljudi pronašli kod Vitove. Zanimljiva spravica. Nije imala zapise o pozivima, kontakte ni sačuvane brojeve. Svrha mu je očigledno bila da prima i šalje samo po jedan poziv. Pretpostavio je da je to nešto što inače koriste obaveštajci.

Što je Vitovu činilo samo još jednim neprijateljem.

Već je pretpostavio da su ostali poslali da mu odvuku pažnju dok ih ona izbavlja.

Taj plan je skoro uspeo.

„Radiš li i ti za NOA?“, pitao ju je.

„Ja radim za sebe.“

Procenio je odgovor i shvatio da mu je prvobitna procena bila tačna. Ova žena neće mu ništa reći bez prisile.

„Upravo si videla šta radim s onima koji odbijaju da odgovore na moja pitanja.“

„Odgovorila sam na tvoje pitanje“, reče Vitova.

„Ali ja imam još jedno. I to mnogo važnije.“ Pokazao joj je telefon. „Kome se javljaš?“

Vitova ne odgovori.

On reče: „Znam da Andrea Karbonel čeka tvoj izveštaj. Želim da joj kažeš da Stefani Nel nije ovde. I da si omanula.“

„Ništa što ćeš mi uraditi neće me naterati da to uradim.“

Shvatio je da je to istina. Već je procenio Kasiopeju Vit i shvatio da će preuzeti rizik. Ako je u pravu, i ima onih koji nadziru ono što radi, krenuće u akciju ako se ne javi. Sve što treba da uradi jeste da izdrži dovoljno dugo.

„Ne planiram ništa da ti radim“, razjasnio joj je.

Pokazao je na Kajzerovu.

„Nameravam da to uradim njoj.“

SEDAMDESET OSAM

NOVA ŠKOTSKA

Vajat se nadao da je Noks obratio pažnju na njegovo upozorenje. Bilo mu je potrebno nekoliko slobodnih minuta s Karbonelovom. Onda će on i Noks da se pozabave jedan drugim. I zabaviće se, jer je sumnjao da će Noks jednostavno otići kada shvati da su se šanse izjednačile. Da li je Noks pronašao ona dva tela? Verovatno jeste. Ali čak i da nije, nije imao razloga da pretpostavi da je još neko ostao u tvrđavi osim njih troje.

Spustio se na nivo zemlje, pazeći na svaki korak, dok mu je noćni vizir pomagao u zamračenim nišama. Stigao je do podnožja stepeništa, a onda i do prolaza koji je vodio u unutrašnje dvorište, gde je čekala Karbonelova.

Pogledao je na sat.

Prošla su skoro tri sata otkako su on i Malon bili pod zemljom. Svakih šest sati. To je bio ritam - plima i oseka.

„Ovde sam, Andrea“, rekao je.

„Znam.“

Oboje su ostali skriveni.

„Lagala si me”, rekao je.

„Zar si očekivao drugačije?”

„Baš ne znaš kad treba da se zaustaviš, zar ne?”

Čuo ju je kako se kikoće. „Hajde, Džonatane. Nisi ti neki agent početnik. Dugo se muvaš ovuda. Znaš kako se igra.”

Znao je. Dvoličnost je bila način života svakog obaveštajca. Međutim, ova žena išla je mnogo dalje od toga. Koristila ga je. Ništa više, ništa manje. On nije imao ništa, ili skoro ništa, s njenim ciljevima. Jednostavno, predstavljao je sredstvo koje vodi tom kraju. I mada mu je izdašno plaćala, to joj nije davalo imunitet da radi s njim šta god hoće. Osim toga, došla je ovamo da ga ubije, ne nameravajući da mu dozvoli da uživa u njenom novcu.

„U čemu je problem?”, pitao ju je. „Ne smem ni sa kim da razgovaram? Previše toga znam?”

„Sumnjam da ćeš bilo kome reći. Ali isplati se biti stopostotno siguran. Jesi li stvarno našao one stranice?”

„Jesam.” To nije bila potpuna istina, ali je bila dovoljno blizu.

„A zašto da ti verujem?”

„Ne mogu da smislim nijedan razlog.”

Znao je da je zamisao bila da ga zagovara dok se njeni ljudi ne približe dovoljno i ubiju ga.

„Nema potrebe za ovolikim neprijateljstvom”, reče ona.

„Onda izađi i suoči se sa mnom.”

Skinuo je vizir.

Noks je bio u blizini, naoružan. Mogao je da ga oseti. Uz malo sreće, više će da sluša nego da deluje, pošto i on želi ono što je Endru Džekson sakrio ovde.

Kasiopeja ništa nije mogla da učini. Dvojica članova posade izvukla su iz ćelije Kajzerovu koja je vrištala, dok su druga trojica držala upereno oružje u nju i Stefani. Širli je odvučena dve ćelije niže, gde su je sasvim otvoreno mogli videti kroz rešetke. Zglobovi i gležnjevi bili su joj debelom trakom zalepljeni za tešku stolicu od hrastovine, usta zapušena, a ona je glavom klimala u znak protesta.

Dva naoružana čoveka izašla su iz njihove ćelije.

Ona i Stefani ostadoše same.

„Šta ćemo da radimo?”, prošaputa Stefani.

„Ako ne pozovem, konjica stiže.”

„Ali ne možemo znati šta će se dogoditi s njom. Koliko još vremena imamo?”

„Još sat ili dva do zore.”

Pojavio se još jedan čovek, noseći crnu kožnu tašnu.

„Ovo je hirurg u našoj družini”, reče Hejl. „On se stara za naše rane.”

Doktor je bio ozbiljan čovek, prijatnog lica, kratko podšišane kose. Odeća mu je bila potpuno natopljena. Spustio je svoju torbu na drveni sto ispred Širli. Iz nje je izvadio komplet klešta od nerđajućeg čelika za sečenje kostiju.

„Doktor je veoma bitan član svake posade”, reče Hejl. „Mada se nikad ne bori ili brani brod, uvek dobije veći deo plena od običnog člana, na šta svi vrlo rado pristaju. Ova praksa važi i danas.”

Doktor je stajao pored Širli, držeći sečiva.

„Gospođice Vit? Gospođice Nel?”, pozva ih Hejl. „Nemam više strpljenja. Sa obmanama imam toliko posla da mi se smučilo. Želim da me ostave na miru, ali vlada Sjedinjenih Država to ne namerava. Sada mi je i dom napadnut...”

Šperploča koja je prekrivala ulaz u zatvor rasprsnu se i udoše tri čoveka, otresajući kišne kapi s kaputa.

Bili su otprilike istih godina kao i Hejl.

„Ostala tri kapetana”, prošaputa Stefani.

Noks se prišunjavao mestu gde su se suočili Vajat i Karbonelova. Pitao se da li je Karbonelova svesna da joj se Vajat približio, puštajući je da misli da i dalje ima bolje karte u rukama. Mogao je da čuje delove njihovog razgovora dok se premeštao na poziciju tačno iznad njih. Zbog kamenja i krhotina morao je sporo da se kreće, dok su mu smetale besposlene ptice na koje je morao da pazi da ih ne uznemiri, a one su zauzvrat menjale svoje ritmično gugutanje, što je bio jasan znak njegovog prisustva.

Vajat je rekao da je pronašao stranice. Da li je to bila istina? I da li je to uopšte bitno?

Možda i jeste.

Ako bi se vratio u Bat pošto ubije i Vajata i Karbonelovu, još noseći u svojim rukama dve stranice koje nedostaju, njegove zasluge kod kapetana stostruko bi se povećale. Ne samo što bi bili zakonski zaštićeni već bi ih sve spasao.

Takvi izgledi delovali su mu veoma primamljivo.

Čvrsto je držao pištolj.

Mete su se nalazile tačno ispod njega.

„Dobro, Džonatane”, čuo je kako Karbonelova kaže. „Suočiću se s tobom.”

Hejlu se nije dopalo što ga kolege uznemiravaju. Šta traže tu? Nisu ga oni brinuli. Njegova kuća, a ne njihove, bila je napadnuta, a oni nisu ni prstom mrdnuli da mu pomognu. Posmatrao je dok su oni gledali telo na podu, bez jednog uha, s rupom u glavi.

„Šta to radiš?”, upita Bolton.

Neće dozvoliti da ga prekorevaju ove budale, a posebno ne pred njegovim ljudima i zarobljenicama. „Radim ono što nijedan od vas nema hrabrosti da uradi.”

„Izgubio si se”, objasni mu Sirkuf. „Rečeno nam je da je napolju devet mrtvih ljudi.”

„Devet ljudi koji su napali ovo imanje. Imam prava da se branim.”

Kogbern pokaza na Širli Kajzer. „Šta ti je ona uradila?”

Nijedan od trojice nikad je nije upoznao. Za to se posebno postarao.

„Ona je s neprijateljem.”

Iako je zatvorska zgrada počivala na Hejlovom zemljištu, ugovor ga je veoma jasno deklarirao kao neutralno mesto s podeljenom nadležnošću. Ali on nije nameravao da toleriše bilo kakvo mešanje.

„Ta žena tamo”, pokazao je na Vitovu. „Došla je sa ostalima i pokušala da oslobodi moju zatvorenicu. Ubila je dvojicu pripadnika naše posade.”

„Kventine”, reče Sirkuf. „Ovo nije način da se bilo šta reši.”

Nije bio spreman da sluša njihov kukavičluk. Više ne. „Pomoćnik kormilara, upravo u ovom trenutku, uzima one dve izgubljene stranice. Pronađene su.”

Spazio je šok na njihovim licima.

„Tako je”, dodao je. „Dok ste vas trojica spavali, ja sam nas sve spasao.”

„Šta ćeš sada da radiš?”, upitao je Bolton, pokazujući na Kajzerovu.

On podiže telefon. „Mora da se obavi jedan poziv. Gospođica Vit neće da saraduje. Jednostavno želim da je motivišem. Uveravam vas da će nas, ne budem li reagovao, uskoro posetiti čitav kontingent federalnih agenata, ali ovog puta s naložima.”

Gledao je u njih dok su oni lagano počinjali da shvataju. Noćasnji napad bio je drski pokušaj da ga uhvate nespremnog. Sledeća runda mogla bi biti drugačija. Mnogo zvaničnija. Još nije znao šta se dogodilo u Virdžiniji. Koliko je znao, vlasti su već imale preko potreban razlog za delovanje.

„Kventine”, javi se Kogbern. „Tražimo od tebe da prestaneš. Shvatamo da si napadnut...”

„Gde su bili vaši ljudi?”, presekao ih je.

Kogbern ništa ne reče.

„A tvoji, Edvarde? Džone? Čuo sam da ni jedan jedini vaš čovek nije došao da nas brani.”

„Da li želiš da natukneš da mi imamo neke veze s ovim?”, pitao je Sirkuf.

„To i nije toliko van domena mogućeg.”

„Ti si lud”, reče Bolton.

Mahnuo je svojim ljudima da upere oružje u kapetane. „Ako se ijedan samo makne, ubijte ga.”

Puške su podignute.

Mahnuo je i doktor je namestio klešta kod korena prsta Kajzerove. Njene oči potpuno se raširiše.

Okrenuo se Vitovoj.

„Vaša poslednja šansa da obavite poziv. Ako to ne učinite, počecu da odsecam prste sve dok ne pristanete.”

SEDAMDESET DEVET

NOVA ŠKOTSKA

Vajat je gledao kako Andrea Karbonel izlazi iz senke i stupa na mesečinu. Taman je bio pogledao na sat i primetio da mu vreme lagano ističe. Uočio je njenu zgodnu siluetu i obrise oružja koje je držala levom rukom, cevi uperene prema zemlji.

I on je iskoračio, držeći pištolj desnom rukom, uperivši cev prema zemlji.

„Nije trebalo da dođe do ovoga”, reče ona. „Trebalo je da umreš.”

„Zašto si me uopšte i uvukla u ovo?”, pitao je.

„Zato što si dobar. Zato što sam znala da ćeš biti čvrst kad ostali to ne budu. Zato što nikog neće biti briga ako ti nestaneš.”

Osmehnuo se.

Još je kupovala vreme svojim ljudima koji je trebalo da ga napadnu.

„Da li je tebi stalo do ma čega osim do same sebe?”, pitao je.

„Oh, bože. Džonatan Vajat se raznežio? Da li *ti* zaista brineš za nekog osim za *samoga sebe*?”

Zapravo, da. Nije prošao dan da nije pomislio na ona dva poginula agenta. On je bio živ zahvaljujući njima. Oni su obavili svoj posao, privukli vatru na sebe, i misija je bila uspešna zbog njihove žrtve. Čak je i administrativno veće priznalo da je tako.

On nikada ne bi žrtvovao *njih* da spase *sebe*.

Ne kao što bi to uradila ova žena.

Jedini ljudski život koji je njoj iole nešto značio bio je sopstveni. *To je bilo ono najgore u svemu. Ti si bio dobar agent.* Rekao mu je Malon posle presude veća, kada su se suočili i kada su njegove ruke stajale Malonu oko guše.

Da, bio je.

Želeo je da zna: „Da li si ti poslala one ljude u Institut Garver?”

„Naravno. Ko bi drugi to učinio? Pomislila sam da je to dobra prilika da eliminišem tebe, Malona i čoveka koji je razbio šifru. Ali imao si sreće tamo. Isto kao i Malon. Hajde sad, Džonatane, znao si od početka da te koristim. Ali želeo si novac.”

Možda i jeste. Ali stigao je čak dovde, oprezno menjajući svoju poziciju iz defanzivne u ofanzivnu.

To je bila činjenica koju Karbonelova još nije shvatila.

„Je li tvoje bilo i ono samopotezno oružje?“, upitao je.

Ona klimnu glavom. „Mislila sam da je to dobar potez da odvučem pažnju sa sebe. Da nisi zaustavio vrata, ja bih ih otvorila i sklonila se u stranu, taman da izbegnem smrt.“

„Žao mi je što sam ti pokvario plan.“

Ona slegnu ramenima. „Kako stvari stoje, ispalo je mnogo bolje. Otvorilo se mnogo novih mogućnosti. Gde su one dve strane?“

To je bilo jedino što ju je zadržavalo. Nije mogla da krene na njega sve dok ne dobije odgovor na svoje pitanje. Naređenje dragim kolegama sigurno je podrazumevalo i činjenicu o tome koliko je značajno saznanje o mestu na kom se nalaze dokumenta i da ne smeju prerano da krenu u akciju.

„Mogu da ti pokažem“, reče. „Nisam imao priliku da ih uzmem.“

„Molim te, učini to.“

Znao je da ne može da odoli, pa je mahnuo udesno i zajedno su ponovo kročili u veliku dvoranu gde su se on i Malon pobili. Pronašao je rupu u trulom podu i pokazao. „Tamo dole.“

„A kako se tamo stiže?“

O tome je već razmišljao. Uzdignuti ispust na zidu bio je unutrašnjom ivicom poravnat sa ogradom od kanapa koji je bio pružen kroz gvozdene držače. Nije to bila bogzna kakva zaštita, ali bila je dovoljna da svakog upozori na opasnost. Pošto je eliminisao dvojicu ljudi Karbonelove, sklonio je najlonski konopac, namotao oko petnaest metara i stavio u ranac.

Skinuo je ranac s ramena i rekao: „Došao sam pripremljen.“

Kasiopeja je razmišljala o Hejlovom pitanju. Odabrao je pravu žrtvu. Da su ona ili Stefani bile privezane za tu stolicu, nijedna ništa ne bi rekla, pošto je jedina pregovaračka snaga koju su imale bila ćutnja.

Ali Širli Kajzer to nije mogla da razume.

Ženine oči bile su ispunjene strahom dok je gledala u čelična sečiva koja su joj obavijala srednji prst. Širli je odmahivala glavom, govoreći tako *Ne, molim vas, ne*. Ali ništa, zapravo, nije mogla da spreči.

„Znaš da ne smeš da pozoveš“, prošaputa Stefani.

„Nemam izbora.“

„Da“, reče Hejl, primetivši ali ne čuvši njihov kratak razgovor. „Samo se vi dogovarajte. Donesite ispravnu odluku. Širli računa na to.“

Tri ostala kapetana samo su stajala i posmatrala.

Oružje je i dalje bilo upereno u njih.

Kasiopeja nije mogla da dozvoli da se ovo dogodi, pa je rekla: „Daj mi taj prokleti telefon.”

Malon pritegnu pojas i pripremi se za sletanje. Sletanje s trideset hiljada stopa bilo je burno. Pilot ga je obavestio da se oluja pomerila na sever i da lete bočno oko nje, prateći južnu ivicu. Edvin Dejvis zvao je dvaput da kaže kako se Kasiopeja nije javila, ali i da se nije čula nikakva nova pucnjava.

Što ga ni najmanje nije umirilo.

Već je bio napunio oružje i strpao dva rezervna okvira u džepove jakne.

Bio je spreman da krene.

Samo me spusti na zemlju već jednom.

Noks je stajao iznad natrulle dvorane i odozgo zurio u Vajata i Karbonelovu sa ispusta u zidu. Čuo je Vajata kad joj je rekao da je dve izgubljene stranice čekaju dole, u mračnom ambisu koji se nalazio ispod poda. Gledao je kako Vajat vezuje konopac za jedan od stubova koji su nekada podupirali krov. Vajat je sišao prvi, a onda Karbonelova. Svetlo se upalilo s donje strane, a onda lagano nestalo. Da li da krene za njima, ili da ih sačeka da se vrate? A šta ako postoji još neki ulaz ili izlaz?

Setio se svog oca, legendarnog pomoćnika kormilara.

Talas srama preplavi ga celog. Prodao se. Učinio nešto što njegov otac nikad ne bi uradio.

Njegov otac je, u stvari, postigao nemoguće.

Ubio je jednog predsednika.

Džon Kenedi ušao je u Belu kuću zahvaljujući koaliciji koju je njegov otac, Džo, tajno stvorio. Obuhvatala je političke moćnike, radničke sindikate i organizovani kriminal. Otac Kventina Hejla bio je blizak sa Džoom i sklopio je dogovor s Kenedijevima. *Dogovor da poštuje privatirske dozvole kada uđe u Belu kuću, a Komonvelt da obezbedi novac i glasove.*

Tako se i desilo.

Ali ortakluk je zaboravljen odmah posle izbora.

Kenedijevi su svima okrenuli leđa, uključujući i Komonvelt. Radnici i mafijaši nisu znali šta da rade.

Ali to nije bio slučaj s kapetanima.

Regrutovali su jednog nepodobnog ruskog dezertera po imenu Li Harvi Ozvald da izvrši atentat na Kenedija, a onda imali neverovatnu sreću da Džek Rubi ubije Ozvalda.

Nijedan trag nije vodio nikuda.

Zaluđenici su decenijama teoretisali o tome šta se dogodilo, i činiće to još decenijama. Ali niko nikad neće saznati istinu. Njegov otac bio je istinski pomoćnik kormilara.

Lojalan do kraja.

Možda je došlo vreme da se i on ponaša tako.

Biće mu potrebno svetlo.

Nije nosio baterijsku lampu, ali jedna je ostala gore, ležala je pored ona dva leša.

Uputio se tamo.

Kasiopeja je krenula da uzme telefon od Hejla kroz rešetke.

„Neka bude kratko i ubedljivo”, rekao joj je. „Ako samo klimnem glavom, ode joj jedan prst.”

Istrgla mu je aparat iz šake i pozvala broj koji je zapamtila. Edvin Dejvis javio se posle drugog zvona.

„Šta se događa tamo?”, pitao je.

„Sve je u redu. Ali nisam pronašla ni Stefani ni Kajzerovu. Ovo je veliko mesto.”

„A pucnjava koju smo čuli?”

Hejl je očigledno mislio da su ljudi koji su došli povezani s njom. Na kraju krajeva, svi su pristigli u isto vreme. Naravno da to nije bilo namerno, ali ako čuje za tu vezu, Dejvis će možda shvatiti poruku.

„Naši ljudi napravili su pravi svinjac ovde”, rekla mu je. „Uništili su čitavo mesto, ali su na kraju završili mrtvi. Taktika nije upalila. Ja sam dobro. Razgledam okolo, ali mesto vrvi od aktivnosti.”

„Beži odatle.”

„Hoću. Uskoro. Ali treba mi još malo vremena. Ne mrdajte.”

„Ne sviđa mi se to.”

„Vi niste tu, a ja jesam. Ovo ćemo uraditi na moj način.”

Pauza. A onda Dejvis reče: „Dobro. Na tvoj način. Još malo ćemo odložiti.”

Prekinula je vezu.

„Odlično”, reče Hejl. „Čak sam ti i ja poverovao. Ko je to bio?”

Ona ništa nije rekla.

Hejl podiže ruku, kao da kaže. *Samo jedna greška i ode prst.*

„Specijalni agent NOA. On je ovde glavni. Ljudi su bili naši, kao što već znaš.”

Hejl se nasmejao. „Gde je Andrea Karbonel?”

„To ne znam. Ona se meni ne javlja. Izdaje nam je naređenja, a mi ih izvršavamo.”

Jedan čovek ušao je naoružan automatskom puškom i požurio do Hejla. Prošaputao je nešto svom kapetanu, a onda se povukao.

Hejl uze telefon od nje. „Pojavio se mali problem. Nevreme prolazi, ali spustila se magla. Pamliko je ozloglašen zbog svoje magle. Ova će nakratko odložiti naš odlazak.”

„Kuda idemo?”, upita Stefani.

„Kao što sam pomenuo ranije, ja plovim po Atlantiku.”

Kasiopeja je gledala doktora. Širli se nije toliko opirala otkad je obavljen poziv i Hejl je delovao zadovoljno.

„Još ubijanja na debelom moru?”, upita Hejla jedan od kapetana.

„Edvarde, ne usuđujem se da se nadam da ćeš razumeti. Uskoro će naše privatirske dozvole biti potvrđene i u našem svetu sve će biti kako treba. Ove tri dame nisu više ni od kakve koristi za taj ishod.” Hejl se okrenu Kasiopeji i Stefani. „Vi sigurno to znate?”

„Uhvatili smo vašeg čoveka u Virdžiniji”, reče Kasiopeja. „Zatvoren je.”

Nadala se da će ga to donekle usporiti.

Hejl slegnu ramenima. „Sutra će ga posetiti naši advokati. Zna da će biti zaštićen sve dok drži jezik za zubima. Ništa ga ne može povezati s ovim mestom.”

Tako je i mislila, kao i Edvin Dejvis.

„Koji čovek u Virdžiniji?”, upita jedan od kapetana.

„Slobodan kraj koji negde mora biti spojen, zahvaljujući gluposti vas trojice.”

„Zažalićeš što si im naredio da upere oružje u mene”, reče drugi kapetan.

„Stvarno, Čarlse? Šta planiraš da uradiš? Da ti odjednom izraste kičma?” Okrenuo se prema Kasiopeji. „Saznaćete da ja nisam imao ništa s pokušajem ubistva Denija Danijelsa. To je bilo u potpunosti njihovo maslo. Nepromišljenost.”

„A ovo je pametno?”, upita Hejla kapetan po imenu Čarls.

„Ovo je neophodno. Dvojica mojih ljudi su mrtvi.”

Hejl se okrenu Širli.

„Ne!”, povika Stefani.

Hejl klimnu glavom.

I kost puče.

OSAMDESET

Vajat je držao Karbonelovu ispred sebe, puštajući da ih zrak iz lampe vodi. Voda u odaji se podizala, bila je skoro u visini cevanica, jer se plima definitivno podizala. Kad su on i Malon bili ovde, bila je najniža. Karbonelova je, kao i

obično, bila nadobudna, nesvesna prave opasnosti, uverena da će je njeni ljudi pratiti i čuvati joj leđa.

„Jesu li se na ovom mestu podavili oni britanski zarobljenici?“, upitala je.

„Bez sumnje.“

„Ova voda je hladna.“

„Neće dugo trajati.“

Išao je istim putem koji su on i Malon već istražili, uputivši se prema raskršću triju tunela gde su ih čekali simboli.

Pronašli su raskrsnicu u obliku slova „Y“.

Pokazao joj je, uperivši svetlo, sva četiri simbola na okolnim zidovima i središnji na tavanici.

„Neverovatno“, reče ona. „To je ovde sakriveno?“

Voda je kuljala kroz otvore koji su bili na visini od oko metar od zemlje. Slana pena skupljala se i nestajala, ali dotok je bio neprekidan. Još jedan niz otvora nalazio se na dva metra visine.

„Peti simbol je tamo gore zbog određenog razloga“, rekao je. „Ono što tražimo nalazi se iza tog kamena gore.“

„Kako planiraš da ga dohvatiš?“

„Ne planiram.“

Noks je pažljivo napredovao, pazeći da ne pljuska vodu skoro do visine kolena, koja kao da je rasla. Pronašao je baterijsku lampu pored tela, u gornjem delu tvrđave, a zrak je uperio dole, jer su Vajat i Karbonelova bili ispred njega.

Mogao je ih čuje kako razgovaraju, iza krivine, šest-sedam metara ispred.

Isključio je lampu i nastavio dalje, šunjajući se.

Kasiopeja je klečala sa Stefani pored Širli Kajzer, koja je i dalje bila u šoku, pošto joj je doktor zašio ranu. Dao joj je i injekciju protiv bolova.

„Ne želim da mislite da sam divljak“, rekao im je Hejl.

Gledali su dok je srednji prst Kajzerove padao na pod, a ona bečila oči u šoku i vrištala, iako je krike prigušivala traka zalepljena preko usta. I ona i Stefani podjednako su osećale njenu agoniju. Na sreću, Širli se onesvestila.

„Još je u nesvesti“, reče Stefani. „Misliš li da je Edvin shvatio šta mu govoriš?“

Znala je da će Stefani shvatiti laž koju je izgovorila Dejvisu.

„Nevolja je u tome što je Edvin smotrena duša“, reče Stefani.

Nije kad je reč o Polin Danijels, pomisli Kasiopeja. Uz malo nade, u ovoj situaciji poneće se prgavije.

„Predsednik Danijels brine za tebe“, rekla je Stefani.

„Ja sam dobro.“

„Nisam na to mislila, i ti to znaš.”

Uočila je razdraženost u njenom glasu.

„Šta ti je rekao?”, pitala je Stefani.

„Dovoljno.”

„Uveravam te, nisam učinila ništa loše.”

„Mnogo je ljudi koji govore isto to. Ipak, imamo sve ove probleme.”

„Šta hoćeš da kažeš time?”

Nije nameravala da ugrozi Dejvisovo i Polinino poverenje, pa je zato rekla: „Stefani, brak Danijelsovih je prava katastrofa. Očigledno je da ste ti i predsednik razgovarali o tome. Dovoljno da oseća nekakvu povezanost s tobom. Rekao mi je kako misli da i ti osećaš isto. Je li to istina?”

„To je rekao?”

„Samo meni. A imao je dobre razloge da to pokaže.”

Širli jeknu. Dolazila je k sebi.

„Ta ruka će je boleti kada se probudi”, reče Stefani.

Ali ona je čekala odgovor na svoje pitanje.

Stefani je grlila Širlinu glavu, sedeći na podu ćelije. Hejl i kapetani su otišli, kao i svi članovi posade. Leš bez uha odvučen je napolje. Ostale su same, zaključane, i čekale da se podigne magla pre nego što odu.

„Ne znam šta da mislim”, tiho reče Stefani. „Sve što znam jeste da mislim na njega mnogo više nego što bi trebalo.”

Privremena zatvorska vrata se otvoriše i Hejl uđe.

„Dobre vesti. Krećemo.”

Malon izlete iz automobila čim je on stao u mraku u blizini doka, na kraju mokre pešćane staze. Padala je još samo laka magličasta kišica, a nebo iznad njega se razvedravalo, otkrivajući poneku zvezdu. Zora će osvanuti za manje od sat vremena. Bila je to duga noć i uspeo je samo kratko da dremne u avionu, jer je neprekidno strahovao za Kasiopeju i Stefani.

„Šta ste čuli?”, pitao je Dejvisa, koji je čekao pored jednog sportskog džipa.

„Zvala je pre sat vremena.”

Znao je da je to potrebno kako bi se dobilo na vremenu, ali primetio je u Dejvisovom glasu da mu ovaj nešto prećutkuje.

„Dala mi je netačne informacije. Natuknula je da su ljudi koji su napali to mesto naši.”

„Mislite li da je bila prisiljena da zove?”

„Verovatno. Još nemamo nikakav opipljiv razlog za bilo šta, osim ovoga što je Kasiopeja prijavila, što ne možemo da iskoristimo, jer se tamo nalazi nelegalno.”

Znao je Četvrti amandman, ali zajebi Ustav. „Moramo da krenemo.”

„Ti si naš jedini mogući potez.”

Shvatio je da ovaj čovek ima o mnogo čemu drugom da brine osim o Kasiopeji.

„Na reci je magla koja je zašla i u kopno prema severnom delu. Pruža se nekoliko kilometara niz reku, prema moru. To nije neuobičajeno, kako su mi rekli, za ovo doba godine.”

„Sjajna zaštita da se upadne na to imanje.”

„Baš sam pomislio da ćeš to reći.” Dejvis pokaza prema zamračenoj reci i betonskom molu.

„Imamo jedan čamac za tebe.”

Vajat oseti da je još neko u blizini. Čuo je samo jedva čujno pljuskanje vode, ali instinkt mu je rekao da ga Noks prati.

Dve muve jednim udarcem?

Da li je o tome razmišljao pomoćnik kormilara?

Hejl je istovremeno bio i zadovoljan i zabrinut. Sprečio je uljeze i osujetio beg iz zatvora, ali razmere problema u Virdžiniji tek treba da se ustanove. Izjava Vitove da su uhvatili i zatvorili jednog čoveka, ako je bila istinita, može predstavljati problem. Već je zvao advokate i rekao im da to istraže. Ni s Noksom se više nijednom nije čuo. Na sreću, tri druga kapetana su otišla. Odsekao je prst Kajzerovoj, jer su njegovi ljudi, njegovi partneri, kao i njegovi neprijatelji, morali znati da je on neko koga se treba plašiti.

Gledao je kako Nelova i Vitova pomažu Kajzerovoj da se popne u mokri zadnji deo kamioneta. Četiri naoružana čoveka su im se pridružila. Još šestorica pratiće ih u drugom kamionetu.

„Na pristanište!”, povikao je.

Malon je vozio trimetarski čamac s trupom u obliku slova „V” kroz kratke, tupe talase uzburkane reke Pamliko. Konačno je stigao do magle i nastavio da se drži istočnog kursa prema pristaništu, koje bi trebalo da se pruža u vodu tridesetak metara, sa severne obale. Nevreme se stišalo, vetar i kiša su prestali, ali reka je nastavila da se talasa. Rekli su mu da treba da pređe skoro tri kilometra i on je procenio da je skoro potpuno prešao tu razdaljinu.

Pogledao je na sat.

5.20 ujutro.

Bleštavilo koje se probijalo kroz maglu s istoka govorilo je da je zora na horizontu.

Prebacio je u ler i samo plutao, pomalo dodajući gas kako bi se izborio sa strujom koja ga je vukla prema sredini reke i na istok do mora.

Grozd zamagljenih svetala sjajio je ispred njega.

Četiri svetla stajala su u pravilnom rasporedu.

Isključio je motor i oslušnuo.

Dejvis mu je rekao za *Avanturu*. Bio je to sedamdeset i više metara dugačak, tehnički savršen slup jedrenjak. Obrisi broda pojavili su se pred njim i čuo je nekakvu aktivnost na palubi. Ljudi su se dovikivali.

Talasi ga dovedoše još bliže.

Nije smeo da udari u trup jedrenjaka.

Još nešto se dešavalo mimo broda, na obali, možda na molu. Nemirni zraci svetla probadali su pomrčinu. Dva zajedno, poput farova. Ništa se nije videlo jasno, jer je magla krivila realnost, kao da gleda neki mračan svet kroz tamu flašu.

Stegao je pištolj i ubacio motor u brzinu, držeći gas jedva pritisnut, i sporo se približavajući.

Stigao je do trupa i iskrenuo čamac ulevo, prateći tok.

Pojavio se lanac sidra koji je očigledno korišćen za stabilizaciju i pored toga što je privezan, što je imalo smisla, s obzirom na to da je reka imala brz tok.

Iznad njega, protezalo se petnaestak metara debelog i mokrog lanca.

Mogao je to da uradi, ali morao je nešto da zna.

Oštro je okrenuo volan ulevo i prebacio u ler. Čamac je odmah otplutao dalje. Zadovoljan pravcem kojim voda teče, ponovo je dao mali gas i blago krenuo napred. Ugurao je pištolj za pojas, ugasio motor, a onda zgrabio mokre alke iznad sebe i počeo da se penje.

Osvrnulo se i gledao kako struja hvata čamac koji je nestajao u noći.

Ostao mu je samo jedan put kojim može da ide.

OSAMDESET JEDAN

NOVA ŠKOTSKA

Vajat je čekao da Andrea Karbonel shvati njegov prkosan stav. Kamen na kom je stajao peti simbol nalazio se samo nekoliko stopa iznad njegove glave. Široke pruge maltera opcrtavale su nepravilan oblik kamenja. Graditelji ove odaje u temelju upotreбили su mnoge nepravilne oblike, pažljivo ih nameštajući i učvršćujući malterom. Ne bi trebalo da bude teško pomeriti ovaj jedan - čekićem i dletom, ili možda ćuskijom.

„Šta planiraš da uradiš?“, pitala ga je i dalje držeći pištolj u ruci.

„Je li čitav tvoj život samo jedna spletko za drugom?“, istinski se pitao.

„Čitav moj život je preživljavanje. Kao i tvoj, Džonatane.“

„Uz manipulacije si samu sebe dovela do ove tačke. Ljudi su ginuli. Da li ti to smeta? Bar malo?”

„Radim ono što moram. Opet kažem, isto kao i ti.”

Mrzeo je što ga izjednačava sa sobom. On je bio mnogo toga, ali ni u kom slučaju nije bio poput nje. Svetlo je držao upereno nadole i ono je osvetljavalo morsku vodu koja je rasla. Primetio je da su najniži otvori potopljeni.

„Šta sad čekaš?”, pitala je.

„Da stigne naš gost.”

„Jesi li ih i ti čuo?”, pitala je.

Primetio je upotrebljenu množinu. „Nisu to tvoji ljudi što dolaze. Obojicu sam ih ubio.”

Podigla je pištolj.

On je isključio lampu i čitavu odaju proguta mrak.

Glasan pucanj odjeknu u kamenoj prostoriji, od čega mu zatutnja u ušima.

A onda još jedan.

Pomerio se s prvobitnog položaja, pretpostavivši da će ona pucati u mesto na kome je stajao kad je zavladao mrak.

„Džonatane, ovo je bez veze”, rekla je kroz mrak. „Zašto se jednostavno ne dogovorimo? Jedno od nas, ili oboje, biće na kraju povređeno.”

On ništa nije rekao. Tišina je sad bila njegovo oružje.

Još hladne vode ulilo se u odaju, najavivši se uz riku. On je klečao, držeći isključenu baterijsku lampu iznad površine, i čekao.

Karbonelova je, takođe, bila tiha.

Nije bila udaljena od njega ni tri metra, ali s vodom koja se kovitlala oko njih i uz potpuno odsustvo svetlosti, bilo je nemoguće da ga pronađe.

Na sreću, to nije bio slučaj s njim.

Kasiopeja i Stefani pomogle su Širli Kajzer da izađe iz kamioneta i stupi na dok. Još je bila pomalo omamljena, sa šakom čvrsto povijenom zavojem.

„Prokletstvo, što to boli”, promrmljala je Širli.

„Ne daj se”, prošaputa Stefani. „Pomoć pristiže.”

Kasiopeja se nadala da je to istina. Edvin Dejvis sigurno je nešto posumnjao. Videla je da je *Avantura* sada osvetljena i da je gomila ljudi na njoj. Hejl je bio dosledan svojim rečima. Spremali su se za isplovljavanje. Videla je maglu, ali i shvatila da se nad rekom, visoko na nebu, magla razilazi, a zvezde namiguju kroz poluprozirni veo.

„Biću u redu”, reče Širli.

Hejl je stajao šest metara dalje, blizu mostića za ukrcavanje.

„Misliš da možeš da ubiješ sve tri i da niko neće primetiti?”, doviknu mu Kasiopeja.

Prišao je bliže. „Sumnjam da će neko podići veliku prašinu zbog toga. Taj propali pokušaj spasavanja daje mi odličnu poziciju za pregovaranje. Rekao bih da je čitava gomila zakona prekršena u toj budalaštini. Kada se učvrste naše privatirske dozvole, bićemo sasvim u redu. Deni Danijels ne želi javnu borbu ni zbog čega što se ovde dogodilo.”

„Možda nisi u pravu”, reče Stefani.

I Kasiopeja se složi, prisećajući se odlučnosti s kojom je Danijels nagovarao nju i Kotona da pronađu Stefani. Mogao je da uradi šta god je želeo, bez obzira na posledice. Hejl je potcenjivao predsednika. Kao što je Danijels rekao, njegova politička karijera je još malo gotova.

Što je omogućavalo mnogo manevarskog prostora.

„Ukrcajte ih”, rekao je Hejl svojim ljudima.

Malon se popeo i skliznuo na zakrivljenu palubu potpuno neprimećen. Dvaput je bezmalo pao dok se peo uz klizavi lanac.

Izvadio je pištolj i pripremio se za ono što sledi.

Po palubi se moglo hodati sa obe strane prednje kabine, čiji su poluprozirni prozori bili osvetljeni iznutra, a zaobljeni prednji kraj umekšan oblim, konusnim ivicama. Nikog nije video da prolazi pored prozora, ali je ipak ostao pogrbljen.

Čuo je neko kretanje sa obale. Bilo bi teško saznati šta je to bilo, jer je neko mogao da naiđe krećući se palubom. Međutim, odlučio je da okuša sreću. Držao se nisko i stao da se šunja prema ogradi. Kroz pomrčinu i maglu primetio je jednog čoveka koji se ukrcavao na brod s trima ženama, od kojih su dve pomagale trećoj. Stariji čovek stajao je na pristaništu i gledao, a onda krenuo za njima.

Kasiopeju i Stefani je prepoznao.

Treća je sigurno bila Širli Kajzer.

Uzeo je mobilni telefon i pritisnuo dugme za brzo biranje. Dejvis se odmah javio.

„Slup kreće”, prošaputao je. „Svi smo se ukrcali. Vreme je da se vojska pokrene.”

Bukvalno. Razgovarali su o tome pre nego što se otisnuo prema južnoj obali.

„Pozabaviću se time. Šta ćeš ti da radiš?”

„Sve što budem morao.”

Hejl stupi na palubu *Avanture*, zamislivši sebe kao jednog od onih odvažnih ljudi od pre tri stotine godina, koji su se suočavali sa svim i svačim, mareći samo o tome šta njegovi ljudi misle o njemu. Njegovi su noćas sigurno bili ponosni na njega. Stajao je rame uz rame s njima. Sada će stajati rame uz rame s Andreom Karbonel da završi šta je započela. Nadao se da će Noks biti uspešan u

pokušaju njenog ubistva i nadao se da će dve strane koje nedostaju biti pronađene. Platiće koliko god Džonatan Vajat bude hteo. Prokletstvo, možda će ga čak uzeti i za stalno.

„Spremi se za isplivljavanje”, uzviknuo je. „Bacite vezove i podignite sidro.”

Lično će upravljati ovim putovanjem.

Slušao je predenje dva *dajc* motora od 1.800 konjskih snaga. Bili su to vrhunski motori. Jedva da su i proizvodili nekakav zvuk, uz malo ili nimalo vibracija. Ni generatori nisu grmeli, isto tako. Umesto njih, gomila litijumskih baterija od polimera obezbeđivala je struju. *Dajnarig* jedra počivala su sigurno unutar poprečnica i čekala komandu od dvadeset ugrađenih kompjutera da se razviju i uhvate vetar. To će se dogoditi blizu zaliva Okrakouk, gde ih je čekao Atlantik.

Primetio je da tri zarobljenice uvode u glavni salon.

„A ne!”, doviknuo im je. „Neka naše gošće čekaju na krmenom delu palube, pored bazena. Imam specijalno iznenađenje za njih.”

Vajat je ponovo stavio na oči noćni vizir koji je poneo u ruksaku. Karbonelova je stajala nekoliko stopa od njega, dovoljno bistra da zna da treba da čučne, i pogledom pretraživala po mraku, dok joj oči nisu mnogo koristile. Umesto toga, verovatno je slušala nekakvu promenu u visini zvuka koji je proizvodila voda koja se dizala oko nje.

Pogledao je dole.

Voda mu je zapljuskivala butine.

Prava promena uslediće kada se otvori na visini od dva metra napune vodom iz rupa. To mu je davalo možda pola sata.

Neki pokret poremetio je inače nepokretnu pozadinu.

Čovek se pojavio iza jednog od uglova. Držao je isključenu lampu u jednoj, a pištolj u drugoj ruci.

Kliford Noks.

Dobro došao.

Evo ga i poklon.

Uključio je svoju lampu i bacio je pravo prema pogurenoj Andrei Karbonel.

Malon se povukao u prednju kabinu, koja se otvarala prema pramcu. Dva tendera, otprilike od po deset metara svaki, bila su privezana za palubu, sa obe strane otvora na palubi. Morao je da se divi gigantskom slupu, čeličnog trupa, sjajnog tornja glatkih linija, a sve je bilo savršeno aerodinamično. I visoko. Sedamnaest metara od vode, sa još približno deset metara u kabinama i palubi. Tri jarbola bila su visoka skoro sedamdeset metara. Jasno, remek-delo tehnologije i dizajna.

Jahta se pomerila.

Interesantno kako se motori jedva čuju. Jedne sekunde stoje, a sledeće se kreću. Pogledao je pored otvora u palubi. Magla ju je prekrivala poput štita.

Izašao je iz rupe i pronašao neka vrata koja su vodila u gornje kabine.

Brodске stepenice vodile su prema krmu i izazivale su osećaj velike visine i dubine zbog bočne ivice sa osvetljenjem koje ga je podsećalo na niz povezanih svetlarnika. Miris magnolije i zelenog čaja dopirao je iz raspršivača blizu tavanice. Hodnik se završavao negde na sredini broda, gde su se tri palube sjedinjavale u kružno stepenište koje je obavijalo glavni jarbol. Iznad njega, providni podovi dozvoljavali su da svetlost prolazi dole tokom dana. Zapazio je sjajnu mešavinu nerđajućeg čelika, stakla, finog drveta i kamena.

Ali neki pokret odozgo privuče mu pažnju.

Čučnuo je u dovratku koji je vodio u teretanu. Unutra nisu gorela svetla. Držao se uza zid i gledao kako dvojica muškaraca veoma brzo silaze kružnim stepenicama. Nisu se zaustavljali, već su nastavili prema donjem nivou.

Čuo je Hejla.

Na krmu.

Tamo su se nalazili Kasiopeja i ostali.

Hejl stupi na krmu. Na tom mestu pozabavio se izdajnikom knjigovođom i tu će se pozabaviti i sa ova tri problema. Rekao je da ima za njih specijalno iznenađenje i, pod budnim okom dvojice naoružanih čuvara, već su ga posmatrale dok je prilazio.

„Zove se kavez”, rekao im je. „Napravljen je od gvožđa, u obliku ljudskog tela.”

Osetio je kako motori vuku. *Avantura* je mogla da ide dvadeset čvorova, a naredio je da se kreću punom brzinom. Sa skoro četrdeset kilometara na sat, uskoro će se naći na pučini.

„Dobre ljude nekada su stavljali u ovo”, rekao je, „a onda ih vešali na kolac i ostavljali da umru. Užasan vid kažnjavanja.”

„Kao kad nekog nateraš da pojede sopstveno uvo?”, upita ga Vitova.

Nasmešio se. „Slično, osim što su ovo koristili na nama, oni koji su nas gonili.”

Mahnuo je rukom i dvojica pripadnika posade šćepala su Vitovu za ruke. Ona je počela da se otima, ali on je preteći uperio prstom i rekao: „Budi dobra devojčica.”

Pre nego što se pojavio na krmenoj palubi, naredio je da se ruke Vitovoj zavežu za leđa. Druge dve žene ostavio je na miru. Jedan od članova posade šutnuo je nogu Vitovoj i ona tresnu na pod. Onda su je zgrabili za cipele i glavu i ubacili je u kavez, koji je čekao otvoren kao čaura. Vrata su zatvorena i zakračunata rezom i osiguračem. Sada više nije imala mesta da se vrpolji.

Sagnuo se.

„Ubila si dvojicu ljudi iz moje posade. Sada ćeš iskusiti ono što su moji preci osećali kada su umirali u nekoj od ovih sprava.”

Vetar je šibnuo preko glatke površine broda i zapljusnuo ga vlažnim i prohladnim vazduhom. Osetio je opori miris okeana i znao je da on više nije tako daleko. A i magla je počela da se podiže.

Odlično.

Brinuo se da neće moći da vidi ovu ženu kako umire.

Noks ugleda svetlost u tami koja je lučno poletela tri-četiri metra udesno. Nije bio siguran ko je to, ali nije ni bilo bitno.

Pucao je pravo tamo.

Ništa se nije dogodilo.

Svetlost je nastavila svoju putanju, pljesnuvši u vodu, posle čega je sijalica potonula. Njegov metak nije pogodio ništa, već se odbijao od zidova, dok je visoko fijukanje značilo nevolju. Spazio je delimičnu senku desno od mesta gde je lampa pala u vodu. Neko je, krećući se, odao svoj položaj, jer je podigao lampu i isključio je.

To je bila meta.

Ponovo je zapucao.

Vajat se zagnjuri u vodu, lagano i u tišini. Kad je bacio lampu prema Karbonelovoj, prstima se zakačio za ivicu otvora i podigao se. Poslednje mesto na kome je želeo da bude kad meci počnu da se odbijaju od zidova, bilo je na podu.

Gravitacija je slala zrna tačno u tom pravcu.

Kroz vizir je gledao Noksa i Karbonelovu. Oboje su u rukama držali pištolj i baterijsku lampu.

Šanse su im bile podjednake.

Iskoristio je struju rastuće vode da krene prema tunelu kojim su došli. Shvatio je da nijedno od njih dvoje neće rizikovati da uključi svetlo ili progovori, a pomamno pucanje u potpunom mraku bilo je rizično.

Pitao se koliko će dugo tako stajati.

Da li su pojмили u kolikoj su opasnosti?

Beg kroz otvor, kao što su to uradili on i Malon, neće biti moguć uz nadolazeću plimu. Boriti se protiv vodene struje u uskom prostoru bilo bi kao pokušaj da se pliva uz veoma brz tok, i nije bilo moguće zadržati dah dovoljno dugo da se stigne do kraja.

Oboje su saterali sebe u ćošak, iz kog nije bilo spasa.

Samo će oseka doneti spas.

Ali do tada će oboje biti mrtvi.

Malon je puzao niz središnju palubu, oprezan i nem, koristeći dovratke i zamračene kabine kao zaklon. Prošao je pored amfiteatra, trpezarije i putničkih kabina. Primetio je da nema kamera, pa ipak svaki živac u njegovom telu je treperio, a prst mu je počivao na obaraču, spreman da okine.

Prolaz se završavao u velikom salonu, produžetku konzervativnog uređenja koje se sastojalo od tamnog drveta, slonovače i kože. Manja verzija koncertnog klavira počivala je u jednom uglu. Sve je bilo doterano i uglancano, kao i sama jahta. Morao je da vidi šta se događa na zadnjoj palubi. Spoljašnji zidovi imali su čitav niz izduženih prozora, pa je čučnuo i krenuo prema staklenim izlaznim vratima, gde je video palubu, bazen i ljude.

Spiralno stepenište s njegove desne strane vodilo je gore.

Polako se popeo na strme stepenice, što su vodile na malu terasu za sunčanje koja je gledala na krmu. Primetio je gde se brod nalazi. Plovili su sredinom reke, odakle su se videle obe obale u daljini, sunce je izlazilo na istoku i magla se skoro sasvim razišla. Pogledao je prema pramcu i primetio pučinu. Ulazili su u tesnac, što je značilo da okean nije više tako daleko.

Nastavio je da čuči i da se kreće prema krmenoj ogradi.

Zureći dole, primetio je Stefani i Širli Kajzer, dva naoružana čoveka i još četvoricu u blizini, Kventina Hejla...

I Kasiopeju.

Zaključanu u gvozdenom kavezu.

OSAMDESET TRI

Kasiopeju je polagano hvatala panika. Ruke su joj bile vezane, a telo okovano u gvozdene trake. Hejlovi ljudi bili su zauzeti privezivanjem vrha kaveza konopcem. Gledao je u Stefani, čije su oči odavale bespomoćnost.

„Kakva je svrha ovoga?“, vrisnula je Širli. „Zašto to radiš, Kventine?“

Hejl se okrenu ka Kajzerovoj. „To je ono što gusari rade.“

„Ubijaju nenaoružane žene?“, upita Stefani.

„Očitavaju neprijateljima lekciju.”

Ljudi koji su vezivali kanap ustadoše.

Hejl se približi. „Kraljevi i guverneri voleli su da koriste kavez na nama, pa smo im često uzvraćali istom merom. Ali umesto da ih obesimo, vukli smo ih kroz vodu dok se ne udave. Posle toga, samo bismo odsekli kanap i potonuli bi na dno.”

Hejl dade znak i njegovi ljudi podigoše gvozdenu rešetku s palube.

Malon nije više imao šta da čeka. Uzburkana osećanja sveg su ga preplavila. Podigao je pištolj i pripremio se da puca - ali pre nego što je povukao oroz, par snažnih ruku uhvati ga oko ramena i odgurnu od ograde.

Jedan od članova posade.

Hitrim udarcem u desnu ruku izbio mu je pištolj iz ruke.

Gnev se nagomilavao u njemu.

Nema on vremena za ovo.

Plasirao mu je jedan šut u prepone, od čega se čovek presamitio napred. Kolenom ga je udario u lice, ispravivši čovekovu kičmu. Zatim je zakucao lakat u koren njegovog nosa, od čega mu se vrat izvio unazad. Dva zamaha pesnicama - i čovek se okliznuo preko ograde i pao s pet metara visine na palubu.

Čovek koji je podizao Kasiopeju čuo je udarac i namah stao. I Hejl ga je čuo, pa se okrenuo, a onda, pogledavši gore, uočio izvor svojih problema.

Malon je pokušavao da pronađe pištolj.

„Baci je preko”, čuo je kako Hejl urla.

Pronašao je pištolj, nategao ga, a onda skočio preko ograde, pravo na palubu pod sobom. Doskočio je, napravio kolut, a onda opalio u dva čoveka koji su držali oružje, srediivši obojicu.

Skočio je na noge i potrčao napred.

Hejl je pokušao da mu prepreči put, držeći pištolj u ruci, ali Malon ga je jednom pogodio, metkom koji mu se zario u grudi i odbacio telo nauznak na palubu.

Nastavio je da se kreće napred.

„Idi”, doviknu mu Stefani. „Pomozi joj.”

Četvorica su već stigla do ograde s kavezom.

Prekasno da upotrebi pištolj i zaustavi ih.

Bacili su Kasiopeju u more.

* * *

Vajat se vratio istim putem do konopca koji je strpljivo čeka. Voda se podigla do struka. Uskoro, gornji otvori završice plavljenje. Bilo je sasvim odgovarajuće

da ovo dvoje skončaju na ovom mestu, s obzirom na to koliko su bili premazani. Karbonelova koja je računala na svoju rezervu da je spase, i Noks koji je mislio da je dobio odličnu priliku da eliminiše dva problema. Još bolje je to što su oboje naoružani svetlima i oružjem, sa čime ništa ne mogu da urade.

Karbonelova je bila odgovorna za nepotrebne smrti nekoliko agenata. A i Noks je lično ubio nekoliko ljudi.

Zbog toga oboje treba da plate.

Noks je isto tako pokušao da ubije predsednika. I mada Vajat stvarno nije bio veliki obožavalac vlade Sjedinjenih Država, ipak je bio Amerikanac.

I uvek će to biti.

Ova dva problema završiće se ovde. Do trenutka kad shvate svoju kobnu sudbinu i odluče da izvuku žive glave, biće prekasno.

Ostalo je svega nekoliko minuta.

Plima je potpuno nadošla.

Kroz noćni vizir primetio je konopac.

Čvrsto se uhvatio i počeo da se diže.

Kad je stigao, izvukao ga je iz rupe i otišao.

Kasiopeja je padala. Pokušala je da se pripremi stopalima, predviđajući kako će udariti u vodu. Ruke joj nisu bile ni od kakve koristi, pa se podsetila da duboko udahne i nastavi da diše koliko god joj to bude polazilo za rukom. Na nesreću, skućeni okovi nisu joj dozvoljavali da upotrebi noge, jer je svaka bila okovana zasebno. Kavez je bio udoban, a reza s osiguračem nije bila na mestu koje je mogla da dohvati. Osim toga, njome se rukovalo spolja.

Malo pre nego što su je bacili s palube, čula je nešto što je ličilo na pucnje i Stefanine povike. *Idi. Pomozi joj.*

Šta se to tamo događalo?

Malon ispali dva hica u četvoricu ljudi, zbog čega su se oni razbežali. Onda je odbacio pištolj i skočio s ograde, odbacivši telo napred i hvatajući se sa sve četiri za padajući kavez.

Uz dodatnu težinu, kavez je dobio na brzini i on i Kasiopeja zajedno padoše u more.

Nešto je udarilo u kavez i prepalo Kasiopeju. Nečije telo. Muško. Zajedno su udarili u vodu.

A onda je videla čovekovo lice i preplavi je olakšanje.

Koton.

Malon se čvrsto držao. Nije postojala šansa da se pusti. Ljuljuškali su se na površini i prevrtali na talasima, dok se kanap odvajao od jahte.

„Drago mi je što si konačno stigao”, reče ona.

Pogledom je pronašao rezu.

Kavez je počinjao da tone.

Pružio je ruku i kanap se zategao.

Sada ih je jahta vukla kroz vodu.

Hejl je bio ošamućen. Uljez ga je jednom pogodio, ali srećom u grudi. Pancirni prsluk koji je navukao na sebe pre nego što je izašao iz zatvora, spasao ga je, mada ga je u rebrima probadalo. Pao je na leđa, ali ne pre nego što je video kako čovek skače preko ograde za kavezom.

Pridigao se na kolena i duboko udahnuo nekoliko puta.

Okrenuo se da vidi gde su mu ljudi, ali njih nigde nije bilo.

Umesto njih, Stefani Nel stajala je s pištoljem uperenim pravo u njega.

„Rekla sam ti da Koton Malon znači nevolju”, rekla mu je.

Malon se i dalje očajnički držao za kavez, desnom rukom pronašavši jednu od dužnih obliha rešetki za koju su bile zavarene gvozdene trake. Dugine boje prštale su mu pred očima. Potapali su se i izranjali oko trideset pet metara iza *Avanture*, u središnjem delu slupove dugačke brazde.

Udahnuo je još jedanput i doviknuo Kasiopeji: „Diši!”

„Kao da to već ne pokušavam.”

Imao je mnogo više mesta za kretanje od nje. Brzina slupa omogućavala im je da nekoliko dragocenih sekundi plutaju po vodi. Shvatio je da će potonuti kada u nekom trenutku uspori, i da će ih vući pod vodom.

Srce mu je užasno brzo tuklo u grudima.

Morao je da pronađe rezu.

Kasiopeja je udisala koliko vazduha toliko i vode, pokušavajući da je ispljune i da ne kvasi pluća. Izvijala je telo unutar kaveza dok su se oni klackali po površini. Oštar bol probadao joj je sapete listove i ona se natera da se opusti. Žarko je želela da idu još brže, jer bi usporavanje dovelo do potonuća. Hejl se poigravao s njima. Uživao je u njihovim mukama.

„Sada ću... da te... da te... oslobodim”, rekao joj je Koton kad su još jednom izronili, glasom u brekćućem stakatu.

„Moje ruke”, uspela je da prozbori.

Nije mogla dugo da pliva ako je vezana.

Hejl je piljio u Stefani Nel.

„Hoćeš li me ubiti?“, pitao ju je.

„Ne moram.“

Čudan odgovor.

Mahnula je pištoljem, na šta se on okrenuo.

Širli Kajzer držala je drugu automatsku pušku koju su odbacili njegovi ljudi. Zavijenom rukom držala je teško oružje, a drugom je čvrsto držala oroz.

Ljudi se pojavije iz glavnog salona.

Neki s oružjem.

Konačno.

Malonova ruka pronađe rezu. Okrenuo ju je, a onda cimnuo. Ništa se nije dogodilo. Ponovo je cimnuo, oslobodivši osigurač.

Kavez se otvorio i Kasiopeja je izletela.

Pustio se i pridružio joj se u vodi.

Kavez je nestao negde ispred njih, pocupkujući po površini.

Udahnuo je i zaronio, pogledom tražeći bilo kakav pokret. Video ju je i obavio rukom oko grudi, posle čega zajedno zaplivaše prema površini.

Oboje su iskašljavali vodu.

Držao ih je na površini snažnim zamasima nogu i potiskujući se desnom rukom.

„Udahni duboko i oslobodiću ti ruke“, rekao joj je.

Potonuli su ispod površine dovoljno dugo da joj zguli lepljivu traku koja joj je obavijala šake, a onda su ponovo izronili i počeli da se održavaju na površini. *Avantura* je već bila dvesta metara daleko, jedara razvijenih na jutarnjem vetru. Sve je bilo mirno, osim vetra, i okeana koji se kovitlao oko njih.

A onda se začuo jedan nov zvuk.

Dubok i ritmičan.

Duboki bas koji se pojačavao.

Okrenuo se i ugledao četiri borbena helikoptera koja su hitala ka njima.

Bilo je krajnje vreme.

Leteli su u formaciji, jedan je bio iznad, a ostala tri kružila su oko jahte.

„Jeste li dobro?“

Začuo se glas Edvina Dejvisa preko zvučnika.

Oboje podigoše palčeve.

„Drž te se“, reče im Dejvis.

Hejl je čuo rotore helikoptera, podigao glavu i ugledao tri borbena helikoptera Američke armije iznad *Avanturinih* jarbola, kako kruže poput vukova.

Ovaj prizor ga je razjario.

Nezahvalna vlada, kojoj je njegova porodica verno služila, neće da ga ostavi na miru. Šta se dogodilo s Noksom? Ili s onim čovekom po imenu Vajat? Da li su imali ono što mu treba da ustoliči svoju privatirsku dozvolu? I zašto Bolton, Sirkuf i Kogbern nisu ovde s njim da biju ovu bitku? Verovatno zato što su ga te tri kukavice prodale.

Stefani Nel ispali rafal prema glavnom salonu, uništavajući vetrobrane i mecima probijajući panele od fiberglasa.

Njegovi ljudi ponovo pobegoše unutra.

Okrenuo se prema Kajzerovoj i pušci. „Nije to tako lako, Širli.”

Zamislio je sebe kao Crnobradog koji stoji licem u lice s poručnikom Mejnardom, na palubi jednog drugog broda istog imena, *Avantura*. Njihova borba takođe je bila bliska i na smrt. Međutim, Crnobradi je bio naoružan. Hejlov pištolj počivao je na palubi, metar i po od njega. Morao je da dođe do njega. Hitro je pogledao između Širli s desne i Nelove s leve strane.

Samo jedna prilika je sve što mu treba.

Širlina puška zaštekta.

Meci se zariše u zaštitni prsluk. Sledeći plotun presekao mu je noge. Krv mu prolete kroz grlo i izbi na usta. Sručio se na zemlju, dok mu je svaki nerv u telu plamteo od žarkog bola.

Na licu mu se ogledala agonija.

Poslednje što je video bila je Širli Kajzer koja drži upereno oružje u njegovu glavu i govori: „Ubiti tebe je lako, Kventine.”

Kasiopeja je čula udaljene odjeke pucnjeva. A onda videla dvoje ljudi kako skaču s krme *Avanture*.

„Stefani i Širli upravo su pobegle”, reče Dejvis iznad njih, preko zvučnika helikoptera.

Njih dvoje nastaviše da plivaju.

Jedra *Avanture* uhvatiše malo vetra. Među njima nije bilo razmaka. Delovali su poput jednog velikog krila i terali upadljivo zeleni trup kroz uzburkanu vodu. *Avantura* je izgledala poput bukanira iz starih dana koji isplovljavaju da prežive još jedan dan. Ali ovo nije bio sedamnaesti ni osamnaesti vek, a Deni Danijels bio je jedan razbesneli predsednik. Ova četiri oklopna helikoptera nisu bila tu da doprate brod nazad u luku.

Još ljudi iskočilo je s jahte.

„Posada”, reče Koton. „Znaš zašto to rade.”

Znala je.

Helikopteri se povukoše.

Vatra suknu sa strane dveju letilica. Četiri projektila izletela su iz lansirnih uređaja. Samo nekoliko sekundi kasnije probili su trup *Avanture* i eksplodirali u unutrašnjosti. Crni, jetki dim podigao se prema nebu. Poput ranjene životinje,

slup se iskosio na jednu stranu, potom na drugu, dok su mu se jedra razmotavala i gubila snagu.

Poslednja raketa s trećeg helikoptera stavila je tačku na njegovu muku.

Jahta je buknula u plamenu, a onda potonula, dok ju je Atlantski okean gutao u jednom zalogaju.

OSAMDESET ČETIRI

NOVA ŠKOTSKA

11.30

Vajat se vratio u ponor Fort Dominionu. Pre pet sati otišao je s ostrva i vratio se na obalu, ostavivši ukradeni čamac u blizini Čestera i iznajmivši drugi. Kupio je i nekoliko komada alata koje je stavio u ruksak i sačekao da nastupi oseka.

Ostalo je da učini još samo jedno.

Spustio se na mokri pod.

Kao i onda kad su on i Malon bili ovde, ostalo je svega nekoliko centimetara vode. Uključio je baterijsku lampu i krenuo prema raskrsnici. Na pola puta, zatekao je prvi naduti leš.

Možda u kasnim tridesetim, ranim četrdesetim, crne kose, običnog lica, i to lica koje je prepoznavao.

Pomoćnik kormilara.

Kliford Noks.

Ležao je leđima dodirujući kameniti pod, sklopljenih očiju.

Nastavio je dalje i pronašao pet simbola. Od Karbonelove još nije bilo ni traga ni glasa, ali bilo je još dva tunela, a nije bilo drugog izlaza. Njeno telo moglo je biti bilo gde. Moglo je čak biti izbačeno u more kroz jedan od otvora.

Pogledao je u simbol na tavanici.

Δ

Nadao se da je Malon u pravu i da trougao zaista označava pravo mesto. Dokotrljao je jedan od većih kamenova bliže. Tavanica je bila niska, možda dva i po metra, pa mu neće biti potrebna velika pomoć. Izvadio je čekić i dleto koje je poneo sa sobom i počeo da udara spoj što je oivičavao nepravilni kamen. Skoro dva veka plime i oseke očvrslili su malter, ali on konačno popusti. Sklonio se malo kad je kamen pao na pod, prskajući vodu i razbijajući se u nekoliko komada.

Uperio je svetlost lampe prema udubljenju.

Stopu iznad linije tavanice u kamenu je bilo isklesano udubljenje. Nešto se ljeskalo u odsjaju svetla baterijske lampe. Sjajno. Poput ogledala. Zelene boje. Spustio je lampu, uperivši svetlo nagore, i uzeo ono što je otkrio.

Klizavo.

A onda je shvatio.

Staklo.

Skinuo ga je s postolja.

Nije bilo teško, možda kilogram, kilogram i po. U jednom komadu, dimenzija jednu kvadratnu stopu, glatke površine i ivica. Sagnuo se prema lampi i nabacio malo vode na površinu, spirajući sloj prljavštine.

Nešto se nalazilo unutra.

Iako zamagljeno, ono što je video nije se moglo pomešati ni sa čim.

Dva lista smeđeg papira.

Spustio je to na kamen koji mu je poslužio kao stepenica. Pronašao je jedan manji kamen i, posle dva udarca, razbio staklo.

Prvi put u 175 godina, dah svežeg vazduha dodirnuo je ovaj papir.

Dva stupca teksta bila su na svakoj strani, zajedno sa zaglavljem.

RASPRAVA U KONGRESU

I jedan datum.

9. februar 1793.

Preleteo je pogledom preko jedne stranice dok nije pronašao:

Gospodin Medison. Pretpostavljam da ćemo pristupiti raspravi, gospodine predsedavajući, o predmetu ovog predloga koji je iznet pred Dom. Koliko shvatam, on je od najveće važnosti, i ova tema, gospodine, zahteva našu nepodeljenu pažnju i zajednički napor. Prilikom pravljenja nacрта našega Ustava, ovom Kongresu podarena je posebna moć da izdaje privatirske dozvole, jer je tadašnja politika naroda širom sveta tako nalagala. I zaista, naša pobeda nad Engleskom ne bi se zbila da nije bilo hrabrih pokušaja naših unajmljenika koji su posedovali kako plovila, tako i sposobnosti da ih na pravilan način upotrebe. Sreća po nas pa je takva dozvola bila, i još je, u našoj moći. Svi smo bolno svesni da još ne posedujemo dovoljno ljudstva i brodova da oformimo podesnu mornaricu za svakodnevnu odbranu, zato se slažem s predlogom da se ove privatirske dozvole izdaju Arčibaldu Hejlu, Ričardu Sirkufu, Henriju Kogbernu i Samjuelu

Boltonu, za večnost, kako bi mogli da nastave svoje snažne i neprekidne napade na naše neprijatelje.

Predlog je izneo predsedavajući i s njim su se složili svi prisutni. Navedene privatirske dozvole prosleđene su Senatu da stupe na snagu. Dom prekida zasedanje.

Pregledao je i drugi papir i ustanovio da je formulacija slična, samo što je on bio iz dnevnika Senata, gde su dozvole takođe jednoglasno odobrene, i gde je poslednji red ovog zapisa jasno govorio „da se navedena akta proslede gospodinu Vašingtonu na potpis”.

To je bilo ono što je Komonvelt tražio. Ono zbog čega su ljudi ginuli. Ova dva dokumenta nisu bila ništa drugo do problem. Njihovo ponovno pojavljivanje izazvalo bi samo nove probleme.

Dobri agenti rešavaju probleme.

Isecpao je oba papira na sitne deliće i razbacao ih po vodi na podu. Gledao je dok su se rastapali.

Gotovo.

Vratio se do konopca, prošavši pored Noksa poslednji put.

„Umro si nizašta”, obratio se lešu.

Popeo se na nivo prizemlja. Došlo je vreme da se napusti ovo usamljeno mesto. Ptice su gugutale svuda oko njega, neprekidno se krećući po ispustima u zidu.

Izvukao je konopac iz rupe i odlučio: *dosta je bilo*. Viknuo je: „Zašto ne izađete da porazgovaramo?”

Od trenutka kad se vratio u tvrđavu, osetio je da nije sam. U daljem kraju srušene dvorane pojavio se Koton Malon.

„Mislio sam da si otišao”, reče Vajat.

„Vratio sam se da uzmem stranice, ali onda su mi rekli da si se i ti vratio po njih.”

„Pretpostavljam da će se kanadske vlasti umešati u nekom trenutku.”

„Čekali smo koliko god smo mogli. Šta se dogodilo tamo dole?”

„Komonvelt je umanjen za jednog pomoćnika kormilara.”

Primetio je da Malon ne nosi nikakvo oružje, ali opet, i nije bilo potrebe za tim. Šestorica naoružanih ljudi pojavila su se na zidovima iznad njega.

Ali danas neće biti nikakve borbe.

„A stranice?”, upita Malon.

Odmahnuo je glavom. „Prazna kutija.”

Malon ga proceni čvrstim pogledom. „To onda znači da je s Komonveltom gotovo.”

„I nijedan predsednik neće više morati time da se bavi.”

„Baš imaju sreće.”

„Verovao ti ili ne, nikad ne bih prodao Hejlu te stranice.”

„U stvari, verujem ti.”

Zakikotao se i odmahnuo glavom. „Još izigravaš samozadovoljnog majmuna?”

„Stara je to navika. Predsednik kaže da ti ovo neće naplatiti, u znak zahvalnosti za ono što si uradio u Njujorku i ovde s Karbonelovom.” Malon zastade. „Izgleda da ti duguje još jedno hvala posle ovoga.”

Tišina među njima potvrdila je ono što je uradio.

„I možeš da zadržiš novac koji si dobio od NOA.”

„Ionako sam to planirao.”

„Još prkosiš autoritetima?”

„Bar jedan od nas dvojice nikad se neće promeniti.”

Malon mahnu prema zjapećoj rupi u podu. „Oba tela su tamo dole?”

„Ni traga od đavolice.”

„Misliš li da je isplivala?”

Slegnuo je ramenima. „One rupe nisu bile iste kao kad smo ti i ja izašli kroz njih. Morala bi da ima sjajna pluća.”

„Koliko se sećam, i imala je.”

Vajat se nasmešio. „U pravu si.”

Malon stupi u stranu. Vajat upita: „Da li se moja dozvola za prolazak proteže i na izlazak iz Kanade bez uznemiravanja?”

„Skroz do kuće na Floridi. Ponudio bih ti vožnju, ali to bi za obojicu donelo predugačko druženje.”

Verovatno, pomislio je.

Krenuo je.

„Nisi mi odgovorio sinoć”, reče Malon. „Jesmo li kvit?”

Stao je, ali se nije okrenuo. „Zasad.”

I otišao.

OSAMDESET PET

BELA KUĆA

16.40

Kasiopeja je čekala u plavoj sobi, u istoj spavaćoj sobi u kojoj je i juče bila da se presvuče, istoj u kojoj su ona i Deni Danijels razgovarali. Širli Kajzer bila je s njom.

„Kako je prst?”

„Boli kao đavo.”

Kad su ih povadili iz Atlantika, nju, Kotona, Stefani i Širli dovezli su u Vašington. Širli je primila medicinsku pomoć zbog amputacije, ali Komonveltov doktor obavio je pristojan posao ušivajući ranu. Nešto lekova protiv bolova i injekcija zbog infekcije bilo je sve što joj je potrebno.

„Ono plivanje bilo je mnogo gore”, reče Širli. „Slana voda. Ali sto puta bolje nego da sam ostala na onom brodu.”

Posadu *Avanture* izvukao je gliser Obalske straže, koja se pojavila na licu mesta nekoliko minuta pošto je slup uništen. Posada je preko radija savetovana da napusti brod ili da potone s njim. Svi su odlučili da ga napuste. Samo je Kventin Hejl potonuo s njim. Ali dotad je ionako već bio mrtav. Stefani joj je ispričala kako je Koton otpočeo, a Širli završila s njim.

„Dobro ste?”, pitala je.

Obe su bile iscrpljene, obe je bolelo čitavo telo.

„Drago mi je što sam ga ubila. Koštalo me je prsta, ali vredelo je.”

Morala je da joj odgovori: „Uopšte nije trebalo da idete tamo.”

„Stvarno? Da nisam, ni ti ne bi došla. I ko zna gde bismo mi, ili Stefani, bile sada.”

Opet se ponašala onako razmetljivo.

„Bar je sad sve gotovo”, reče Širli.

To je bilo tačno.

Tajna služba i FBI upali su na Komonveltov posed i uhapsili ostala tri kapetana i čitavu posadu. Sada su bili zauzeti prečešljavanjem svakog kvadratnog centimetra na sva četiri imanja.

Začulo se tiho kucanje na vratima, posle čega su se otvorila, i Deni Danijels kroči u prostoriju. Znala je da je i on proveo naporno poslepodne. Po povratku, Edvin Dejvis sve je ispričao predsedniku. Razgovarali su nasamo poslednjih sat vremena, iza zatvorenih vrata, nekoliko prostorija niže niz hodnik.

„Polin bi želela da te vidi”, obrati se Danijels Širli.

Ustala je i pošla, ali je stala ispred predsednika i pitala ga: „Jesi li dobro?”

Nasmešio se. „Kad me to pita žena s devet prstiju, moram biti dobro.”

Svi su znali o čemu se razgovaralo iza onih zatvorenih vrata. Nije imalo smisla više se pretvarati.

„U redu je, Deni”, reče Širli. „Bićeš čovek još dugo pošto prestaneš da budeš predsednik.”

„Mislilo sam da me mrziš.”

Širli ga dodirnu po ramenu. „I mrzim te. Ali svejedno, hvala ti za ono što si učinio za sve nas.”

Danijels je bio taj koji je naredio da se pošalju helikopteri. Nije to poverio nijednim lokalnim snagama reda, pa je, kad mu je Dejvis radiom prijavio u čemu je problem, izdao direktno naređenje snagama u Fort Bragu. Sve vreme

bio je na vezi i govorio pilotima šta da rade, lično preuzimajući odgovornost za potapanje broda.

„Samo smo sprečili neke atentatore na predsednika da pobegnu iz zemlje”, rekao je.

„Dobro si postupio, Deni.”

„To je pravi kompliment. Pošto mi ga ti daješ.”

I Širli izade.

Danijels zatvori vrata.

„Učinili ste mnogo više nego što ste samo sprečili neke atentatore-begunce”, rekla mu je.

Seo je na suprotnu stranu kreveta. „Pričaj mi o tome. Ko bi rekao? Edvin i Polin.”

Znala je da mu je to sigurno teško palo.

„Ali drago mi je”, reče. „Stvarno jeste. Mislim da nijedno od nas dvoje nije znalo kako da okonča ovaj naš brak.”

Ovakav stav ju je iznenadio.

„Polin i ja smo zajedno veoma dugo”, rekao je tihim glasom. „Ali već godinama nismo srećni. Oboma nam nedostaje Meri. Njena smrt kao da je zaglavila između nas neki klin koji se nikad više nije mogao izvaditi.”

Osetila je prekid u govoru kad je izgovarao ime svoje kćeri.

„Ne prođe nijedan dan da ne pomislim na nju. Probudim se noću i čujem je kako me doziva kroz tu vatru. Proganjalo me to na mnogo načina koje ne razumem.” Zastao je. „Sve do danas.”

Videla je bol u njegovom pogledu. Jasan. Dubok. Nepogrešiv. Mogla je samo da zamisli tu patnju.

„Ako Polin uspe da pronađe mir, i malo sreće s Edvinom, onda joj želim sve najbolje. Zaista je tako.”

Zurio je u nju uz skriveni osećaj iscrpljenosti.

„Edvin mi je rekao preko radija da su Širli i Stefani skočile s broda. Kad sam čuo da je dobro, moram da kažem, gnev je zavladao mnome. Dao sam posadi šansu da pobegne, ali nisam znao da je Hejl već mrtav.”

„Šta planirate da uradite sa Stefani?”

Danijels je nakratko ostao nem, a onda rekao: „Ne znam. Polin mi je rekla isto ovo što sam i ja tebi rekao. Želi da budem srećan. Mislim da oboje možemo da krenemo dalje, uz saznanje da će ono drugo biti dobro.”

Sedeli su tiho nekoliko trenutaka.

„Hvala ti”, konačno reče predsednik. „Za sve što si učinila.”

Znala je šta to znači. Bio mu je potreban neko kome će se otvoriti - neko ne previše blizu, ali kome može da veruje.

„Čuo sam da te je Koton spasao. Skočio je s te jahte. To je nešto posebno. Kada imaš čoveka koji bi položio svoj život za tebe.”

Složila se s tim.

„Nadam se da ću pronaći sebi takvu ženu.”

„Hoćete.”

„To ćemo tek da vidimo.” Ustao je s kreveta. „Vreme je da ponovo počnem da se ponašam kao predsednik.”

Htela je nešto da pita. „Jesmo li primili neke vesti od Kotona?”

Otišao je iz Severne Karoline i odleteo pravo nazad u Novu Škotsku, ali to je sve bilo rano jutros.

„Čini mi se da je dole i da te čeka.”

Gledao ju je nežno. „Čuvaj se.”

„I vi, gospodine predsedniče.”

Malon je video Kasiopeju koja je silazila niz stepenice, s gornjeg sprata Bele kuće. Pre pola sata vratio se iz Kanade i Tajna služba dovezla ga je pravo ovamo, dok je on telefonom razgovarao s predsednikom i izveštavao ga o onome što se dogodilo u Fort Dominionu. Stefani ga je dočekala ispred i sada je stajala s njim.

„Rekli su mi za Njujork”, rekla mu je Stefani. „Da li uvek tako poslušno dotrčavaš kada te ja zovem?”

„Samo kada kažeš da je bitno.”

„Drago mi je što si tako postupio. Već sam počela da se pitam hoću li se živa izvući iz te ćelije. Lep si potez izveo s onim kavezom na brodu.”

„Nisam baš imao mnoštvo različitih opcija.”

Stefani se nasmeši i pokaza prema Kasiopeji. „Rekla bih da ti duguje.”

Nije skidao pogled sa stepeništa. Ne, poravnali su račune.

Okrenuo se ka Stefani. „Ima li vesti o Andrei Karbonel?”

Ona odmahnu glavom. „Pratimo situaciju. Ali do sada, ništa.”

On i nekoliko konjičkih policajaca Kraljevske policije pretražili su pećine ispod tvrđave sve dok nije nastupila plima, ali od Karbonelove ni traga ni glasa. I zaliv i Atlantik pretraženi su u slučaju da ju je voda isisala iz pećina.

Ali ni tamo je nisu pronašli.

„Nastavićemo da tragamo”, reče Stefani. „Telo mora negde biti. Misliš da se ipak nije izvukla?”

„Ne vidim kako je mogla. To je teško uraditi čak i kada su otvori prazni.”

Kasiopeja im priđe.

„Privatni sastanak s predsednikom?” pitao ju je.

„Neki labavi čvorovi koje je trebalo dotegnuti.”

Na drugoj strani foajea, jedna žena im je nešto mahnula.

„Izgleda da je došao moj red da pričam s tim čovekom”, reče Stefani. „Vas dvoje pokušajte da ne zapadate u neprilike.”

Uhvatio je pogled koji su razmenile dve žene. Video je takav pogled i ranije na Kasiopejinom licu. U Virdžiniji. Kad su pričali s Edvinom Dejvisom, a

onda ponovo u Montičelu kada je insistirala da s Dejvisom razgovara nasamo. Kad se Stefani udaljila, rekao je Kasiopeji: „Pretpostavljam da ćeš mi, u jednom trenutku, ispričati sve što znaš.”

„U jednom trenutku.”

„I šta si mislila kad si krenula sama na to imanje? Potpuno šašavo, priznaj?”

Slegla je ramenima. „Šta bi ti uradio?”

„To sad nije bitno.”

„Sreća po mene što si se konačno pojavio.”

Odmahnuo je glavom, a onda joj skrenuo pažnju na njihov prtljag, koji se nalazio blizu vrata. „Spakovani smo i spremni da krenemo.”

„Kući?”, upitala je ona.

„Nema šanse. Još nas čeka sastanak u Njujorku koji se nikad nije dogodio. Prvo predstava, a onda večera. A tu je i ta haljina koju si pošla da kupiš, a koju nikad nisam video.”

„Jedna crna. S golim leđima. Svideće ti se.”

To je bilo sigurno. Ali on je imao nešto drugo na pameti.

„Pre nego što odletimo kući, voleo bih da skrenem do Atlante i vidim Garija. Možda na nekoliko dana.”

Nije video sina od letos, kada je Gari proveo nekoliko nedelja s njim u Kopenhagenu.

Ona klimnu glavom. „Mislim da bi trebalo.”

Nakašljao se. „Mislim da bi *mi* trebalo. Misli da si opasno zgodna, znaš.”

Nasmešila se i uhvatila ga za ruku. „Spasao si mi život tamo”, rekla je. „Šta kažeš na to da ti propisno zahvalim za to u Njujorku? Da iznajmim ponovo našu sobu u *Sent Ridžisu*?”

„To je već sređeno. Čeka nas, kao i mlaznjak Tajne službe. Ponudili su nam besplatan prevoz.”

„Na sve ste mislili, gospodine Malone.”

„Ne baš na sve. Ali siguran sam da ćete vi umeti da popunite praznine.”

PIŠČEVE NAPOMENE

Ova knjiga je nastavak šest prethodnih avantura Kotona Malona, uglavnom smeštenih na tlo Sjedinjenih Država. Elizabet i ja istraživali smo Vašington, Njujork Siti, Ričmond, Virdžiniju, Bat, Severnu Karolinu i Montičelo.

Sada je vreme da se odvoje činjenice od fikcije.

Atentat na predsednika Endrua Džeksona (prolog i poglavlje 13) dogodio se kako je i opisano, uključujući i prisustvo Dejvija Kroketa, koji je pomogao da se savlada atentator i navodno izgovorio tačno ove reči koje su citirane u knjizi. Džekson je javno okrivio senatora Džordža Pojndekstera iz Misisipija (poglavlja 13, 19), optužujući ga za zaveru, ali Pojndekster je oslobođen optužbi posle kongresne istrage. Odlučio sam da sačuvam ovu teoriju o zaveri, samo što sam u to uključio svoj izmišljeni Komonvelt.

Korišćen je veliki broj stvarnih lokacija. Hoteli *Grand Hajat* (poglavlja 1, 3, 5,6), *Plaza* (poglavlje 24), *Sent Ridžis* (poglavlje 9) i *Helmsli park* (poglavlje 12) u Njujorku sve su sjajna mesta za odsedanje. *Strand* je neverovatna antikvarna knjižara (poglavlje 11), po kojoj, kako je svima znano, vršljam u potrazi za materijalom. Sve pojedinosti o Beloj kući i Ovalnom kabinetu (poglavlje 56) tačne su. Stanica *Grand central* takođe je verno opisana (poglavlje 8), uključujući i pešački most koji vodi do izlaza na Istočnu 42. Ulicu i usku kosinu koja se spušta s njega do prizemlja. *Džeferson* (poglavlje 35) nalazi se u Ričmondu, u Virdžiniji, istorijski hotel koji je pobegao direktno iz filma *Prohujalo sa vihorom*.

Reka Pamliko i obala Severne Karoline su prelepe (poglavlja 2,5,13), kao i Bat (poglavlje 15), koji je nekada bio pravo središte kolonijalne politike i raj za gusare. Sada je uspravano seoce s manje od 300 stanovnika. Komonveltovo imanje sadržalo bi šume koje se nalaze zapadno od grada. Regionalni aerodrom lociran u blizini Grinvila (poglavlje 29) postoji.

Pomen pogibije Crnobradog (poglavlje 77) u zalivu Okrakouk je istinit, kao i sve što se događalo s njegovom lobanjom posle toga. *Opšta istorija pljački i ubistava najokorelijih gusara Čarlsa Džonsona* (poglavlja 18, 76) i dalje je vitalni izvor čitave gusarske istorije, mada niko, zapravo, ne zna ko je taj Čarls Džonson, u stvari, bio. Stezanje (poglavlja 40,42), čerečenje, primoravanje zarobljenika da jedu sopstvene uši (poglavlje 76) i znoj (poglavlje 76) jesu mučenja koja su rutinski sprovedena nad zarobljenim gusarima. Kavez (poglavlja 2, 82, 83) bio je nešto što su gusari morali da trpe pošto bi bili osuđeni za svoje zločine.

Džefersonova šifra (poglavlja 10, 22) postoji i smislio ju je Robert Paterson. Sam Džeferson smatrao ju je nerešivom, i tako je i bilo od 1804. do 2009. godine, kada ju je konačno razbio Loren Smitlajn, matematičar iz Nju Džerzija. Način na koji je šifra rešena u ovoj priči (poglavlje 36) poklapa se sa Smitlajnovim pokušajima. Patersonovog sina, koji se takođe zvao Robert (poglavlje 23), Endru Džekson zaista je postavio za direktora Američke kovnice

novca. Ovaj slučajan događaj kao da je skrojen za ovu priču. Džeksonovo pismo Abneru Hejlu, citirano u poglavlju 5, moja je izmišljotina, mada je napisana uz korišćenje mnogih Džefersonovih reči. Kodirana poruka je, naravno, fiktivna.

Zaliv Mahoun je stvaran (poglavlja 52, 55, 56, 58), kao i misteriozno ostrvo Ouk. Ostrvo Po je moja kreacija, kao i Fort Dominion, iako se invazija na Novu Škotsku, za vreme Revolucionarnog rata, dogodila. Kamena ploča sa ostrva Ouk, sa čudnim oznakama (poglavlje 56), deo je ostrvske legende, iako je niko živi nikada nije video. Prevod je, međutim, pravi, iako, opet, niko ne zna ko je izveo ovaj podvig.

Ibor Siti postoji (poglavlje 41). Finansijska kriza u Dubaiju (poglavlje 18) dogodila se, mada sam dodao poneki elemenat. *Avantura* je zasnovana na nekoliko jedrenjaka iste veličine i tipa, od kojih su svi neverovatna preookeanska plovila.

Ne postoje, naravno, stranice koje nedostaju iz ranog dnevnika Doma i Senata (poglavlje 19). Odlomak iz *Rasprave u Kongresu* (poglavlje 84) sastavljen je od nekoliko unosa iz toga doba. Problemi i statistike koje Deni Danijels citira u vezi sa obaveštajnom zajednicom Sjedinjenih Država (poglavlje 54) uzeti su iz jednog članka iz *Vašington posta*, iz 2010. godine.

Montičelo je fantastično mesto. Precizno je opisano, kao i centar za posetioce (poglavlja 43,44,45,47,49). Šifarski disk je stvaran, takođe, i nalazi se tamo (poglavlje 44,49) mada ne, zapravo, u samoj kući. Kopija od smole stoji u centru za posetioce (poglavlje 52), ali ne zna se da li je tačna kopija originala. Džefersonova biblioteka (poglavlje 44) prodana je Sjedinjenim Državama posle Rata iz 1812. godine i predstavlja osnovu moderne Kongresne biblioteke. Mnoge originalne Džefersonove knjige stoje izložene u Vašingtonu, u biblioteci, u okviru posebne izložbe.

Atentati igraju ključnu ulogu u ovoj priči. Četiri američka predsednika ubijena su dok su vršili dužnost: Linkoln (1865), Garfild (1881), Makinli (1901) i Kenedi (1963). Bio je veliki izazov povezati sve njih, ali bilo je interesantno saznanje da su svi atentatori bili poremećeni fanatici i da nijedan nije poživio dugo posle svog čina. But i Ozvald umrli su za nekoliko sati, a ostala dvojica pogubljena su za nekoliko nedelja posle užurbanog suđenja. Ono što Deni Danijels govori u poglavlju 16 o greškama koje se čine za vreme čuvanja predsednika i koje su dovele do ubistva, istinito je. Danijelsov izlet u Njujork (poglavlje 16) zasnovan je na nenajavljenom odlasku u pozorište na Brodveju, koje je izveo Barak Obama s prvom damom, negde na početku njegovog predsednikovanja.

Endru Džekson zaista je bio prvi predsednik koji se suočio sa svojim atentatorom. Preteće pismo koje je Džunijus Brutus But, otac Džona Vilksa Buta, poslao Džeksonu, istorijska je činjenica (poglavlje 38). Što je još neverovatnije, But se iznervirao zbog toga što Džekson nije želeo da pomiluje neke osuđene gusare. Četiri predsednička atentata opisana su precizno i dosledno, ali Komonveltova umešanost u potpunosti je plod moje mašte.

Sve informacije o gusarima i njihovom jedinstvenom, kratkovečnom društvu istorijski su precizne. Romani i Holivud naneli su im nepopravljivu štetu. Stvarnost je daleko od stereotipa koji se godinama nude. Gusarski svet, iako grub, bio je postojan zahvaljujući ugovorima koji su precizno određivali najvažnije tačke. Gusarski brod jedan je od najranijih primera delotvorne demokratije. Komonvelt, iako očigledno izmišljen, inspirisan je pričama s gusarskih brodova koji se udružuju zarad združenih napora. Jezik koji se koristi za Komonveltove ugovore uzet je iz stvarnih ugovora koji su ispisani u sedamnaestom i osamnaestom veku.

Privatiri su istorijska činjenica, kao i njihov doprinos kako Američkoj revoluciji, tako i Ratu iz 1812. godine (poglavljja 18, 25). Istina je ono što Kventin Hejl govori Edvinu Dejvisu u poglavlju 18: I Revolucionarni rat i Rat iz 1812. dobijeni su zahvaljujući njihovoj pomoći. Koreni Američke mornarice počivaju strogo u privatirstvu. Sam Džordž Vašington priznao je koliko im se duguje. Naravno, davanje bilo kakve privatirske dozvole, za večnost, bilo kojoj grupi privatira, jeste moj dodatak.

Član 1, odeljak 8, iz Ustava, zaista ovlašćuje Kongres da izdaje privatirske dozvole. Pismo koje je citirano u poglavlju 18 zasnovano je na jednom pravom pismu. Isto tako, bilo kakva, ali i sva istorijska građa koja se odnosi na privatirske dozvole detaljno opisana ovde, istinita je. Privatirstvo je bilo uobičajeno oruđe koje su zaraćene strane neprekidno koristile. Pariska deklaracija iz 1865. godine konačno je ukinula tu praksu za sve potpisnike, ali Sjedinjene Države i Španija (poglavljje 19) nisu bile potpisnice tog sporazuma. Ukazom Kongresa iz 1899. zabranjena je takva praksa kod nas (poglavljje 19), mada nije dovoljno jasno da li bi taj zakon izdržao ustavno preispitivanje, s obzirom na to koliko je izričit jezik Člana 1, odeljak 8. Tokom prvih 40 godina naše republike, Kongres je veoma slobodno koristio privatirske dozvole. Od 1814, taj ustavni član malo je stavljen na stranu, mada je bilo pokušaja da se ponovo probudi posle 11. septembra.

Ali da su dali veliki doprinos ovoj naciji u vremenima rata, ostaje surova istina.

Privatiri su obdanište za pirate.

ZAHVALNICE

Đini Čentrelo, Libi Makvajer, Kim Hovi, Sindi Mari, Kerol Louenstajn, Kvini Rodžers, Metu Švarcu i svima iz Odeljenja za reklamiranje i prodaju - iskreno i od srca hvala.

Mom agentu i prijatelji Pem Ahern - još jednom se duboko klanjam u znak zahvalnosti.

Marku Tavaniju, što ide do krajnjih granica.

I Sajmonu Lipskaru, hvala za mudrost i savete.

Nekoliko posebnih napomena: veliki naklon sjajnoj spisateljici i prijateljici Ketrin Nevil, što je otvorila vrata Montičela; predivnim ljudima u Montičelu koji su mnogo pomogli; velikim profesionalcima u Biblioteci Virdžinije, koji su mi pomogli prilikom istraživanja o Endruu Džeksonu; Meril Mos i njenom sjajnom osoblju za odnose s javnošću; Ester Garver i Džesiki Džons, koje pomažu da Preduzeće Stiv Beri i dalje radi; Sajmonu Gardneru iz *Grand Hajata*, koji je pružio neverovatan uvid kako u hotel, tako i Njujork; dr Džou Muradu, našem šoferu i turističkom vodiču po Batu; Kim Hovi, koja nam je pružila sjajne primedbe i fotografije Mahoun Beja; i kao i uvek, malo šta bih postigao bez Elizabet - supruge, majke, prijateljice, urednika i kritičara. Ona je pravi dar s neba.

Ova knjiga posvećena je našim unucima, Zakariju i Aleksu.

Njima sam ja deka Stiv.

A meni su oni veoma posebni.